

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COLETTE RHODES

LUXURIA

A MONSTER ROMANCE

SHADES OF SIN

Ücretsiz PDF Kitaplar ve E-kitaplar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Luxuria: Bir Canavar Romantizmi

Günahın Gölgeleeri

Colette Rhodes

Colette Rhodes
ROMANCE AUTHOR

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

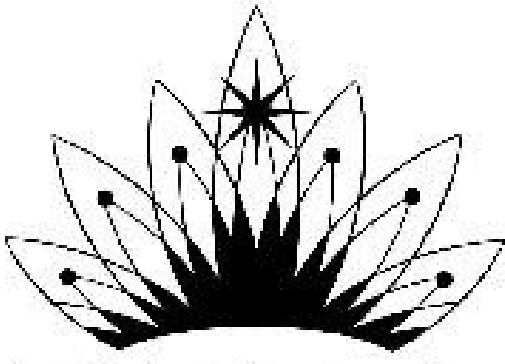
Kapak tasarımı: Colette

Bu kitap Ashley'e adanmıştır, çünkü her zaman ona adanmış bir kitap istemiştir ve benim de buna
gücüm var.

Luxuria, bir insan ve onun pek de insan olmayan kocası arasında geçen bir canavar romantizmidir. 18 yaşı üstü okuyucular için uygundur. CW: üreme sapkınılığı, ilkel oyun.

"Bir canavar ne zaman canavar değildir? Oh, onu sevdiğinde."

- Caitlyn Siehl

OPHELIA

I Acaba meslektaşlarımdan *herhangi biri bu gece canavar yemeği olacak mı*, diye düşündüm boş boş, gülümseyerek ve başımı sallayarak söyledikleri her neyse, bir yandan da bardağımdaki buğunun üzerinde çizgiler çiziyordum. Yılın bu zamanında güneş erken batardı ve bir canavarın karanlık bir yerde sarhoş bir insandan daha çok sevdiği bir şey yoktu. sokak.

"Bir yolculuğa çıkmalıyız!" Marina, çok fazla çilekli daiquiri içtiği için sesi bulanıklaşarak duyurdu. Mutlu saatler on beş dakika içinde sona eriyordu ve hepimiz mali sorumluluk sahibi dejenereler gibi fiyatlar iki katına çıkmadan önce mümkün olduğunca çok içki içmeye çalışıyorduk.

"Nereye?" Carl sıkılmış bir sesle sordu, kolu sandalyemin arkasına sarkmıştı, parmakları saçlarımin ucuyla dalgınca oynuyordu. *Gerçekten* sarhoş olmalıydı. Genellikle, gizli sapık tarafı olan bu sert yazılımcı bana yatak odasının dışında, tamamen karanlıkta, ikimizin de hemen ardından hiç olmamış gibi davrandığımız herhangi bir sevgi gösterisinde bulunmazdı.

Gerçi uzun zaman olmuştu, bu yüzden muhtemelen kaşınması gerekiyordu. *Bu gece hissediyor muydum?* Belki her zamanki kadar değil. Ertesi gün gözlerimin içine bakmakta zorlanmayan birini becermek güzel bir değişiklik olurdu. Belki bir fincan kahve istediğimde iş yerindeki küçük mutfakta karşılaşmak zorunda kalmayacağım biri bile olabilirdi.

"Meksika," dedi Marina kararlı bir şekilde. "Kumsalda tekila içeceğiz, çıplak yüzeceğiz, yabancılarla sevişeceğiz.

Siz yapacaksınız, kocam yanımda olacak. Ama yine de! Ben izleyeceğim."

Üç yıl önce üniversiteden mezun olur olmaz çalıştığımız yazılım geliştirme şirketine katılmış olan ben, küçük ve uygunsuz iş arkadaşlarımızın en genç üyesiydim. Neredeyse herkes

Patronumuz da dahil olmak üzere, bilgisayarlarla ve bilgisayarla ilgili faaliyetlerle insan etkileşiminden daha fazla ilgilenen grubumuz, birlikte uzun mesafeli uçuşlar ve fuarlarda birkaç gece geç saatlere kadar süren toplantılardan sonra zorunluluktan bir araya gelmişti.

"Tam bir sürüngensin," diye güldü Amanda. O ve Marina her ikisi de satış temsilcisiydi ve iş sonrası içki ekibimizin açık ara en dışa dönük olanlarıydı. Marina lise aşkıyla evlenmişti ve bu konuda oldukça mutsuzdu, bu yüzden bu buluşmaların arkasındaki itici güç oydu - eve gitmekten kaçınmak için her şeyi yapıyordu.

Gidecek başka bir yerim yoktu ve üç oda arkadaşımınla birlikte sıkışık dairemde vakit geçirme fikri hiç çekici gelmese de, buradan siktir olup gitmek için derimin altında bir kaşıntı vardı.

Sıradan bir insanmışım, sıradan bir insan hayatı yaşıyormuşum ve sıradan insani şeyler yapıyormuşum gibi davranmanın bir yere kadar yolu vardı. Yıllar önce Avcılar'dan dışlanmış olsam da, hem Konsey hem de ailemle büyük bir drama yaşamaktan kaçınmak için eyalet dışına çıkmak istediğim her seferde onlardan izin almak zorundaydım. Geleceğimde Meksika'ya sarhoş ve yabancılarla dolu bir gezi yoktu.

"Yine işi mi düşünüyorsun?" Amanda dramatik bir iç çekişle beni kaburgalarımın dörterek sordu. "Beyninin bir sonraki gösteri için yapılacaklar listesi hazırladığını görür gibiyim. Gözlerinin arkasında broşür tasarımları yanıp sönüyor. Boston'dan yeni döndük, biraz rahatla!"

Herkesle birlikte ben de güldüm, oysa hayır, düşündüğüm şey hiç de bu değildi. Herkesin işkolik olduğuma ne zaman karar verdiğini bilmiyordum ama bir kişi bunu söylemişti ve görünüşe göre bu kimlik artık sonsuza kadar peşimi bırakmayacaktı.

"Cancún'a bir gezi için birkaç günlüğüne ofisten uzaklaşabilir misin, Ophelia?" Marina bana en güzel köpek yavrusu bakışlarını atarak sordu.

Pasaportum yok."

"Öyleyse bir tane al," diye cevap verdi Carl, sesi kulağıma beklediğimden daha yakındı. Genelde oldukça güzel kokardı - adam bir kolonya uzmanıydı - ama bu gece rom ve kola içmişti ve nefesindeki kokusu libidom için hiçbir şey yapmıyordu.

Rom gerçekten de bir daha bakmak istememek için sadece bir kez kusmanız gereken türden bir şeydi.

"Hımm, bir bakarım," dedim dalgınca, o anda telefonum masanın üzerinde çalmaya başladığı için minnettarım, böylece konuşmanın dışına çıkmak için bir bahanem oldu.

Astrid.

Kaşlarımı çatarak telefonu önümde tuttum ve başparmağım cevap simgesinin üzerinde gezindi. Ablam beni *hiç* aramazdı. O altın çocuktı, benim hayal bile edemeyeceğim kadar çok öldürmüş başarılı bir Avcıydı ve ailemiz onun tertemiz Gölge öldürme itibarını korumak için ben evden atıldığımdan beri aramızda herhangi bir iletişim kurulmasını şiddetle engellemişti.

Karar veremedi telesekretere düştü ama hemen ardından tekrar aradı.

"Sanırım buna bakmalıyım," dedim özür dileyerek, yanımdaki koltuktan çantamı alıp kabinden kayarak çıktım.

"Sana bir içki daha ısmarlayacağız!" Tuvaletlere giden koridorun görece sessizliğine kaçarken Marina arkamdan seslendi.

"Merhaba?" Tereddütle cevap verdim, bir kolumu ortama doladım ve açık tuğla duvara yaslandım. "Her şey yolunda mı? Annem ve babam iyi mi?"

Beni araması için başka bir neden düşünemiyordum. Büyükanne ve büyükbabalarımızın hepsi ölmüştü ve ben çocukken Avcılar Konseyi geniş ailemizi farklı bölgelere atamıştı. Onları çok az tanıyordum. Konsey'i tek destek ağımız olarak görürsek bizi kontrol etmeleri daha kolay olurdu.

İyiler," diye yanıtladı Astrid sert bir şekilde. "Sen nasılsın?"

Soru o kadar rahatsız edici bir şekilde garip geldi ki, bir senaryodan mı okuduğunu merak ettim.

"Ben iyiyim," dedim yavaşça.

"İyi. Bu çok iyi." Derin bir iç çekti ve midemde bir korku yumağı oluştu. Biri ölmüş olmalıydı, yoksa beni neden arasın ki? Tabii ben kovulduğumda Avcıların hepsi bana sırtını dönmüştü, bu yüzden bana söylemek konusunda neden bu kadar endişeli olduğunu bilmiyordum. Ne kadar acımasız olsa da, beni bu kadar kolay terk eden insanlar yüzünden uykularımın kaçacağından şüpheliydim.

"Aman Tanrım, sen misin? Hasta mısın?" Aniden sordum.

"Ne? Hayır. Kimse hasta değil."

"O zaman beni neden arıyorsun?"

Astrid güldü - kısa, içi boş bir ses. *"Biliyor musun, keşke bunun sosyal bir çağrı olduğunu söyleyebilseydim. Sana pek iyi bir kardeş olamadığımı biliyorum, özellikle de sen gittiğinden beri..."* Kovulmuştu ama neyse. Anlambilim. Ama *ne yazık ki öyle değil. Sanırım iyi tarafından bakarsak, yakında seni daha sık göreceğim."*

Ne? Neden? Astrid, neler oluyor?"

"Konseyin senin için bir işi var."

Birinci Bölüm

ALLERICK

My tacı kafatasıma saplandı, her zamankinden daha sıkı ve ağırdı. Devasa demir bir canavarlıktı, boynuzlarımın etrafına oturacak şekilde tasarlanmış halkalar ve sivri uçlardan oluşan özenli bir kombinasyondur, ve sadece özel günlerde giyerdim.

Düğün günüm gibi.

Taç en iyi günlerde bile rahatsız ediciydi ama bugün boğucuydu. Kral olmanın ne demek olduğunu ağır bir hatırlatıcısıydı. Yakında benimle birlikte acı çekecek bir kraliçem olacaktı.

"Kardeşim," diye seslendi Damen ön sıradaki koltuğundan, "gelinin koridorda ilerlemeden önce biraz daha az sakıncalı görünmeye çalışsan iyi olmaz mı? Eminim bu pozlar olmadan da uygun bir şekilde telaşlanacaktır."

Soğukkanlı Muhafız Yüzbaşım Soren, ağzı bozuk küçük kardeşim ve varisime dirsek attı. "Etrafta bu kadar çok kişi varken ona 'majesteleri' diye hitap etmelisin," diye tısladı. "Ya da daha iyisi, hiçbir şey söyleme."

Damen'in kibirli sırıtışına homurdandım, dişlerinin uçları alçak, gümüşü küre ışığında parlıyordu. Damen bana düşmanlık etme fırsatını kaçırmaktansa o dişleri ağzından sökmeyi tercih ederdi. Belki de ona diğerlerinin önünde haddini bildirmeliydim -gölge diyarının tüm soyluları krallarının düğünü için gelmişti- ama yine de hayır. Bırakayım da Damen'in ve sadece Damen'in gazabımdan muaf olduğunu görsünler.

Onların saygısını başka türlü kazanamazdı.

Çoğunlukla durgun bir akşamdı ama en hafif rüzgâr bile bu tapınağın eski taşlarını uğursuzca inletiyordu. Yüksek kemerli tavanların çökmesine her an bir fırtına varmış gibi görünüyordu ve kırık parke taşlı zemindeki çatlaklar arasında uzun siyah otlar filizlenmişti. Dış duvardaki gri vitray pencereler tamamen şans eseri ayakta duruyordu ve tüm yapı muhtemelen sadece daha bakımlı saraya bağlı olduğu için ayakta idi.

Bunu tamir etmeliyim, diye düşündüm kendi kendime. Bu durum için özel olarak getirttiğimiz sade ahşap oturaklar bu harap yer için fazla güzel görünüyordu. O kadar az dindar kalmıştı ki sarayın bu kanadını korumak anlamsız görünüyordu.

"O geldi," diye fısıldadı Garren, törenimizi yöneten rahip. Alacalı gri teni ve kafa derisinin umutsuzca tutunduğu üç tutam saçıyla özellikle korkunç görünüyordu ve töreni yönetmesi için onu seçmemin nedeni de tam olarak buydu. Yeni kraliçemin fazla rahat etmesini istemiyordum.

Bu evlilik benim seçimim değildi. Avcılar Konseyi, tüm güce sahip olanlar, gelinim olması için kendi seçtikleri bir *kadını* göndereceklerini söylemişlerdi. Benim konseyim, Gölgeler Konseyi, *bana* söz vermişti. Evliliğin bir güvenlik sağlaması gerekiyordu -gölgeler âleminde *benim* korumam altında yaşayan bir Avcı- ama Konseyim gelin talebinde yeterince açık olmamıştı. Müstakbel eşim muhtemelen en yüksek rütbeli avcılardan biriydi, yüzlerce avı vardı ve anlaşmanın bozulması halinde tebaamın beslenmek için insan diyarına her gidişinde hayatlarının bir kez daha tehlikeye gireceğini sürekli hatırlatması için gönderilmişti.

Onunla birlikte kaç kişi var?" Kısık bir sesle sordum, ellerim önümde o kadar sıkı kenetlenmişti ki pençelerim neredeyse bir tanesini parçalayacaktı. Yeni gelinim bu konuda ne hissedecekti? Simsiyah, pençe uçlu parmaklarımız, insan âleminde görmeye alışık olduğu bedensiz Gölge formlarında görünmüyordu.

"Hiçbiri, majesteleri," diye kekeleyen Garren, kürsünün kenarında kendisine bilgi aktaran yardımcılarından birine baktı. "Yalnız geldi. Gelmesi gerektiği gibi elbette. Antlaşmada gerekli olduğundan değil ama yeni kocasına duyduğu saygının bir işareti olarak."

Garren kendini çok beğenen, sümüklü küçük bir ahmaktı ve o her konuştuğunda yüzümdeki küçümsemeyi engellemek için mücadele ettim.

İfadem düzeltmeden önce bir an kaşlarımı çattım. Ve Avcılar *bize* canavar diyordu. En kötü düşmanımı insanlar âleminde tek *başına* evlenmeye göndermezdim. Ya gelinim kendi başına hesaba katılması gereken ölümcül bir güçtü ya da Avcılar bu birlikteliği ciddiye almadıklarını açıkça gösteriyorlardı. Bu *anlaşmayı* ciddiye almıyorlardı.

Bunu ciddiye almamak onlar için kolaydı. İnsanları ölmüyordu. Shades için zor zamanlardı. Avlarımız özel efektler ve eşek şakaları yüzünden ne zaman korkmaları gerektiğini bilemeyecek kadar duyarsızlaştığında, korkudan beslenmek çok daha zordu. Hayatımızı kabusu çeviren kayıt cihazlarından bahsetmiyorum bile.

"Selene şimdi bavullarını aramaya götürüyor," diye fısıldadı Garren, dışarıdan daha fazla bilgi aktararak. "Gelininiz girişe doğru yola çıktı."

Soren sabırsızca ayağını yere vurdu; sarayın dışındaki geçitte gelinimi karşılaması için ikincisini görevlendirmek ikimiz için de zor olmuştu ama bencilce Soren'in burada olmasını istiyordum. Gölgelerden iyi tebaalar çıkmıyordu ve barış anlaşması, kelimenin tam anlamıyla hayatlarını kurtarmak için olsa bile, zor bir satış olmuştu. Konsey'in bunu garanti altına alacağına karar verdiği evlilik ise daha da zor bir satışı ve bazılarının sorun çıkarmaya çalışmayacağından emin olamazdım çünkü bölgedeki bazıları zaten öyleydi.

Kraliyet ve Konsey arasındaki ilişki simbiyotikti, ancak her zaman sorunsuz değildi ve ben sadece kardeşime ve benim için bir kardeş gibi olan kaptana gerçekten güveniyordum.

Koro, müstakbel eşimi sefil sonuna uğurlamak için unutulmaz bir ağıt yakmaya başladığında doğruldu ve kendimi koridora doğru yönelttim. Eğer ben bu evlilikte mutsuz olacaksam, o da olacaktı.

"Ben ona bir gün veriyorum," diye fısıldadı Damen, sesini alçaltmak için fazla çaba sarf etmeden. "Kendini geçide atacak ve o vahşilerin onun için geri dönmesi için yalvaracak. Ya da ölümün tatlı salınımı için," diye ekledi dramatik bir şekilde.

"Kes sesini," diye homurdandı Soren, Damen'a dirsek atarak. "Ona bir saat veriyorum" diye eklemeyen önce bir an sessiz kaldı.

Yüzümü ilk kez görene kadar ona verdim. Her an olabilir. Belki insanlar âleminde başarılı bir Gölge-öldüren suikastçıydı ama burası gölgeler âlemiydi. Bu *bizim* dünyamızdı. Bizimle müzakere etmeye gelen Avcılar heyetinde değilse, daha önce gerçek formumuzda bir Gölge görmemişti.

Bu anlaşmayı benimsemelisiniz, onu korkutmaya çalışmamalısınız.

Lanet olsun, eğer yüzümü görmekten kaçacaksa, bu benim sorunum gibi görünmüyordu.

Ağır ahşap kapılar gıcırdayarak açıldı ve yüz kişilik kalabalığın dikkatini çekti. Etrafı Gölgelerle çevrili, bambaşka bir diyarda olmak bir yana, herhangi bir gelin için bile korkutucu bir ihtimaldi. Öcü adamlar. Kabuslar.

Ve bunlar da en iyileriydi - sadece Saray ve Konsey katılmıştı. Kendilerini en özenli gölge örtüleriyle donatmışlar ve en pahalı mücevherleriyle süslemişlerdi. Siyahın ve grinin her çeşidinden

gölgeler, gümüş küreler ve

Duvarlar boyunca uzanan ışık, çoğu boynuzlarının etrafına bu vesileyle takılmış olan özenle işlenmiş oniks süslemelere vuruyordu. Parlayan gözleri tüm odadaki tek renk noktasıydı. Tüm alemde.

Ta ki o ortaya çıkana kadar.

Eşikte beyazlar giymiş hafif bir figür belirdi ve çenesinin inatçı eğimiyle dudaklarım seğirdi.

"Belki iki saat," dedi Soren kısık bir sesle, odanın geri kalanıyla birlikte ayağa kalkıp ona bakmak için arkasına dönerek.

Gelinim koridorda ilerlemeye başladı ve ben onun vücudunu incelediğimi gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadım. Evlendiği canavarı gerçek haliyle görmesine izin verdim ve onun yumuşak insan formuna yapabileceğim her şey yüzümde yazılıydı.

İpek elbisesi yakından incelendiğinde beyazdan çok gümüş rengindeydi ve tam boy kolları da dahil olmak üzere köprücük kemiğinden ayak parmaklarına kadar onu örtmesine rağmen, genellikle gösterişsiz, pratik Avcılardan beklediğimden çok daha dardı.

Ve *yüzü*. Halkı beni ayartmak için kesinlikle birini seçmişti. Belki de bu ittifakın devam etmesini istiyorlardı. O... parlaktı. Bir zamanlar bize gölge âleminde yaşam ve renk olduğu söylenmişti ama bu o kadar uzun zaman önceydi ki aslında bir efsaneden ibaretti. Gözlerimiz dışında bu dünya grinin tonlarından ibaretti ya da yeni gelinim içine girene kadar öyleydi.

Çok güzel ağlayan büyük kahverengi gözler, keskin köşeli elmacık kemikleri ve sıkı bir çeneye sahip pürüzsüz pembemsi fildişi bir cilt ve sırtından aşağı doğru sarkan ipeksi kırmızımsı kahverengi saçlar. Pençelerimin arasından geçerken ne kadar yumuşak olurdu?

Bu düşünce de nereden çıkmıştı? Ergenliğimden beri beslenmek için insanlar âlemine giderdim ve bir kez bile yediklerimden etkilenmemiştim. Kabul, Avcılar farklıydı ama onların türüne karşı daha da içgüdüsel bir tepki göstermiştim.

Yine de... Onu ormanda avlarken saçları rüzgarda savrulurken ne kadar güzel görünürdü?

Belki de küçük insan avcısı karım elimdeyken onunla eğlenebilirdim. Katı formum, onu parçalayabilecek dişlerim ve pençelerimle kendi alanımda benimle boy ölçüşemezdi.

En azından çirkin görünmüyordu.

Yaklaşması acı verici bir şekilde yavaştı, her adımı uzun bir ağıtla zamanlanmıştı ve düşük görme yeteneği muhtemelen henüz özelliklerimi seçemiyordu, özellikle de düşük ışıktaki. Gölgeler âleminde güneş yoktu.

İsteseydi geçerken kalabalığı görebilirdi. Görmemeyi tercih etti, gözleri kararlı bir şekilde koridorun sonunda beklediğim yere dikilmişti.

Akıllıca, diye düşündüm istemeyerek de olsa. Hiçbir kraliçe ciddiye alınmak istiyorsa tebaasına aval aval bakarken görülemezdi. Ne kadar süre kraliçe kalacağı belli değildi ama şimdilik işini düzgün yapıyor gibi görünüyordu.

Narin küçük gelinimin beni fark ettiği anı biliyordum. En lezzetli, ağız sulandıran koku havayı doldurdu ve odadaki her Gölge'nin gözlerinin açlıkla parlamasına neden oldu.

Korku. İnsan korkusu her zaman çok tatlı kokardı, en görkemli pasta gibi, bizi bir ısırık almaya davet ederdi.

Avcılar bize korku göstermemeleri gerektiğini iyi bilirlerdi ve daha önce üzerlerindeki duygunun kokusunu hiç almamıştım.

Normal bir insanınkinden çok daha güçlüydü. Hatta bağımlılık yapıcı.

Bu bir tuzak mıydı? Gardımı düşürmem için özenle hazırlanmış bir oyun mu?

Gelinim önümde durduğunda kahverengi gözler beni de benim onu incelediğim kadar cesurca inceledi, ikimiz de odanın geri kalanını görmezden gelerek birbirimize döndük. Gülümsedim - kibarca değil- dişlerimi görmesine izin verdim, uzun siyah dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Kardeşim ön sıradan iğrenç bir şekilde kıkırdadı.

"Senin adın ne küçük avcı?" Mırıldandım. Yeni bir korku dalgası havayı koklayarak salyalarımın akmasına neden oldu ama yüzü duygularını takdire şayan bir şekilde gizledi.

Hiç korkmuş *görünmüyordu*.

İyi eğitilmiş olmalı, diye kendime hatırlattım. Vücudunun doğal içgüdülerini tam olarak bastıramasa bile, onları yüzünde gizleyebilecek kadar başarılıydı.

"Ophelia."

Sesinde hiç titreme yoktu ve gözlerimle buluşmak için başını geriye eğmek zorunda kalmasına rağmen, bakışları doğal olmayan bir şekilde meydan okuyordu. Ne kadar ilginç.

Ben Allerick, ama siz bana 'majesteleri' diyebilirsiniz. "

Kraliçe Ophelia'nın tesadüfî bir hükümdar için kulağa etkileyici ve muhteşem gelen bir isim olduğunu kabul etmek beni biraz üzdü.

Damen tekrar güldü, salondan bazıları da onunla birlikte kıkırdadı.

"Nasıl isterseniz majesteleri," diye yanıtladı Ophelia başını eğerek. Bu hareket dikkatimi onun pürüzsüz, soluk boynuna çekti. *Çok güzeldi*.

"İşlemlere başlayayım mı?" Garren dilini Ophelia'ya doğru uzatarak, sanki onun dehşetinin tadına

kendisi bakmak istiyormuş gibi sordu. O geri çekilmeden önce elim dışarı fırladı ve

Garren'in çenesine vurarak onu yukarı kaldırdı ve iki sıra halinde dizilmiş dişleri gelinimin yanında işi olmayan o şehvet düşkünü dili delip geçti.

Delinmiş yaralardan siyah kan sızarken acı içinde uludu, dili hala iyice kazığa saplanmışken bir özür tıslamaya çalışırken yılanı benzeyen gözleri dehşet içinde açıldı.

"Başka bir rahibe ihtiyacım var," diye seslendim gözlerimi Garren'dan ayırmadan, çenesini tutmaya devam ederken pençelerim yanaklarının etine batıyordu. "Kendisine ait olmayan bir şeyin tadına bakmak istemeyen biri."

Onu taş zemine geri fırlatırken Garren tutarsız özürler mırıldandı, bir kaideye çarptı ve siyah çiçeklerden oluşan bir vazoyu gürültüyle yere düşürdü. Soren ben daha gözümü kırpmadan oradaydı, kanlar içindeki rahibi boynundan tutup taşların üzerinde sürükledikten sonra kolayca pencereden dışarı fırlattı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Ophelia'nın kokusu tatlandı, gözleri tüm etkileşim boyunca özenle bana dikilmişti. Soren tekrar yerine oturdu ve hem o hem de Damen öne doğru eğilerek derin derin nefes aldılar.

Onları daha az sevmediğim için şanslıydılar.

"Majesteleri," diye mırıldandı Garren'dan bile daha az sevdiğim bir rahip olan Weylin, aceleyle çekilmiş tören cüppeleriyle arkamızda belirdi.

"Devam et," diye mırıldandım. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Baharatlı şaraptan. Ve belki de yeni gelinimin amcığı, çünkü geçerli olması için bu lanet anlaşmayı tamamlamamız gerekiyordu.

Bu sırada olması şart değil.

Weylin boğazını temizledi. Artık bizim dünyamızda düğünlere pek rastlanmıyordu ama düğünler olduğunda yeminler seçime vurgu yapıyordu. Diğer herkesi terk etmeyi seçmek. Birbirini sevmeyi seçmek.

Konsey bile bu evliliğin gerçekleşmesi için acele ederken o geleneksel yeminleri burada kullanmamızı önermemişti. Bu konuda hiçbir şey bir seçim değildi.

"Ophelia, avcı ve insan, Gölgelelerin Kralı Allerick'i her iki tür tarafından da tanınan bir birliktelikle kocan olarak kabul ediyor musun?"

Bir an için gözlerini kırpıştırdı, o tuhaf ifadeli insan gözleri şaşkınlığını ele veriyordu. Daha fazlasını bekliyordu.

İstiyorum."

Ne kadar güzel bir ses. Nefes nefese. Tam olarak saklayamadığı bir başka korku tepkisi.

"Allerick, Gölgelelerin Kralı, insan ve avcı Ophelia'yı her iki tür tarafından da tanınan bir birliktelikle eşin olarak kabul ediyor musun?"

Bir an durakladım, sadece onu tedirgin edecek kadar uzun bir süre, yüzünü dikkatle izledim, o güzel gözyaşının kaçtığı ya da melek yüzünün dehşetle buruştuğu o an için. Onun metanetine hayran mıydım yoksa ondan nefret mi ediyordum karar veremiyordum. Çok yaşlı değildim ama uzun zamandır ilgimi çeken bir şey olmamıştı.

Yine de kokusu yalan söyleyemezdi. O lezzetli korku tamamen benimdi.

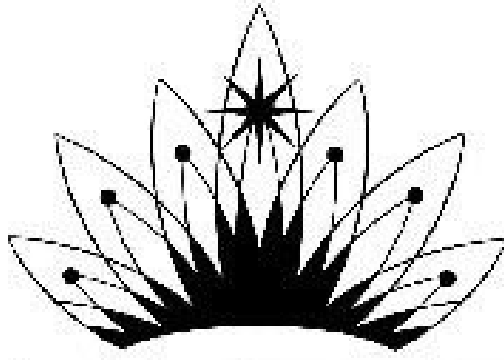
İstiyorum."

Ve böylece her şey bitti. Evlenmiştim. Kral, taç giymemiş olsa da bir kraliçe almıştı. Konsey beni bu lanetli birlikteliğin diğer yönlerini aceleye getirmeye zorlayabilirdi ama hazır olduğumda ona taç giydirecektim.

Evlilik teklifim, küçük avcıya verilecek güçten çok daha fazlaydı.

"Gel bakalım küçük karıcığım," diye mırıldandım, pençelerimi ince koluna doladım ve onu koridora doğru yönlendirdim. "Yemek gibi kokuyorsun ve ziyafet vakti geldi."

İkinci Bölüm

OPHELIA

A Zift kadar siyah pençeli el, koridordan aşağı inerken beni sıkıca kavradı. Dürüst olmak gerekirse, tören sonrası romantik bir yürüyüşten çok bir kurbağa yürüyüşü gibiydi, ama şaka onun üzerindeydi, çünkü tartaklanmaktan hoşlanıyordum.

Cidden, insan bacaklarımın ne kadar yavaş hareket ettiğine dair mırıldandığım bir şikayet, 'özür dilerim, Canavar Baba' diye fısıldamaktan ve dizlerimin üzerine çöküp af dilemekten çok uzaktı.

Bu hiç de kraliçe gibi değil, diye kendime hatırlattım. Siktir et, bu işi yapması için başarısız bir avcı ve pazarlama koordinatörünü göndermemeliydiler.

Son çare seçeneğini seçerseniz, son çare sonuçlarını alırsınız ve bu sonuçların hepsi bana çok iyi bir zaman gibi geldi.

Tabii yeni kocam benden hoşlanıyorsa, ki bu da en iyi ihtimalle tartışılırdı. Beni yemek ister gibi bir hali vardı ama bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyordum. Beni kokladığı için o rahip adama çıldırmıştı, ama bu şiddet gösterisinde olmayan romantik niyetler okuyor olabilirdim. Onun ya da diğerlerinin yüz ifadelerini okuyamamam da işe yaramadı. Daha önce hiçbir Gölge'yi cismani haliyle görmemiştim; insanlar âleminde kukuletalı hortlaklar ya da gölgeden pelerinleri olan, yerin üzerinde süzülen orakçılar olarak görünürlerdi.

Kıyafetler burada hâlâ gölgelerden oluşuyordu -ki bunu anlamam biraz zaman alacaktı- ama vücutlar oldukça sağlamdı. Ve yüzlerini örten büyük kapüşonlar olmadan, ilk kez bir Gölge'nin yüzüne yakından bakıyordum ve bu hoşuma gitti.

Parmaklarım etrafımdaki herkesin yüz hatlarını çizmek için kaşınıyordu ve daha önce çizdiğim müstehcen canavar fantezileriyle ve detayları ne kadar yanlış anladığımla sessizce alay ettim.

Hayalimdeki aksine, yüzleri bulanık ve tanımsız değildi. Şaşırtıcı derecede insansılardı - iki göz, bir burun ve bir ağız - ama her şey çok daha köşeliydi ve elmacık kemikleri taştan oyulmuş gibi çıkıntılıydı. Gülümsediklerinde sergiledikleri sıra sıra sivri dişlerde insani *hiçbir şey* yoktu ve parlak, mücevher rengindeki gözlerinde daha da az insani bir *şey vardı*. Ne göz bebekleri, ne skleraları, ne de irisleri vardı. Sadece neredeyse parlayan renkte koca bir göz küresi. Gecenin bir yarısı gölgeli bir kapüşonun altından dışarı baktığını gördüğünüzde korkudan altınıza işemenize neden olacak türden.

Kocamın gözleri buz mavisiydi, o kadar soluktu ki neredeyse gümüş rengini andırıyordu ama diğer tüm özellikleri gibi renkleri de çeşitlilik gösteriyordu. Allerick'in kalın, kösele gibi derisi siyahın en koyu tonuydu ama törenimizdeki Gölgeler'in sıralarının yanından geçerken etrafımızdakileri dikkatle incelediğimde, grinin daha soluk tonları da vardı.

Ahşap kapılardan geçip salona girerken aptalca uzun elbisemle çatlak kaldırım taşlarında tökezledim, mantıklı ayakkabılar tercih ettiğim için minnettardım. Bu elbiseyi ve yanımda getirdiğim gardırobun geri kalanını Avcılar Konseyi sağlamıştı. Neyse ki elbise yeterince uzundu da altına rahat, ten rengi bir düz ayakkabı giydiğimi fark etmemişlerdi. Bir çift parıltılı stilettonun burada tuhaf ve yersiz görüneceğini varsaymışım ve Gölgeler'in ayakkabı bile giymediğini düşünürsek, kesinlikle haklıydım.

Sadece Allerick'in kolumdaki inatçı tutuşu yüzüstü yere düşmemi engelledi. Adımlarını zar zor kesiyor, omzunun üzerinden bana *bakmak* için dönerken beni sürüklüyordu. Şimdiye kadar gözlerimden ne kadar çok bilgi edinebileceğimi fark etmemiştim. Allerick'in boş mavi bakışları bana hiçbir şey vermiyordu ve kaşları yerine gözlerinin üzerinde kalın çıkıntılar vardı. Kaşlarının çatık olup olmadığını nereden bilebilirdim ki?

Muhtemelen bunca zamandır kaşları çatıktı. Zıtlık için bir gülümseme görmem gerekiyordu.

Pisliğin teki gibi görünmesi utanç vericiydi çünkü bu işe kesinlikle onun için üzüldüğümü hissederek girmiştim. Sonunda buraya gelmeyi ve anlaşılmaya olan iyi niyetimin bir göstergesi olarak Gölgeler Kralı'yla evlenmeyi kabul etmeden önce Avcıların bir sürü aday listesi vardı. Allerick için böyle bir seçenek yoktu; anlaşma sadece ve sadece kral içindi.

Bu konuda neden kızgın olduğunu anlayabiliyordum ama *bana* kızmış gibi görünmesi *beni* hayal kırıklığına uğratmıştı. Konsey'de değildim. Aptal şartları ben müzakere etmemiştim.

Kalabalık arkamızda gürültülü bir kitleydi, yavaş yavaş köhne görünümlü tapınaktan çıkıyorlardı ama peşimizdeki sessiz koruma görünümlü Shades dışında koridorlar çoğunlukla bize kalmıştı. *Bir şeyler söyle. Havadan sudan konuş.*

"Yani, güzel saray. Majesteleri," diye aceleyle sonuna ekledim. Gölgelelerin çoğu insan dilini biliyor gibi görünmesi benim için bir şans, muhtemelen peşlerindeki Avcıları anlayabilmek için bir güvenlik önlemi olarak. Bu onlara alışılmadık derecede süper cilalı bir aksan veriyordu, rahip konuşurken fark ettiğim bir şeydi bu.

Allerick, kaşlarını kaldıramayan ya da gözlerini deviremeyen biri için etkileyici bir şekilde yargılayıcı bir bakış fırlattı omzunun üzerinden bana.

"Benim dairemden çok daha büyük," diye devam ettim, çünkü iyi olduğum bir şey varsa o da sessizliği anlamsız konuşmalarla doldurmaktır. "Muhtemelen bütün evimi bu koridora sığdırabilirsin. Ya da eski evim demeliyim. Sarayın bu bölümü çok daha yeni görünüyor. Tadilat mı yapıyorsunuz?"

"Hayır."

Güzel, güzel, güzel.

Burası daha az terk edilmiş görünüyordu; zeminde beni devirmekle tehdit eden çatlaklar yoktu ve koyu gri taş duvarlar sağlamdı, siyah aplikler içlerindeki alevlerin altında parlıyordu. Bu âlemde Gölgelelerin gözleri dışında her şeyin siyah ve gri tonlarında olduğu konusunda uyarılmıştım ama bu beni bizzat görmeye hazırlayamazdı. Tüm saray koyu gri taştan yapılmıştı, mobilyaların hepsi kararmış ahşap gibi görünüyordu ve parlayan küreler altın bir ışıltıdan ziyade gümüşü bir ışık yayıyordu. İçeride bir alev var mıydı? Öyle görünmüyordu ama burada elektrik de yoktu.

Her şey o kadar gerçeküstüydü ki, gölge âlemde teknoloji seviyesi o seviyede olsa bile, kendimi ortaçağa geri dönmüş gibi hissetmedim. Güç veya internet erişiminin olmamasını umursamayacak kadar tamamen farklı bir dünyada olduğumu hissettim.

Daha sonra sıkıldığımda ve umursamadığım insanların fotoğraflarına bakamadığımda bu konuda üzölmek için bolca zamanım olacaktı.

Allerick bir ziyafetten bahsetmişti, bu yüzden beni uzun masalarla kaplı devasa bir taş salona götürdüğünde -daha doğrusu sürüklediğinde- bunu bekliyordum ve ön tarafta iki kişilik bir kürsü vardı.

Romantik.

"Beni sürüklemek zorunda değöilsin, biliyorsun," diye belirttim. "Buraya tamamen kendi isteğimle geldim."

İnanmadığını belli eden bir ses çıkardı ama yine de kolumu bıraktı. Fiziksel temas şaşırtıcı derecede güven vericiydi ve beni bırakır bırakmaz bunun yokluğunu hissettim. Bununla birlikte, bir hayranı değildim

tüm bu Gölgelelerin önünde bir mahkum gibi sürüklenmekten.

Saygınlığımı geri kazanmaya çalışarak omuzlarımı düzelttim ve elbisemin eteklerini yukarı çektim, böylece kürsünün basamaklarını kırımın üstüne düşmeden çıkabilecektim. Sandalyelerimizi çekecek görevliler vardı ve benimkini çekene gülümsedim. Sanki ona vurmuşum gibi irkildi ve onun yerine yere bakıp kesinlikle benden daha büyük biri için tasarlanmış bir sandalyeye zarifçe tırmanmaya çalışırken yüzümün ısındığını hissettim.

"Annesi bir Avcı tarafından öldürüldü," dedi Allerick kulak misafiri olmadıkları anda konuşarak.

Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim sessizce ve bunu kastettim. Avcılarla, onlardan biri olarak doğmanın ötesinde bir ilişkim olmaması, buradaki herkesin beni onlardan biri olarak görmeyeceği anlamına gelmiyordu. Avcılar Konseyi beni buna gerçekten hazırlamamıştı ve bunu kendim düşünmediğim için birden utandım.

Mahkeme heyeti içeri girerken rahatsız edici bir sessizlik içinde oturduk, sanki hepsi nereye gideceklerini biliyormuş gibi otomatik olarak yerlerini aldılar. Mümkün olduğunca mülayim ve tehditkâr görünmemek için elimden geleni *yaptım*, ki bu kolay olmalıydı çünkü ben mülayim ve tehditkâr değildim. On altı yaşına geldiğimde, Avcılar Konseyi bana uygun bir Avcı olmadığımı söylemişti bile.

Son Gölgeleler otururken Allerick ayağa kalktı ve ben de ayağa kalkmam gerekip gerekmediğini tartıştım. Sevgili kocam ona katılmam için bir davetiye uzatmıyordu, bu yüzden onun yerine ellerimi kucağımda birleştirdim ve sanki her şey normalmiş gibi yüzüme en hoş gülümsemeyi yapıştırdım.

Ayrıca herkes bana bakarken büyük boy koltuğa girip çıkmak da istemiyordum.

"Gölge dostlarım," diye gürlledi Allerick kollarını açarak. Gölgeden yapılmış kollar, tekrar örtülmeden önce şişkin üst kollarını gösterecek kadar titreyerek üzerlerinde hareket etti.

Vay be. Kollara karşı hep bir zaafım olmuştur.

Allerick'in burnu seğirdi ve bana baktı, ağzı kaşlarını çatmış gibi bir ifadeye *bürünmüştü*. Ben tam olarak analiz edemedenden kalabalığa doğru döndü.

"Düğünüme katıldığınız ve Gölgeleler ile Avcılar arasındaki anlaşmayı sağladığınız için teşekkür ederim. Bu bizim için yeni bir çağın şafağı. İdam edilme korkusu olmadan insanlar alemini ziyaret edebileceğimiz bir çağ. Bu *evlilik* türlerimiz arasındaki barışın bir sembolüdür, her iki taraf için de bir bağlılık ve fedakârlıktır."

Romantizmin öldüğünü kim söyledi? 'Evlilik' kelimesini sanki lanetli bir kelimemmiş gibi kullanması dikkatimden kaçmamıştı ama neyse. Beni *sevmek* zorunda değildi, sadece benimle evli

olmak zorundaydı. Ve

bu evliliği geçerli kılmak için.

Onun da benim gibi bu fikre sıcak bakacağını umuyordum ama pek olası görünmüyordu.

Şimdilik yiyelim, içelim ve kutlayalım," diye bitirdi Allerick, yan kapılar açılırken ve sunucular omuzlarında yemek tabaklarıyla belirirken.

Kalabalık bağırarak ve tepinerek tezahürat yaptı ve Allerick yanıma oturup masadaki sürahidenden kendine bir kadeh şarap doldurup bana doğru uzatırken gülümsememi biraz daha genişletmeye zorladım.

Şarap mıydı? Merak ettim, gümüş bardağa dökerken endişeyle baktım. *Gri* renkteydi. Dışarıdaki en kültürlü kadın değildim ve dürüst olmak gerekirse, alkolümün çoğu mutlu saatler anlaşması yapmadığım zamanlarda konserve şeklinde geliyordu, ama şarabın genellikle gri olmadığından oldukça emindim.

Kararından hâlâ pişmanlık duymuyor musun?" Allerick ilgisiz bir sesle pençelerini kadehine vurarak sordu.

"Hayır," diye cevap verdim hissettiğimden daha emin bir şekilde, küçük bir yudum almadan önce fincanımın kenarından ona bir gülümseme gönderdim.

Hah. Tadı Noel sıcak şarabı gibiydi. Sadece akıcı bir çamur gibi *görünüyordu*. Çok hoş.

"Tuhaf küçük şey, değil mi?" diye sordu, o kocaman bacaklarını açıp kişisel alanımı yiyerek. Etrafındaki odaya tamamen hükmetme şeklinin rahatlığı bana bir şeyler *yaptı*.

"Bana öyle söylendi," diye mırıldandım ve önümüze bir tabak... bir şey koyan garsonlara tekrar gülümsemeye çalıştım. Onlar da sanki gümüş bir hançer çıkarıp göğüslerine saplayacakmışım gibi geri çekildiler.

"Seni asla sevmeyecekler," dedi Allerick bana, tembelce tabaktakileri seçip tabağına eklerken. *Et olduğuna* karar verdim. Buradaki diğer her şey gibi renkten yoksun, farklı türde etlerdi. "Saray senden korkmayacaktır -onlar en güçlülerimizdir- ama personel korkmaz. İnsan diyarına yolculuk onlar için bir dehşet egzersizi olmuştur ve hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğumuz besinleri elde etmek için bu gereklidir. Anlaşmadan yararlananlar *onlar*."

"Biliyorum," dedim nazıkçe, yüzümdeki dürüstlüğü görebilmesi için hoş sakinlik maskemi bir anlığına düşürdüm. Hiçbir zaman Tüm Gölgeleeri Öldür takımında yer almamıştım. Bu anlaşmanın işe yaramasını *istiyordum*.

Allerick tüm dikkatini yemeğine vermeden önce onaylarcasına homurdandı. *Çatal bıçak yok*. Bu beni hiç şaşırtmamış gibi davranarak onu takip ettim, parmaklarımı kullanarak tabağıma her şeyden biraz koydum ve küçük ısırıklar aldım.

İlkinin tadı tavuk gibiydi. "Tadı tavuk gibi" değil, "bu aslında tavuk ama gri" şeklinde. Aynı anda hem havalı hem de tuhaftı. Kız kardeşim bir söylenti duymuştu.

sebze yemezdi ve her ihtimale karşı çantama birkaç tane koymuştuk ama daha fazlasına ihtiyacım olacaktı. Baktığım her yerde *gri renkte* et tabakları vardı.

Neredeyse çok yakından incelemek istemiyordum. Kendi ellerime bakıp durdum, tenimin pembemsi alt tonunun bu garip gri dünyada bulunmaktan sızmadığından emin olmak için.

Buna alışacaksın, diye hatırlattım kendime. *Ve öğrenci kredisi geri ödemeleri ya da gelecek ayın kirası hakkında endişelenmene gerek yok. İşte bu kadar.*

Avcılar Konseyi'nin güvenli olduğu ve çabalarım için öldürülmeyeceğim garantisıyla hayattaki durumumu iyileştireceğini umarak bunu kabul etmiştim. Belki de bunun bana yıllar önce kovulduğum topluluk içinde bir yer kazandıracağını da ummuştum. Aslında benden çok fazla şey istemiyorlardı, istediğim zaman eve gidebiliyordum ama burada yaşamam ve eve Avcılar Konseyi portalı üzerinden gitmem gerekiyordu. Avcılar tüm borcumu ödemişti ve artık endişelenmem gereken yaşam masraflarım yoktu. Beni, dikkat çekmeden göze çarpmamı sağlayacak kadar yumuşak renklerde yeni ve gösterişli bir kraliçe gardırobuyla donatmışlardı. Bu süreçte bazı özel fantezilerimi gerçekleştirebilirim, bu ek bir bonus olurdu, ancak bu gerçekleşecek gibi görünmüyordu.

Her şey yoluna girecek. Bunu en iyi şekilde atlatacaksın. Sen Ophelia Bishop'sın, başarısız avcı ve orta derecede yetenekli pazarlama koordinatörü.

Bunu yapabilirsin.

Görünüşe göre düğün ziyafetleri gölge âlemde de insan âleminde olduğu gibi işkence gibi uzundu. Konuşma yapılmıyor, dans edilmiyor, pasta yenmiyordu ama birkaç çeşit et ve görüşüne göre sınırsız miktarda şarap vardı. Gölgeler sonunda odanın içinde dolaştı, birbirleriyle yer değiştirdi ve birlikte güldüler. Allerick sessizce yemek yemekten ve düşüncelere dalmaktan memnun görünüyordu. Bu bana gözlem yapma fırsatı verdiği için çoğunlukla iyiydi, ama aynı zamanda -şarapla birlikte- aşırı aktif hayal gücümün odaklanacak bir konuşma olmadan çılgınca uzaklaştığı anlamına da geliyordu.

Allerick o gölgelerin beni yatağa yatırmasını sağlayabilir miydi? Onları gölge ipleri haline getirip beni bağlayabilir miydi? Gölge giysiler fiziksel bir bariyer görevi görüyor muydu, yoksa içinden geçebilir miydim?

Eğer yeni kocam bu düğün törenini bir an önce başlatmazsa, bu saçma sapan dar elbiseyi yukarı

kaldırarak ve tüm tebaasının önünde kendim yapacaktım.

Artık sana şarap yok, diye içimden azarladım, sırf bir şeyler yapmak için kadehe uzanmamak için parmaklarımı birbirine geçirdim.

Allerick'e baktım, yemeğini bitirmiş kocaman sandalyesine yarı yayılmış, bacaklarını davetkâr bir şekilde açmış, altımızdaki yemek salonunu incelerken benden sadece birkaç adım ötede buldum. Neden hâlâ bana yaklaşmıyordu? Beni tüm bu lanet kumaşın sınırlarından kurtarmıyordu?

Bana canavar gibi sikişme sözü verilmişti ve ben canavar gibi sikişemiyordum.

"Kokun," diye homurdandı Allerick, beni tekrar içine çekmek için eğilerek. *Evet, benim kokum. Oldukça.* Eminim bu yeterli bir davetti? Bana her zaman Shades'in keskin bir koku alma duyusuna sahip olduğu söylenmişti.

Astrid'le geçirdiğim garip ve rahatsız hazırlık haftasında beni Gölgeler'in doyumsuz olduğuna, bizi karşı konulmaz bulduklarına ve sadece insan alemindeki cisimsiz formlarının bizi güvende tuttuğuna inandırmıştı ama görünüşe göre *bu bir yalandı.*

Allerick burada, gölge âleminde bana oldukça cismani görünüyordu ve en fazla fiziksel dokunuş aldığım şey ön kolumun etrafındaki pençeli bir eldi.

Yeni kocam bir kadeh şarap daha içerek simsiyah kösele gibi derisinin altındaki ip gibi ön kolunu sergiledi ve ben de kendi kendime sessizce iç geçirdim, bunun yerine etrafımı inceledim çünkü görünüşe göre yakın zamanda gelinliğimin içinde rafa kaldırılmayacaktım.

İki kıvrık boynuzu o kadar etkileyiciydi ki, onları göstermek için bir şekilde aralarına yerleştirilmiş ve üzerlerine süslü bir şekilde örtülmüş özenli taca bile ihtiyacı yoktu. Bu bir işaret miydi? Boynuzlar ne kadar büyükse, penis de o kadar büyük mü oluyordu? Gizlice odayı taradım ve kocamın buradaki en büyük boynuzlara sahip olduğuna karar verdim. Allerick keskin bir nefes aldı.

"Sizi rahatsız mı ediyorum, *majesteleri?*" Şarabın etkisiyle aşırı gevezelik ederek sordum. Kullanmamda ısrar ettiği unvan karşısında sesimdeki küçümsemeyi tam olarak engelleyemedim. *Kocamdan hoşlanmak zorunda olmadığımı* kendime hatırlattım. Bu bir anlaşmaydı, düşmanlar arasında bir ateşkes. Tek yapmam gereken onunla evli *olmaktı.*

Allerick yine tembel tembel vücuduma baktı, şimdiye kadar karşılaştığım en utanmaz kibirli adam ya da canavardı. "Yeterince hoşsun, karıcığım."

Gerçekten büyük övgü.

Gölgelelerin cübbesinin altında gizlenmiş etkileyici bir horoz olduğundan emin olduğum şeyin gerilmesini ve yanmasını umutsuzca arzulasam da, hala *biraz* gurur duyuyordum.

İnsanlar âlemindeyken sevgililerimi seçmiştim. Gölgelelerin altında saklanan büyük bir canavar penisi olsa bile beni *yeterince hoş* bulan bir erkek için yalvarıp sızlanacak değildim.

Kocama sıkıca gülümseyerek kadehime uzandım, kendime daha fazla içmeyeceğime dair verdiğim sözü unutarak baharatlı şaraptan bir yudum aldım. Boğazımdan aşağı inerken oluşan yanma şehvetle dolmuş zihnimin dikkatini dağıtmaya yardımcı oldu.

Muhtemelen açık bir evlilik istiyor. Bununla çalışabilirsin. Bir sürü başka iyi görünümlü canavar var. Muhtemelen kraliyet egosu olmayanlar.

Ama bu fikir pek hoşuma gitmemiştir. O evlilik yeminlerinin benim için bir *anlamı* vardı.

Allerick tekrar nefes aldı, insan dışı yüz hatlarında şaşkınlığa benzer bir ifade belirdi. "Bu seni nasıl *rahatlatıyor*?" diye mırıldandı tiksintiyle.

Beni *yatıştırmak mı*? Burada neler olup bittiğine dair çok farklı fikirlerimiz vardı.

Ben onu düzeltmeden önce - bu akıllıca mıydı? O hala kraldı ve 'majesteleri' saçmalığında ısrar etmişti- iki heybetli figür koltuklarından kalkıp masamızın önüne doğru ilerledi.

İlk bakışta, Allerick'in bir taç takması ve gözlerinin buz mavisi olması dışında kocamla neredeyse aynı görünüyorlardı, ancak başka farklılıklar da vardı. Bir tanesinin çok güzel mor gözleri vardı ve bana *sırıttıyor*, bir sıra vahşi görünümlü dişini gösteriyordu. Allerick'e çok benziyordu ama daha ince yapılıydı ve boynuzlarının arasında basit bir taç vardı.

Diğerinin gözleri gün batımının turuncu rengindeydi ve ağzı, kaşlarını çatmış olduğundan emin olduğum bir şekilde aşağıya dönüktü, duruşu savunmaya yönelikti. Başında taç yoktu, ancak gölgeli giysisi göğsünün üzerinde çapraz bir şekilde düzenlenmişti ve bir tür tunik gibi aşağıya doğru devam ediyordu, bana zırhı hatırlattı.

Turuncu gözlü olan taç takmasa da, ikisi de önemliydi, bu çok açıktı. Neredeyse Allerick kadar büyük ve etkileyiciydiler.

Neredeyse.

Canavarlar alemindeki en çekici kocaya, hem de bir krala sahip olmam ve onun da devasa bir pislik olması benim şansım.

"Küçük kardeşim ve varisim, Prens Damen," dedi Allerick, tembelce mor gözlü ve taçlı olanı işaret ederek. "Ve Yüzbaşı Soren, muhafızların başı."

Soren bana merak ve şüphe karışımı bir ifadeyle bakarken, Damen tüm sıkıntısı ve şımarık prensliğiyle sırıttı.

Başımı yukarı kaldırdım ve onlara kraliçe gibi göründüğünü umduğum yumuşak bir gülümseme verdim.

"Yeni *kraliçemiz* nasıl?" Damen, iki sandalye getirilmesini işaret ederken bana sivri dişleriyle sinsi bir gülümseme takınarak sordu.

"İyiym, teşekkür ederim," diye kibarca cevap verdim, bir parça kızarmış eti parmaklarımla parçalayarak. Gölgelelerin hayatta kalmak için korkuya ihtiyaç duyduğunu biliyordum ama görünüşe göre et beslenmek içindi. Günde üç öğün mü yiyorlardı? Zavallı bir insanın korkusunu emmek için ne sıklıkla insanlar âlemine gidiyorlardı?

Anlaşma yürürlükteyken hala gidebilirlerdi, sadece dönüşümlü olarak belirli bölgelerle sınırlandırılmışlardı. Bu, herhangi bir bölgenin aşırı hedef alınmasını önlemek içindi, ancak bana Avcıların Gölgeleleri izlemelerini kolaylaştırmak için yaptıkları bir hile gibi geldi.

Avcılar ellerinden gelse beslenmeyi tamamen yasaklayacaklardı ama hepimiz bir dereceye kadar korkunun gerekli olduğunu biliyorduk. Dengenin korunması gerekiyordu.

"Gerçekten mi? İyi gidiyor *musun*?" diye sordu Damen şüpheyle.

"Hayal kırıklığına uğramış gibisiniz majesteleri," dedim hafifçe, biraz kıyılmış sığır eti -gri biftek? -Ağzımın içinde ve kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"İddiaya girdim," diye yanıtladı pişmanlık duymadan, gözümü korkutmak istercesine daha geniş gülümseyerek. Beynimin yanlış çalıştığını bilmediği için ona acımıştım. Ne zaman sivri dişler görsem, boynumun narin derisine baskı yaptıklarını, canavar sevgilim beni acımasızca yatağa doğru becerirken beni yerimde sabitlediklerini hayal ediyordum. Ya da yere. Ya da duvara. Kısacası bana sahip olabileceği her yerde.

Allerick derin bir nefes alarak, "Ah, bu daha doğru," diye iç geçirdi. "Nerede olduğunu asla unutma, küçük avcı."

Yani... azgın olmamı mı istiyordu? Uyarılmışlığımın kokusunu alması hoşuna gidiyor gibiydi ama sanki gitmemi istiyormuş gibi konuştu.

Belki de bu bir oyundu? Saray koridorlarında avlanmaya ve rızamla ırzıma geçilmesine karşı değildim ama *bu* şekilde oynamadan önce onu biraz daha yakından tanımak istiyordum.

"Burada uzun süre kalacak mısınız majesteleri?" Soren beceriksizce sordu.

Allerick elini umursamaz bir tavırla salladı. "Normalde özel hayatınızda olduğu gibi onun önünde de bana 'Allerick' diyebilirsiniz. Sadece *o* diyemez."

Büyüleyici.

"Uzun süre kalmayacağız. Misafirlerimizi rahatsız etmeyecek kadar. Sonra yeni karımı odasına geri götüreceğim. Belki de onun küçük, narin insan bedeninin Gölgeleler Kralı'na uyum sağlayıp sağlayamayacağını görürüz."

"Beni bunun için yeterince hoş bulmana sevindim," diye cevap verdim soğukkanlılıkla, sözlerimi yumuşatmak için bunu yaparken başımı saygıyla eğdiğime emin oldum.

Alay etmesine rağmen, sadece konuştuğundan oldukça emindim. Allerick ellerini üzerimden çekmekte zorlanıyor gibi görünmüyordu ve öylesine küçümseyerek konuşuyordu ki, onu düpedüz tiksindirmiş olmam daha olası görünüyordu.

Damen homurdandı. "Bu odadaki herkes sizi bunun için çok hoş buluyor Kraliçe Ophelia. Bir Gölge'nin ıslak rüyası gibi kokuyorsunuz."

Gölgelerin ıslak rüyaları var mıydı? İnsanlardan daha mı çok boşalıyorlardı? Çizimlerimde her zaman çok fazla döl vardı.

Allerick gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak, "Sözlerine dikkat et, kardeşim," dedi. "Bahsettiğin kişi benim karım. Bu odadaki her Gölge'nin onu nasıl ele geçirmek istediğini ona sadece ben anlatabilirim," diye homurdandı, kişisel alanıma doğru eğildi, böylece sıcak nefesini boynumda hissettim. "O güzel titremeler bana ait."

Kalçalarım zangır zangır titriyordu.

Soren sıkılmış bir sesle, "Mümkünse bir isyan çıkmasını istemem," dedi, burun delikleri alevlenmişti. Herkes ne kadar ıslak olduğumu koklamak konusunda garip bir şekilde rahattı. Belki de buralarda bu normaldi? Belki de herkes her zaman azgın dolaşıyordu ve benim duyularım bunu algılayamayacak kadar körelmişti?

"Ve Meridia şimdiden cinayet işlemeye hazır görünüyor," dedi Damen, kalabalığın içindeki bir kadına bakarak. Kadın aynı anda hem *çarpıcı* hem de ürkütücüydü. Uzun boylu ve kıvraktı, sadece önemli yerlerini örten çok az gölge vardı, göğüslerinin kabarıklığı ve kalçalarının kıvrımı neredeyse tamamen ortadaydı. Sırtından aşağıya doğru sarkan uzun siyah saçları, kafasından çıkan gümüşü kıvrımlı boynuzlarla ayrılmıştı. Gözleri kıpkırmızıydı, şeytani bir rengin sınırındaydı. Karanlık bir sokakta ona rastlamaktan nefret ederdim ama ne olursa olsun, enfes bir kadındı. Kocamın beni sadece 'yeterince hoş' bulmasına şaşmamalı.

Soren yüzünü buruşturarak kızın kalabalığın içinde oturduğu yerin önüne doğru eğildi. "Kız kardeşim herhangi bir soruna yol açmayacak."

Bu apaçık bir yalandı ve hepimiz bunu biliyorduk. Gölgeler'in gözlerini okumak benim için zordu ama Meridia'nın kardeşinin etrafından dolanırken bakışlarını bana dikmiş olmasındaki *nefreti anlamak mümkün değildi*. Uzun siyah pençeleri ahşap masayı öylesine vahşice oyuyordu ki, sesi kürsünün ta yukarisından, çatal bıçak sesleri ve kahkahalar arasında duydum.

Pençelerini sanki benim yüzümmüş gibi masaya geçirirken bana bakmaya devam etti, dişlerini hırıltılı bir şekilde gösterdi. Vay anasını.

Allerick başını yana eğdi, bana gösterdiği küçümsemenin aynısıyla onun performansını izliyordu, bu yüzden belki de tamamen kişisel değildi. "İyimserliğine hayranım Soren. Gel karıcığım. Kaptanın kız kardeşi seni kendi düğün yemeğinde parçalamadan önce."

Allerick'in yaptığı gibi ayağa kalktım ve içimi bir korku kapladı - saf, katıksız bir korku - nefesim kesildi. Buraya gelirken hayatımın ille de *güzel* olmasını beklemiyordum ama güvende olmayı umuyordum. Bu, halklarımız arasındaki anlaşmanın temel bir yönüydü. Belki de müstakbel kocam tarafından ırzıma geçilecek olmanın cazibesi, onun tebaasını kontrol edemeyebileceğini düşünemeyecek kadar gözümü kör etmişti.

Belki de Gölgelele'in kraliçelerinin bir Avcı olması konusunda ne hissedecekleri konusunda biraz saf davranmıştım. Hiç avlanmamış bir Avcı olsam bile.

Allerick, Soren ve Damen durakladılar, burunları ekşi bir koku almış gibi kırıştı. Hiçbir uyarıda bulunmadan Allerick'in devasa eli ön koluma dolandı, pençeleri elbisemin ipek kumaşına takılarak beni odadan dışarı sürükledi. Arkamızdaki kalabalık tezahürat yaptı, yerlerinden zıpladı ve ayaklarını taş zemine vurdu, öyle ki diğerlerinden uzaklaşıp koridorda ilerlerken bile kemiklerimin titrediğini hissettim.

Kaptanın katil kız kardeşinden uzakta. Beni takip eder miydi? Şüphesiz bu koridorları benden daha iyi biliyordu.

"Durdur şunu," diye tısladı Allerick, beni aniden bırakarak. Elbisemin kuyruğına takılıp tökezledim, bir elimle kendimi kaba taş duvarda yakaladım, avucum çarpmanın etkisiyle sızlıyordu.

"Neyi durdurmak?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bu koku, her nasıl yapıyorsanız. İğrenç," diye cevap verdi Damen kardeşinin yerine, hafifçe öğürerek.

"Şimdi de kanıyor," dedi Soren acımasız bir sesle, çenesini avucuma doğru eğerek. Avucumu önüme kaldırdım ve birkaç çizik buldum. Temizlenmesi gerekecekti ama derimin kırıldığı yerde sadece belli belirsiz kırmızı çizgiler vardı. Gerçekten de hassas burunları varmış.

"Harika, muhtemelen şimdi ölecek ve ben de ölü bir eşin sorumluluğunu üstleneceğim," diye mırıldandı Allerick, pençeleri komik bir insan hareketiyle şakağını tırmalıyordu.

"Ya da küçük sıyrığı temizleyip pansuman yapabilirim, sonra da üzerimdeki itici kokuyu atmak için banyo yapabilirim," dedim alaycı bir tavırla, sabırsızlanmaya başlamıştım. Shades'in bu kadar dramatik olduğunu kim bilebilirdi?

Az önce sessizce tehdit edilen bendim.

"Ve ölmeyeceksin," diye onayladı Allerick, doğruyu söyleyip söylemediğimden emin değilmiş gibi gözlerini kısarak.

"Gölgelele Kralı'ndan beklediğim gibi biri değilsin," dedim kaşlarımı çatarak, kendimi sansürlemeyi unutarak.

"Bir Avcı gelininden beklediğim gibi değilsin," diye karşılık verdi, sesi oldukça kırıgın çıkıyordu. "Beni takip edin, sizi hizmetkârınızın beklediği odanıza götüreceğiz. O iğrenç koku hâlâ burnumda *tütüyor*," diye ekledi nefesinin altından sinirli bir şekilde.

Damen kardeşinin ardından yürürken elini burnunun önünde tuttu ama Soren geri çekildi, parlayan gözleri bana bakarken hafifçe kısıldı. "Bu iğrenç kokunun Meridia ile ilgili olarak ortaya çıkması ne kadar garip. Eğer kız kardeşime zarar verirsiniz, sorunlarımız olacak *kraliçem*." Elimi göğsüme bastırarak sersemlemiş bir halde arkalarından giderken o da diğer ikisinin peşinden tepindi. Nasıl olmuştu da burada tehlikeli olanın *ben olduğumu* düşünmüştü?

Üçüncü Bölüm

ALLERICK

T Şapka kokusu. Yeni karımı yatağa atmayı ciddi ciddi düşündüğümü itiraf edebilirdim, sadece o lezzetli korkunun dilimde nasıl bir tada sahip olduğunu görmek için bile olsa, ama şimdi değil. Hele hele o bu kokuyu

Ona yapışmış gibi görünen o iğrenç koku, bir dakika önce orada olan cezbedici tatlılığı geçersiz kıldı. *Kötü* kokuyordu. Belki hastaydı? Belki de et ona iyi gelmemiştii? İnsan dünyasında bulunamayacak bir şey değildi, sadece farklı renklerdeydi.

Belki de şaraptandır?

Konsey bana yiyecek ve içeceklerimizle bir sorunu olmayacağına dair güvence vermişti. *İlk* günden ölü bir kraliçeyle karşılaşsam çok sinirlenirim.

"Bir evliliğin tamamlanması ne kadar sürer? Nefesinizi tutabileceğinizden daha mı uzun?" Damen, sarayın kraliyet çiftinin kanadına giden parlak ışıklı koridorlarda ilerlerken yanıma sokularak sessizce alay etti. Göz ucuyla ona bir bakış attım ama bu onu hiç de rahatsız etmedi.

Tamamlama maddesi hakkında ne yapmalıyım? Zamanımı nadiren seks hakkında düşünmeye ayırırdım - deneklerimden birini becermek hafife aldığım bir karar değildi - ama saatlerdir düşünebildiğim tek şey buydu.

Ophelia'yı zorla alamazdım -o tür bir canavar değildim- ama yeni karım bana bakışlarında, bana gelme fikrine açık olduğunu düşündürtecek kadar nazlı bir ifadeyle bakmıştı.

Ya buraya beni öldürmek için gönderilmişti ve sikimi içine gömdüğümde dikkatimi vermeyeceğimi düşündü ya da gerçekler ortaya çıktığı anda fikrini değiştirecek küçük, tatlı bir aptaldı.

Gölgeler Konseyi, ikimiz de bu adımı attığımıza dair yemin edene kadar evliliği geçerli saymayacaktı ama Konsey ya da bir başkası öyle diyor diye neden biriyle yatağa girmeye zorlanmam gerektiğini anlamıyordum. Ben kral mıydım, değil miydim? Karımı iyi ve hazır olduğumda becerecektim.

"Bu da *ne*?" Damen burnu seğirerek mırıldandı. İkimiz de kraliyet çiftinin özel odalarına açılan kemerin iki yanında duran muhafızlara başımızı salladık. Kraliçe'nin Odaları benimkinin karşısındaydı ve Konsey gelinimi koymak için en saygılı yerin orası olduğuna karar vermişti.

Üzerine sinen o tuhaf, iğrenç kokuyla, bu kararın ne kadar akıllıca olduğunu sorguluyordum. Belki de onu, kokusuyla hepimizi hasta edemeyeceği bir zindana koymalıyım.

"Öfke mi?" Sesimi Ophelia'nın duymayacağı kadar alçak tutarak önerdim. Soren hâlâ onun bir adım gerisinde yürüyordu ve şüphesiz onu bir şahin gibi izliyordu. "Meridia'dan bahsettikten sonra ortaya çıktı."

Avcılarla temasa geçen Gölgeler genellikle hikayeyi anlatacak kadar yaşayamazdı. Ne ben ne de Damen ya da Soren savaşta bir avcıyla karşılaşmamıştık. Eğer bu onun saldırmak üzere olduğuna dair bir uyarı işaretiyse, hiçbirimizin bundan haberi olmazdı.

"Yazık," dedi Damen hafifçe. "Korkusu çok güçlü. Ziyafette ona bu kadar yakın otururken şımarmamış olman beni etkiledi. Tabii bunu kendin için özel bir düğün gecesi ikramı olarak saklamıyorsan," diye ekledi muzip bir sırıtışla.

"Terbiyeni takın," diye uyardım küstah kardeşimi.

Kötü bir niyetim yok," diye yanıtladı ellerini masumca havaya kaldırarak. "Yeni kraliçemiz hakkında hepimizin çok meraklı olduğunu biliyorsun. Bir insanla nasıl cinsel ilişkiye giriyorsun? Gerçekten iyi hissettiriyor mu? Çok narin görünüyorlar-"

"Bunlar sizin odalarınız," dedim Ophelia'ya yüksek sesle, iğrenç küçük kardeşimi görmezden gelerek. Ben kapıyı açamadan Soren geldi, benden önce içeri girdi ve odada herhangi bir güvenlik tehdidi olup olmadığını kontrol etti.

Sarayın bu kanadına sadece parlak ışıklı koridorlardan girilebiliyordu ve tüm kanadın girişi her saat korunuyordu. Burada güvende olacaktır. Şu anda daha çok kendi güvenliğim için endişeleniyordum, bu kokunun yaklaşan bir saldırının işareti olması ihtimaline karşı.

"Affra!" Ophelia arkamdayken Soren'in arkasından adım atarak seslendim. Artık koku üretmiyordu ama kokular tenine ve giysilerine sinmişti.

"İşte majesteleri," diye ciyakladı Affra, koridordan koşarak odaya girdi. Yere doğru eğildi, bu hareket onun için rahatsız edici görünüyordu. Çok yaşlıydı; dışarı çıkıp kendi başına avlanamayacak kadar yaşlıydı. Krallığımızdaki diğer yaşlıların çoğu gibi emeği karşılığında ortak depolardan beslenmeye muhtaçtı.

"*Kraliçe* Ophelia, bu sizin hizmetçiniz, Affra. Yanınızda bir odası var ve bir şeye ihtiyacınız olduğunda zili kullanarak onu çağırabilirsiniz. Affra, kraliçeye bir banyo hazırla," diye emrettim ve Ophelia'nın hâlâ kucağında tuttuğu eline baktım.

Yaralı elini göğsüne bastırışını, diğer talihsiz kokunun altındaki hafif metalik kan tadını fark ettiğimde göğsümde rahatsız edici bir his oluştu. Bu, hoşlanmadığım ve kolayca tanımlayamadığım bir histi.

Belki de çok hızlı yemiştim.

"Elin icabına bakabilirim," dedi Ophelia kendinden emin bir şekilde ve Affra'ya aceleyle geçerken nazik bir gülümseme verdi. "Yıkandıktan sonra beni nerede görmek istersiniz majesteleri?"

Damen bu açık soru karşısında boğuk bir ses çıkardı. Ne tuhaf bir yaratık. Ne neredeyse kızarmış ve bakır, ne de ilk anda kalbime gümüş bir hançer saplamaya hazır, soğukkanlı ve kendinden emin. Neredeyse sürekli yaşadığı korku ve ardından gelen o tuhaf, iğrenç koku arasında, bu yeni karımla ne yapacağımdan emin değildim.

Söylediklerimi henüz fark etmemiş olmasını umarak tereddüt ettim.

"İşte," diye kestirip attım, topuklarımın üzerinde döndüm ve gölgelerden oluşan pelerinin arkamda havayı kırbaçlayarak dışarı çıktım. Damen ve Soren'in muhtemelen yeni kraliçelerini ciddiye alarak eğildikleri bir duraklama oldu, çünkü o bir süreliğine burada kalacaktı. Anlaşmayı bozacak kişi ben olmayacaktım. Her ne kadar görücü usulü evlilik kavramını tatsız bulsam da, mevcut yöntemlerimizin işe yaramadığının farkındaydım.

Halkımın açlıktan ölmesini istemedim.

Koridoru geçip kendi odama girdim ve Damen ile Soren'in takip etmesi için kapıyı açık bıraktım.

"Bizi yalnız bırakın," dedim hizmetçim Cyr'e. O da hemen hizmetçinin girişinde kayboldu, ne zaman eğilip kalkmayacağını bilecek kadar benim için çalışmıştı.

"Ne tuhaf bir karın var," diye kıkırdadı Damen içeri girip köşedeki bara yönelirken. Soren'e dönerek onaylarcasına homurdandım. "Sence artık yalnız olduğuna göre kaçır mı?"

"Töreninizden önce öyle olduğunu varsayardım. Şimdi, Meridia'ya verdiğiniz o garip tepkiden sonra, daha az eminim," diye itiraf etti.

"O *koku*," diye onayladı Damen, başkasına ikram etme zahmetine girmeden kendine bir kadeh şarap doldurarak. "Tören ve ziyafet boyunca korkusuyla o kadar lezzetli bir şekilde baştan çıkarıcı olduktan sonra."

Gölgelerimden bir kırbaç fırladı ve Damen'ın yanağını acıtacak kadar sert bir şekilde yakaladı. Pişmanlık duymadan sırttı.

Muhtemelen bir tür saldırı refleksiydi," diye uyardı Soren, düşünceleri benimkileri yansıtıyordu. "Yaşlılardan bazılarıyla konuşacağım, bakalım böyle bir şey duymuşlar mı? En azından Meridia kendini koruyabilir sanırım."

Kendini tutmaktan fazlasını yapabiliirdi, beni endişelendiren de buydu. Yemekte birkaç kadeh fazla Şarap içtikten sonra Meridia, Ophelia'ya bakarken nefretini gizleyememişti. *Denememişti* bile.

Meridia'ya söyle, eğer kraliçeyi öldürürse, onu hiç düşünmeden elleri ve ayakları bağlı bir şekilde çukura gönderirim," dedim Soren'i şaşırtan bir soğukkanlılıkla. "Bu birlikteliğe dayanan bir antlaşma olduğu gerçeği bir yana, karıma saldırmak bana saygısızlığın daniskası olur."

"Ve Meridia'yla evlenmeden önce kendi boynuzlarını koparırdın," diye homurdandı Damen, içkisini bana doğru kadeh kaldırarak.

Soren başını eğdi ve hemen kabul etti. Meridia kraliçe olarak taç giyme arzusunu utanmadan dile getirmişti ve onun bu teklifinin kendi konumunu tehlikeye atacağından endişelendiğini biliyordum.

Gereksiz bir endişeydi. Soren, sırf korkunç kız kardeşi yüzünden onu kovamayacağım kadar iyi bir kaptandı.

Elbette bunu Meridia'ya açıklayacağım," diyerek beni temin etti.

"İyi. Ophelia'ya gelince..." Kendi şarap kadehimi doldurmak için kardeşimi dirsekleyerek yoldan çekildim ve kadehin etrafında yavaşça döndürdüm. "Korkmuş *görünmüyordu*. Çok cazip kokuyordu ama yüzünde ya da duruşunda korkudan eser yoktu."

Belki de Avcılar en başarılı aktrislerini göndermişlerdir?" Soren hafifçe önerdi.

Göründüğünden daha fazlası olan birini göndermeleri mantıklı *olurdu*. Bizi gözetleyeceği ve halkına rapor vereceği kesindi ama bundan *daha fazlası olup* olmadığı önemliydi. Beni öldürmesi anlaşmayı geçersiz kılardı, ama o noktaya kadar zaten ölmüş olurdum ve belki de bu onlar için daha önemliydi?

Tüm bu durum çileden çıkarıcıydı. Konsey Üyelerime krallık adına anlaşmanın ince noktalarını müzakere etmeleri için izin vermiştim ve evlilik konusunu zorlayanlar da onlar olmuştu, garanti olarak burada bir Avcı istiyorlardı. *Bir rehine*, zihnimin arkasında görmezden gelmeye çalıştığım sessiz bir ses işaret etti.

Hiçbir şeyden vazgeçmeye zorlanmadıkları halde Konsey Üyelerim için bunu ayarlamak ne kadar kolay olmuştur.

"Belki de barış kisvesi altında hepimizi yok etmek için buraya gönderilmiş şeytani, kötü kalpli bir fahişedir. Belki de değildir. Gerçekten de Avcılar hakkında bilmemiz gerektiği kadar çok şey bilmiyoruz," diye belirttim şarabımdan bir yudum almadan önce. "Tanımlanamayan koku sadece bu noktayı kanıtlıyor."

Soren itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Avcı silahları, gruplar halinde savaşma şekilleri ve insani olmayan özellikleri hakkında çok sayıda kitabı vardı. Normal insanlar göremezken bizi görebildiklerini biliyorduk ve antlaşma müzakere sürecinden portalları kullanarak diyarlar arasında seyahat edebildiklerini biliyorduk, eskiden daha sık gerçekleştiğine inandığımız ancak yüzlerce yıl önce durdurulan bir uygulama. Muhtemelen bizim diyarımızda biz Avcılar için onların bizim için olduğundan çok daha büyük bir tehdittik.

Belki de Avcıları salt insan meslektaşlarından ayıran daha fazla şey vardı. Yüzlerce yıllık saf hayatta kalma mücadelemiz boyunca kaybettiğimiz daha fazla bilgi.

"Onlarla savaşırken kimse korkularının kokusunu almıyor mu?" Damen sordu. "Elbette bunun bağımlılık yapan bir koku olduğunu bilirdik. Biri bundan bahsederdi."

"Bu karşılaşmaların hikâyesini anlatacak çok az kişi yaşar," diye hatırlattı Soren Damen'a. Kardeşim üçümüzün en zekisi olabilirdi ama yönü yoktu. Belki bir gün dikkatini çekecek verimli bir şey bulurdu ama o zamana kadar günlerini içerek ve yaramazlık yaparak geçirmekten memnun görünüyordu. *Onu meşgul edecek bir şeyler bulmalıydim*. "Gümüş fırlatma bıçaklarından sağ çıkanlar karşılaşmalarından bahsetmezler."

Dudaklarımı büzdüm ve yatağın önünde bir ileri bir geri volta attım. "Küçük avcının bu kadar cazip kokarken korktuğunu sanmıyorum."

"Başka ne olabilirdi ki? Canavarlarla dolu bir odada, kendini en büyüğüne mi bağlayacaktı?" Damen alay etti. "Garren'a kendi dilini yedirdiğinde altına işememesi küçük bir mucizeydi, ama koku o zaman daha da güçlendi. Korku olmalı."

Aptal bebek prens ya da değil, ona katılmaya meyilliydim.

"Muhtemelen haklısın," diye iç geçirdim, pençelerimi elimdeki siyah kadehe vurarak. "Ama daha

fazlasını öğrenene kadar, belki de bu birlikteliği tamamlamak... akıllıca olmaz."

Eğer Ophelia tehlikeliyse ve buraya beni öldürmek için gönderildiyse, o zaman onunla yatağa girmek aptallığın zirvesi olurdu. Ayrıca, evliliği tamamlamamak, ihtiyacım olursa bana bir kaçış maddesi verirdi...

Damen boğuk bir ses çıkardı. "Ama ya sen korkarken onun korkusundan beslenmene izin verirse?"

Yeter," diye homurdandım. "Anlaşma açıkça onun korkusundan beslenmeyi yasaklıyor ve bunu yüzüme vurmana ihtiyacım yok. Tadının nasıl olduğunu öğrenmek için herkes kadar istekliyim. Ama sağduyum sayesinde ben kralım, sen değilsin."

Katılmıyorum," diye cevap verdi Damen muzip bir sırıtışla. "Çünkü sen benden daha irisin. Taç beyinler tarafından mı belirleniyor-"

Yine de en iyi ikinci kişi olursun," diye araya girdi Soren. "Ziyafete dönmeli, Meridia üzücü bir şey yapmadan onu yakalamaya çalışmalıyım."

"Bunun için çok geç, hem de defalarca," diye güldü Damen, Soren ise utancını gizlemeye çalışarak ağırlığını beceriksizce kaydırды.

Soren kız kardeşinin baştan çıkarma girişimlerinin ayrıntılarından mümkün olduğunca kaçınmaya çalışsa da, Meridia'nın benden özellikle aleni bir şekilde reddedildikten sonra, inadına Damen'in önünde kendini aptal yerine koyduğunu herkes biliyordu. Ya da belki çaresizlikten.

Soren'in umutsuzca unutmak istediği bir bilgi olduğuna eminim.

Sadece üçümüz olduğumuzda resmiyetten nefret ettiğimi bilen Soren, selam vermeden hızlıca çıktı ve salona geri döndü. Umarım geçerken muhafızların hâlâ yerinde ve tetikte olup olmadığını kontrol ederdi. Onlar Ophelia'yı içeride tutmak için değil, bağkalarını dışarıda tutmak içindi ve yeni kraliçem en azından odasında olursa Meridia'nın kininden korunmuş olurdu.

"Eğer karınla yatmayacaksan seni eğlendirmesi için odana birini göndereyim mi?" Damen sordu. "Dün gece evli bir Shade olmadan önce onları becermen için yalvaran ve ağlayan kimdi?"

"Kapa çeneni," diye homurdandım, gerçek bir kızgınlık duymadan. "Bu çok utanç vericiydi."

"Evet, nasıl da acı çekiyorsun," diye ağırbaşlılıkla onayladı Damen, gözleri muziplikle parlayarak.

"Ve hayır, kimseyi gönderme. Düğün gecemi başka biriyle geçirmeyeceğim." Karımla geçirecektim, sadece o bunu bilmiyordu.

Affra kapıyı arkasından kapatmadan önce Ophelia'nın odasına süzülürken, *eğer bir suikastçıysa, korkunç bir suikastçıymış*, diye düşündüm alaycı bir ifadeyle, giderken kollarında ipeksi gelinliği

taşıyordu,

Muhtemelen yıkamak için. Sarayın duvarları içindeki gümüşü ışık kürelerinin hepsi benim kontrolüm altındaydı ve odanın en uzak köşelerindekileri kasıtlı olarak ışıksız bırakmışım, böylece gerektiğinde karanlığın içine girip onu izleyebilirdim.

Güvenlik amacıyla.

Ama bir avcı olduğu ve ışığın en büyük zayıflıklarımızdan biri olduğunu bilerek büyüdüğü göz önüne alındığında, kendini güvende tutmak için ilk savunma hattı olarak mum ve kibrit getirmesini beklerdim. Affra burada olduğumu bilmeliydi - saray özellikle her zaman aydınlık tutulurdu, böylece hiçbir Gölge bu duvarların içindeki karanlıkta saklanamazdı.

Ophelia'nın paketinden çıkardığı bazı şeyleri makyaj masasının üzerine yerleştirmesini sessizce izledim ve insan dünyasından getirdiği tuhaf renkli iksirlerin ne olduğunu merak ettim. Onları büyük bir dikkatle düzenliyordu ve kıpır kıpır olduğu belliydi. Ne kadar meraklı. Ophelia omzunun üzerinden kapalı kapıya uzun uzun baktıktan sonra içini çekti ve üzerindeki dizlerine kadar uzanan koyu renk bornozu yavaşça çıkarıp sandalyenin arkasına astı.

Gölgeler beni sadece gizliyordu, *susturmuyordu*. *Sanki* daha önce hiç bir kadının çıplak kalçalarını görmemişim gibi bir inlemeyle neredeyse kendimi ele veriyordum.

Daha önce hiç *böyle* çıplak kalçalar görmemişim. Kendi türümden kadınları çekici bulmadığımdan değil, ama karımdan uygunsuz bir derecede etkilenmişim.

Onu benim için mi giyyordu?

Tabii ki. Ona beni burada beklemesini söylemişim. Bu yüzden kalçalarının üstünü zar zor örten ve göğsüne doğru inerek göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkaran küçük, soluk pembe bir kumaş parçası giymişti. Daha önceki iğrenç kokusu kaybolmuştu ve şimdiye kadar karşılaştığım en ağız sulandırıcı korku büfesi gibi kokmaya geri dönmüştü.

Odasında yalnızken bu kokuyu bu kadar güçlü yaydığı için ne kadar korkmuş olmalıydı. Duygularını yüzünde bu kadar kolay saklayabilmesi biraz rahatsız ediciydi, yine de neden rahatsız olduğunu merak etmek zorundaydım. Elbette burunlarımızın ne kadar hassas olduğunu biliyordu. Avcılar Gölgeler'i öldürmekte kazara bu kadar iyi olmamışlardı.

Burada korku içinde yatıyor olması fikri tüylerimi diken diken etti. İsteksiz kadınlara yataklarında saldıran türden bir canavar değildim ve öyle olduğumu düşünmesi beni rahatsız etti.

Ona çok mu sert davranmışım? Yemekte neredeyse şefkatli görüldüğü anlar olmuştu ama kendimi buna inandıramazdım. Bu evlilikte, bu anlaşmada, ileriye dönük tüm bu *düzenlemede* hepimizin oynaması gereken roller vardı.

Sabırsızlık sınırında görünen bir iç çekişle şifonyere doğru ilerledi, üst çekmeceyi açtı ve kesinlikle giysi olmayan birkaç parça eşya çıkardı. Yatağa doğru ilerleyip lüks gri ve siyah ipek yatağın ortasına tırmanıp minderlere yaslanırken gerildim. Bir tür kumaş tutucuyu açtı ve ben gümüş hançer ya da daha kötü bir şey bekleyerek nefesimi tuttum, bunların sadece... çizim malzemeleri olduğunu fark ettiğimde sessizce nefes verdim. Deri bir eskiz defterini dikkatlice açtı, kalemelerini karıştırmadan önce dizlerini bükerek defteri kalçalarına dayadı.

Oturduğum yerden ne çizdiğini göremiyordum ama kalçalarının pürüzsüz sırtını ve kışının hafif kıvrımını görebiliyordum.

Ağzım beslenme ihtiyacıyla sulandı ve neredeyse beni gizleyen gölgeleri serbest bırakıp onun üzerine atlayacaktım. O *beni* bekliyordu, ben neden beklemeyeyim? Tadının da kokusu kadar güzel olup olmadığını neden görmeyeyim? O narin küçük bedeni bana uyum sağlayabilir miydi?

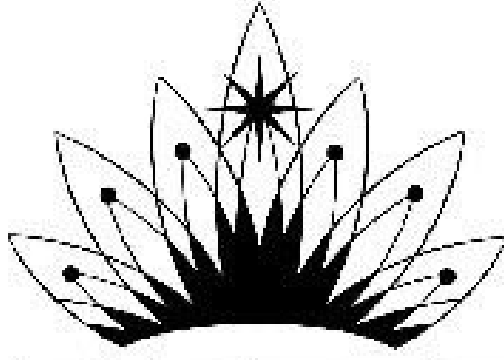
Çünkü o bir Avcı.

Çünkü bir kez tamamladığınızda, sıkışıp kalırsınız.

Çünkü o bilinmeyen bir miktar. Çünkü daha bir saat önce iğrenç kokuyordu.

Çünkü o tehlikeli, bağımlılık yapan ve baştan çıkarıcı biri ve sen onunla evlisin.

Dördüncü Bölüm

Ophelia

T Burada sessiz bir sürtünme sesi vardı ve benim keyifli uykumu bölüyordu. Gözlerimi açıp araştırmak istedim, ama alarmım henüz çalmamıştı ve ahlaki açıdan da itirazlarım vardı. Alarmım beni zorlamadan önce uyanmış gibi yapıyordum.

Bir iniltiyle yuvarlandım, hareket ettikçe ipeksi çarşaflar bacaklarımın üzerinden kayıyordu.

İpeksi çarşaflar.

Daha iyi günler görmüş mikrofiber olanlar değil.

Nerede olduğumu fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gölgeler diyarındaki lanet olası bir sarayda, Kraliçe'nin Odası'ndaydım. Yeni evliydim ve yatağında yalnızdım.

Yavaşça oturma pozisyonuna geçerken gri ipek çarşafı yukarı çektim, Affra sessizce duvarın yanındaki küçük kafe masasına bir tepsi yemek ve dumanı tüten bir demlik çaya benzeyen bir şey koyarken minderlere yaslandım.

"Günaydın majesteleri," dedi eğilerek. "Sizi uyandırdıysam özür dilerim."

Özür dilemeye gerek yok," diye esnedim. "Sanırım 'majesteleri' lafını bir kenara bırakabiliriz?" Sessizce kıkırdadı. "Kraliçe Ophelia'ya ne dersin? Bu sizin zevkinize daha mı uygun?"

"Evet' demek kibirli hissettiriyor ama hayatım boyunca birinin bana kraliçe demesi gerektiğini hissettim, bu yüzden bunu kabul edeceğim," diye iç geçirdim ve yastıklara yaslandım.

"Bir Avcı kraliçe için beklediğim gibi değilsin," dedi Affra hafifçe.

"Kocam da böyle demişti" diye takıldım. *Ugh*, kocam. Siktir et o adamı.

Beni ekmişti! Hem de *düğün* gecemizde. Evliliğimizi tamamlamak anlaşmanın geçerliliği için bir gereklilik olmasaydı bile, *düğün* gecemde kendi kocam tarafından ekilmek canıma tak etmişti. Birbirimizi seçmemiş olabilirdik ama en azından medeni olabileceğimizi ummuştum. Ben medeni olmaya çalışıyordum ve evimi ve bildiğim her şeyi geride bırakmak zorunda kalan bendim.

Hunter'lardan sessizce uzaklaştırıldığım için, üniversite eğitimim için normal Hunter gençlerine yaptıkları gibi ödeme yapmamışlardı. SU'dan aldığım pazarlama diploması yüzünden öğrenci borcu içinde boğuluyordum ve koordinatörlük işim bu borcu zar zor kapatıyordu, ancak yine de iyi bir günde belki beş dakika güneş ışığı alan üç kişiyle birlikte boktan bir dairede kirayı zar zor karşılayabiliyordum.

Astrid bir hafta önce Konsey'in borcumu silmeyi de içeren teklifiyle beni aradığında, bu teklif bana o kadar heyecan verici bir macera ve uzun zamandır hayallerimi süsleyen fantezileri gerçekleştirme şansı gibi gelmişti ki kabul etmeyi pek düşünmemiştim. Belki de yıllar önce ailem ve kız kardeşim gibi benden onaylarını alan insanların onaylarını geri kazanma şansım bile olabilirdi. Geçen hafta Astrid'le hazırlık yaparken *yıllardır* geçirmediğim kadar çok zaman geçirmiştim ve onu şimdiden özlediğimi fark etmek tuhaftı.

Ailem, o kadar değil.

Eskiz defterimi ben on altı yaşındayken ve hala tüm Avcı çocuklarının geçmesi gereken eğitimdeyken bulmuşlardı. Babamın gerçekten dehşet verici bağırıışları ve annemin perişan hıçkırıklarından sonra beni Konsey'e rapor etmişler, Konsey de beni eğitime devam edemeyecek durumda ilan etmiş ve kendimden sorumlu olacak yaşa gelene kadar yatılı bir insan okuluna göndermişti. Karanlıkta ne tür yaratıkların ortaya çıktığı hakkında hiçbir fikri olmayan sıradan insanların arasına uyum sağlamaya çalışmak yalnız bir varoluştı.

Gecenin bir vakti ortaya çıkan şeylerin ne olduğunu öğrendikten sonra, başka türlü davranmak zordur.

Son birkaç yıl içinde tam olarak uymadığım bir dünyada mutsuz ve yalnız değilmişim gibi davranma konusunda biraz daha iyi olmuşum ama safça bunun hayatım boyunca özlemini çektiğim fırsat olacağını ummuştum.

"Pastırma, majesteleri?" Affra sessizce sordu, masaya yerleştirdiği tepsiyi göstermek için geri çekildi ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Kocamı baştan çıkarmak için aptalca giydiğim seksi küçük kıyafetimle yataktan çıkarken ona sıkı bir gülümseme verdim, dün gece attığım bornozu aceleyle kaptım ve omuz silktim. Eşyalarımın bırakıldığı köşede bir kasa taze meyve ve sebze duruyordu ve kahvaltım için bir elma seçerek onları karıştırdım.

Mideye ancak bu kadar et indirebilirdim. Astrid'in benim için sebze paketlemeyi düşünmüş olmasına sevinirken, bunu yapmayı nereden bildiğini de merak ediyordum. Muhtemelen içeriden bilgi almıştı - Astrid yirmi altı yaşında, bir sonraki seçimde bir yer edinirse Avcılar Konseyi'nin gelmiş geçmiş en genç üyesi olacaktı. Avcı eğitiminin tamamını almış olmasının yanı sıra, muhtemelen onu liderliğe hazırlamak için ekstra talimatlar da verilmişti.

Onunla kaldığım süre boyunca bu konuda pek de heyecanlı görünmemişti. Astrid, Avcılar Konseyi'ndeki geleceğinden her bahsettiğimde konuyu anında değiştirmişti.

"Bunu mutfağa götüreyim mi?" Affra sağlıklı yiyeceklerle dolu kasaya bakarken burnunu hafifçe kırıştırarak öneride bulundu. Kraliçe olarak anılmayı yarı sevmesine rağmen, kendisine hizmet edilmesi garip ötesiydi ama onu reddederek gücendirmek istemedim. "Aşçı bunları sizin için nasıl hazırlayacağını öğrenebilir."

Küçük masaya oturdum. "Mutfaka gidip kendim hazırlamamın bir sakıncası yok. Tüm yemeklerimi burada mı yiyeceğim?" *Yalnız mı?*

Akşam yemeği her akşam yemek salonunda servis edilir," diye yanıtladı Affra, sesi hafifçe yumuşayarak. Bu sabah kralı burada mı bekliyordu? Ya da en azından çarşafaların karışmasını veya onun varlığının kanıtını?

Pastırmayı gereğinden biraz daha agresif bir şekilde kaptım, bir ucunu ısırdım ve pastırma yağı parmaklarıma yapışırken çatal bıçak hayal ettim. "Peki bu arada? Gün içinde bir yere gitmem bekleniyor mu?"

Affra duraksadı, yatağın üzerindeki çarşafaları düzeltirken durakladı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Bir yandan, bırakın bir Gölgele Diyarı'nı, bir güvercin sürüsünü bile yönetecek nitelikte değildim. Diğer yandan, zamanımı ne yaparak geçirmem gerekiyordu? Gerçek bir kraliçe bile değildim, tam olarak değil. Evliliğimiz henüz geçerli değildi ve ben de taç giymemiştim.

Dün gece uzak durmasının sebebi bu muydu? Bu anlamayı istemiyor muydu?

Yemekte Gölgele'in anlaşmadan Avcılardan daha fazla kazançlı çıkacağını söyledikten sonra bu doğru görünmüyordu.

Belki de seni istemiyordur.

Bunun görücü usulü bir evlilik olduğu düşünüldüğünde, bu düşünce olması gerekenden daha fazla acı veriyordu.

Elimi yüzümü yıkamak için banyoya gitmeden önce hiçbir şey tatmadan kahvaltımı bitirdim. Çıktığımda Affra elinde fırçasıyla makyaj masasının yanında saçımı yapmaya hazır bekliyordu. Gidecek hiçbir yerim ve görececek kimsem olmadığı için biraz abartılı hissettim ama yine de makyaj

masasına oturdum. Saçlarımı taramak için zaman ayırdı, saç tellerimi fırçasıyla ayırırken düşünceli bir şekilde mırıldandı.

firçayı içinden geçirmeden önce pençeleri. Kısa bir süreliğine kazara kafa derimi yüzeceğinden endişelendim ama daha yakından incelediğimde, Gölge'nin pençeleri siyah tırnaklar gibiydi ama daha uzun ve keskindiler ve parmaklarının altında hala yumuşak pedler vardı, bu yüzden kazara bir parça saç ya da deri kaybetme riskim olduğunu düşünmedim.

Kıyaslamak için kocamın saçlarına dokunma fırsatım olmadığından değil, ama benimkiler onların neredeyse kösele gibi görünen saçlarından daha yumuşak görünüyordu ve Affra da benim hepsiyle ilgilendiğim kadar benimle ilgileniyor gibiydi.

Ayrıca *renkliydi*. Kızıl saç boyası bağımlısı doğal bir esmerdim ve hiç bu kadar kibirli olduğum için minnettar olmamıştım. Gölgeler âleminde kumral saç çok fena bir şeydi.

Affra yanımdan uzandı, özenle yapılmış makyaj masasının çekmecelerinden birini çekiştirerek açtı ve şaşırtıcı büyüklükte siyah bir kutu çıkardı. Mücevher olamayacak kadar büyük olduğu kesindi.

Belki kocam beni sevmiyordu ama hediyelere hayır diyecek değildim.

"Veliaht Prens'ten bir hediye," diye mırıldandı Affra, pençeleriyle dikkatlice açıp bana sundu.

"Prens Damen?" Şaşkınlıkla sordum. Aileye hoş geldin hediyesi o zaman. Hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım.

Gerçi daha yakından incelendiğinde... belki de bu bir karşılamadan çok bir tehditti. Ya da en azından bir hatırlatmaydı. Kutunun içinde o güne kadar gördüğüm en büyük, en özenli saç tokası vardı.

Avcıların sembolü olan siyah metal bir kuzgundu; kanatlarını açmış, başını gururla yukarı kaldırmış ve gagasını dışarı çıkarmıştı. Gümüş iğne, silah olarak kullanılabilecek kadar uzun ve kalındı, bir ucunda onu içeri sokmak için kavisli bir kanca vardı.

Kuzgunun uzanmış kanatlarının arasından.

Sembolizm benim için kaybolmamıştı.

"Sen artık Gölgeler Kraliçesisin," diye hatırlattı Affra yumuşak bir sesle. "Canavarların kraliçesi ve bu dünyanın bir parçası."

Öyle miydin? Bununla kesinlikle bir açıklama yapmış olacaktım. Hiçbir zaman gerçekten o grubun bir parçası olmamış olsam bile türümü terk etmek, ama evliliğimiz henüz tamamen geçerliyken bu bir riskti.

Bir test. Bu bir test olmalı.

"Giyeceğim," dedim nefesimi üfleyerek. Eski dairemin anahtarlarını teslim ettiğimde ve Konsey merkezindeki ortak banyoda gelinliğimi giydiğimde neyi geride bıraktığımı biliyordum.

Tıpkı küçük bir kızken hep hayal ettiğim gibi, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Kim düğün gününü korkunç derecede karanlık bir geçitten geçerek, tek başına bir elbise içinde geçirmek istemezdi ki?

bavullarını arkalarında taşıırken takılıp düşme tehlikesi mi? *Gelin Hedefleri.*

Affra onaylarcasına mırıldandı, pençeleri kafa derimi hafifçe sıyırırken saçlarımı topuz haline getirdi ve öndeki birkaç tutamı serbest bıraktı. Saçımı topuz yaptıktan sonra kocaman kuzgunu arkasından tuttu ve halkasından dikkatlice tuttuğu uğursuz görünümlü iğneyle sabitledi.

Sivri uçlu iğne kuzgundan daha parlaktı ama gümüş olmayacağını biliyordum. Gümüş, Gölgeler'i öldürebilen tek malzemeydi ve ondan mücevher yapıyor gibi görünseler de, geldiğimde zaten silah olup olmadığım kontrol edilmişti.

Kafamın arkasındaki kuzguna batan iğne kadar keskin olan kanatlı göz kalemimi dikkatlice sürmeden önce hafif bir makyaj yapmak için biraz zaman ayırdım. Konu kıyafetlerime gelince Affra ne yapacağını şaşırmış görünüyordu, ki bu da önemli kısımları örtmek için birkaç gölge hazırladıkları için mantıklıydı.

Hiç çamaşır yıkamak zorunda kalmamak ne kadar kolay olurdu? Kıskanmışım.

Zaten olduğundan daha fazla göze batmak istemediğimden, renkli elbiseleri görmezden geldim ve belimi sıkıca saran ama dökümlü kolları ve dökümlü eteği olan, yere kadar uzanan siyah bir elbise çıkardım. Tam olarak gölgelerden yapılmış bir kıyafet sayılmazdı ama elimdeki en yakın şeydi.

İnsanlar aleminde giydiğim kıyafetlerden çok daha resmi ve süslü olmalarına rağmen, bana hissettirdikleri hoşuma gidiyordu. Yeterli olmadığım bir iş için giyiniyordum.

Affra bana başıyla onay verdi ve ben ayaklarımı basit siyah düz ayakkabılara geçirirken kahvaltı tabaklarını topladı. Giyinmişim. Kendime çeki düzen vermişim. Yemek yemişim.

Şimdi ne olacak?

Pencerelerden olabildiğince uzakta, zeminin tam ortasındaki odacıkta çalıştığım yeri özlemiyor değildim ama en azından bir amacım vardı.

Bu amaç, tavanı küflenmiş küçük odama dönüp *Kitchen Nightmares*'in eski bölümlerini izleyebilmek için ayrılabilceğim dakikaları saymak olsa bile.

"Dışarı çıkıp keşfe çıkacağım," dedim Affra'ya toplayabildiğim kadar kendime güvenerek. *Kraliçe boku, işte burada.* Dalgınca başını salladı ve bana hızlı bir selam vermek için durakladı.

Yani... O zaman keşfedebilirdim? En azından odamda tutsak değildim.

Kapıyı itip açtığımda koridor sessizdi, karşımdaki kapı sıkıca kapanmıştı. Bu Allerick'in odası mıydı? İçeride hâlâ uyuyor muydu? Her ne kadar içeri dalıp cevaplar istemek istesem de, bunu denemeden önce halletmem gereken ciddi bir Yaralı Gurur vakası vardı.

Bunun yerine sağa döndüm ve aydınlık koridorda sanki orada olmaktan tamamen rahatmışım gibi yürüdüm. Korktuğum söylenemezdi, sadece kendime istediğim kadar *güvenmiyordum*. Bu his, iki

muhafızın çevrelediği taş bir kemerden geçtiğimde daha da arttı ve biri hemen arkamda durdu.

Durakladım, ona bakmak için döndüm ve o da gözlerini yere dikerek hızla eğildi.

"Merhaba."

Koyu mavi parlayan gözleriyle endişeyle bana baktı. Bir Gölge'yi gergin görmek tuhaftı, gerçi bu duvarlarda bilinmeyen kişi onlar değil bendim.

"Er, merhaba. Majesteleri," diye hızlıca ekledi, kısa siyah saçlarını yüzünden savurarak. Gördüğüm diğer herkes gibi o da gölgelerden oluşan bir pelerinle örtülüydü ve bu pelerinin altına zırh giyip giymediklerini merak ettim.

"Bu... çok gereksiz," diye onu temin ettim. "Sadece Ophelia iyi."

"Kraliçe Ophelia," diye cevap verdi hemen. "Benim adım Levana. Bugün size eşlik etmek üzere görevlendirildim."

"Belirli bir yer var mı?" Sesimdeki iğneleyici ifadeyi tutamayarak sertçe sordum. *Kocamın* bana uğrayıp bunlardan bahsetmesi çok mu abartılı olurdu?

Ve bazı yasal gereklilikleri ve yapılacaklar listesindeki birkaç maddeyi yerine getirebilmek için beynimi mi sikeyim?

Levana küçük bir duraksamadan sonra, "Hımm, belli bir yerde değil," diye cevap verdi. Rahatsız görünüyordu, bu yüzden zorlamadım - Allerick'in bir pislik olması ya da Gölgeler Konseyi'nin kralları için bir Avcı eşle anlaşılmış olması ve görünüşe göre düğünden sonrasını planlamamış olması onun suçu değildi.

Levana'nın duymadığını *umduğum* ağır bir iç çekişle, çünkü bir velet gibi görünmek istemiyordum, birkaç adım arkamda onu takip ederek koridorlarda amaçsızca dolaşmaya devam ettim. İzleniyor olmanın tuhafılığına rağmen, kaybolursam en azından Levana'nın beni odama geri götürebileceğini bilmek rahatlatıcıydı. Saray çok büyük değildi ama yine de *kafa karıştırıcıydı*. Koridorların hepsi o tuhaf gümüşü ışıkla iyice aydınlanmıştı ve hiç pencere yoktu.

Elbisemin kumaşına takılan hafif bir rüzgâr vardı ve temiz hava almak için o yönü takip ettim, sonunda spiral şeklinde kıvrılan, aşağıya, aşağıya, aşağıya, karanlık, dairesel bir avluya inen kapalı bir geçide çıktım. *Tüm sarayın bir spiral olduğunu*, balkondan eğilip üzerimdeki kararmış taş katlara bakarken fark ettim. Dairesel şekil, duvarların dışına indiğim portaldan belli olmamıştı ama şimdi içerideydim ve görebiliyordum.

Yukarıdaki koyu gri gökyüzü çalkantılı bir deniz gibi dönüyordu, evdeki gökyüzünden çok daha *hareketliydi*. Hiç bulut yoktu ve dün gece geldiğimde ne ay ne de yıldızlar vardı, ama buna rağmen yine de garip bir şekilde güzeldi. Gün ışığında -ya da burada gün ışığı olarak geçen her neyse- şöyle görünüyordu

Camin altına hapsolmuş, üstümüzde hareket eden bir duman gibi. Güneş ışığını görmemek *tuhaf* olurdu ama buna da alışabilirim.

Dikkatimi aşağıdaki avluya çevirdim. Aşırı bakımlı, peyzajlı bir alan değildi ve vahşi karanlığını sevdiğimi fark ettim. Ve *karanlıktı da*. Çiçekler ve ağaçlar gri topraktan büyüyordu, hepsi gri ve siyahın tonlarındaydı, neredeyse gölge gibiydiler.

Sarayın içini gri tonlarda görmek bir şeydi ama renksiz *çiçekler* görmek biraz tedirgin ediciydi.

Levana'ya dönüp baktım, ona bunu sormayı düşünüyordum ama o kararlı bir şekilde önüne bakıyor, ben yokmuşum gibi davranıyordu. Hah. Memleketteki yüzeysel içki arkadaşı dostluklarımı özleyeceğimi kim bilebilirdi? En azından orada insanlar benimle *konusuyordu*.

Gergin bir yutkunmayla kıvrımlı koridorda ilerlemeye devam ettim ve her iki yanında bir kitap gravürüyle süslenmiş devasa siyah çift kapının önünde durdum. Arkama baktım, ellerimi kapı koluna dayadım.

"Kütüphane," dedi Levana sessizce.

Burada hâlâ 1800'lerdeymiş gibi yaşadıklarına göre, yeniden okumaya başlamak iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Devasa kapıları biraz zorlayarak açtım ve gençken okumaktan bu kadar keyif alırken neden bıraktığımı merak ettim. Yetişkinlik beni tembelleştirmişti.

Kütüphane, sarayın gördüğüm diğer bölümleri kadar iyi aydınlatılmamıştı ve içeri doğru ilerlerken yüksek sesle yutkunmamı tam olarak bastıramadım. Belki de kitapları korumak içindi? Oldukça eski görünüyorlardı. Siyah şamdanlar ana geçidi aydınlatıyordu ama ana koridorun iki yanında uzanan kitap sıraları gölgede kayboluyordu ve ben henüz *buna hazır değildim*. İlk sırada durakladığımda ana geçide yakın durdum, sıranın başındaki deri sırtları incelerken ışıktaki durduğumdan emin oldum.

Burada herhangi bir YA fantezisi bulacakmışım gibi görünmüyordu, ama bunun zaten okunacak pek de *kraliçe* bir şey olmadığını düşündüm. Eğer gerçek bir kraliçe olsaydım, gerçek bir kraliçe gibi davranırdım. Her neyse. Belki de her ihtimale karşı biraz coğrafya öğrenmeliydim. Azgın bir sapık Avcı olduğum için kovulmadan önce gölge diyar hakkında biraz bilgi edinmiştim ve elimizdeki haritaların canavarların kendi diyarları için tuttukları gerçek haritalarla nasıl örtüştüğünü merak ediyordum.

Nasıl oldu da haritalarımız oldu? Kendi kendime merak ettim. Antlaşma görüşmeleri sırasında Konseyler arasında her iki diyara da diplomatik ziyaretler olmuştu ama bildiğim kadarıyla burada *yaşayan* tek kişi bendim. Belki de onları çalmışızdır.

Birkaç rafı daha kontrol ettikten ve tamamen kurgusal olmayan seçkiden sıkıldıktan sonra, peşimde hâlâ sessiz olan Levana ile koridora geri döndüm. Ben kütüphanedeyken saraydaki işleri için koşuşturan daha fazla Gölge ortaya çıkmıştı. Yanlarından geçerken bakışlarını gizlemiyorlardı ama çoğu saygıyla çenelerini eğiyor ve ben de bu jeste karşılık verdiğimde memnun görünüyorlardı. Birkaçı bana dün geceki sunucuyla aynı dehşetle baktı ve ben de kendimi olabildiğince tehditkâr görünmemeye çalıştım.

Keşke bir kullanma kılavuzum olsaydı.

Ya da, bilirsin, bana yardım edebilecek kral gibi bir koca. Her neyse.

"Mutfaklar nerede?" Levana'ya avluya açılan kavisli koridorda ilerlemeye devam ederek sordum.

"En alt seviye," diye yanıtladı Levana, soru karşısında irkilmiş görünüyor. Mutfakları ziyaret etmenin pek de asil bir davranış olmadığını sanıyordum ama iskorbüt hastalığına yakalanmak istemiyordum, bu yüzden hepsi benim köylü hallerimle uğraşmak zorunda kalacaktı.

Birkaç garip baş sallamadan sonra kendimi sallanan çift kapılı, ortaçağ görünümlü bir mutfığa bıraktım.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı kaba bir ses, elinde bir satırla büyük bir taş adanın üzerinden bana bakıyordu, önünde çok yakından bakmamaya karar verdiğim *bütün bir* karkas duruyordu.

"Bu *kraliçe*," diye tısladı Levana arkamdan. "Diline dikkat et."

"O bu odanın dışında kraliçe olabilir, ben bu mutfakta kralım," diye homurdandı ve Levana'ya sinirli bir bakış fırlattı. Kendime rağmen gülümsedim.

"Bu kulağa adil geliyor," diye araya girdim, Levana'nın benim adıma üzülmesini istemiyordum.

"Burada ben sadece Ophelia'yım. Size nasıl hitap edeyim efendim?"

"Efendim' değil, bu kesin," diye alay etti. Parlayan koyu turuncu gözlerini yuvarlayabilseydi, yuvarlayacağını hayal ettim. "Benim adım Calix."

Bu tavrından dolayı ona 'haşarat' diyelim," diye mırıldandı Levana sinirli bir şekilde, saçlarını yüzünden savurarak.

"Dikkatli ol," diye güldüm. "Mutfağın Kralı arsızlığın yüzünden seni sürgüne gönderebilir."

Söylemesi zordu ama Calix'in yüzünün neşeyle titreştiğini gördüğümü sandım. Sesi bana huysuz, yaşlı bir balıkçıyı hatırlatıyordu ama yakından bakınca Affra gibi yaşlı görünmüyordu. Saçları simsiyahtı ve ensesinde dağınık bir düğümle toplanmıştı, siyah boynuzlarının kıvrımlarını vurguluyordu ve kaslı ön kolları güç ve gençliğe işaret ediyordu.

"Sanırım bunun için buradasınız," dedi, satırı biraz tehditkâr bir şekilde sebze kasama doğrultarak.

Öyleyim. Önceden pişirirsem onları saklayabileceğim soğuk bir yer yoktur herhalde?" Mutfağa

bakarak sordum.

Yiyecekleri soğuk tutmak için buz çukurlarımız var," diye yanıtladı Calix, çenesini arka duvardaki

bir kapıya doğru eğerek. "Onları sizin için hazırlamamı istemeyeceksiniz değil mi?"

"Geceye kadar, eğer kral onunla bu şekilde konuştuğunuzu duyarsa..." Levana bıkkın bir nefes

verdi. Kralın umursayacağından çok şüpheliydim.

Hiç de değil. Benim için özel yemekler yapmanıza gerek kalmadan da yeterince meşgul

oldunuza eminim. Önceden biraz sebze hazırlayıp buzlukta saklayacağım," dedim kararlı bir

şekilde. Hiç değilse zamanımı dolduracak bir şeydi bu. Gün içinde hiçbir zaman yemek yapmak için

yeterince boş zamanım olmamıştı ve şimdi görünüşe göre boş zamanımdan başka bir şeyim yoktu.

Calix gözlerini kısarak bana baktı ve doğrama tahtası ile bıçağı adaya doğru kaydırды. Tüm

mutfak et pişirmek için tasarlanmıştı ama bir tencere sebze yahnisini kolayca pişirebileceğimi, hatta

zaman içinde yemek için küçük porsiyonlar halinde dondurabileceğimi düşündüm. Daha süslü bir

şeyler pişirmeye çalışacaktım.

Arka planda Calix'in et keserken çıkardığı korkunç sesler eşliğinde, Levana duvara yaslanıp

sessizce beni izlerken ben de monoton sebze yıkama ve doğrama işlemine başladım. En azından

bunun için Hunter eğitimime teşekkür edebilirdim. Gençken, bizi canavar avcılığı hayatına

hazırlamak için kendi izcilik formumuza katılmaya zorlanmıştık. Kamp yapmaktan hiç

hoşlanmamıştım ama kamp fırını yahnisinin nasıl yapıldığını ve kullandığım malzemeleri

hatırlıyordum.

buradakine oldukça benzerdi.

"Yardım edeyim mi?" Levana, kapıyı korumakla görevi devralmak arasında kalmış bir ifadeyle

sordu.

Bu çok yeni-kraliçe davranışı değil mi?" Alay ettim.

"Ah, sorun değil-" diye başladı Levana, ama Calix'in havlayan kahkahası onun sözünü kesti.

"Pek kraliçe gibi değil, hayır. Hepimiz senin el pençe divan durmamızı bekleyen ve öldürdüğün

tüm Gölgeleeri bize hatırlatan kendini beğenmiş bir Avcı kaltak olacağını düşünmüştük."

"Calix! " Levana tısladı.

Neredeyse parmağımı kesiyordum. "Hayır, hayır, ben asla... Ben asla..."

"Evet, sanırım bunu görüyoruz," dedi Calix, sert sesi düşünceli geliyordu. "Çok iyi bir oyuncu

değilsen, sende ölümcül bir şey yok. Et konusunda miden bulanıyor."

"Çok, uh, gıcırtilı bir ses," diye cevap verdim, midem hafifçe çalkalanıyordu. İnsan dünyasında Gölge-öldürmenin herhangi bir et içermediğini belirtmek pek zevkli görünmüyordu, çünkü onlar oradayken hayalet modundaydılar.

"Savaş ve saha tıbbı konusunda iyi bir eğitim aldım ama ben bile buradaki kanla başa çıkmakta zorlanıyorum," dedi Levana belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Calix etrafındaki herkesi rahatsız etmekten zevk alıyor."

"Başkalarını rahat ettirmek umurumda değil, bu aynı şey değil," diye karşılık verdi Calix, Levana'ya haince bir sırıtış fırlatarak.

Flört mü ediyorlardı? Flört ediyor gibiydiler. Birisi sizi çoğu zaman kızdırdığında yaptığınız türden bir flört ama yine de onunla ilgili seks rüyaları görüyorsunuz ve uyandığınızda kendinizden biraz nefret ediyorsunuz.

Calix benim için tezgâha küçük bir dökme demir tencere koydu ve içine doğranmış sebzeleri doldurup ızgaranın üzerine koyarken açık ateşte yemek pişirme fikri korkunç değilmiş gibi davrandım.

"Dün gece ziyafet için yemek pişirdiniz mi?" Beklerken kalçamı tezgâha dayayarak Calix'e sordum. "Çok güzeldi."

Biraz kibirlendiğine yemin edebilirim. "Yaptım. Her şeyi hazırlarken günlerce zar zor uyudum."

"Ve bu kadar erken mi geldiniz? Burada çalışan başkaları da var mı?"

"Daha sonra gelecekler," dedi Calix umursamaz bir tavırla. "Ziyafet hazırlıklarından sonra toparlanmaları için onlara sabah izni verdim. Sadece kraliyet ailesi için kahvaltı ve öğle yemeği hazırlamak tek başıma yeterince kolay."

"Oh? Kaç tane bu?" Çok soğukkanlı ve rahat bir şekilde sordum. Calix bana sırıttı ve Levana güldüğünü gizlemeye çalışan garip bir öksürük çıkardı.

Tamam, gizli sorgulama becerilerimin işe yaraması gerekiyordu.

"Bir de endişelendiğimizi düşünün," diye kıkırdadı Calix. "Kraliyet ailesi siz, Kral Allerick, Prens Damen ve Kral Allerick'in annesi Orabelle'den oluşuyor."

"Dün gece ziyafette miydi?" Meraktan başka bir şey yapmıyormuşum gibi davranmaktan vazgeçerek sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Levana. "Orabelle çok... zayıftır. Odasından çıkmıyor."

Yine de keskin bir zekası var," diye ekledi Calix. "Eminim yakında onunla tanışacaksın."

"Gerçekten mi?" Ona kaşlarını kaldırarak sordum. Ne de olsa kraliçe olarak ilk günümde mutfakta takılıyordum.

Calix sırttı ve oyma bıçağını temizlemek için lavaboya doğru ilerledi. "Belki yakında değil ama eninde sonunda. Kralın diğer kardeşleri sarayda yaşamayı tercih etmiyor, sadece Prens Damen."

Merak ettim. Neden burada yaşamak istemiyorlardı? Allerick Damen'a iyi davranıyor gibi görünüyordu - prens kesinlikle ağabeyine sataşmaktan çekinmiyordu ve ben de hiç öyle bir izlenim edinmemiştim

Allerick'in onu tehdit edeceğini.

Mutfakta geçirdiğim bir saat içinde kocam hakkında, beni görmezden gelmeye devam ederse haftalarca öğrenemeyeceğim kadar çok şey öğrenmiş olabilirim, diye düşündüm alaycı bir ifadeyle.

"Bunu yemeğinle birlikte ister misin?" Calix sordu, ben sebzeleri dikkatlice ateşten alırken başka bir karkas üzerinde çalışmaya başlamak için tezgahını temizlemeye başlamıştı bile.

Başımı salladım, tencereyi yere bıraktım ve kapağı çıkarırken arkama yaslandım. "Akşam yemeğinde herkes ne yiyorsa ben de onu yiyeceğim, buraya gelip kimse beni izlemeden daha insani olan yemeğimi yiyeabilirim."

"Kahvaltınız ve öğle yemeğinizle birlikte gönderirim," diye yanıtladı Calix kolayca.

"Çok nazıksınız, teşekkür ederim."

Sanki onu ve tüm atalarını rencide etmişim gibi kaşlarını çattı. "Sadece seni her gün mutfağında istemiyorum."

Levana homurdandı. "Kraliçeye her gün mutfağınıza kadar eşlik etmek istemiyorum, bu yüzden onu yukarı gönderebilerseniz herkes için daha iyi olur."

Mutfağın karşısından birbirlerine dik dik bakıyorlardı ve ben canavar gözlerimi evli olduğum şerefsizce dikmişken, odadaki cinsel gerilim yüzümü yelpazeleme isteği uyandırdı.

Bunu daha sonra kesinlikle çizecektim. Özellikle Levana ve Calix'i değil, çünkü bir şekilde arkadaş olduğumuzu umuyordum ve onların haberi olmadan arkadaşlarımın sapıkça resimlerini çizmek garip olurdu, ama bu 'keşke bu kadar sinir bozucu olmasaydın, seni gelecek haftaya kadar becerirdim' enerjisinden ilham alan bir şey çizecektim.

Tamam, belki 'arkadaşlar' biraz abartılı oldu ama mutfakta geçirdiğim zamandan sonra kendimi biraz daha az yalnız hissediyordum. Calix huysuz ve kabaydı ama bana sıradan bir insanmışım gibi davranıyordu, bu da güzeldi. Levana buraya gelmeden önce olduğundan daha az gergin ve temkinli görünüyordu, bu büyük bir artıydı çünkü eğer bana gölge olarak atanmışsa, en azından rahat olmasını istedim.

Eğer arkadaşlığım olmasaydı, yoldaşlığa razı olurdum. Belki insanlar âlemine geri döndüğümde, yıllar önce beni değersiz bulan Avcılar nihayet bana zaman ayırırdı ve orada da dostlarım olurdu.

Pozitif kal, Ophelia. Bu limonlardan en iyi limonatayı yapacaksın.

Beşinci Bölüm

ALLERICK

Akşam yemeğinden önce odamda uzanmış, kanepede Soren'in karımın o günkü hareketleriyle ilgili raporuyla gelmesini bekliyordum. Ondan *sadece* istediğim için kaçmamıştım, gerçi bunda biraz bunun da etkisi olabilirdi. Kızgın bir Konsey'le yoğun bir gün geçirmiştım; Ophelia'yı resmi bir tanışma için önlerine getirmemi istemişlerdi, ben de onları bunu yapmamaları konusunda uyarmıştım.

Dün geceki ziyafet.

Neden bugün onu onların önüne sürüklemedim ki? Gidecek başka bir yeri yoktu ki.

Sadece evliliğimizi tamamlayıp tamamlamadığımız konusunda bizi sorguya çekecekleri düşüncesi bana pek iyi gelmedi. Buraya daha dün gece gelmişti, en azından yeni çevresine alışması için ona birkaç gün verebilirlerdi.

Önemsediğimden değil, sadece kibar göründü.

Kahretsin, kibar olacak kadar umurumda mıydı? Muhtemelen beni öldürmek ya da en azından beni ve sarayımı gözetlemek için buradaydı.

"Yüzüne bu bakışı kim koydu?" Damen davet edilmeden odama girerek sordu.

"Konsey bugün yeni kraliçemizi sorgulama için getirmemi istedi," diye homurdandım ve içkimden bir yudum alarak hem kendime hem de Konsey üyelerine kızdım. Damen bara doğru ilerledi ve kendine şarap aldı. "Hazır olduğumda onu getireceğim."

Damen homurdandı. "Bu mazeretle mi hareket ediyorsun?"

Ona uyarıcı bir bakış attım ve o da bana hiç istifini bozmadan sırtıttı. "Belki de *sana* bir gelin bulmaya bakmalıyız, hm Damen? Belki de bir eşle hayatı daha ciddiye alırsın."

"Sen yapmazsın," diye karşılık verdi Damen, dehşete düşmüş görünüyordu. Tipik Damen, her türlü bağılığa alerjisi vardı. Şimdiye kadar kendisine verilen her türlü sorumluluktan haftalar içinde kurtulmayı başarmıştı.

"Belki de Konsey evliliğimden memnun kalmaz ve her ihtimale karşı senin de bir Avcı gelin almanı talep eder," diye takıldım. Sürpriz bir şekilde Damen'ın ifadesi düşünceli bir hal aldı.

"Karınızın dün gece çıkardığı o berbat kokuyu yaymasını engelleyebildiğim sürece, kendime ait küçük ve güzel bir avcı kadın benim için sorun olmaz."

"*Bir* kadını bu dünyaya taşınmaya nasıl ikna ettiler bilmiyorum, ikincisini ikna edeceklerinden de şüpheliyim," diye alay ettim. Belki de akşam yemeğinde karıma soracaktım. Bu fikir ne kadar rahatsız edici olsa da, onun nedenlerini öğrenmenin onu tanımaktan daha iyi bir yolu olmadığını düşündüm.

Kapıda kısa bir yumruk sesi duyuldu ve Soren'i içeri çağırdım, yeni gelinimin Gölge Kraliçesi olarak ilk gününde ne yaptığını merak ediyordum. Büyük ihtimalle odasına saklandı.

"Soren," diye neşeyle seslendi Damen ve hemen kaptanıma kendi içkisinden doldurdu. "Gel, gel. Bize tüm dedikoduları anlat."

Soren kardeşimi görmezden geldi, dikkatini bana verdi ve başını saygılı bir şekilde eğdi, ellerini önünde kavuşturdu, bacaklarını kalça genişliğinde açtı, her zamanki savaşçı.

"Kraliçe Ophelia sarayda dolaştı, kütüphanede bir süre durdu ve mutfaklara gitmeden önce birkaç kitabı inceledi. Orada birkaç saat geçirerek yanında getirdiği yiyecekleri (insanların ihtiyaç duyduğu sebzeler) hazırladı ve öğle yemeğini Calix ve Levana ile birlikte orada yedi. Daha sonra avluda dolaştı, görünüşe göre çiçeklerle çok ilgileniyordu. Daha sonra akşam yemeğinden önce dinlenmek için öğleden sonra odalarına döndü."

"*Calix*'le öğle yemeği mi yedi?" Damen tekrarladı, benim kadar şaşkındı. Calix bu kadar yetenekli bir aşçı olmasaydı, saygısız bir hıyar olduğu için onu yıllar önce saraydan sürgün ederdim.

Levana onun Calix'in standartlarına göre oldukça arkadaş canlısı olduğunu söyledi." Soren bundan da ne anlam çıkaracağını bilememiş gibiydi. Belki de Calix'i ziyaret etmem gerekiyordu. Karımla yatmıyor *olmam*, başkalarının onun hakkında fikir yürütmesine izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

"Yemeğini kendi mi hazırlıyor?" Her geçen saniye evlendiğim bu küçük avcı kadın hakkında kafam daha da karışarak sordum.

Soren başını salladı. "Ve bunu sadece özel yemeklerinde yemeyi planlıyor. Yemek salonundayken bizim yediklerimizi yiyecek."

Soren'in gözlerindeki onay pırıltısını kaçırmadım, uyum sağlamak için çaba sarf ediyordu ve dün ona karşı en temkinli olan oydu. Anlaşılan karım insanları kazanma konusunda iyiydi.

Eğer kalacaksa, bir kraliçe için yararlı bir beceri.

Soren dikkatini Damen'a çevirdi ve bakışları onaylamaz bir hal aldı. "Saç tokasını taktığını duymak seni memnun edecektir."

"Ne tokası?" Kardeşim sırtınca hemen sordum.

"Yeni kız kardeşim için bir hediye." Damen pişmanlık duymadan omuz silkti.

"Kanatları tutturulmuş kocaman bir kuzgun," diye ekledi Soren sertçe. "Deneseydin daha az kurnaz olamazdın."

"Kalbine kuzgun iğneletebilirdim," diye itiraz etti Damen sırtarak. "Takıp takmayacağını merak ediyordum. Avcıları gerçekten terk etmek, vesaire, vesaire."

"Bunu ona ne zaman verdin ki?" Ben talep ettim. "Karıma hediye veremezsin. Ona hediye bile vermedim."

"Berbat bir koca olman *benim* suçum değil," diye güldü Damen, pençelerimle ona bir hamle yaptığımda kaçarak. "Ve bunu bu sabah iletmesi için Affra'ya verdim. 'Aileye hoş geldin ve Meridia tarafından bıçaklanma' hediyesi de diyebilirsiniz."

Soren yüzünü buruşturdu.

"*Karıma* bir şeyler alma," diye homurdandım, içkimin geri kalanını bir dikişte mideye indirirken. "Hadi, muhtemelen onu yemeğe götürmeliyim."

"Sence?" Damen arkamdan mırıldandı. Aramızdaki bir Avcıyla, yemeğiyle oynayan bir canavar gibi oynamasını bekliyordum; ona *iyi* davranması biraz rahatsız ediciydi. Uzun bir oyun oynuyor olabilirdi ama Damen genellikle niyetini benden ve Soren'den saklamazdı.

Ben Ophelia'nın odasının kapısını çalarken Soren ve Damen birkaç adım arkamda bekliyorlardı. Affra kapıyı hızla açtı ve karımın arkasında durduğunu görebileceğim kadar eğildi.

Siyahlar içinde enfes görünüyordu. Elbise kendi vücudumdan sarkan gölgeler gibi onun etrafında süzülüyordu ve çizgili gözleri ve boyalı dudakları törenimizde olduğundan daha koyu ve daha boğucuydu.

Ophelia *güzeldi*, ama söz konusu olan hiçbir zaman onun güzelliği olmamıştı.

Affra kenara çekildi ve karım da benim onu incelediğim kadar dikkatle beni inceledi. Korkusunun tatlı kokusu bir anda yayılmadı, aksine ondan yavaşça sızarak etrafımızdaki havayı kokulandırıyor gibiydi. Ne yaptığımın farkına bile varmadan odasına bir adım atmıştım, yaklaştıkça daha da güçlenen o kokunun çekimine kapılmıştım.

Garip bir şekilde, *benden* korkması fikri hoşuma gitmiyordu. Beni takip etmesini işaret ederek bir adım geri çekildim. Koku ona yapışmıştı ama daha da güçlenmemişti. Ondan uzaklaşmak paniğini hafifletmişti, bu mantıklı olsa da göğsümde bir tür rahatsızlığa neden oldu.

"Gel karıcığım. Akşam yemeğine bekliyoruz," dedim hoyratça. Damen'in ona verdiği özenli saç tokasına bir göz attım ve onu takmasına hem sinirlendim hem de etkilendim.

"Elbette, *majesteleri*."

Ophelia'nın kibar cevabına, Damen'in suçlayıcı bir ifadeyle bana bakmasına neden olan alçak bir reverans eşlik etti.

Benden ne istiyordu? Bir *Avcı*'ya körü körüne güvenmemi mi? Gün ışığındaki hayatını bir kenara bırakıp benimle *evlenmeyi* kabul etmiş birine? Ophelia'nın hiçbir şeyi güvenilir değildi.

Damen'in yargılayıcı bakışlarını görmezden gelerek koridorda ilerledim, Ophelia'nın yanımda yürüyebilmesi için bir an bekledim, aramızda birkaç santim olmasına dikkat ettim. Ophelia'nın bana ayak uydurabilmesi için adımlarımı önemli ölçüde yavaşlatmak zorunda kaldım ve bu sarayın onun için ne kadar rahat olduğunu merak ettim. Güneş ışığından ve renklerden mahrum kalacağı gerçeği bir yana, bu saray ondan çok daha büyük varlıklar için tasarlanmıştı ve tüm diyar, gölge yürüyüşü yapabilen ve uzun mesafeleri saniyeler içinde kat edebilen varlıklar için yayılmıştı.

Eğer isteseydim onunla gölge yürüyüşü yapabilirdim ama böyle bir fırsatın doğacağından şüpheliyim. *Muhtemelen böyle bir fırsatın ortaya çıkmasını beklemeyecektir.*

Yemek salonuna vardığımızda iki saray görevlisi çift kapıyı açtı ve Ophelia yanımda neredeyse sessiz bir nefes çekti. Ona baktım, kokusundaki en hafif ekşi notaları tekrar aldığımda burnum kırıştı. Dünkü kadar kötü değildi ama yine de tatsızdı. Ve eğer salondaki diğer herkes kokusunu alırsa... bu ikimizin de itibarı için iyi olmazdı.

"Bizi yalnız bırakın," diye bağırdım Damen ve Soren'e. Kardeşim itiraz edecek gibi görünüyordu ama Soren bir şey söyleyemeden elini koluna doladı ve onu salona doğru çekti.

Bu onun kendi iyiliği için, diye hatırlattım kendime yüzümü buruşturarak.

Takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde Ophelia'yı belinden yakaladım ve kapıların yanındaki duvara yaslanana kadar döndürdüm, deneklerimin görüş alanından çıkardım. Onu kafesledim, kollarımı başının iki yanına dayadım ve gölgeleri etrafımızda kıvrılmaya çağırarak kendi küçük mahremiyet balonumuzu yarattım.

Narin karımdan rahatlıkla bir baş daha uzundum ve şaşkınlıkla bana baktı, omuzları göğüslerinin kabarıklığını vurgulayacak şekilde duvara yaslanmıştı ve nefes alış verişi hızlanmıştı.

Şimdiden, ekşi kokunun yerini tatlı korkusu almaya başlamıştı.

Genelde korku sadece insanlar âleminde yaşadığım bir arzuydu ve lezzetli ve tatmin edici olsa da *bunun* gibi bir şey değildi. Ophelia'dan beslenirsem haftalarca tok kalacağımı biliyordum. Ve bağımlısı olacaktım, bundan kesinlikle emindim. Bu tatlılığı tattıktan sonra normal insan korkusuna geri dönmemin hiçbir yolu yoktu.

"Mm, çok daha iyi," diye mırıldandım, pençeli bir parmağımı Ophelia'nın yüzünün kenarında gezdirip çenesinde durakladım. Bağını geriye doğru eğerek bana boğazını sundu ve bu manzara karışısında sikim neredeyse acı verici bir Çekilde kabardı. Ne kadar garip bir Çekilde kendine güvenen küçük bir Çeydi. Beni etkisiz hale getirebileceğinden o kadar emin miydi ki vücudunun en savunmasız kısmını bana isteyerek veriyordu?

Sınırlarını test ederek pençelerimi boğazının sütununda hafifçe gezdirdim ve parmaklarımın altında gümbürdeyen o lezzetli nabzına bastırmak için durakladım. Bana bir hamle yapıp yapmayacağını görmek için avuç içimi ona doğru düzleştirdim ve her parmağımı kasıtlı bir yavaşlıkla boynuna doladım. Nefesini kesecek kadar değil -karımı öldürmek üzere değildim- ama ne yapacağını merak ediyordum.

Ophelia'nın kokusu sanki etrafımızda bir şeker bombası patlamış gibi *patladı*. Bir canavarın pençelerinin boğazına dolanmasına verilecek en doğru tepkiydi ama nedense öyle *değildi*. Titriyordu. Korku kokuyordu. Nefesi kısa, keskin pantolonlarla geliyordu. Gözbebekleri büyümüştü.

Korkunun tüm işaretleri oradaydı. Neden korkmuş *gibi görünmüyordu*?

İyi bir aktris, diye karar verdim. Bu o olmalı. Avcılar daha çocukken Gölgele'i öldürmek için eğitilmeye başlardı. Belki vücudunun fiziksel korku tepkisini bastıramıyordu ama şüphesiz bunu yüzüne yansıtmamayı öğrenmişti.

Ophelia boğazından neredeyse şehvetli bir inilti sanabileceğim bir ses çıkardı, küçük narin elleri bileğimi sarmak için kalktı ama elimi çekmek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Çok *sıcaktı*. Dün de bu kadar sıcak mıydı? Ellerin sıcaklığı kemiklerime kadar işliyor gibiydi.

Odaklan.

"Bu duyguyu hatırla," diye mırıldandım, sesimin sert tınısı beni bile şaşırttı, kulağına konuşmak için eğildim, dudaklarım her kelimedede kabuğa değişiyordu. "Yemek salonuna girmek üzereyken her ne düşünüyorsan, aklından sil gitsin. Akşam yemeği boyunca *böyle* hissetmeni, böyle kokmanı istiyorum. Beni anlıyor musun, karıcığım?"

Bağparmağımın ucuyla boğazının yumuşak derisini okçadım ve Ophelia her nasılsa altımda daha da uysallaştı.

"Talimatlarınızı anlıyorum," diye nefes aldı. "Seni ise hiç anlamıyorum."

"Bir canavar tarafından duvara yapıştırılmışken ne kadar da alıngansın," diye mırıldandım, evlendiğim bu sıra dışı yaratığı anlamaya çalışarak. Aynı anda hem korkak hem de meydan okuyan. Kesinlikle ilgi çekiciydi.

"Avinı duvara yapıştırırken ne kadar da konuşkansın," diye nefes aldı Ophelia, o karanlık gözleri tehlikeli bir şekilde bana dikilmişti. Neredeyse... kızgınlıkla mı? İnsan gözleri bizimkilerden çok daha etkileyiciydi, birkaç saniye içinde onunkilerden geçen duygu zenginliğini nasıl yorumlayacağımı bilemiyordum.

"Sanki yenmek *istiyorsun*," diye homurdandım, boğazını bırakıp bir adım geri çekildim, etrafımızdaki gölgeler kayboldu.

Ophelia bir an durakladı, pençesiz ellerini elbisesinin üzerinde düzeltti ve saçlarını kulaklarının arkasına topladı. "Beni korkutmaya çalışmayı bırakabilirsiniz *majesteleri*. Sizin türünüzün insan yemediğini biliyorum."

Çift kapıya doğru ilerledi ve tebaamın gözleri üzerimdeyken onu takip etmekten başka çarem yoktu.

Tabii ki gözünü korkutmaya çalışıyorum. Tüm bunların ne için olduğunu sanıyorsun?

Neyse ki -belki de ne yazık ki-Ophelia yemekte Damen'la benim aramda oturuyordu ve üçümüze de yetecek kadar sohbet etti. Dün geceki samimi yuvarlak masanın yerini, salonun geri kalanına bakan her zamanki uzun masa almıştı. Çoğu akşam burada sadece Damen ve ben oturuyorduk. Annem bize katılamayacak kadar kırılgandı ve Soren'in açık bir daveti olmasına rağmen, genellikle akşam yemeği sırasında nöbet tutmayı ve daha sonra yemeyi tercih ederdi.

"Ee," diye söze başladı Damen, bir tabak kıymayı kendisine doğru çekip Ophelia'ya uzatarak, "güneş ışığını özlüyor musun?"

"Özlediğimi söyleyemem," diye yanıtladı dikkatle, etten küçük bir örnek alarak. Her tabaktan sadece küçük bir miktar seçmişti ve yeterince yemediği konusunda biraz endişelenmem bile beni rahatsız etti. "Sadece bir gün oldu ve normalde zaten penceresiz bir ofise tıkılmış olurdum. Daha çok kafamı kaldırıp gökyüzünde güneşi görememek garip geliyor."

"Bütün gün penceresiz ofisinizde ne yaptınız?" Damen sordu. Ben soramadan onun sormasına sevindim.

"Sıkıcı pazarlama işleri," dedi Ophelia dalgınca, elini sallayarak. "Haber bültenleri yazmak ve

mühendislik yazılımını havalı ve seksi göstermeye çalışmak."

Damen'in gözleri başının üzerinden benimkilerle buluştu. İkimiz de insan dünyası hakkında pek bir şey bilmiyorduk ama bu, çok başarılı bir avcının günlerini nasıl geçireceğine *benzemiyordu*.

"Ebeveynlerin evlerinden taşınmana üzölmüş olmalı," diye hafifçe yorum yaptım, kendime bir yığın pirzola yardım ederken.

Ophelia göz ucuyla bana bir bakış attı, kardeşimle konuşurken benimle konuştuğundan daha rahat olduğu fark ediliyordu. *Rahatsız edici*.

Yıllar önce evlerinden taşındım. Elbette artık onlara daha az erişebiliyorum ama onların çatısı altında yaşamayalı uzun zaman oldu."

Bunların hiçbirisi Ophelia'nın insanlar âlemindeki hayatının nasıl olmasını beklediğime benzemiyordu. Hatırladığım kadarıyla Avcılar topluluklar halinde yaşardı. Tam da bu amaçla onları takip eden ve Gölgelelerin Avcı bölgelerine asla çok yakın beslenmemesini sağlayan kendi gözcülerimiz vardı.

Ophelia'nın yüksek rütbeli bir avcı olmasını bekliyordum, Avcıların en iyilerini göndereceklerini varsayıyordum. Bize bir *tehdit* göndermek, bunun her iki tarafın da taviz vermesine dayanan bir anlaşma olduğunu hatırlatmak için.

Ama belki...

Belki de Ophelia bir tehditten çok bir *kurban*dı.

Sormak için ağzımı açtım ama köşeden gelen bir hareket gözöme çarptı. Damen inledi, Meridia yüksek masaya yaklaşırken korkusunu gizlemeye bile çalışmıyordu, kalçaları muhtemelen baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu.

O yaklaşırken vücudunu kaplayan gölgeler bir anda yok oldu ve Ophelia yanımda kaskatı kesildi, kokusu ekşidi.

Daha dün kokudaki bu değişikliğin *Meridia* için ne anlama geldiği konusunda endişelenmiş miydim? Belki özellikle onun için değil, çünkü o beni delirtmek için buraya gönderilmiş bir iblis, ama bu kokunun deneklerim için neyin habercisi olduğu konusunda endişeliydim.

Bugün, tamamen farklı bir nedenden dolayı rahatsız oldum. Hissetmek *istemediğim* can sıkıcı bir sebep. Ophelia buraya bir kurban olarak gönderilmiş olsa bile, bu ona karşı duygularımı yumuşatmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Düşünmem gereken koca bir âlem vardı, sadece o değil. Halkıma karşı herhangi bir sadakati yoktu ve bunu unutamazdım.

Yine de bu Meridia'nın onunla uğraşabileceği anlamına gelmiyordu.

Vücudumu karıma doğru eğdim, bir dirseğimi masaya dayadım ve masanın önünde duran Meridia'ya sırtımı döndüm. Ophelia'nın koyu renk gözleri benimkilere dikildi, ben onun boşluğuna

doğru eğilirken nefesi kesildi.

"Bunu konuşmamış mıydık, karıcığım?" Pençelerimi boğazına geçirerek mırıldandım. Damen sağduyulu bir şekilde başka tarafa baktı ve yemeğine odaklandı.

Ophelia bağıını geriye eğdi, dudakları usulca aralandı. Meraklı küçük şey. "Belki de bir hatırlatmaya ihtiyacım vardır, *koca*."

Meridia, Ophelia'nın daha az hassas kulaklarının muhtemelen algılayamayacağı hafif bir hoşnutsuzluk sesi çıkardı ki bu iyi bir şeydi. Sadece *benim* karımdan hoşnutsuz olmama izin vardı.

Ophelia'nın boynunu kavradım ve giderek artan tatlı kokusunu içime çekmek için ona doğru eğildim. Keskin dişlerimi kulağının kabuğunun üzerinde gezdirirken kendini tamamen hareketsiz tuttu, boynundaki nabız çılgınca atıyordu. *Daha tatlı, daha tatlı ve daha tatlı*, kendime engel olamadım. Başımı eğdim ve dilim boynunun dibindeki davetkâr deriyi tatmak için dışarı fırladı. Kendimi durduramadan inledim ve boğazının sütununda uzun bir şerit yaladım.

Ophelia'nın tadı en iyi şaraptan, en güçlü insan korkusundan daha iyiydi. Enfesti, *tehlikeli bir şekilde* öyleydi. Shades, Avcı korkusunun ne kadar lezzetli olduğunu bilseydi, ne kadar gümüş silah taşıyor olurlarsa olsunlar onlardan kaçabileceğimizden şüpheliydim.

Eli kalçama indi ve bana tutunduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Beni daha *yakına* çekiyordu. Neden hiç beklediğim gibi tepki vermiyordu? Normal bir insanın korktuğunda yapacağı gibi? Ne tür ayrıntılı bir numaraydı bu?

Meridia sabırsızca boğazını temizledi ve ben de kendime, tüm sarayın önünde onu kalbinden bıcaqlamanın iyi bir görüntü olmayacağını hatırlattım.

Başımı geri çektim, ama hâlâ boynunu kavramak için sandalyesine doğru eğildiğimden, istemeden de olsa başımı onunkinin altına indirmiştim. Kendimi böyle bir pozisyona sokmak istememişim -başımı ona doğru birazcık eğmek bile büyük bir saygı göstergesiydi- ve onun bunun önemini fark ettiğini sanmıyordum.

Benim mahkemem yapardı.

Anlaşma hakkında ne düşünürsem düşüneyim, halkımın çıkarları göz önünde bulundurularak yapılmıştı. *Bu iyi bir performans*, dedim kendi kendime. *Halkım için yapılacak en doğru şey bu*.

Bakışlarımı çekip elimi Ophelia'nın boynundan çekerken bunu onlar için yapıyormuşum gibi hissetmedim ama sandalyesini yüksek bir çığlıkla kendime doğru çektim. Dikkatimi yavaşça Meridia'ya çevirirken kolumu omuzlarına uzattım ve gevşek bir tutam saçıyla oynadım.

Soren kapının yanındaki yerinden ayrılmış, kürsüye çıkan merdivenlerin dibinde duruyordu ve

kız kardeşinin söyleyeceklerinden duyduğu endişe yüzünden okunuyordu.

"Majesteleri," diye seslendi Meridia, kendi gücünü ve hâkimiyetini küçümsemeye çalışırken takındığı o sinir bozucu ses tonuyla. "Evliliğiniz için sizi tebrik etmek istedim."

"Şimdi mi?" Pençelerimle Ophelia'nın kafa derisini kaşıyarak saç örgüsünü gevşettim. Garip küçük karım mırıldandı, garip bir şekilde memnun bir ses. Onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden daha iyi bir fikrim olmadığı için kaşımaya devam ettim.

"Tabii ki," diye cevap verdi Meridia, duruşu hafifçe sertleşerek. "Ve yeni kraliçemize hizmetlerimi sunmak için."

"Ne kadar yüce gönüllüsün," dedi Damen öne doğru eğilip ön kolunu masaya dayayarak. Başını yana eğdi ve Meridia'nın her hareketini katalogladığını biliyordum - Damen birinin derisinin altına *kazara girmekte o kadar iyi değildi*. İzliyor, not ediyor ve hatırlıyor, sonra da her zayıflığı kendi lehine çeviriyordu. "Yıllarca tek arzunun kraliçe olmak olduğunu yüksek sesle ilan ettikten sonra kendi hırslarından ne kadar kolay vazgeçtin."

Meridia ona samimiyetsiz bir gülümseme fırlattı. "Pozisyon alındı, ne yapmamı istersiniz?"

"Kiminle konuştuğunu unutma," diye uyararak gürl edim ve Meridia'nın bakışlarını yere indirmesine neden oldum. İğrenç bir düzenbaz olsun ya da olmasın, o hâlâ Veliaht Prens'ti.

Yanımdaki Ophelia nefesini tutmuş gibiydi. Meridia'nın teklifini kabul edeceğimi mi düşünüyordu? O *kadar* zalim değildim.

"Yardım teklifiniz not edildi, ancak gereksiz," dedim Meridia'ya. "Odaklanmanız gereken kendi işiniz var."

Elini iki yana açtı ama mutsuz olduğuna dair başka bir işaret vermedi. Meridia, Avcı topluluklarına göz kulak olmak için görevlendirilen gözcülerden biriydi ve bu anlamaya henüz bu pozisyonları reddedecek kadar güvenmiyordum.

"Fikrini değiştirirsen teklifim geçerli," diye sertçe cevap verdi. Dikkatinin tamamen Ophelia'ya kaydığı anı ben de karım gibi hissettim. Gözlerimiz bir insanınki kadar çok şeyi ele vermiyordu ama Meridia'nın doğrudan ona baktığı konusunda hiçbir şüphe yoktu ve Ophelia'nın kalçamı kavrayışı da buna karşılık olarak sıkılaştı. Eli bunca zamandır orada mıydı?

"Cömert teklifiniz için teşekkür ederim," dedi Ophelia ben daha konuşmadan, sesi uygun bir şekilde mesafeliydi. *Hah*. Meridia'ya doğrudan bir şey söylemesini beklemiyordum. Sesindeki kovma ifadesi çok açıktı ve Meridia'nın masadan uzaklaşmadan önce bizi hafifçe selamlamaktan başka çaresi yoktu.

"Şuna bak, Kraliçe Ophelia," diye mırıldandı Damen onaylayarak. Başının üzerinden ona uyarı niteliğinde bir bakış attım ama o bunu tamamen görmezden geldi.

"Kendi adıma konuşamasaydım pek de kraliçe sayılmazdım," diye cevap verdi Ophelia, yutkunarak. O anda kalçamı ölümüne kavradığını fark eder gibi oldu, elini geri çekmeden önce elini orada bulunca şaşırmış gibi baktı. Pençelerimi saçlarından kurtarmak için acele etmedim, yakınlığım karĞısında nefesinin korkuyla kesilmesinden zevk alıyordum. Hoş olmayan kokuyu bile bu sefer uzak tutmuştu, gerçi şimdi içeri sızmaya başlamıştı.

Dünkü gibi değildi, midemin bulanmasına neden olan *ekşi* ve iğrenç koku yoktu. Bu farklı bir şeydi ama yine de rahatsız edici derecede yanılttı. Keskin ve nahoş.

"Peki sen nasıl bir kraliçe olmak istiyorsun?" diye sordum, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan kaçtı.

Ophelia başını kaldırıp bana baktı ve ben de yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Dehşet içinde buruşmamış insan yüz hatlarına bakıyor olmak biraz garipti. Gözlerinin bu şekilde *kısılması* ne *anlama* geliyordu? Başını neden savunmasız boğazını vurgulayacak şekilde yana eğmişti? Pelüş dudakları öne doğru bastırılmıştı ve odağımı ağzına çekiyordu ama bunun da neyin işareti olduğunu bilmiyordum.

Bu âlemdeyken tartışmasız en büyük tehdit ben olsam da bilmemek sinir bozucuydu. *Ondan çekinmek* için hiçbir nedenim olmamalıydı.

Benden korkmuş olmalı.

"Sanırım ne istediğimin ya da ne amaçladığının pek bir önemi yok," diye yanıtladı Ophelia sonunda, sözcüklerini büyük bir dikkatle seçiyormuş gibi yavaş yavaş konuşarak. "Günlerimi doldurmak için yapacak bir şeyim olmasını umuyordum, bir tür aktivite ya da iş ya da başka bir şey, ama ne olduğum konusunda hiçbir yanılsama içinde değilim."

"Peki sen nesen?" Bastırdım.

Bir rehine. Bir tutsak. Bir ödöl." Sözleri herhangi bir pençenin yapabileceğinden daha etkili bir şekilde içime işlerken Ophelia omuz silkti. "Ben bir pazarlık kozuyum, yine de benim için avantajlar yokmuş gibi davranmayacağım. Kimse beni buraya gelmeye *zorlamadı*."

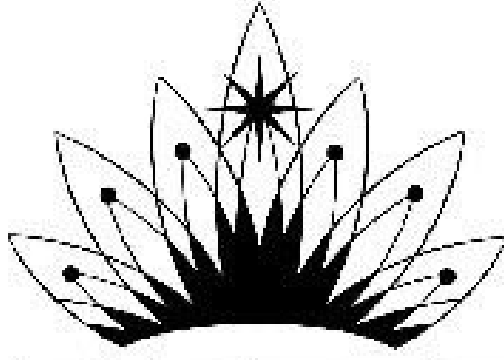
Acımasız bir şey söylemeliydim. Ona haklı olduğunu, hiçbir şey ve hiç kimse olmadığını ve bunu asla unutmamasını söylemeliydim ama bu iğneleri kendime saklamak için Damen'in kafamın yan tarafına yaktığı uyarı bakışına ihtiyacım yoktu.

Ophelia'nın, bu birleşmeyi ayarlayan iki konseyin de onu bir insandan çok bir sembol olarak gördüğünü hatırlatmama ihtiyacı yoktu, ben de hatırlatmadım.

Hayır, o bunu benden önce biliyordu.

O kalıcı *yanlıklık* hissi yemek boyunca peşimi bırakmadı.

Altıncı Bölüm

OPHELIA

Reniştemle yeni kocamın arasında durmak için yemekten sonra sandalyemden kalkarken kendime *azgın olmayı unutma* dedim. Genelde Allerick'in yanında bu pek zor olmazdı ama Buradaki konumumla ilgili dürüst değerlendirmemle havayı iyice bozmuştum ve yemeğin geri kalanı boyunca her zamankinden daha sessiz ve düşünceli olmuştu.

Neyse ki, onun üzerimde dolaştığı, pençelerinin kafa derime sürtündüğü anı beynimde sonsuza dek yaşayacaktı, bu yüzden temel azgınlık seviyesini korumak oldukça kolaydı. Allerick'in bunu yapmaya hiç niyeti yokken beni *neden bu kadar* sinirlendirmeye çalıştığından tam olarak emin değildim ama bunu hassas bir burun meselesine bağlıyordum ve bugünlük bu kadar yeter diyordum. Onlara *her zaman* güzel kokmadığımı biliyordum ve bu, onun ve diğer tüm Gölgelelerin onayladığı tek kokuydu.

Zor bir şey değildi. Allerick benim en iğrenç canavar fantezilerimin hayata geçmiş haliydi ve onu arzulamanın oldukça *güvenli bir yanı vardı*. Muhtemelen bunun bir yere varmayacağı gerçeğinden mi kaynaklanıyordu? Onun bana benim ona baktığım gibi baktığını kesinlikle düşünmüyordum. Kalçalarımın arasında hafif bir sızı hissettiğim anda geri çekiliyor, bana ne yapacağından emin değilmiş gibi bakıyordu.

Bazı önerilerim var! Bana sor!

Sözüm ona, ilişkiyi tamamlamak için en az bir kez yapmamız gerekecekti ama bunun olacağından bile emin değildim. Her zaman *yalan* söyleyebilirdik. Konseyim çok iyiydi.

Buraya gelmeden önce bakire olmadığının farkındaydım, onlara bu kanıtı verecek kaba invaziv bir muayene prosedürü yoktu, böyle bir şey yoktu.

"İyi iş çıkardın," dedi Damen sessizce, biz kürsüden inerken sesinde onaylayıcı bir not vardı. Görünüşe göre Damen ailedeki tüm dostluk genlerini almış, çünkü Allerick en yüksek sessizlik modundaydı, devasa gövdesi uzun masaların arasından ana kapılara uzanan koridora hükmediyordu. Ben de onu takip ettim, çenemi dik tutmaya ve omuzlarımı geri çekmeye çalıştım, her ne kadar kovalıyor gibi görünsem de onu kovalıyor gibi görünmemeye kararlıydım.

Yeni kocamla bu tuhaf durumda müttefik olacağımızı düşünerek bu işe girmiştik ama Allerick bana düşman gibi davranmaya kararlı görünüyordu. Akşam yemeğinde ona beni sandığımdan daha fazlası olduğuma ikna etmesi için mükemmel bir fırsat vermiştim ve o hiçbir şey söylememişti.

Koridora çıkar çıkmaz Soren bize katıldı, duruşu onu son gördüğüm zamankinden daha az kendinden emindi. *Utanmış olduğunu* fark ettim. Kız kardeşinin bizimle yaptığı konuşmadan mı utanmıştı? *O kadar da* kötü değildi. Gözlerini okumak zor olsa da, kocamla göz göze geldiğini biliyordum - harika değildi - ve belli ki beni ayakkabılarının altında bir bok olarak görüyordu, ama yüzleşmeler söz konusu olduğunda, daha kötüsü de olabilirdi.

Kovulduktan sonra avcı arkadaşlarımdan daha kötülerini *duymuştum*. Meridia bana kötü davranmak istiyorsa, oyununu geliştirmek zorunda kalacaktı.

"Soren, kraliçeye odasına kadar eşlik et," diye emretti Allerick, arkasını dönmeye zahmet etmeden.

"Bekle," diye itiraz ettim. Bu benim buradaki ikinci gecimdi ve Allerick'e baskı yapmak istemesem de, birleşme meselesi ikimizin de kafasını kurcalıyordu. "Konuşmamız gerekmiyor mu-"

"Hayır, yapmamalıyız," dedi Allerick, ikinci kez bakmadan koridordan aşağıya doğru adım atmadan önce sözümü kesti. Damen duraksadı, kardeşinin peşinden koşmadan önce bana özür diler gibi bir bakış attı ve beni koridorda ağzı açık bir aptal gibi bıraktı.

Onun *sorunu* neydi? Yemekte ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Kokuyu hoş bulduğu için beni sürekli bir azgınlık halinde tutuyordu -garip ama tamam- ve medeni bir şekilde sohbet etmiş, birbirimizi biraz daha iyi tanımiştik. Ama görünüşe göre bunun hiçbir anlamı yoktu, çünkü dün gece beni düğün gecemizde terk ettiği zamanki halimize geri dönmüştük.

Hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak ne kadar cazip gelse de, kendimi derin bir nefes almaya zorladım ve bir an için gözlerimi kapatarak yavaş bir nefes verdim. Belli ki sadece kortun iyiliği için performans sergiliyordu. Azgınlığı muhtemelen aptal küçük avcı karısının onun için ne kadar ateşli olduğunu göstermek için yaptığı bir gösteriydi. Güzeldi. Biraz utanç verici ama olsun.

Avcılar Konseyi'ne bu işi yürüteceğime, anlaşılmaya sadık kalacağıma ve türlerimiz arasında barışı teşvik edeceğime dair söz vermiştim. Allerick işbirliği yapmayan bir hıyar olabilirdi ama sözümünden dönecek değildim.

Kendimi biraz daha sakın hissederek, en sakın ifademle Soren'in yüzüne döndüm.
Bana şüpheyle baktı.

"Artık odama dönmeye hazırım," dedim ona, ellerimi önümde ağırbaşlı bir şekilde kavuşturarak ve başımı dik tutarak, en iyi asil yüz ifademi takınarak. Ağzının seğirdiğine yemin edebilirim.

"Nasıl isterseniz *majesteleri*," diye yanıtladı başını eğerek ve Allerick ile Damen'in kaybolduğu yerin tam tersi yöndeki koridoru işaret ederek.

Birkaç dakika boyunca sessizce yürüdük, Soren önden gidiyordu ama ben şimdiden kraliyet maskemin düştüğünü hissediyordum. Dilimi tutmaya ve etkilenmemiş gibi davranmaya uygun değildim.

"Kraliçeler *genellikle* burada ne yapar?" Sonunda sordum, ses tonumdaki acılığı tam olarak engelleyememiştim.

Soren omzunun üzerinden bana yargılayıcı olduğuna yemin edebileceğim bir bakış fırlattı. "Tekil bir kraliçe, Kral Allerick'in yönettiği şekilde yönetir. Yaşayan hafızada hiçbir zaman bir eş olmadı. Yönetenler evlenmez."

Birden Calix'in Allerick'in annesinden sadece 'Orabelle' olarak bahsettiğini, resmi bir unvan kullanmadığını fark ettim.

Peki ya varisler?" Utanç duygum ağır basmadan önce bir an için gerçekten şaşkınlıkla sordum. Kendim için sormamıştım, Allerick ile bu konuda uyumlu olduğumuzdan bile tam olarak emin değildim.

"Evlilik anlaşması olmadan da mirasçı edinmek gayet mümkün," diye cevap verdi Soren, benim rahatsızlığım karşısında neredeyse neşeli bir ses tonuyla. "Kral ve Veliaht Prens üvey kardeşler. Kız kardeşim ve ben de üvey kardeşiz. Eğer miras bırakılacak bir aile unvanı varsa, en yaşlı olandan ziyade en güçlü olan miras alır."

"En güçlü, en büyük kaslara sahip olan mı?" Bir Shade bilek güreşi maçı hayal ederek sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Soren kesin bir dille. "Kim daha güçlü... büyüye sahip, daha iyi bir kelime bulmak için. Gölgeyi manipüle etmek her Gölge'nin sahip olduğu bir beceridir, ancak bunu ne ölçüde yapabileceğimiz, yararlanabileceğimiz güç kuyusuna bağlıdır. Kral Allerick'in kendi neslinin en güçlü Gölgesi olduğuna hiç şüphem yok."

Buna inanabilirim. "Pozisyonunuz kalıtsal mı?"

"Hayır. Kral Allerick tarafından seçildim."

Soren'in ses tonu daha fazla konuşmaya davet etmedi ve ben de onu aydınlık koridorlarda takip ederken sessizliğe gömüldüm. Bu Allerick'in sevgili edineceği anlamına mı geliyordu? Kulağa buranın normali buymuş gibi geliyordu ve birdenbire durumun böyle olacağını varsaymadığım için utanç verici bir saflık hissettim.

O bir *kraldı*. Tabii ki sevgilileri vardı. Muhtemelen dün gece biriyle birlikteydi. Bildiğim kadarıyla belki de bir harem dolusu. Boğazım rahatsız edici bir şekilde sıkıldı ve bunun suçunu yaralı gururuma attım çünkü bu konuda *üzülmem* için başka bir neden olduğunu kabul etmeyi reddediyordum. Allerick'i tanıımıyordum bile. *Benimle* evlenmeyi o seçmemişti. Ne yaptığı neden umurumda olsun ki?

Soren durdu, o kadar ani dönüyordu ki telaşla geriye sendeledim. Bana zarar vereceğini düşünmemiştim ama benden çok daha iriydi, gölgeler gibi hareket ediyordu ve kalenin bu sessiz bölümünde yapayalnızdık.

Şunu yapmayı kes!" diye tısladı, hafifçe öğürdü.

"Ne yapıyorsun? Hiçbir şey *yapmıyorum*," diye cevap verdim şaşkınlıkla.

Yine korkunç bir koku yayıyorsun," diye inledi Soren, burnunu dirseğinin kıvrımına dramatik bir şekilde gömerek. "Hadi, başka biri fark edip paniğe kapılmadan önce seni odana geri götürmeliyiz. Dünkü berbat koku bile değil bu, birden fazla nahoş koku yayıyorsun."

Bunu yapmaya *çalıştığım* falan yok," diye homurdandım ve Soren'i daha hızlı bir tempoyla takip ederken aramızdaki mesafeyi açtım. Gizlice kolumu kaldırdım, kendimi koklamaya ve onu bu kadar dehşete düşüren şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım.

İyi kokuyordum. *Onlarla* ilgili bir şeydi.

Allerick'in ıslaklığımın kokusunu alabilmesi bana mantıklı geliyordu ama onları bu kadar rahatsız eden 'kötü' kokuların nereden geldiğini anlamıyordum.

Tabii bir şekilde duyguların kokusunu alamıyorlarsa? Belki de olumsuz duygularımın kokusunu sevmiyorlardır?

Bu hiç mantıklı değildi. Yani, evet, gölgelerden yapılmış giysiler giiyorlardı ve insan korkusundan besleniyorlardı ve *teorik olarak* her şey mümkündü, ama yine de ruh halimin hiçbir şey gibi kokmadığından oldukça emindim.

Kocamın şu anda yatakta tatlı kokulu bir Gölge'yle birlikte olup olmadığını, onları anlamsızca becerip becermediğini merak ettim ve sarayın kraliyet kanadını koruyan muhafızlara yaklaştığımızda üzüntümün bir kısmı öfkeye dönüştü. *Allerick'i ve onun saçma tavırlarını sikeyim.*

Ona karşı kibar olmaktan başka bir şey yapmamıştım. Çaba göstermiştim. Bana gerçek bir ilişki kurma şansı verebilirdi.

Calix ve Levana'nın yaptığı gibi konuşur ve benim mükemmel bir yabancı eş olduğumu görürdü.

Avcılara göre çok daha kötüsünü yapabilirdi. Kız kardeşim muhtemelen şimdiye kadar onu uykusunda boğmuş olurdu, tıpkı iyi eğitilmiş bir ölüm makinesi gibi.

Soren kolunu burnundan çekti, açıklama yapacakmış gibi ağzını açtı ama sonra yüzünü şaşkınlıkla buruşturarak tekrar bana baktı.

"Bu... o kadar da nahoş değil."

"Çok rahatladım," dedim sert bir sesle, onun ve gardiyanların yanından geçip odama doğru ilerlerken. Sadece banyo yapmak ve şu ağır iğneyi saçımdan çıkarmak istiyordum. Belki yatmadan önce bir şeyler çizerek gevşerdim. Resimlerimin kime ait olacağını zaten biliyordum, her ne kadar bir pislik olsa ve şehvetimi hak etmese de.

Bu sadece sanat, dedim kendi kendime, odama girdim ve kapıyı arkamdan bir gümbürtüyle kapattım. Affra hemen harekete geçti, yüzünde utanç verici derecede sempatik bir ifadeyle yatağa hazırlanmama yardım etmek için bana doğru koştu.

Onun resimlerini çizsem ne olur? Uyurken onunla ilgili hayaller kursam ne olur? O şeyler benim içindi.

Ama eğer dışarıda canı kimi isterse sikerken ve ardında bir sürü çocuk bırakırken benim şehvetimin kokusunu bile kendi çıkarları için alabileceğini düşündüyse, Kral Allerick'in başına başka bir şey gelmişti.

Dairesel sarayın arkasındaki bahçeler göz alabildiğine uzanıyor gibiydi; siyah ve griden oluşan sonsuz bir alan, özenle korunmuş, geniş, ıssız patikalar ekili alanları kesiyordu.

Bahçe de avlunun içi kadar karanlık ve griydi ve bu beni biraz... suratsız hissettiriyordu. Bir noktada, insan diyarından daha fazla eşya almam gerekecekti ve hazır oradayken renkli boyalar almayı planlıyordum.

Gölgeler âleminden nefret etmiyordum ama hayatımda biraz aydınlığa ihtiyacım vardı.

İnsanlar âlemine geri dönmek için çok mu erken? Muhtemelen. Her zaman Avcılar Konseyi portalından tekrar giriş yapmam gerekiyordu ve eve dönmem gerekmeden önce neden sadece birkaç gün dayandığımı merak edeceklerinden emindim.

Bahçede bir tur atmak bana çok on sekizinci yüzyıl hissi veriyordu ama yapacak başka bir şeyim de yoktu. Calix kahvaltımınla birlikte sebze yahnisi göndermişti ve daha da fazlası hazır, bu yüzden mutfağa gitmeme gerek yoktu. Kütüphane biraz çekiciydi ama zaten karanlık ve sessiz olan bir dünyada kütüphane daha da karanlık ve sessizdi. Orada vakit geçirme *fikri* hoşuma gitmişti ama sessizliğin pelerini benim için çok baskıcıydı.

Arkamda, birkaç adım gerimde adımlarımı takip eden Levana'ya baktım, her zamanki gibi tetikte bahçeyi tehditlere karşı tarıyordu. Saray, çatışmaların sıkça yaşandığı bir yer gibi görünmüyordu; bahçenin etrafında yüksek duvarlar yoktu, siperler yoktu ve gördüğüm muhafızlar çoğunlukla silahsız görünüyordu. Görünüşe göre adımlarımın saplantılı bir şekilde gölgelenmesi özellikle Ophelia'ya özgü bir şeydi.

"Beslenirken nasıl hissediyorsun?" Sıradan ses tonumun hayatım boyunca bunu merak ettiğim gerçeğini gizleyeceğini umarak ona sordum.

Levana iki kez baktı, duruşundaki her şey temkinliydi. "Neden sordunuz majesteleri?" Dürüst olmak gerekirse, 'majesteleri' biraz alaycı geldi. Levana Gölge'den çok daha dost canlısı olsa da Ne yazık ki evliydim, bana açıkça bir yabancı gibi bakıyor, sormak için hain nedenlerim olup olmadığını değerlendiriyordu.

Merak ediyorum. Aslında sonsuza dek yaşamak üzere buraya gönderildim ve sizin hakkınızda bildiğim tek şey Avcı bakış açısından bana öğretilenler. Eminim benim hakkımda bazı yanlış önyargılarınız vardır, bu yüzden benim de sizin hakkınızda bazı önyargılarım olması mantıklı olacaktır."

Levana bir an tereddüt etti ve bana açıkça güvenmemesi mantıksız bir şekilde canını acıttı. Mantıklı geldi.

-Teknik olarak bir Avcıydım ama aynı zamanda on yıl boyunca Avcı işlerinden men edilmiştim. Belki de saf bir yanımdı, kendi halkıma asla uyum sağlayamadığım bir şekilde buraya uyum sağlayabileceğimi ummuştum. Allerick'in bana karşı davranışları bu hayalin ne kadar umutsuz olduğunu göstermediyse bile Levana'nın kesinlikle gösteriyordu.

"Tamam, yaşadığın yer hakkında daha fazla bilgi edinmen mantıklı," dedi Levana, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. *Rahatlatıcı*. "Beslenmek iyi hissettiriyor... sanırım. Tatmin edici. Gerekli."

"Korkuyu arzuluyor musunuz? Bir süre korkmadığınızda ne olur?"

Bunu size söylemek yanlış geliyor," diye mırıldandı Levana. "Bu bizim için bir çeşit besin. Evet, aç olduğumuz için onu arzuluyoruz ve açlıktan ölmekten önce hayatta kalma içgüdülerimiz devreye

giriyor."

Bu, inanmak için yetiştirildiğim şeyden çok daha az uğursuzdu. Büyürken Avcılar, Gölgele'ın karşılaştıkları her insanı ayırın gözetmeksizin yiyen akılsız yaratıklar olduğunu söylemişlerdi. Konsey üyeleri anlaşma açıklandığında bu konuda önemli ölçüde geri adım atmış, tamamen akılsız olmadıkları ve nerede ve ne zaman besleneceklerini seçebilecekleri konusunda ısrar etmişlerdi.

"Bu bana mantıklı geliyor," diye cevap verdim, Levana'nın bir yanıt beklerken bakışlarının üzerimde olduğunu hissederek. "Acıktığımda, susadığımda ya da yorulduğumda bunu gidermek için harekete geçerim."

Ayrıca, Gölgele insanlar öldürmüyordu. Bunun ne anlamı olabilirdi ki? İnsanlar sadece hayattayken işlerine yarıyordu.

Levana sessizdi ama duruşundaki gerginliğin bir kısmı azalmıştı. "Avcılar gerçekten de öldürdükleri her Gölge için sırtlarına dövme yaptırıyor mu?"

"Ne?" Güldüm. "Hayır, kesinlikle değil. Bu onları olduklarından çok daha belalı gösteriyor. Tanıdığım Avcıların çoğu gündüzleri muhasebeci ya da öğretmen gibi bir şey. Sadece çok mantıklılar. Hatta donuk. Dikkat çekmemeleri, ortama uyum sağlamaları için teşvik edilirler. Hiç karşılaşmadın mı?"

"Eğer öyle olsaydı muhtemelen şu an burada seninle duruyor olmazdım," dedi Levana sessizce ve eğlencem anında dağıldı. Kocamın her fırsatta beni terk etmesine şaşmamalı. Halkım kendisinden olan pek çok kişiyi öldürmüştü ve Levana, Calix ve Damen gibi bana karşı nazik olan Gölgele için bile buradaki varlığım muhtemelen bunun acı verici bir hatırlatıcısıydı.

Özür dilerim. Muhtemelen çok değerli değil ama yine de üzgünüm."

"Ama sen asla..." Levana boğazını temizleyerek başladı. "Değil mi?"

"Hayır," dedim hemen başımı sallayarak. "Hiç avlanmadım, hiç silahım bile olmadı. Şakaklarımı ovuşturarak, "Hiç avlanmadım, hiç silahım bile olmadı," diye ekledim.

"Avcılar Konseyi bu yüzden mi buraya gelmenizi önerdi?"

"Hayır." Bir kahkaha attım. "Benden önce pek çok kadına teklif götürdüklerini ama hiçbirinin gelmek istemediğini söylediler."

Levana'nın daha fazla sorusu olduğunu söyleyebilirdim ama bunları sormanın en az kırıcı yolunu bulmaya çalışıyordu - okunması zor yüz hatlarına rağmen, 'neden sen' her yerinde yazıyordu.

Neden ben, gerçekten.

İlk başta, başka kimse gitmediği ve ben son çare olduğum için böyle davrandıklarını düşündüm. Bunu ima etmişlerdi ama kimin hayır dediğini bana hiç söylememişlerdi. Ablam Astrid bu konuda çok garip davranıyor, onu gördüğüm birkaç seferde anlaşımadan mümkün olduğunca az bahsediyordu ama bunun için asla bir seçenek olmadığına ısrar ediyordu.

Belki de... belki de bir seçenek olmamayı seçtiği için *değildi*. Belki de Konsey onu hiç seçenek olarak görmemişti. Belki de diğer başarılı, genç Avcı kadınlarından hiçbirini seçenek olarak görmemişlerdi.

Astrid bu göreve seçildiğim için benim adıma heyecanlanmış görünmüyordu. En iyi ihtimalle, istifa etmişti. Hatta belki biraz pişmanlık duymuştu.

"Artık içeri dönmeye hazırım," dedim sessizce.

Öğleden sonranın büyük bir kısmını kendime acıyarak geçirmiştım, ki zamanımı böyle geçirmeyi sevmezdim. Avcılardan kovulduktan sonra toksik pozitiflik yönünde çok ileri gitmişim ve istemesem de kendi olumsuz duygularıma izin vermeye çalışıyordum.

Odamda yediğim öğle yemeğine biraz surat astıktan sonra öfkemi, Allerick *olmayan* bir Gölge'nin, benim *olmayan* çıplak ve sırlıslık bir Hunter sevgilisini sayvanlı yatağın üzerinde gölgelerden yapılmış iplerle bağladığı, özellikle müstehcen bir çizim şeklinde dışa vurmuşum.

Banyo yapmadan ve akşam yemeği için giyinmeden önce diğer tüm çizimlerimle birlikte şifonyerimin en üst çekmecesine saklamışım.

Bu sefer hazırlıklıydım. Ne beklemem gerektiğini biliyordum.

Allerick'in sesi ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun ya da boğazımı ne kadar nazıkçe sıkıp kokumu hayatta kalmak için ihtiyacı varmış gibi emerse emsin, ben yerimde duracaktım.

Azgın Ophelia'ya sahip olamadı. Muhtemelen canavar yan hatunlardan oluşan bir haremi olan kaba kralların azgın eşleri olamazdı.

Bu, arkasında durulacak sağlam bir hayat tavsiyesi gibi görünüyordu.

Yüz hatlarımı en vurdumduymaz ifademle şekillendirerek, Affra kapıyı açtığında geride durdum ve sonra terk edilmiş bir kraliçenin sahip olacağını hayal ettiğim tüm soğuk güvenle dışarı çıktım.

"Kraliçe Ophelia," diye alaycı bir selamla karşıladı beni Allerick. Tüm pisliğine rağmen, bakışlarını takdirle vücudumda gezdirmesini pek bastıramadı.

Tepki verme, vajinama talimat verdim. Artık bunu yapmıyoruz.

Bu kan kırmızısı kadife kokteyl elbisesini ve ayak bileklerimi bağlayan koyu renk topuklu ayakkabıları giydiğimde ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Elbise straplezdi ve Affra boynumu göstermesi için saçlarımı isteğim üzerine düşük bir topuz yapmıştı. Konsey bana oldukça süslü bir "kraliçe" gardırobu sağlamış olsa da, hiç süslü mücevher eklememişlerdi ki bu utanç vericiydi. Havaya girmeme yardımcı olacak vahşi görünümlü küpeler takabilirdim.

Benim için, onun için değil. Kötü bir ruh hali içindeydim.

"Görünüyorsun..." Allerick kalın kalın yutkundu.

"Gidelim mi?" diye sordum, çoktan koridora doğru dönmüştüm. Bu cümleyi bitirseydi, aptal feromonlarım *'ooh evet, seksi canavar koca! Beni ne kadar çekici bulduğundan biraz daha bahset! Halkımın koku dansını yapmama izin ver!*

"Gününüz iyi geçti mi?" Damen hepimizi gariplikten kurtararak sordu. Üçü de arkamda yemekhaneye doğru yola koyulduğumda Allerick bir an için afallamış görünüyordu ve ben küçük bir zafer coşkusu hissettim.

"Levana beni bahçelere götürdü." Bu muhtemelen gereksiz bir cevaptı çünkü Levana'nın hareketlerimi rapor ettiğinden hiç şüphem yoktu.

"Bahçeler hoşunuza gitti mi?" Allerick aniden sohbet etme isteğiyle beni hazırlıksız yakalayarak sordu. *Bu elbiseyi gerçekten beğenmiş olmalı.*

"Evet," diye cevap verdim, göz ucuyla ona baktım ama göz korkutucu güzelliğine kapılmayı reddettim. *Bugün olmaz, Şeytan. Gerekirse bütün akşam yemeğini eski daireme taşıdığım ve on beş yıldır kimsenin duş giderini açmadığını fark ettiğim günü düşünerek geçireceğim.*

Önceden en az seksi düşüncelerimin zihinsel bir listesini hazırlamıştım.

"İyi," diye homurdandı Allerick, keyifle kafası karışmış bir halde.

Dramatik girişimizi yapmaya hazır bir şekilde yemek salonunun kapısının önünde tekrar durakladık ve ben sinirlerim daha fazla gerilmeden hafifçe çırpınarak nefes aldım. Koridorlarda karşılaştığım çoğu kişi saygılı ama mesafeliydi. Birkaçı ters ters bakmıştı ama bu beklenen bir şeydi. Dün akşamki yemek iyiydi. Meridia göz korkutucuydu ama Damen ve Allerick ona nereye gideceğini söylemekten çok mutlu görünüyorlardı ve Soren çok ileri giderse müdahale etmeye hazır görünüyordu. Şu anda muhtemelen yanımda sadece Levana'yla bahçelerde dolaşırken olduğumdan daha güvendeydim.

"Başka bir hatırlatmaya ihtiyacın var mı?" Allerick yanımda dururken alçak bir sesle sordu. Sözlerindeki sert mırıltıyı, yapabileceğinden çok daha fazlası olduğu gibi bana havlamak yerine sorusuyla almayı seçtiği baştan çıkarıcı tonu kesinlikle hayal etmemiştim.

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verdim, kapılar açılırken gözlerimi ileriye dikmişim. Arkamdan Damen'ın homurdandığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Koridorda ilerlerken tüm gözler üzerimizdeydi, Allerick ara sıra yanımdan geçen birini selamlıyordu. Belki de sadece hüsnükuruntudan kaynaklanıyordu ama bana yöneltilen bakışlar şimdiye kadar olduğundan daha az *yoğun* görünüyordu. Sanki varlığımın tuhaflığı çoktan geçmeye başlamıştı.

Dün yaptığımız gibi, Allerick ve ben yerimize oturur oturmaz, diğer herkes de yerini aldı.

Gölgeler kanatlardan yüklü et tabaklarıyla ortaya çıktı, koridorlarda

Gölge, tabakları masaların ortasına doğru süzdü.

"Bugün sebze yemeğini yedin mi?" Damen kocaman bir kuzu incik yığının -belki de- bana doğru iterek alay etti.

"Evet," diye cevap verdim, tabağıma küçük bir porsiyon et koyarken kendi kendime gülümsedim. "Gerçi şimdiden yahniden bıktım. Belki bir dahaki sefere konserve sebze de alırım," diye ekledim, her şeyden çok kendime. Her gün aynı yahniyi yemek yerine birkaç gün taze yiyebilir, sonra yeniden stok yapma şansım olana kadar konserve yiyebilirdim.

"İnsan diyarına gidip istediğin zaman onları alabilirsin," dedi Allerick sinirli bir sesle, kocaman bir biftek parçasını tabağına sürükleyerek. Görünüşe göre yeni mesafeli tavrımdan pek hoşlanmamıştı. "Akşam yemeği için döndüğün sürece, günlerini orada geçirmemen için hiçbir neden yok."

Bu acıttı. *Gitmemi istediğini biraz daha belli etsen olmaz mı?* Tırnaklarım avuç içlerime batacak kadar sert batıyordu ama buna odaklanmam, sözlerinin beni derinden sarsan etkisinden uzaklaşmama yardımcı oldu. Damen benden uzaklaşarak hafif bir tıslama sesi çıkardı ve sanırım yine nefret ettikleri o iğrenç kokuyu çıkarıyordum.

Beynimi daha nötr bir alana yönlendirmek için meditasyon yapmaya çalışarak hayal kırıklığının acelesiyle nefes aldım. Hissettiğim şeyi kokumla yaymak istemediğim gerçeği bir yana -eğer olan buysa- bir oda dolusu Gölge'nin önünde duygularımın kontrolünü kaybetmek istemiyordum. Benden hoşlananlar bile bir Avcı olduğumu unutmak üzere değildi ve bu da şüpheyle karşılanıyordu.

Allerick ne kadar sinir bozucu olsa da, kokumdaki hoştan nahoşa ani değişimlerin onu neden endişelendirdiğini anlayabiliyordum.

Dün geceki küçük parti numarasını tekrarlayacakmış gibi alanıma doğru eğildi, ama yüzümde gördüğü şey, pençeleri bana dokunamadan duraklamasına neden oldu.

"Kes şunu," diye emretti.

"Durdu," diye mırıldandı Damen, sesi şaşkındı. Her neyse, bu kadar etkili bir şekilde bağlantımı koparmışken etkileşime girecek değildim.

"O değil," *diye* tersledi Allerick. "Yaptığın diğer şey, Ophelia. Kes şunu."

Daha yakına eğildi, bana dokunmadı ama kulağımdaki dişlerinin sessiz tıkırtısını tenimden bir saç teli kadar uzakta duymama izin verdi, sıcak nefesi yanağımda gezindi. Onunla ilgili her şey benim için hala kriptonitti, ama kocanızın tüm mahkemeyi arkanızdan becerdiğini hayal ettiğinizde azmamak oldukça kolaydı.

Eğer gerçekten odaklanırsam, hiçbir şey hissetmemek oldukça kolaydı.

"Her ne yapıyorsanız," diye homurdandı Allerrick. "Bu kadar yeter. Benden korkacaksın." Ona en yumuşak gülümsememi verdim. "Siz nasıl isterseniz majesteleri."

Yedinci Bölüm

ALLERICK

İ Odamdan eşimle aynı saatte çıkmam tamamen bir tesadüftü. Eğer eşimin programı geçen hafta boyunca her gün aynıysa ve ben saat kaçta çıkacağımı not etmişsem günlük saray gezintisi için ayrıldı, bu konunun dışındaydı.

Tamamen tesadüf.

"Merhaba karıcığım," dedim kısık bir sesle, o koridora girer girmez. Orada olmamı beklemediği için hafifçe sıçradı ve tam önümde kendini toplamasını izlerken başımı yana eğdim.

Bir hafta. Bütün bir hafta böyle geçti.

Ophelia derin bir nefes alır, bir an için gözlerini kapatır ve sonra yavaşça nefes verirdi. Omuzlarını dikleştirir, ellerini o gün üzerinde hangi koyu renkli kıyafet varsa onun üzerinde düzeltir, yüzüne kararlı bir ifade yerleştirir, sonra gözlerimin içine bakar ve bana kesinlikle hiçbir şey söylemezdi.

Korkudan eser yoktu. Gözlerinde en ufak bir merak pırıltısı yoktu. En iyi ihtimalle, dikkatlice mülayim kelimelerine eşlik eden dikkatlice mülayim bir gülümseme aldım.

Ve bundan *nefret* ettim.

"Günaydın majesteleri," diye cevap verdi kibarca, başını eğerek. Başka bir şey söylemedi. Ne bir konuşma girişimi, ne bir korku ya da ilgi belirtisi, ne de başka bir şey.

"Peki bugün nereye gidiyorsun?" Cevabı zaten bildiğim için sohbet eder gibi sordum.

"Önce mutfak, sonra bahçeler, eğer Levana bana eşlik etmekten mutluluk duyarsa."

"Levana senin için çalışıyor, tam tersi değil," dedim, niyetimden biraz daha keskin bir şekilde.

Ophelia'nın kibar ilgisizlik maskesi kısa bir an için kırıldı, kendini toparlamadan önce ağzında hüznü bir gülümseme belirdi. "Evet, bu onun için çok heyecan verici bir görev değil ve şartlar göz önüne alındığında bunu mümkün olduğunca keyifli hale getirmeye çalışıyorum. Bir şeye ihtiyacınız var mı majesteleri?"

O bir casus. O bir Avcı. O bir suikastçı, diye kafamda zayıfça tekrarladım. Ama o bunların hiçbirine benzemiyordu. Hatta gerçekten bir Avcı'ya bile benzemiyordu, gerçi belli ki öyleydi yoksa bu diyardan geçemezdi.

Çoğunlukla Ophelia üzgün ve yalnız görünüyordu ve bunda benim de payım olduğunu düşünmek göğsümü kabartıyordu. Onun acısından sorumlu olmak istemedim, özellikle de bu olayda masumsa.

Ki öyle değildi.

O bir casus. O bir avcı. O bir suikastçı.

O hüznü kahverengi gözler beni ne kadar çağırırsa, beni içine çekse ve daha yakından bakmam için ısrar etse de kendimi kandıramazdım.

Hayır. Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Kalın bir şekilde yutkundum, sesim garip bir şekilde boğuk çıkıyordu. "Seni tutmama izin verme."

Ophelia bana tuhaf bir bakış attı, Levana'nın onunla buluşacağı koridora yönelmek için dönmeye bağılamıştı bile.

Siz kralsınız, majesteleri. Beni asla tutamazsınız. Benim zamanım size kalmış."

Ve sen de kraliçesin.

"Belki de bir doktora ihtiyacı vardır?" Ophelia'nın bahçede dolaşmasını izlerken Damen sessizce önerdi. Ara sıra, iki adım gerisinde duran Levana'ya birkaç kelime söylüyordu ama bunun dışında sadece... yürüyordu. Gözlemlendi. Mülayim bir yüz ifadesi takındı ve mülayim kokular yaydı.

Belki Damen bir şeylerin peşindeydi. Belki de hastaydı.

"Ya da belki de senin ölümünü planlıyordur?" diye önerdi ağabeyim, sesi bu konuda istediğim kadar endişeli çıkmıyordu.

Bu pek olası görünmüyor," diye gönüllü oldu Soren, arkamızda durup usulca arkamızı kollayarak. "Bu davranış değişikliğinden önce... size daha yakın olabiliyordu. Bu ani uzaklaşma ile aranızda daha fazla fiziksel mesafe var."

Bu doğrudu. Beni öldürmek için kalbime gümüş bir bıçak saplaması gerekirdi ve yemeklerde benden daha uzakta oturmaya dikkat ederdi ve diğer zamanlarda benden tamamen uzak dururdu.

Damen mırıldanarak onayladı. "Açıkçası, buraya kötü niyetle gönderilmiş bir suikastçı olma riski göz önünde bulundurulmaya değerdi ama öyle olduğunu sanmıyorum. Belki de Avcılar Konseyi anlaşmanın gerçekten işe yaramasını istiyor ve Kraliçe Ophelia'yı gerçek bir iyi niyet göstergesi olarak gönderdi. İnsan diyarında tarif ettiği hayat çok..."

"Mundane?" Saray duvarlarının dibinde durduğumuz yerden uzaklaşırken silüetine kaşlarımı çatarak bakmayı önerdim.

"Mundane," Damen kararlı bir şekilde başını sallayarak onayladı. "Avcıların en başarılı suikastçılarını gölgelerin içine gönderip saldıracağı anı beklettiklerini sanmıyorum. Bence seni en az *özleyecekleri* gelin olarak gönderdiler."

Göğsümden alçak bir hırıltı yükseldi ve kardeşim bana inanmayan bir bakış atmak için yavaşça döndü. "Oh, şimdi de *alındın mı? Avcıların* karına davranışını beğenmedin mi? Bunca zamandır neredeydin?"

Bir psikopat gibi onu takip ediyor.

"Çeneni kapalı tut. Kral'ın emri," diye homurdandım. Damen homurdandı.

"Belki de insan diyarından uzakta geçirdiği bunca zaman onun için kötüdür," diye sessizce önerdi Soren. "Belki de güneş ışığına ihtiyacı vardır. Ya da daha fazla sebzeye."

Bu fikir... haklıydı. Bu sabah kalan yiyecek malzemelerini kontrol etmek için mutfağa gittiğini zaten biliyordum ve Calix daha önce bana açıkça azaldığını söylemişti. Bunu neredeyse onaylamaz bir şekilde söylemişti, sanki onu aç bıraktığım için beni şahsen sorumlu tutuyordu.

Anlağma Ophelia'nın istediği gibi gelip gitmesine izin veriyordu ve bağlangıçta insanlar âlemine gidip gitmemesi umurumda değildi. Ama eğer Avcılar Ophelia'yı buraya kurban olarak gönderecek kadar sevmiyorlarsa, artık tek başına gitmesi fikrinden o kadar da hoşlandığımdan emin değildim.

Muhtemelen bir casustur. Hassas bilgiler aktarmadığından emin olmak için ona eşlik etmen mantıklı, dedim kendi kendime kararlı bir şekilde, etkileşimlerini izlemek amacıyla onu takip etmenin *beni* muhtemelen bir casus yaptığını görmezden gelerek.

İnsan diyarına dönerken ona eşlik edeceğim," dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Soren telaşlı bir protesto sesi çıkardı. "Muhafızların Kaptanı olarak, bizimle gelmek isteyeceğinizi varsayıyorum."

Hem Soren'in hem de benim zaten beslenmek için insanlar âlemine gitmemiz gerekiyordu, bunu sadece Ophelia ile birlikte yapacaktık.

"Bunu tercih ederim," dedi Soren, kelimelerini dikkatle seçerek. Konu fikrini söylemek olduğunda Damen'in böyle bir çekincesi yoktu.

"Birincisi, bir anlaşma olduğunu biliyorum, ancak herhangi bir Avcı için ne kadar büyük bir ödül olacağını düşünürsek, bu son derece aptalca bir fikir gibi görünüyor. İkincisi, kral olarak şişmanladın ve tembelleştin ve saldırırlarsa kendini savunamayacaksın. Üçüncüsü, Ophelia zaten ona bir mahkûm gibi eşlik etmeni istemeyecektir, bu yüzden tüm bunlar tartışmalı," diye sıraladı Damen, parmaklarını kaldırarak noktaları işaretlerken.

Karnına bir yumruk indirdim, iki büküm olurken sırtı arkasındaki taş duvara çarptı.

Ona eşlik etmem konusunda seçme şansı yok. Ve ben kendimi savunabilecek durumdayım."

"Bu... ucuz atış... sayılmaz," diye hırıldadı Damen, bana sırtarak, hala ortasını tutarak. "Ve büyük bir oyundan bahsediyorsun, ama karın sana git kendini becer derse, hepimiz itmeyeceğini biliyoruz." Nefes nefese kaldı ve göbeğini ovuşturdu. "Allerick'in bu huysuz ve şüpheli döneminin bitmesini dört gözle bekliyorum."

Ophelia'yı koridorda yakalamak niyetiyle cevap vermeden yanından uzaklaştım.

Bu bir *çağ* değildi. Ben kraldım, şüpheli olmalıydım. Damen'in burada mantıksız davranıyormuşum gibi davranması çok saçmaydı.

Giriş holü iyi aydınlatılmıştı ama küreler benim gücüme bağlıydı, bu yüzden geniş sarmal merdivenin yanındaki köşeyi aydınlatanı söndürdüm ve kimseyle sohbet etmek yerine gölgelerin beni sarmasına izin verdim.

Ophelia birkaç dakika sonra ortaya çıktı, yanakları her zamankinden daha pembeydi. *Soğuktan olabilir mi?* Biraz üşümüş görünüyordu. Beni göremese de Levana'ya kaşlarımı çattım. Kraliçeyi soğukta ölmesi için dışarı çıkarmamalıydı.

Akşam yemeğinden önce insan diyarına gidiyoruz," diye duyurdum, gölgelerden çıkıp arkamdaki ışığın yeniden canlanmasına izin vererek. "Avcılar Konseyi merkezinin bulunduğu şehirden olduğunuzu varsayarsak, o zamana kadar orada hava kararmış olacak."

Ophelia'nın kocaman gözlerle bana baktığı bir sessizlik oldu.

"Sen... sen sadece köşede durmuş beni mi bekliyordun?" Ophelia kaşlarını çatarak sordu. Levana bakışlarını hemen yere indirdi ve bir gülümsemeyi gizlemeye çalıştığına dair içimde sinsi bir şüphe belirdi.

"Hayır," diye savunmacı bir şekilde cevap verdim.

"Kesinlikle öyleydin. Her yeri nasıl karanlık yaptın?" Etrafıma eğildi, ışıkları söndürmek için bir mekanizma bulabilecekmiş gibi gözlerini kısarak baktı. Bu onu bir haftadır gördüğüm en hareketli

haliydi.

benim zararımıydı.

Bunun konuyla ilgisi yok. Asıl meseleyi kaçırıyorsun. İnsan diyarına daha sonra gideceğiz."

"Biz mi?" Ophelia tekrarladı, doğrulurken ince kaşları inançsızlıkla kalktı.

Evet. Biz."

"Geçen gün istersem gidip günlerimi orada yalnız geçirebileceğimi söyledin, şimdi benimle gelmek mi istiyorsun? Hem de hiçbir açıklama yapmadan?" diye sordu ellerini öfkeyle havaya kaldırarak. Dudaklarım kendime rağmen seğirdi. Bu kızgınlığı, son zamanlarda bana verdiği boş hiçliğe tercih ederdim.

"Konu üzerinde daha fazla düşündükten sonra, insan alemine tek başına gitmenin güvenli olduğunu düşünmüyorum.

Ne de olsa Gölgeler Kraliçesisiniz."

"Bu hatalı olduğunu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" Ophelia hafifçe sordu.

"Bu, ölmemeni tercih ettiğimin bir itirafı."

"Tam da her yeni gelinin kocasından duymak istediği sözler," diye yanıtladı Ophelia, eliyle yüzünü dramatik bir şekilde yelpazeleyerek. "Eğer hepsi buysa, *majesteleri*, ben daha insani bir şeye dönüşeceğim."

Bakışlarım ön kısmından aşağıya, kıvrımlarına sıkı sıkıya oturan koyu erik rengi elbisesine, gündüzleri ayağına giydiği kullanışsız ipeksi babetlere doğru kaydı. "Yazık."

Ophelia bir nefes çekti ve işte oradaydı. Çok özlediğim o tatlı, nefis korku. Ona olan bariz çekiciliğimi, onu çok korkutan çekiciliğimi görmezden gelmeye çalışıyordu ve bir haftadır ilk kez korkusunun geçmesine izin veriyordu.

Neredeyse anında fark etmiş gibiydi, duyduğum en sevimli hayal kırıklığı hırıltısını çıkararak arkasını döndü ve Levana onu takip etmek için acele ederek merdivenlerden yukarı fırladı.

Bir an durdum, başarımdan dolayı kendi kendime sııttım, o kadar memnundum ki bana sırtını dönmüş olmasını umursamadım. Selam bile vermemişti.

Ateş. Onun ateşini kayıtsızlığına her zaman tercih ederim.

Affra Ophelia'yı benimle buluşması için evlendiğimiz tapınağın önündeki geçide getirdi. Ophelia'yı "insan" kıyafetleri içinde görmek, onu buradaki yaşam için uygun gördüğü elbiseler içinde gördükten sonra tuhaf gelmişti. Bacaklarına sanki onların bir parçasıymış gibi *yapışan* ince

siyah bir pantolon, kalçalarının hemen altına kadar inen örme gri bir kazak ve siyah botlar giymişti.

"Bunlar ne?" Bacaklarına bakarak sordum.

Bakışlarımı takip etmeden önce kaşlarını çattı ve söz konusu rahatsız edici giysiyi parmaklarıyla karıştırdı. "Bunlar mı? Bunlar tozluk."

"Fazla bir şey saklamıyorlar."

Affra beni onaylamayan bir bakışla süzdükten sonra ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve bizi yalnız bıraktı. Soren arkamda sessiz bir nöbetçi gibi duruyordu.

"Şu anda benimle senin küçük canavarını görmek arasındaki tek şeyin birkaç gölge olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ophelia inanamayarak sordu. Arkamda Soren'in boğuluyormuş gibi bir sesi vardı. "Ve sakın bana 'küçük değil' demeye kalkma. Sen bundan daha yaratıcısın."

Hah. İnsan diyarına geri dönme sözü bile onu cesaretlendirmişti.

"Sanırım orada bir iltifat vardı," diye cevap verdim hafifçe, Ophelia'nın yanından geçip portala doğru ilerlerken. Gölgeler insan âlemindeki herhangi bir yerde cisimlenebilirken, biz yalnızca izlenen beş portaldan birinden çıkıp geri dönebiliyorduk. Bu, hiçbir Gölge'nin çok fazla beslenmediğini kontrol etmenin bir yoluydu, ama çoğunlukla bir Gölge'nin insan diyarına yaptığı bir yolculuktan sonra eve dönmediğini doğrulamak için kullanılırdı.

Bir daha asla, yemin ettim. Anlaşma bu yüzden vardı. Bir daha asla portal kayıtlarını incelemek için saatler harcamak zorunda kalmayacaktım, sadece birinin ailesine sevdiklerinin öldüğünün varsayıldığını söylemek için.

Ophelia bir kaya büyüklüğündeki mükemmel yuvarlak obsidyeni gördüğüne şaşırmış görünmüyordu, zaten düğünümüze gelmek için bu geçitten refakatsiz geçmişti.

"Ah, şu ukalalığını da sonra tartışırız," dedim Ophelia'ya nazikçe.

Bana göz kırptı. "Ah, evet. Tüm o konuşmaları yaparken çok fazla zaman harcıyoruz. Kulağa tam da bizim gibi geliyor."

Soren bu kez onun yeni küstahlığı karşısında kahkahasını bastıramadı ve elimi uzatıp taşa sızan bir gölge sarmalının açılmasına izin verirken ona buyurgan bir kaş kaldırdım. Yanımdaki Soren de aynısını yaptı ve Ophelia neredeyse bilinçsizce yaklaşarak hayranlıkla bakmaya başladı.

Bu sefer kendimi kesmem gerekiyor mu?" diye sordu, parmağındaki belli belirsiz yara izini göstermek için elini kaldırarak. Bununla ilgili bir şey beni rahatsız etti.

Hayır. Gölgelerim sizi taşıyacak. Yalnızca Gölgesiz seyahat ediyorsanız, geçidi etkinleştirmek için kanınızı kullanmanız gerekir. Nereye gidiyoruz, karıcığım?"

Kendi kendime, ona 'karıcığım' demeye devam etmemin tek nedeninin, bu ismi her kullandığımda verdiği şaşkın tepki olduğunu söyledim. Bu kesinlikle bir sevgi ifadesi değildi.

"Avcılar Konseyi bir şeye ihtiyacım olursa doğrudan onlara geçmemi söyledi."

"Kesinlikle olmaz," diye araya girdi Soren dehşetle. "Kral Allerick, anlaşılmayla ya da başka bir şekilde Avcıların kalbine götürülemeyecek kadar büyük bir ödül."

"Bana ne kadar az güveniyorsun," diye iç geçirdim, gerçi Avcılar Konseyi'ni ziyaret etme fikri beni de pek heyecanlandırmamıştı. "Portallar arasında seyahat etmek bizi kısıtlamıyor ve gelinim olarak artık Avcılara hesap vermiyorsun. Bize nereye gitmek istediğini söyle, biz de oraya gidelim."

"O zaman kız kardeşimin evine gidelim," diye cevap verdi Ophelia, Denver'da Avcılar Konseyi binasından çok uzakta olmadığını bildiğim bir adres söyleyerek. "Astrid de yüksek rütbeli bir Avcı, bilesin diye söylüyorum, ama sana zarar vermez. Beni bu evlilik olayına ikna etmek için gönderdikleri kişi o."

Konuşacak çok şey vardı ama Ophelia çoktan siyah obsidyen taşa uzanmış, sabırsızca bize bakıyordu. Bir haftadır tamamen yabancı bir diyarda olsaydım ben de ailemi özlerdim diye düşündüm. Soren ve ben ona katıldık, nereye gittiğimizi hayal ederken Soren yanıma yaklaştı, omuz omuza. Son anda bir kolumu Ophelia'nın beline dolayarak onu da kendimle birlikte sürükledim.

Gölgeler bizi yuttu ama ben bir ayağımı diğerinin önüne koymaya ve varacağımız yeri gözümde canlandırmaya devam ettiğim sürece oraya varacaktık. Bu yolculuğa rehberlik ettiğim için Ophelia'nın benimle teması sürdürmesi gerekirken, ön kolumu kavrayıp beline sıkıca doladığında şaşırdım.

Geçitten geçmeyi sevmiyor muydu?

Birdenbire, bizim diyarımıza tek başına, yanında bir çanta dolusu eşyayla gelmiş olması fikri beni rahatsız etmeye başladı.

Yaşlandıkça yumuşuyordum.

Korkunun tatlı kokusunun burnuma çarpmasını bekledim, kokunun tadını çıkarıyor ama Ophelia'yı benim korkutmamdan başka bir şey düşünmekten hoşlanmıyordum. Yine de hiç gelmedi. Ophelia beni hiç bırakmayacakmış gibi kavıyor olabilirdi ama bir ayağını özenle diğerinin önüne atıyor, nefesleri korku tepkisini düzenlemek için bütün hafta boyunca kullandığı aynı ölçülü düzende çıkıyordu.

Birkaç dakika içinde, gözcülerin Avcılar Konseyi'ni izlemek için sık sık geçiş noktası olarak kullandıkları bir ara sokağın karanlığına çıktık.

Bir Gölge'nin formu bu âlemde cisimsiz olduğu için Ophelia hemen kavrayışımın içinde eridi. Burada gölgeler bizi pelerinler gibi kaplıyor, yüzlerimizi ve bedenlerimizi tamamen gözlerden saklıyor ve yalnızca korku salmak istediğimizde ayrılıyorlardı. Bizler kâbuslar, orakçılar, öcüler, gölge canavarlardık.

Dünyanın dört bir yanındaki insanlar bizi farklı isimlerle adlandırdı, ancak hepsi bizim bir tehdit olduğumuzu fark etti.

"Tamamen ortadan kaybolma," diye emrettim Soren'e, nedenini açıklamadan. Karanlığın içinde tamamen yok olmamızın Ophelia için tedirgin edici olabileceği dışında bir açıklamam yoktu.

Soren hiçbir şey söylemedi ama yargısının başımın yan tarafını deldiğini *hissedebiliyordum*.

Ophelia gözlerini kısarak karanlığa uyum sağladı ve aramıza baktı. "Siz ikiniz aynı. Bu... rahatsız edici."

Gölgeli pençelerimle yüzüne tam olarak dokunmadan uzandım ve ona kimin kim olduğunu bildirdim. Bu haldeyken onunla konuşamıyordum ve bu tuhaf bir şekilde üzücüydü.

Gözlerinde bir tanıma kıvılcımı belirdi ve yanaklarında hoş bir pembe kızarıklık oluştu, ama Ophelia duygularını neredeyse ortaya çıktıkları anda bastırdı.

"Bu gece çok yakışıklısın, *Soren*," dedi kibirli bir şekilde, saçları hayali elime dolanırken arkasını döndü ve bizi takip etmemizi bekledi. Küstah karım benim *Soren olmadığımı* çok iyi biliyordu. Bu geziyi önerdiğim için mecazi olarak sırtımı sıvazladım; Ophelia'nın günlerdir en hareketli olduğu andı. "Pekâlâ, hadi hayatım boyunca yapmamam konusunda uyarıldığım gibi karanlık ve boş sokaklarda yürüyelim."

Yarı yarıya onun iyi aydınlatılmış bir patikada kaybolmasını ve bizim de onu uzaktan izlememizi bekliyordum. Huysuz tavrına rağmen, geçebileceğimiz alanlara bağlı kalmaya istekli olması şaşırtıcıydı.

Soren'in sesi kafamın içinde yankılandı, tonu merak uyandırıcıydı. *İnsanların karanlıkta korkması için Gölgeler'den başka pek çok şey var. Onu güvende tutmak için bize güveniyor.*

"İyi," diye cevap verdim, arkasından süzülerek. Eğer herhangi bir insan kraliçeme zarar vermeye kalkarsa, hiç tereddüt etmeden akılsız bir kabuğa dönüşene kadar vücudundaki korkuyu emeyeceğimi bilmeliydi.

Ophelia hızlı adımlarla yürüyor, sonbahar soğuşunda kendini sıcak tutmak için kollarını beline sarıyordu. Ara sıra durup yönünü bulmaya çalışıyordu ama Gehr'in bu kısmına yeterince aşina görünüyordu ve sonunda bizi bir apartman bloğuna götürdü, gölgeli bahçelerin arasından geçerken iyi aydınlatılmış patikaya kaydı. Ophelia etrafına tedirgin bir şekilde bakarak zemin kattaki bir dairenin kapısını çaldı, Soren ve ben kapının camlarından sızan ışıktan uzaklaşmak için iki yanına geçerken Ophelia eğilerek beklemeye başladı.

'Kralıma eşlik etmek şöyle dursun, bir avcının evine girmek bile tüm içgüdülerime ters düşüyor,' diye gözlemledi Soren, sesini teslim olmuş gibi çıkararak.

Ophelia'nın kız kardeşinin bizi öldürmesinden rahatsız olacağını sanmıyorum.

"Kusura bakmayın ama Allerick, böyle düşünmek için hiçbir dayanağınız yok.

Bedensel formumda olsaydım, gülerdim. Haklıydı, gülmedim. Ophelia'yı güvende tutmak için açıklanamayan bir tür zorunluluk duymam, onun da benim için aynı şeyi hissettiği anlamına gelmiyordu.

Kapıyı Ophelia'nın kız kardeşi açtı, aile benzerliği hemen fark ediliyordu. Kız kardeşi daha koyu renk saçlarını daha kısa kestirmiş, karımla aynı koyu kahverengi gözlere ve köşeli yüz hatlarına sahipti ama Ophelia'nın yumuşaklığından eser yoktu. Onları yüz yüze, birbirlerinin aynısı olarak görünce, Ophelia'nın nasıl olup da sert bir suikastçı olduğunu düşündüğümü merak ettim.

Kız kardeşinin her yerinde "sertleşmiş suikastçı" yazıyordu.

"Burada ne *halt* ediyorsun, Lia?" diye sordu kız kardeşi, gözleri hemen Soren'i ve benim varlığımı katalogladı.

Lia. *Şirinmiş.*

"Sadece bazı eşyalarımı almaya ve kilerinizi yağmalamaya geldim," diye cevap verdi Ophelia, kız kardeşinin yanından hızla geçerek. "Eskortlarımın içeri girebilmesi için tepe ışıklarını kapatabilir miyiz?"

"Bu kraliçe olayını gerçekten çok iyi biliyorsun, ha?" diye homurdandı kız kardeşi, bir an için bize ters ters bakarak. "Burada olmamanız gerekiyor ve Shades'in evimde olması vücudumdaki tüm içgüdülere aykırı. Beni pişman etme."

Biraz düşmanca bir karşılama olmasına rağmen, etrafta dolaşp lambaları açmadan ve tepe ışıklarını kapatmadan önce kapıyı bizim için açık bıraktı. Ev uygun bir Çekilde gölgelendiğinde içeri girdik, Ophelia kız kardeşinin soluk ıdıllı mutfağını karıştıırken biz de duvara yakın durduk. Daire küçüktü; parlak beyaz ve camdan ibaretti, benim sarayımın tam tersiydi.

Ophelia böyle bir yerde yaşamış mıydı? Özlemiş miydi?

"Diğer çantam hâlâ dolabında mı?" Ophelia dalgın dalgın kız kardeşine sordu. "Oh! Tanıştırırım. Bu benim kız kardeşim Astrid. Ya da Atti, eğer nefret ettiğimiz lakapları kullanacaksak." Astrid gözlerini devirdi. "Peki, arkadaşların kim *Lia*?"

Ophelia mutfak adasının üzerinden gözlerini kısarak bize baktı. Soren'i göstererek, "Bu benim kocam, Kral Allerick," dedi. Dudakları muzipçe hafifçe yukarı kalktı, sonra tekrar düzleşti. "Yani, öyle olduğundan oldukça eminim - tacı ve çatık kaşları olmadan bunu söylemek zor. Diğer Soren, baş koruma."

"Bu alemde çok daha konuşkan," diye gözlemledi Soren sert bir şekilde. Bir hafta boyunca bastırıldığı kişiliğini yeniden göstermesine sevinmekle, bunun benim zararına olmasına sinirlenmek

arasında kalarak onaylarcasına homurdandım.

"Burada olmaman gerektiğini biliyorsun Lia," dedi Astrid, sesi yumuşayarak. "Konsey, diyarlar arasında seyahat ettiğin her seferde *kendi* portalları üzerinden gelmeni istedi."

"Bu yüzden anlaşma yapmıyor muyuz?" Ophelia elini umursamazca sallayarak sordu. "Türlerimiz arasında belli bir düzeyde güven olmazsa nasıl işe yarayacak? Gölgeler onaylanmış bölgelerde avlandıkları sürece istedikleri yere geçebilirler. Sadece *benim* bir portalla sınırlandırılmam gereksiz görünüyor. Her neyse, devam edecek olursak, çantamı almam gerekiyor," diye ekledi ve mutfaktan oturma odasına açılan kapılardan birine doğru ilerlemeye başladı.

Soren haksız sayılmazdı, Ophelia burada çok daha gevezeydi ama bu daha çok gergin bir gevezelik gibiydi. Kız kardeşiyle birbirlerine sarılmadıkları ya da herhangi bir sevgi gösterisinde bulunmadıkları dikkatinden kaçmamıştı.

"Kardeşime iyi davransan iyi edersin," diye uyardı Astrid, kollarını kavuşturup Ophelia diğer odada gözden kaybolurken bize ters ters bakarak. "Lia bir Avcı olarak doğmuş olabilir ama elleri temiz. Sizin türünüze asla bir şey yapmadı. Eğer onu doğuştan gelen hakkı için cezalandırdığınızı öğrenirsem, gölge diyarına kendim gelirim. Benim ellerim o kadar temiz değil."

"*Bunun anlaşmayı okuduğunu sanmıyorum,*" diye ilettim Soren'e, her şeyden çok eğlenerek. "*Sakin ol, kız kardeşini koruyor ve bunun büyümesini istemiyorum.*"

"*Bu doğrudan bir tehditti,*" diye karşı çıktı Soren, etrafındaki gölgeler huzursuzca yer değiştiriyor, Astrid'i yakından izliyordu.

Astrid'in ifadesindeki öfkenin bir kısmı süzüldü ve duruşu biraz gevşedi. "Lia iyi biri. Nazik biri. Avcılar Konseyi'nin nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı, o kadar sessizdi ki bizim duymamızı isteyip istemediğinden emin değildim.

O haklıydı, biz yapmadık. Ancak en başarılı üyelerinden biri gibi görünen birinden bu hafif hoşnutsuzluk itirafını duymak beni düşünmeye sevk etti.

"Kardeşimin üstüne gitme Soren," dedi Ophelia, yatak odasından çıkarken yanında taşıdığı kanvas çantayla kimin kim olduğunu bildiğini kanıtlarcasına. "Kralı tehdit etmek ve antlaşmanın şartlarını ihlal etmeyi önermek istemedi."

Astrid'in yanaklarında ikiz kırmızı lekeler belirdi. "Evet, yaptım."

Yapma. Ben bir kraliçeyim. Bu konuda bir şeyler yapabilirim. Muhtemelen. Beni sınama," diye cevap verdi Ophelia, sanki bunun bir blöf olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi başını yana eğerek. Kendi kendine omuz silkti ve mutfakta durup çantanın fermuarını açarak kız kardeşinin mutfağından aşırıldığı şeylerle doldurdu.

"Benim üzerimde yetkiniz yok ama yeni rolünüze bu kadar güvendiğinizi bilmek güzel," diye alay etti Astrid. "Bütün gün ne *yapıyorsun* ki? Her şeyi yapan bir Konseyiniz varsa kraliyet mensubu olmanızın ne anlamı var?"

Bu tamamen mantıksız bir soru değildi ama Gölgeler güce saygı duyardı ve ben en güçlüsüydüm. Diyarlar arasındaki portalları ve krallığın bölgelerini koruyan koğuşları besleyen benim güç kuyumdu. Zindanları ve krallığı içeriden güvende tutan benim gücümdü. Bu pozisyon için en iyi aday olduğumdan emin olmak için yeterince zorlandım. Konsey bir krallığı yönetmenin günlük işlerini hallederken, benim gücüm krallığı ayakta tutmadan bunu yapamazlardı.

"Bir şeyler yapıyorum," dedi Ophelia dalgın dalgın, bir kavanoz çıkardı ve hafifçe salladı. İçindeki yeşil silindirler iğrenç görünümlü sıvının içinde sallanıyordu ve Soren yanımda titremeye başladı.

"*Bu nedir?*" diye sordu. "*Çürümüş görünüyor.*"

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı Astrid, karıma ters ters bakarak. Düşünmeden hareket ettim, kendimi onunla Ophelia'nın arasına sokacaktım ama mutfaktaki ışık beni durdurdu, aynı anda Soren de durmam için tıslayarak uyardı.

Ophelia bana göz kırptı, kara gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. *Aptal. Senin korumana ihtiyacı olsa bile, onu istemiyorsun. Ondan hoşlanmıyorsun.*

"Kardeşimin bana saldıracağını düşünmüyorsun, değil mi? Diplomatik bir olaydan kaçınmaya çalıştığınızı anlıyorum ama Astrid'in yanında güvende olduğumdan oldukça eminim," dedi Ophelia, ağzının kenarları seğirerek. Bu ne anlama geliyordu? Bu mutlu bir yanıt mıydı? Kızgın bir yanıt mı?

En azından tepki vermemin yumuşak, tamamen kişisel olmayan bir nedeni olduğunu varsaymıştı. Ki öyleydi. Belli ki öyleydi.

Elbette *kraliçemin* herhangi bir şekilde zarar görmesini istemedim. Bu benim için hem mantıklı hem de asil bir davranıştı.

"*Diplomatik olay,*" diye tekrarladı Soren kafamın içinde, sesi kuşkulu bir şekilde eğlenmiş gibi çıkıyordu.

Ophelia iğrenç kavanozu sallarken kız kardeĞine alaycı bir bakıĞ attı, Damen ve benim birlikte olduğumuzdan farklı değildi. "Astrid turşu bağımlısı. Bu yüzden bu kadar tuzlu."

"Çok komiksin," dedi Astrid kesin bir ifadeyle. "Turşularımı alma, onları sevmiyorsun bile."

İğrençler," diye onayladı Ophelia. "Yine de tüm konserve sebzelerinizi ve bu elmaları alıyorum. Bir sonraki ziyaretimde benim için biraz boya alabilir misin?"

Astrid, cebinden karımın isteğini not alacağını umduğum bir cihaz çıkararak, "Senin daha çok çizim yapan biri olduğunu sanıyordum," dedi.

Eskizci mi?

Soren'in var olmayan güvenlik tehditleri hakkında paniklemeye başlaması ihtimaline karşı hızlıca cevap verdim.

"Dallanıp budaklanıyorum," dedi Ophelia kibarca, çantanın fermuarını çekip omzuna atarak. Bu haliyle çantayı onun için taşıyamayacak olmam nedense beni rahatsız ediyordu.

Astrid homurdandı. "Çünkü bütün gün yapacak bir şeyin yok, ama tabii. Sana resim malzemeleri bulacağım.

Annemle babama uğradığınızı söyleyeyim mi?"

Ophelia mutfak tezgâhının etrafında dönmeye başlamıştı bile, çantasındaki eşyalar hareket ettikçe birbirine çarpıyordu. Ophelia'nın ailesinin ziyaretinden haberdar edilmeyeceği hiç aklıma gelmemişti. Annem ve benim mükemmel bir ilişkimiz vardı.

Şaşkınlıkla Ophelia yüzünü buruşturdu. "Konsey binası yerine buraya gelmem muhtemelen hoşlarına gitmeyecektir."

"Kesinlikle yapmazlardı," diye onayladı Astrid, sesi kısıktı.

"Seni zor bir duruma sokmak istemiyorum-"

Sorun yok," dedi Astrid çabucak. "Zor bir pozisyon değil. Tüm ziyaretlerinizin Konsey portalından geçmesi gerektiğini söylemeleri hiç hoşuma gitmedi. Gölgeler âleminde yaşıyor olabilirsiniz ama burası hâlâ sizin eviniz."

Bu fikirden hiç hoşlanmadığımı fark ettim.

Teşekkürler, Atti. Eminim yakında ziyaret için geri geleceğim."

Kız kardeşler birbirlerine gergin gülümsemeler attılar ama Ophelia ön kapıya yönelmeden önce birbirlerini kucaklamak için hiçbir harekette bulunmadılar. Gölgelerin arasına girdiği anda ben de onun yanımdaydım.

Kaçmaya çalışırsa diye, kendime inandırıcı olmayan bir şekilde söyledim.

"Umarım normal hayatıma heyecan verici bir bakış atmaktan hoşlanmışsınızdır," dedi Ophelia sesini alçaltarak. "Saraya dönmeye hazır mısınız majesteleri?"

Kesinlikle aydınlatıcı olmuştu. Gizemli karıma her zamankinden daha fazla sorum vardı ve bazı cevaplar almaya niyetliydim. İnsanların mal satın almak için ziyaret edebilecekleri mağazalar olduğu aklıma geldi ve Ophelia bunlardan birine gitmeyi önermemişti. Bunu yapacak parası yok muydu? Yoksa bizim takip edemeyeceğimiz kadar iyi aydınlatılmış bir yere gitmek istememiş miydi?

Ona sarayda sorabileceğimi sanıyordum ama önce beslenmemiz gerekiyordu.

Dikkatini çekmek için konuşamadığım için sinirlenerek önüne atıldım. Bu formdayken *bana*

dokunamasa da, ona dokunduğumda hafif hisler hissetmesini sağlayabilirdim. Hoş olmayan, korku tepkisi uyandırmak için tasarlanmış hisler.

Onun korkusunu seviyorsun, diye hatırlattım kendime. Onun kokusunu en çok korktuğu zaman hoş buluyorsun.

Hatta o kadar ileri gidebilirim ki, korkusunu bastırmak için her ne yaptıysa onu yaptığından beri korkusunu *özlediğimi* söyleyebilirim.

Gölgeye benzeyen pençelerimi Ophelia'nın yüzünde gezdirirken Soren birkaç adım geri çekildi. Bu onlara asla zarar vermezdi, bunun için yeterince katı değildik ama derilerinin üzerinde buz gibi bir dehşet hissi uyandırdığını, ince tüylerini diken diken ettiğini ve doğal içgüdülerinin ya donmaları ya da kaçmaları için çılgılık attığını biliyordum.

Ophelia ilkini yaptı, olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Acele etmedim, o muhteşem tatlı koku havaya nüfuz ederken derin derin içime çektim. Dudakları aralandı ve bağıparmağımı alt dudaklarının üzerinde gezdirdim, öne doğru eğilip o lezzetli korkuyu ondan emmek için ölçüsüz bir istek duydum, bunun beni normal bir insanın yapabileceğinden daha iyi idare edeceğini biliyordum.

Bu muydu?

Pençemi yalamaya çalıştı mı?

Hayır, kesinlikle değil. Hayal etmiş olmalıyım.

"Açsın," diye nefes aldı Ophelia, başını geriye doğru eğip o güzel boynunu bana daha iyi gösterdi.

"Korkumla beslenemiyor olman çok kötü."

Anlaşmadaki o sinir bozucu terim yüzünden, evet. Utanç *vericiydi*. Gerçi muhtemelen en iyisi buydu çünkü Ophelia'nın tadına baktıktan sonra hiçbir şey beni tatmin edemezdi, bundan emindim.

Ophelia'nın

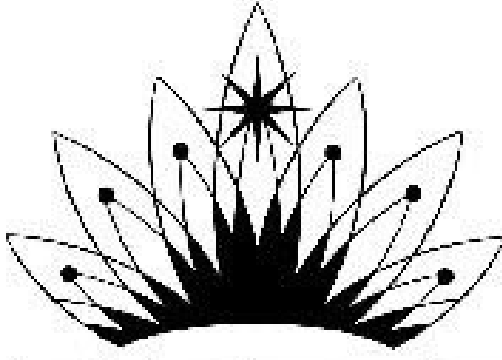
korkusu. Onun

değil.

Kendi kafamda bile kulağa zayıf geliyordu.

"Hadi o zaman," diye iç geçirdi Ophelia. "Şu işi bir an önce bitirelim."

Sekizinci Bölüm

OPHELIA

İ parktaki bir banka oturdum, gecenin bir yarısı dünyanın en kolay hedefi gibi görünürken hiçbir insanın bana yaklaşmamasını umuyordum, böylece Allerick ve Soren yemeklerini.

Tamam, dramatik davranıyordum. Muhtemelen en geç akşam dokuzdu, ama karanlıkta tek başıma - ya da en azından insan gözüyle tek başıma - halka açık bir yerde oturmak Kötü Kişisel Güvenlik 101'di.

Soren yemeğini aramaya devam ederken Allerick arkamda geziniyor, pençeleri ara sıra saçlarımda ya da boynumda geziniyor, sanki orada olduğunu bana hatırlatıyordu.

Bugün garip davranıyordu. Belki de sevişmeyi reddetmem onu gerçekten rahatsız etmişti. Gidip her şeyi mahvetmiş olmam çok kötü oldu. İnsan diyarına geri dönme ve eski hayatımın bir kısmını deneyimleme fikri beni o kadar heyecanlandırmıştı ki mesafeli olmayı unutmuştum.

Allerick'in eli tekrar omzumda gezinirken içimi çektim. Gölgeci canavar pençeleri karşısında bu kadar heyecanlanıp rahatsız olmak normal miydi? Hayır, ama zaten normal olmadığımı biliyordum.

Normal olsaydım, Allerick'in başka birinden beslenmek üzere olduğu gerçeğini bu kadar *kıskanmazdım*. İçimde zerre kadar korku olsaydı, onun yerine benden beslenmesi için utanmadan yalvarırdım ve kendimi daha fazla utandırmama gerçekten gerek yoktu. Hevesli bir kunduz gibi kokmama çabalarımda zaten başarısız oluyordum. Sanki benim kunduzum tam *anlamıyla* hevesliydi.

Gölgeler âlemine girdiğimiz anda muhtemelen pek çok sevgilisinin yanına döneceğini unutmayın.

Unutmayın ki şu anda size ilgi göstermesinin tek nedeni

onu görmezden geliyor ve bu konuda somurtuyor.

Köşede koşan genç bir adam kulaklıklarını takmış, muhtemelen buranın şehrin güzel bir bölgesi ve karanlıkta koşmak için güvenli bir mahalle olduğunu düşünüyordu.

Öyle sayılır. Hatırladığım kadarıyla, burası *suç oranı* oldukça düşük bir bölgeydi. Sadece *canavarların az olduğu* bir bölge değil. O da iri bir adamdı, muhtemelen hayatın içinde parmak uçlarında dolaşmaya, sürekli omzunun üzerinden gözetlemeye alışık biri değildi.

Soren dramatik bir hareketle koşucunun önünde belirdi, sadece dış hatları ve turuncu gözleri görünecek kadar gölgeleri serbest bıraktı. Sadece bir ışık oyunu olarak geçecek kadar, zavallı insanın bir şeyler görüp görmediğini merak ederek iki kez bakmasına yetecek kadar.

Soren'in yaklaşmasını, formunun titremesini ve gözlerinin parlamasını izlemekten *hoşlanmadım*, insan bunun sadece bir ışık oyunu *olmadığını* anladığında olduğu yerde donup kaldı - ya da öyle miydi? Belki de kendi zihni ona oyun oynuyordu - ama ben de müdahale etmek için karşı konulmaz bir dürtü hissetmedim. Belki de Levana'yla konuşurken beslenmenin zevkle değil, besinle ilgili olduğunu bildiğim içindir.

Gerçekten berbat bir avcıydım.

Soren adamın yüzüne doğru eğildi ve karanlık olmasına ve bulunduğum yerden net bir şekilde göremememe rağmen, adamın dehşete düştüğünü ve Soren'in bu korkuyu ağzından emip içtiğini bilmek için fantezi yükseltilmiş Shade duyularına ihtiyacım yoktu.

Soren'in formunun etrafındaki gölgeler, güçlendikçe ya da güç kazandıkça ya da onları besleyen her neyse, daha da koyulaştı ve saniyeler içinde bitti. İnsan sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde geriye doğru tökezledi, hafızası gördüklerinin sadece en bulanık detaylarını hatırlıyordu. Sokak lambalarına doğru *koşarken* onu harekete geçirmeye yetecek kadar. Yaşadığı korkuyu bir daha burada karanlıkta koşmayacak kadar iyi hatırlayacağı kesindi.

Bana göre Shades'e bu yüzden *ihtiyacımız* vardı. İnsanların kendilerini yenilmez hissetme eğilimi vardı, sanki dünyada ne kadar kötü şey olursa olsun hep bir başkasının başına gelecekmiş gibi. Elbette, her dört araba kazasından biri mesajlaşarak araba kullanmaktan kaynaklanıyordu, ancak direksiyon başında telefonlarını kullanan herkes bunun *kendi başına* gelemeyeceğini varsayıyordu.

Sağlıklı bir korku dozu bizi hayatta tutan şeydi ve Gölge bu almanızı sağladı.

Bu, Allerick'in bu korku dozunu başka birine uygulamasını izlemek istediğim anlamına mı geliyordu?

Hayır, korkmadım. Belki de küçük bir parçam, onun neler yapabileceğini görmenin beni ondan korkutacağından endişeleniyordu. Ya da belki kıskanç küçük bir psikopattım. Ya da her ikisi de.

Soren bize doğru süzülürken bir bacağımı diğerinin üzerine atarak dramatik bir şekilde iç çektim, sıkılmış ve sabırsız görünmek için elimden geleni yaptım.

Soren önümde durakladı ve Allerick'le başımın üzerinde bir tür sessiz konuşma yaparken onu izlemek için başımı kaldırdım. Gölge kukuletaların altında yüzlerini göremiyor olmama rağmen, bir tür... hararetle görünüyordu? Soren gölge kollarını sallıyor, başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Allerick'in pençeleri kafa derime sürtündü ve beynim onun beni bir kediymişim gibi tırmaladığını söylerken vajinam sevinçten zıpladı.

Muhtemelen beni böyle görüyordu. Gösteriş yapmak ve uygun gördüğü gibi kafeslemek için aptal, küçük bir evcil Avcı. Bu sırada ben de burada onun kasıklarının her zaman saklayan gölgeleri havalandırmayı ve kendimi bir büfe gibi yaymayı hayal ediyordum.

Hormonlarımın beyin hücrelerimden daha aktif olması *çok* rahatsız ediciydi ama hayat böyleydi. Aktif olarak meditasyon yapmadığım zamanlarda biraz azgın bir felaket olduğumu biliyordum.

Soren ellerini öfkeyle havaya kaldırdı ama aslında ellerini *göremiyordum*, sadece gölge pelerininin kollarını *görebiliyordum* ve parkın daha karanlık bir bölümüne doğru ilerlemeden önce dramatik bir dönüş yaptı.

"Ne oluyor?" Allerick'e bakmak için dönerek mırıldandım. "Az önce *fırladı mı?*"

Soren gölge hayalet formunda, katı formunda olduğundan daha etkileyici görünüyordu. Allerick ısrarla Soren'in gittiği yönü işaret etti ve vücut dilinin biraz sinirli olduğuna yemin edebilirdim.

"Her neyse," diye iç geçirdim, ağır çantayı omzumda sürükleyerek Soren'in peşinden yürüdüm. "Bu konuşmama olayı iki ucu keskin bir kılıç gibi."

Soren bir ağacın sarkan dalları arasında kayboldu ve beynim bana karanlık yerlerde yürümenin pek de parlak bir fikir olmadığını hatırlatsa da Soren ve Allerick'i takip edecek kadar güvende hissettim. Hepimiz güvenli bir şekilde karanlığa gömüldüğümüz anda, Allerick'in kolu omuzlarımı sararak beni aradaki yere sürükledi. Normal insanların gidemeyeceği tuhaf bir yerdi, zaten gitmek istemezlerdi de. *Görecektir*, hatta duyacak hiçbir şey yoktu. Sadece girdap gibi dönen bir karanlık ve sanki beni bütünüyle yutmaya çalışıyormuş gibi vücudumda gezinen gölgeler vardı.

Tek başıma yürüdüğümde, hedefime odaklanmam ve doğru kapıya vardığımdan emin olmak için elimden geldiğince düz bir çizgide yürümem gerekiyordu, ama sormadan, Allerick'in tüm zor yön bulma işini yaptığını ve benim sadece gezintiye sürüklendiğimi biliyordum.

Gölgelere girdiğimiz anda, Soren ve Allerick'in formları her iki yanımda katılaştı ve biri ağır çantamı centilmence bir jestle aldı.

Belki de insanlar alemine yaptığımız küçük gezide birbirimize bağlanmışızdır? Bu güzel olurdu.

Ancak geçitten kurtulup gölge diyarın gri topraklarına geri döndüğümüz an, Allerick elini üst koluma doladı ve beni kendisine doğru çevirerek daha fazla ilerlememi engelledi.

Sanırım hiç ilerleme kaydedememişiz.

"Neden buraya geldin?" diye sordu, sesindeki talep beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Ne?"

"Neden buraya geldiniz? Neden evlenmeyi kabul ettiniz? Başka seçeneğin var mıydı?"

Soren çantamı kolayca omzuna aldı ve saraya doğru geri dönmeden önce Allerick'e başıyla selam vererek oradan ayrıldı.

Sen yüksek rütbeli bir avcı değilsin," diye devam etti Allerick. "Bu rol için gönüllü olmadın. İnsanlar âleminde bir hayatın vardı. Neden buraya geldin?"

"Tek bir nedeni yok," diye dikkatle cevap verdim. Daha önce hayatım hakkında biraz meraklı olmasını beklemiştim ama sorularının yoğunluğu beni şaşırtıyordu. "Kabul etmenin avantajları çok vurgulanmış olsa da bir seçeneğim vardı."

"Avantajları nelerdi?" diye sordu. İlk kez değil, keşke ifadelerini daha iyi anlayabilseydim diye düşündüm. Sesi neredeyse *kızgın geliyordu*. Belki de Astrid'le tanıştıktan sonra, başarısız kız kardeşe sahip olduğu için sinirlenmişti.

"On sekiz yaşıma geldiğimde Avcı olarak kabul edilmedim. Diğer Avcıların aldığı ücretsiz konut ve paralı üniversite eğitimi gibi bonusların hiçbirini alamadım."

"Sebepleriniz... finansal mıydı?" diye sordu, sesi şüpheli geliyordu. Ya da belki sadece kafası karışmıştı. Gölgelelerin bir para birimi vardı ama toplumları insanlar alemindekinden daha az finansal motivasyona sahip görünüyordu.

Bu da işin bir parçasıydı." Yere baktım, birdenbire zemini çok ilginç buldum. *Evet, uygunsuz canavar fantezilerimi kâğıda döktüğüm için beni Avcılar gençlik grubundan atmışlardı ve buraya gelmek isteyen tek kişi bendim.*

Başka ne var?" Allerick sordu.

"Neden şimdi sohbet etmek istiyorsun?" Kızgınlıkla sordum. "Asla sohbet etmek istemezsin."

"Sohbet havasındayım."

Sessiz ve düşünceli olmanı tercih ederim," diye mırıldandım, beni duyabileceğini çok iyi biliyordum. "Bunun benim için daha uygun olacağını umuyordum, tamam mı? Avlanmadığım için pişman değilim, hatta tam tersi. Ama dünyamızda daha fazlası olduğunu bilmek, dışarıda neler olduğunu bilmek... Bana emredildiği gibi sıradan insanların arasında yaşamak ve onlardan biriymişim gibi davranmak zordu."

"Sana aralarında asla yer vermezler miydi? Seni bir Avcı olarak hiç eğitmediler mi?"

Hayır. Beni asla bir Avcı yapmazlardı ve bunun için mutluyum. Artık içeri girebilir miyiz?"

Belki de Allerick'in beni görmezden gelmesini tercih ediyordum. Onun tüm dikkatinin odağı olmak biraz silahsızlandırıcıydı. Çok *yoğundu*.

"Benden uzaklaşmaya o kadar hevesli ki," diye mırıldandı Allerick, nefesi boynumda gezinecek şekilde eğilerek.

Hayır. Artık senin için azgınlık kokusu yok.

Bu gece onu bastırmakta pek başarılı olamamıştım ama şimdi tekrar yola koyulmaya kararlıydım. *Unutma, muhtemelen diğer Shades'lerle yatıyordur. Muhtemelen kız kardeşinden etkileniyordur.*

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim, cesaretle ona sırtımı dönüp saraya geri döndüm. "Kim olduğunu bile bilmiyorum, hiç ortalıkta görünmüyorsun."

Homurdanarak kolayca yanıma geldi. "Meşgulüm. Gizli bir gölge diyarını yönetmekle falan. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Ağzım açık kaldı ve ona dehşete benzer bir ifadeyle baktığımı biliyordum, çünkü bu adam *kimdi*? Biz diyarlar arasında seyahat ederken vücudu falan mı kapılmıştı?

Bu bir şaka mıydı? Şimdi de şaka mı yapıyorsun? Bir an için benden nefret etmeyi unuttun mu?"

"Senden nefret ettiğimi nereden çıkardın? Avcılar çok dramatiktir," diye söylendi Allerick ve eğer gözleri sabit, hareketsiz bir renkte olmasaydı, muhtemelen onları yuvarlardı. "Gel bakalım karıcığım. Yarım saat içinde ziyafette olacağız ve sanırım 'kraliçe' kıyafetini giymek isteyeceksin."

Sinir bozucu bir şekilde, yanılmıyordu. Bir süreliğine tozluklarla rahatlamak güzel olsa da, akşam yemeğine kesinlikle bu şekilde çıkmayacaktım. Korumam gereken bir itibarım vardı.

Ne tür bir itibar olduğunu bilmiyordum ama *bir* türdü. Umarım. Bunun benim için neden önemli olduğunu bilmiyordum, daha önce bir üne sahip olmak ya da bir miras bırakmak gibi bir arzum olmamıştı ama buraya geldiğimden beri bu benim için önemli bir şeydi. Bu yerde öylece sürüklenip gitmek, *var olmak* ama sahte insan hayatımda yaşadığım gibi gerçekten yaşamamak istemiyordum.

Allerick'in kolayca ayak uydurmasıyla saraya doğru tepinerek geri döndüm, aptalca uzun bacakları ondan öfkeyle güç kullanarak uzaklaşmaya çalışmama rağmen hiç sorun yaşamıyordu.

Neden sinirlendim ki?

Beni görmezden gelmeyi bırakmasını *istememiş* miydim? Ve şimdi bunu yaptığı anda, bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum. Muhtemelen onun bu kadar rahat ve şakacı olmasını beklemediğim içindi ve bu biraz tedirgin ediciydi.

"Koşmana gerek yok, biliyorsun. Akşam yemeği *o kadar da* yakın değil," diye yorum yaptı. Ona omzumun üzerinden sinirli bir bakış attım ama cevap vermedim çünkü o zaman ne kadar nefes nefese kaldığımı anlayacaktı ve ona daha fazla cephane vermek istemedim.

Neyse ki Affra çoktan odamın kapısında beni bekliyordu ve o Allerick'i selamlarken ben de elimden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde yanından geçtim.

"Yakında görüşürüz karıcığım," diye seslendi Allerick, kendi odasına girerken kendi kendine kıkırdıyordu. Affra kapıyı arkasından kapatır kapatmaz yüzüstü yatağıma yığıldım ve şiltenin içine doğru inledim.

Bu, biraz sebze ve giysilerimin geri kalanını almak için basit, basit bir yolculuk olması gerekiyordu ve bütün bir *şeye* dönüştü.

"Akşam yemeği için hazırlanmak ister misiniz, Kraliçe Ophelia?" Affra sesini fazlasıyla eğlenmiş gibi çıkararak sordu. "Kaptan Soren getirdiğiniz şeyleri bıraktı, eğer oradan bir şeyler giymek isterseniz."

"Hayır. Kraliçe görünümlü tüm kıyafetler ilk geldiğimde yanımda getirdiklerim, bunlar sadece kız kardeşimin benim için sakladığı sığdıramadığım bazı şeyler," diye açıkladım. "Ve daha fazla yiyecek. Bekle, ona *Kaptan* Soren mi demem gerekiyor?"

Affra usulca güldü. "Sen kraliçesin. Sanırım ona istediğin gibi hitap edebilirsin. Kaptan Soren hoşnutsuzluğunu belli etmekten çekinmez, bir itirazı olsaydı size söylerdi."

Yine de, aslında ihtiyacım olmayan bu unvanı aldığım için beni düzeltmeyecekmiş gibi hissetmesini istemedim.

Kısa kollu ve dizlerimin üzerinde biten ipeksi lacivert bir elbise giymeden önce üzerimi tazeledim. Avcılar Konseyi'nin benim için temin ettiği tüm kıyafetler oldukça mütevazıydı, bu ise neredeyse skandal gibi görünüyordu. Elbiseyi giydiğimde Affra'nın gözlerinin şaşkınlıkla açılmasının da bir faydası olmadı.

"Çok mu fazla oldu?" Damen'ın bana verdiği kocaman kuzguni tokayla saçımı tutturabilmesi için makyaj masasına oturarak sordum.

Prens Damen.

"Çok güzel görünüyorsunuz Kraliçe Ophelia. Ve tüm bu teninizle çok insansı görünüyorsunuz."

"Bu kötü görünüyor. Üzerimi değiştirmeliyim," diye mırıldandım, hem konuşmaya hem de rimel çubuğumu gözüme batırmamaya çalışıyordum.

Affra mırıldandı, saç tutamlarını pençeleriyle dikkatlice geriye doğru bükte. "Ben kraliyet ailesinden değilim ve fikirlerimin pek bir değeri yok ama yaşlıyım ve pek çok şey gördüm."

"Bence senin fikrin çok değerli," diye araya girdim, kastettiğimden biraz daha sert bir şekilde. Affra benim için harikaydı ve onun bir şekilde daha az değerli olduğunu düşünmesi fikrinden nefret ediyordum.

"Çok nazıksınız kraliçem." *Oof*. 'Kraliçe'nin önündeki 'benim' kelimesi başlığın farklı bir anlam kazanmasına neden oldu. Alaycı olmaktan ziyade *saygılı bir* ifade gibi geldi. "Benim düşünceme göre sen bir harikasın - Gölgele arasında bir Avcı, gölgeler âleminde bir insan bedeni. Olduğunuz gibi *olduğunuz* her şey muhteşem, Kraliçe Ophelia. Kendinizi başka bir şeye dönüştürmenize gerek yok."

Tüm bunları o kadar gerçekçi bir şekilde anlattı ki, çevik pençeleri pimi yerine sabitlemek için hâlâ etkin bir şekilde çalışıyordu. Boğazımdaki ani sıkışma hissini bastırmak için derin bir nefes verdim.

"Bu gerçekten çok hoş, Afra, teşekkür ederim."

Aynı fikirde olduğumdan tam olarak emin değildim ama duygularını takdir ediyordum. Giyinmiş ve hazırdım, birkaç dakika sonra kapıya vurulduğunda hiçbir mazeretim yoktu.

"Şimdi yemeğini mutfağa götüreceğim," dedi Affra nazikçe, muhtemelen Allerick'i bekletmekten çekindiği için beni kapıya doğru kışkırtarak. "Unutma, olduğun gibi kal."

Başımı salladım ve ona sıkıca gülümsedim. Affra'nın yanında olmak, büyürken hayatımda şefkatli bir anne figürünün olmasının nasıl bir şey olduğunu merak etmeme neden oldu. Kesinlikle, ailemde hiç kimse beni olduğum gibi olmaya teşvik etmemişti.

Kim olduğum onları *dehşete* düşürmüştü.

Affra kapıyı açtı ve sadece Allerick'i değil, Damen ve Soren'i de yanında görünce şaşırmadım. Başımı resmi bir şekilde kocama doğru eğdim, insan diyarına yaptığımız yolculuktan önce bulunduğumuz güvenli zemine geri dönmek istiyordum.

Söylemesi zordu ama kaşlarını çattığına yemin edebilirdim.

Haydi gidelim!" Damen ayaklarının üzerinde zıplayarak bağırdı. "Diyarın öbür ucundan gezici bir sanatçı topluluğu geldi ve yemekten sonra bir gösteri yapacaklar. Bunu kaçırmak istemiyorum."

"Yemek henüz başlamadı, o yüzden bu pek olası bir risk değil," dedi Allerick, kardeşine cevap verirken gözlerini bana dikerek.

"Geç kalmamızın sorumlusu ben olmak istemem," diye cevap verdim, koridorda ilerlemeye başladım. "Çantamı yukarı getirdiğiniz için teşekkür ederim, Kaptan Soren."

Damen yüksek sesle homurdandı. "Oh, şimdi de *Kaptan* Soren oldu, öyle mi? Ben de gezinizde ilerleme kaydedeceğinizi düşünüyordum ama görünüşe göre geriye gitmişsiniz-"

Gürültülü bir *oof sesi* duydum ve arkama baktığımda Allerick sanki kardeşinin karnına dirsek atmış gibi kolunu yanına doğru çekiyordu.

Garip bir şekilde sevimliydi. Belki de çocukça, insani bir şey gibi görüldüğü içindir?

Onu kışkırtmamalısın Damen," dedi Soren yumuşak bir sesle. "Yolculuğumuz boyunca beslenmedi."

"Öyle mi?" Damen sordu. "Ne kadar ilginç. Bunun nasıl bir açıklaması olabilir ki?"

"Siz ikiniz dedikoducu yaşlı kurbağalarsınız," diye mırıldandı Allerick. *Büyüleyici*. Sadece

kendileri olduklarında her zaman oldukça gayri resmi olduklarını sanıyordum, ama şakalaşmaları her zamankinden daha rahattı, sanki bana başka bir yönlerini gösteriyorlardı.

Çok fazla anlam yüklüyorsunuz.

Yemek salonunun çift kapısına yaklaşırken içimde hiç tereddüt yoktu. Bir hafta boyunca akşam yemeklerini seyircilerin önünde yedikten sonra, ben buna pek alışık değildim ama saray bana alışmıştı. Yine de Allerick'le birlikte koridorda ilerlerken kollarımız birbirine değecek kadar yakın yürüdüğüm için bu gece payıma düşenden fazlasını aldığım kesindi.

Bu elbiseyi tamamen yakıyordum. Affra yanılıyordu, buradaki hiç kimsenin benim gelmiş geçmiş en insancıl insan olduğumu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu.

Soren nöbet tutmak için küçük grubumuzdan ayrılırken, Allerick ve ben Damen'i arkamıza alarak merdivenlerden kürsüye doğru yürüdük. Hepimiz sandalyelerimizin arkasında dururken bir an için odayı inceledim, hepimiz yerlerimizi almadan ve yemek tabakları görünmeye başlamadan önce odanın arkasındaki grubun gösterişli gölge kıyafetlerini fark ettim.

"Ne tür bir performans sergileyecekler?" Damen'a sordum. Allerick göğsünün altından hoşnutsuz bir ses çıkardı, insandan çok hayvana özgü bir hırıltıydı bu ve ben şaşkınlıkla hafifçe sıçradım. Aslında ondan korkmuyordum ama genellikle akşam yemeğinde ben Damen'a sorularımı sorarken oturup yemeğini yemekten oldukça mutlu görünüyordu.

Damen vahşi dişlerini göstererek sırtıttı ve kardeşine bakmak için etrafıma baktı. "Hırçın, sinirli. Belki de bugün yapman gerektiği gibi beslenmeliydin." Dikkatini bana çevirdi, Allerick'in sinirli homurtusundan her zamankinden daha mutlu görünüyordu. "Topluluk, seyircileri güldürmek için uydurdukları bir tür skeç oynayacak. Genellikle kralın aleyhine olur."

Bu konuda ne hissettiğini anlamaya çalışarak Allerick'e baktım. Dün onun iyi huylu biri olduğunu düşünmezdim ama geçide geri döndüğümüzde alaycı bir ruh hali içindeydi, belki de onu yanlış anlamıştım.

Her zamankinden daha tedirgin *görünmüyordu* ve bunu panik yapmamam için bir işaret olarak aldım. O endişelenmiyorsa, benim de endişelenmeme gerek yoktu. Öyle değil mi?

Çünkü geçmişte kral hakkında şaka yapmışlarsa, *kraliçe hakkında* da şaka yapabileceklerini düşünmek çok da zor değildi ve şaka yapılacak çok şey vardı. Aman Tanrım, bir Shade komedyeninin hayalindeki öfke konusuydum. Kraliçe özentisine dönüşmüş kötü kalpli bir avcı suikastçı olduğumu mu ima edeceklerdi? Körelmiş dişlerime ve parmaklarıma mı dikkat çekeceklerdi? Kendine özgü koku çeşitliliğime mi güleceklerdi?

Kalbim göğsümde iki kez çarparken, aşırı nefes alma isteğimin arttığını hissettiğimde kendimi derin ve eşit bir nefes almaya zorladım. Elimden geldiğince dikkat çekmeden, terli avuçlarımı elbisemin pahalı satenine sildim, masanın saraylıların hareketlerini gizlemesine sevindim ve her şeye rağmen Allerick ve Damen'ın gerginliğini fark etmemiş olmalarını umdum.

Astrid'in evinde kalmalıydın. Seninle gölge yürüyüşü yapmaya kalksalar onları bedensiz halleriyle defedebilirdin, diye içimden azarladım ve pişmanlığımın içimden akıp gitmesine izin verdim.

Gölgeler âlemine geldiğimden beri ilk kez gerçekten de küçük, yalnız insan varlığıma geri dönmek istedim.

ALLERICK

Ophelia'nın akşam yemeğinde benim yetersiz bulduğum miktarda yemek yemesi alışılmadık bir durum değildi. Her zaman her şeyden biraz tadardı ve aşırı seçici görünmezdi, ama sadece asla *yeterince* yemedim.

Ama bu gece kesinlikle yeterince yemiyordu. Neredeyse hiç denememişti bile; elleri masanın altında kucagındaydı ve kalçalarını o kadar sık ovuşturuyordu ki, bir tür yaraya mı baktığını merak etmeye başlamıştım.

En iyi çabalarına rağmen, bakışları odanın arkasındaki gruba takılıyordu ve o *berbat kokuyu* tam olarak üretmese de - tanrıçalara şükürler olsun - her zamanki *hoş* kokusunda, *berbat kokunun* çok uzakta olup olmadığını merak etmeme neden olan ekşi bir nota vardı.

Gösterileri izlemeyi sevmiyor musunuz?" Masalar kaldırılıp kürsünün altındaki odanın ön tarafında yer açılırken sordum.

Ophelia ellerini kucagında kavuşturup parmaklarını annemin pençeleriyle kıpırdanmasına benzemeyen gergin bir hareketle bükerek, "Ben onları çok sevdim, " diye mırıldandı.

Tuhaf. Sinir kokusunun, onun şekerli korkusunun daha sessiz bir versiyonu olmasını beklerdim.

"Majesteleri!" diye seslendi baş sanatçı, dramatik bir selam vererek. Başında, benim başıma taktığım tacın cafcacflı, büyük boy bir versiyonu vardı; daha önce birçok kez performanslarında kullandıklarını görmüştüm. "Bu güzel akşamda sizin için performans sergilemek bizim için bir onurdur. Misafirperverliğiniz ve sanata olan bağlılığınız için minnettarız, uzun süre devam etsin.

Gösterinin tadını çıkarın!"

Salon kükreyip tezahürat yaptı ve ben de Ophelia'ya bir bakış atarak grubun devam etmesini işaret ettim. Geçen hafta boyunca küçümsemeye başladığım o sert gülümsemesini takınmış, mükemmel bir şekilde toparlanmış görünüyordu. Damen onun başının üzerinden bana baktı, her zamanki kibirli sırtışının yerini almadan önce yüzünde en ufak bir endişe titreşimi vardı.

Neyse ki yeterince uzaktaydık da Ophelia'nın kokusuyla yaydığı duyguları başka birinin algılaması pek olası değildi.

"Ben Kral Mallerick'im!" diye gürleyen aktör saraydakileri güldürdü. Göğsünü kabarttı ve odayı asil bir edayla süzdü. "Bugün burada, bu en hayırlı vesileyle sizleri ağırlamaktan onur duyuyorum. Benim düğünüm!"

Hemen gerildim, salondaki kahkahalar mahkemenin dikkati bana kayınca biraz daha sessizleşti.

Alaylarının hedefinin ben olmam sürpriz değildi ama safça Ophelia'nın bunun dışında kalacağını varsaymışım. Belki saray da öyle düğünmüştü çünkü zaten sessiz olan kahkahalar rahatsız edici bir sessizliğe bürünmüştü, sadece Gölgeler'in birbirlerine fısıldama ve gergin bir şekilde yer değiştirme sesleriyle bozulmuştu.

"Kendinizle mi evleniyorsunuz, Kral Mallerick?" Ophelia gergin sessizlik bir süre daha devam edince yumuşak bir sesle sordu. "Yukarıda çok yalnız görünüyorsun."

Hem aktör hem de mahkeme onun alaycı sözleri karşısında rahatladı ama ben rahatlamadım.

Bir başka sanatçı, Garren'in çirkin saçları gibi başının tepesinden sarkan üç tutam gölge ile dramatik bir şekilde kamburlaşarak yan kapıdan içeri girdi.

"Gelin geldi! Avcı kadın geldi!" diye mırıldandı ve hayranlık uyandıran bir Garren taklidi yaparak saygıyla eğildi. Damen homurdandı.

Ophelia'nın aramızda tutmaya çalıştığı mesafenin canı cehennem. 'Gelin' giriş yapmak üzereyken olmazdı. Sandalyemi sessizce onunkine yaklaştırdım ve bir kolumu onun sandalyesinin arkasına doladım, hissettiğim endişeye rağmen rahat bir poz vermek için elimden geleni yaptım. Ophelia bir an için o boş, hoş gülümsemesini bana çevirdi -izleyicilerin yararına bir jestti bu- ama garip gözlerinde gerçek bir minnettarlık olabilecek bir şey parlıyordu.

Topluluk sadece beş kişiden oluşuyordu ve ikisi Ophelia'nın koridorda yürümek zorunda bırakıldığı korkunç ağıtın daha yavaş ve dramatik bir versiyonunu söylerken gözden uzak durmaya çalışıyordu.

Kendi düğününü planlamasına izin verilseydi neyi seçerdi? Boş boş düşündüm, birden her şeyin gelinin hiçbir katkısı olmadan yaşlı Konsey Üyeleri tarafından planlanmış olması fikri beni rahatsız etti.

Odanın arka tarafındaki kapılar büyük bir gürültüyle açıldı ve kadın oyuncularından biri içeri girdi; içine girdiği canavar denizleri tarafından yenilmekten korkuyormuş gibi kamburunu çıkarmış, etrafına bakınıyordu. Etrafındaki gölgeler, Ophelia'nın formda gelinliğine yakın bir şekilde düzenlenmişti, ancak bu alaycı bir izlenimdi - göğüs kısmı çok dar ve arkası dramatik bir şekilde uzundu.

Bir noktada elim karımın omzuna geldi ve onu incitmeden önce tutuşumu hızla gevşettim.

Ophelia iyi huylu bir kahkaha attı ve ses kulağıma zorla gelse de masanın altından kalçama vurduğu şaplak gerçektir. Bana geri çekilmemi söylüyordu. Meraklı küçük şey.

Sanatçılar şarkı söylemeyi bırakıp bir kenarda durdular; tavırları ve gölgelerini düzenleme biçimleri Soren ve Damen'a açık bir selam niteliğindedir.

Gerçek Soren kürsünün yanında durup neredeyse onaylamadığını belli ederken, Damen yüksek sesle gülerek dinleyicilerin geri kalanını rahatlatır.

"Kraliçe Bophelia ne kadar güzel kokuyor!" Kral Mallerick bir tavus kuşu gibi kasılarak konuştu. "Şu halinize bakın, onun kokusuyla ağzınız sulanıyor. Aptallar! Onun korkusu tamamen bana aittir. Onunla besleneceğim ve tüm diyardaki en iyi beslenen Gölge olacağım."

"Ee, Kral Mallerick," dedi Sahte Soren, gerçek Shade'inkine hiç benzemeyen tereddütlü, genizden gelen bir sesle. Damen yine kahkahayı patlattı. "Anlaşmaya göre yeni gelininizden beslenmenize izin verilmiyor."

"O zaman ne anlamı var?" Kral Mallerick bağırdı. "Onu geri gönderin!"

Garren'ı canlandıran aktör nefes nefese dört ayak üzerine düşerek Kraliçe Bophelia'nın kalçalarını yalamaya çalıştı.

Dramatik bir çılgılık attı ve rahibin çenesine sahte bir tekme indiren Kral Mallerick'in kollarına bayıldı. Aktörün ağzı kan gibi damlayan gölgelerle patladı, uzun gölge dili müstehcen bir şekilde ağzından dışarı sarktı.

"Yeni bir rahip!" Kral Mallerick gelinini açgözlülükle kucaklayarak seslendi. "Eğer ben ondan beslenemezsem, kimse beslenemez. Bophelia benim!"

Değerlendirmelerinin tamamen yanlış olmaması beni kızdırdı. Onu gördüğüm anda Ophelia'yı tamamen kendime saklamak istemişim.

Yerdeki rahip figürünün etrafındaki gölgeler şekil değiştirdi ve aktör tekrar ayağa fırladı, Weylin'in duruşunu taklit etti ve dilini de riske atmak istemiyormuş gibi kararlı bir şekilde Bophelia'dan uzağa baktı.

"Düğünümüzdeki ilk rahibe ne oldu?" Ophelia fısıldadı, aramızdaki boy farkına rağmen kulağıma olabildiğince yakın konuşmak için eğildi.

"O iyi."

Muhtemelen. Shades çabuk iyileşti. Hatırlasaydım Cyr'dan yarın onu kontrol etmesini isterdim.

"Bırakın töreni biz yapalım!" Sahte Weylin bir işaretle şöyle dedi. "Kral Mallerick, yemin için karınızı bırakacak mısınız?"

Asla! Karımın lezzetli korkusu tamamen bana ait ve bir kokusunu bile seninle paylaşmayacağım!" Kral Mallerick, Bophelia vücuduna tırmanıp bacaklarını beline, kollarını boynuna dolayarak geniş gözlerle odaya bakarken bunu ilan etti.

Ophelia şaşkın bir gülümsemeyle izledi. "Gerçekten çok mu korkmuş görünüyordum?"

Çok korkmuştun, neredeyse düzeltiyordum. Hepimiz kokusunu alabiliyorduk, bu yüzden mahkeme sanatçılara gülüyordu.

"Elbette, Kral Mallerick. Avcı Bophelia'yı gelininiz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet! Bophelia benim!"

Ophelia'nın çıplak kolunu pençelerimle hafifçe kaşıyarak iç geçirdim, her şeyden çok kendi stres yönetimim için. Bu gösteriler çok sıkıcıydı.

"Dişi Avcı Bophelia, Gölgelelerin Kralı Mallerick'i kocan olarak kabul ediyor musun?"

Bophelia'nın dişleri gürültüyle birbirine çarptı, tüm vücudu dramatik bir şekilde titredi. "Evet. Kabul ediyorum."

Yüzünü Mallerick'in omzuna gömmeden önce yüksek sesle hıçkırdı ve Mallerick zaferle kükrerken hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"Benim!" diye bağırdı aptal Mallerick yine.

"Sesim öyle gelmiyor," diye mırıldandım.

"Seninle 'benim' daha çok ima ediliyor," diye güldü Damen. Ophelia kolumun altında titredi ve onun da güldüğünü fark etmem bir anımı aldı.

"Şimdi gelinimi alacağım ve yatağında antlaşmanın şartlarını mühürleyeceğim!" Mallerick bağırarak Bophelia'yı omzunun üzerinden attı ve kışına bir şaplak attı. "Güle güle tebaa! Ben kendi ziyafetimi çekerken siz de bizsiz ziyafet çekin!"

Mallerick omzunda Bophelia ile koridorda yürüdü ve giderken tezahürat yapan kalabalığa neşeyle el salladı.

Yanımdaki Ophelia homurdandı. "Keşke."

"Neydi o?" Ona bakmak için sandalyemde dönerek sordum.

"Diledi," dedi Ophelia çabucak. "Geçmiş zaman. O zaman. Şimdi değil."

"Öyle mi?" Beni *şimdi* istemediğini söyleyerek beni vazgeçirmeye mi çalışıyordu? O *zaman* beni istemiş olmasına çok şaşırmıştım.

"Hayır. Bilmiyorum. Konuşmayı kes, şimdi alkışlamamız gerekiyor," diye tısladı, yanakları canlı kırmızının güzel bir tonunda kızarmıştı. "Ya da tepinmek. Her neyse işte."

Mırıldanarak onayladım, salondan onay sesleri yükselirken hevessiz bir şekilde ayaklarımı yere vurdum. Sanatçıların hepsi kürsünün önünde açtıkları alanda toplandılar ve bize karşı yaptıkları gösteriden sonra bir saygı gösterisi olarak önümüzde diz çöktüler.

"Çok iyi," dedim sert bir şekilde. "Bu akşam bizi ağırladığınız için teşekkür ederim. Eminim Prens Damen ayırdığınız zaman için uygun bir ödül bulacaktır."

Damen onları karşılamak için merdivenlerden inmeye başlamıştı bile, benim ona tanışma ve karşılama tarzı görevler vermeme alışkındı. Çoğu zaman çok az yardımcı oluyordu ve burada neredeyse hiçbir sorumluluğu yoktu ama bunu kesinlikle yapması gerekiyordu.

Benimle ve karımla alay eden aktörlerle, şakaları iyi niyetli olsa bile, kıbarca havadan sudan konuşacak değildim.

"Huysuz musun?" Ophelia her şeyi şaşırtıcı derecede iyi karşılayarak alay etti. Gerçi onun yaptığı da buydu, değil mi? Önüne çıkan her şeyi ve her şeyi özümsemekte son derece iyiydi.

"Bu gösteriler egom için kötü," diye cevap verdim, ki bu doğrudu, ama Ophelia onların alaylarının hedefi haline geldiği ve karnımı doyurmadığım için daha huysuzdum.

Beslenmeliydim.

Ophelia bu ihtimal karşısında o kadar mutsuz görünüyordu ki, onun önünde yemek yedirmeyi kendime yediremedim.

"Haklısın. Ego için ne kadar acı çektiğini unutmuşum," dedi alaycı bir şekilde.

"Bu bir şaka mıydı? Şimdi de şaka mı yapıyorsun?" Az önceki sözlerini ona geri fırlatarak sordum.

Ophelia dudaklarını birbirine bastırarak yuvarladı ve bu beni *büyüledi*. Bir ağız dolusu zararsız küçük dişle yapabileceği şeyler.

Her zaman şakalar yaparım," diye cevap verdi. "İnsanlar âleminde *çok* komiğimdir."

Astrid'le karşılaştırdığımda buna kesinlikle inanabilirdim.

"Kral Allerick, Kraliçe Ophelia," dedi Konsey Üyelerimden Maddox masaya yaklaşıp eğilerek.

"Özür dilerim kralım. Acilen ilgilenmenizi gerektiren bir olay oldu."

Ne zaman yoktu?

Ophelia'ya odasına kadar eşlik etmesini istediğimi anlayarak başını sallayan Soren'le göz göze geldim.

"Yarına kadar karıcığım," dedim ona, kolumu çekip ayağa kalkarken yanımdaki bedeninin sıcaklığını özlüyordum. Muhtemelen sadece dokunmaya açtım. Gölgeleler cinsel yaratıklardı ve ben evliliğim bittiğinden beri kimseyle birlikte olmamıştım.

Karım benden duyduğu korkuyu bir kenara bırakıp birlikteliğimizi tamamlayacak kadar uzun süre birlikte olmadıkça, ben de bir daha kimseyle birlikte olmayacaktım. Belki bu birliktelik sadece sözdeydi ama ben bir söz vermişim ve buna saygı duymaya niyetliydim.

Ben de Ophelia'ya saygı duyarak ellerimi kendime saklar ve onu zaten üzdüğümünden daha fazla üzmezdim.

Avcılar ile yapılan barış anlaşmasına karşı küçük çaplı bir isyanı bastırmak için küçük bölgelerden birine gitmeden önce Konsey ile yaptığım uzun bir gece toplantısının ardından, uyuyan kraliçemi kontrol edemeyecek kadar bitkin düşmüş ve doğruca yatağa gitmişim. Sinirli bir şekilde uyandım, sanki gece rutinimde aldatılmışım gibi hissediyordum.

Dünden sonra Ophelia'ya karşı tutumumda bir şeyler değişmişti. Onu kız kardeşinin yanında görmek, Soren'in beslenmesini izleyip hiçbir şey söylemedikten sonra ona neredeyse bir Avcı gibi davranılması... Sonra buraya geri döndüğümüzde o korkunç performans boyunca oturup gülümsedi ve sanki onunla açıkça alay etmiyorlarmış gibi oyuncularla dalga geçti...

Düşündüğüm kişi değilmiş. Bu da benim için biraz daha araştırma yapma zamanının geldiği anlamına geliyordu çünkü yanılmış olmak hoşuma gitmiyordu. Bu beni huzursuz ediyordu.

Cyr'in benim için hazırladığı soğuk kahvaltıyı hızlıca yemeden önce banyo yaptım, bugün rahatsız edici tacımı takmayı düşündüm ama sonunda takmamaya karar verdim. Barış anlaşması müebbet hapis cezasıymış gibi davranan aptallarla yüzleşmeye gittiğimde etkileyici bir görsel hatırlatma işlevi görüyordu ama buna ihtiyacım yoktu. Dün geceki isyan her zamankinden daha iyi organize edilmişti ve bugün daha fazla dikkatimi gerektirecekti. Şaşırtıcı derecede genç bir kadın saldırıya öncülük ediyordu, portallardan birini manipüle etmeye çalışıyordu, böylece içinden geçebilir ve iz bırakmadan beslenebilirlerdi.

Gerçekten aptalcaydı. Portallar hepimizden önce vardı ve kendi sihirleri vardı. Bir kaç hoşnutsuz Gölge'nin isteklerini yerine getirmek için kandırılmaz ya da zorlanamazlardı.

Uzlaşma.

Daha fazla gecikmeye tahammül edemeyerek, Soren sessizce yanımda olduğu halde kendimi Konsey Odası'na sürükledim ve ilk kez görevime içerledim. Soren olanlardan haberdardı ve isyancılarla yüzleştığımızda yanımdaydı, ancak o bile benim rolümün getirdiği sorumluluk yükünü tam olarak anlamamıştı.

"Kral Allerick," Maddox Konsey Üyeleri selam verirken beni selamladı. "Ayaklanmayı başlatmaya çalışan Gölge'yi bulduk. Zindanda yargılanmayı bekliyor."

"İyi," dedim, koltuğuma çöktüm ve başımı masaya yaslama isteğime zorlukla karşı koydum. Dün gece biz diğerlerini toplarken bizden kaçarak etkileyici bir iş çıkarmıştı. "Soren onunla başa çıkabilir, ben daha çok *nedeniyle* ilgileniyorum."

Diğer Konsey üyelerinden Raina, "Anlaşmanın çıkarlarımıza uygun olmadığını düşünen Gölgeler var.

Bunu anladım. Öldürülmemek bizim için ne kadar korkunç," diye kestirip attım. Bizim de yaptığımız fedakârlıklar var mıydı? Elbette vardı. Ama faydaları dezavantajlarından çok daha ağır basıyordu.

"Kesinlikle," diye kabul etti Raina, eğlenerek. "Muhalefet olacağını her zaman biliyorduk majesteleri. Ortaya çıktıklarında onları yakalamaya devam edeceğiz ve uygun şekilde onlarla ilgileneceğiz. Gölgeler anlaşmanın faydalarını uygulamada görecekler, bu küçük muhalif hareketin ayakları yok."

Başımı salladım, Raina'nın görüşüne katılmaya meyilliydim ama yine de temkinliydim. Çoğu Gölge sadece güvenle beslenmek istiyordu, Avcıların bizim için koyduğu birkaç kurala uyup uymamamız umurlarında değildi. İşin evlilik anlaşması kısmını özellikle önemsediklerini bile sanmıyordum. Dün geceki performans genellikle sıradan insanların bir konu hakkında ne düşündüklerinin iyi bir göstergesiydi ve Ophelia'ya karşı herhangi bir *düşmanlık* yoktu.

Onun ne kadar korktuğuna ve benim onun korkusuna ne kadar imrendiğime gülmüşlerdi ama söyleyebilecekleri çok daha kötü şeyler vardı. Yaşamalarına izin vermezdim ama deneyebilirlerdi.

"Kral Allerick, kraliçeyi tanıştırmak için bu toplantıya getireceğinizi umuyorduk," dedi en yeni konsey üyelerinden Teague endişeyle. Diğerlerinin yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, Teague bugün kraliçeyi sormak için aday gösterilen kurbandı.

Bir sonraki toplantıda hazır bulunmasını talep edeceğim," diye iç geçirdim. "Yine de Kraliçe Ophelia'nın dünyamızda ve içindeki her şeyde yeni olduğunu hepinizin hatırlayacağını umuyorum. Karımı sorgulamanıza izin vermeyeceğim Konsey Üyeleri," diye ekledim hepsinin kanmaması

gerektiğini bildiği aldatıcı bir sakinlikle.

"Elbette hayır," diye yanıtladı Teague aceleyle. "Bu toplantı sadece bir formalite."

Elbette. Soren, aşağı inmeye hazır mısın?"

Soren başını salladı, hâlâ kapının yanında hazır olda bekliyordu. Çok fazla müdahil olmak niyetinde değildim; kralın dikkatini çekerse muhaliflerin iddialarına çok fazla inandırıcılık kazandırabilirdim. Yine de Soren'in çalışmasını izlerken gizlenebileceğim pek çok karanlık köşe vardı.

Üzerinden duman gibi süzülen gölgelere bakılırsa, ellerini kirletmeye fazlasıyla hazırды.

Umarım bu, bu diyardaki herkesin hayatını güvende tutan bir antlaşmanın değerini göremeyen bir asiyle uğraşmak zorunda kaldığımız ilk ve tek sefer olur.

"Pes ediyorum," diye homurdandı Soren, zindandan hışımla çıktı ve ses geçirmez taş kapıyı arkasından çarparak kapattı. "İşe yarar bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuş durumda."

Soren'in Kirs'a'yı sorgulamasını izlerken beni zindanda saklayan gölgeleri serbest bırakarak, "Ben de aynı sonuca vardım," diye cevap verdim. "Kim benden daha büyük bir tehdit? Kralın gazabından korkuyor olmalı."

"Belki de bu grup başlangıçta düşündüğümüzden daha iyi organize olmuştur," diye itiraf etti Soren, stresli olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi ayağını sabırsızca yere vurarak. "Onları izlemek için daha fazla kaynak ayırmaya değer olabilir."

Soren'i dolambaçlı merdivenlerden üst katlara çıkarırken hoşnutsuz bir ses çıkardım. Daha fazla kaynak tahsis etmek, onları başka bir yerden almak anlamına geliyordu ve ben onun ne önereceğini zaten biliyordum.

"Allerick, belki de sarayın etrafındaki muhafız varlığını azaltmanın zamanı gelmiştir. Ophelia'nın herhangi bir tehdit oluşturmadığı gerçeği bir yana, Levana ve benim aramda, zaten her zaman korunuyordu. Levana'dan kaçmak için hiçbir girişimde bulunmadı - tam tersini yaptığını söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Tek başına bir yere gitmektense Levana'yı arıyor," diye belirtti Soren.

Ophelia düğüne gelmeden önce, buraya bir tür tehlikeli bitki olarak gönderildiğini varsayarak fazladan muhafız eklemenin doğru bir karar olduğu konusunda hemfikir olduk. Ophelia *çok* iyi bir oyuncu değilse, bu ekstra önlemler gereksizmiş gibi görünüyordu.

Gümüş bir hançer bile fırlatabilir miydi? O tür bir eğitim almış gibi görünmüyordu.

Peki. Saray muhafızlarını normal sayıya düşürün ve diğerlerini bu kötü niyetli grubu izlemekle görevlendirin. Levana burada kalsın. Çok gerekli olmadıkça Ophelia'nın ana muhafızının değişmesini istemiyorum."

Soren başını salladı, karşı koymadığım için rahatlamış görünüyordu. "Bunu hemen yapacağım, size eşlik edeyim mi-"

"Bu cümleyi bitirme bile," diye homurdandım ve ona uyarıcı bir bakış fırlattım. Bu diyardaki en korkutucu yaratık bendim, kendi sarayımda bana eşlik edilmesine ihtiyacım yoktu.

Soren bana ters ters bakarak dün gece beslenmediğimi ve tam gücümde olmadığımı sessizce hatırlattı, ben de aldırış etmedim. Ophelia uyuduktan sonra insan diyarına gidip beslenecektim. Kolaylıkla birkaç saat daha dayanabilirdim.

Genellikle öğle yemeği yediğim oturma odalarından birine doğru yöneldim, ancak Meridia bir köşeden çıktı ve mahrem bölgelerini örten gölgelerle bana doğru yürüdü.

Tanrı aşkına.

"Majesteleri," diye mırıldandı, alçak sesle eğildi. Gölgele kayarak meme uçlarını ortaya çıkardı ve bakışlarımı hemen tavana yönelttim.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Meridia?"

"Vay canına, ne kadar yüklü bir soru bu," diye güldü, tamamen yanlış bir sesle. "Dün geceki gösteriden sonra seni kontrol etmek istedim. Sizi o kadar kötü tasvir etmişler ki, oyuncular bu suçtan dolayı zindana atsaydınız hiç şaşırmazdım."

Burada insanları kötü performanslarından dolayı zindana atmayız," diye yumuşak bir şekilde cevap verdim, Meridia'nın kraliçe olmadığına her gün şükreliyordum. "Hepsi bu kadar mıydı?"

Zavallı eşiniz muhtemelen keşke yapsaydım demiştir. Ne kadar *aşağılandığını* hayal bile edemiyorum, özellikle de her şey olup bittiğinde orada tek başına otururken. Gerçi onun nasıl hissettiğini benden daha iyi bildiğine eminim," diye ekledi Meridia hafifçe. "Sizi gününüzle baş başa bırakayım, görevlerinizin ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Başını eğdi, dönüp gözden kaybolmadan önce birkaç adım geri çekildi. Sefil dişi iblis.

Sözleri yerini bulmuştı ve kendime rağmen, Ophelia'nın genellikle yemekten önce dinlenmek için döndüğü odasına doğru çekildiğimi fark ettim. *Neden* oraya çekildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu -sormayı akıl etsem bile Ophelia'nın nasıl hissettiğini benimle paylaşmayacağı kesindi- yine de onun varlığında beni rahatlatan bir şeyler olduğunu tahmin ediyordum. Belki de sadece anlaşmanın yürürlükte olduğunu ve halkımın güvenle beslenebileceğini gösteren fiziksel bir işaretti. Muhtemelen öyleydi.

Ophelia başardıklarımızın yaşayan, nefes alan kanıtıydı. Hepsi bu kadardı.

Muhafızlar yanlarından geçerken başlarını eğdiler, ben de onlara başımla karşılık verdim ve daha kanadın sonuna varmadan Ophelia'nın henüz gelmediğini anladım. Kapısının önünden geçerken Affra'nın sessizce horladığını duyabiliyordum ve Cyr'in ayak işlerini halletmek için dışarıda olmasını bekliyordum.

Etrafta kimse yoktu.

Eğer o çizimlerde şüpheli bir şey varsa, şimdi bunu öğrenmenin tam zamanı olacaktı. Ophelia'yı her gece uyumadan önce kontrol ederdim ve her *zaman bir şeyler* çizerdi ama bu açı yüzünden resimleri hiç görmemiştim.

Ophelia'nın zihnine o kâğıtta yazandan daha iyi bir bakış açısı olamazdı, bundan emindim.

Ophelia'nın çarşaflara sinmiş korku kokusunu içime çekerek kendimi onun odasına bıraktım. Neden burada kendini korkmuş hissediyordu? Belki de tek başına olmaktan hoşlanmıyordu ya da bu odanın saraydaki diğer odalardan daha karanlık olmasından hoşlanmıyordu.

Ama dün gece ellerini gergin bir şekilde evirip çevirmişti ve en ufak bir tatlı kokusu bile yoktu.

Bir şeyleri kaçırdığım hissi beni rahatsız etmeye devam etti.

O anlaşılması zor kayıp şeyin ne olduğunu bulma zamanı.

Doğruca büyük şifonyere yöneldim, bu mobilyayı yaptırmaktaki öngörümü takdir ederek Ophelia'nın deri ciltli eskiz defterini ve malzemelerini sakladığı geniş, sıg üst çekmeceyi açtım.

Bu özel hayatın ihlali değil. Kral sensin. Tehdit olan ya da olmayan bilinmeyenleri araştırmak sizin işiniz.

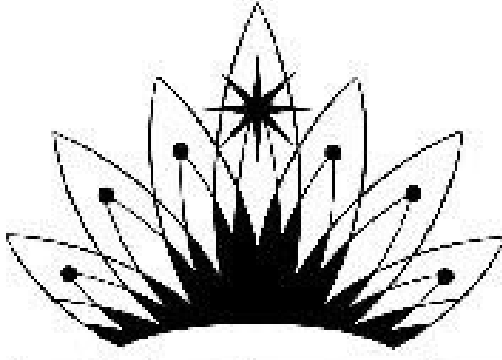
Pençelerimle deriye zarar vermemeye dikkat ederek, deri kitabı kaldırdım ve yatağa taşıdım, kenarına oturdum ve kitabı yere yatırdım, böylece zahmetli deri kayışları çözebildim. Ophelia'yı izlediğimden her çizimin gevşek bir kâğıt demetinde olduğunu biliyordum ve onları karıştırma riskini almak istemedim.

İpini çözerek ön kapakları kaldırdım, böylece deri parçası yatağın üzerinde düz bir şekilde durdu ve yığının üstündeki şaşırtıcı derecede gerçekçi görüntü karşısında nefesimi tuttum. Onları düzenli tutmaya çalıştığımı tamamen unutarak, teker teker eledim ve etrafımdaki şiltenin üzerine dizdim.

Vücudumdaki tüm kan bir anda sikime hücum etti ve sersemlememe neden oldu.

Karım hakkında çok yanılmıştım.

Onuncu Bölüm

OPHELIA

I Astrid'in evinden aldığım elmaların yarısını muhafaza etmeye çalışarak mutfakta planladığımdan daha uzun zaman geçirmiştım. Kız kardeşimi bir dahaki ziyaretimde bir kutu konserve meyve ve sebzenin yanı sıra dondurulması gerekmeyen başka atıştırmalıkların da beni beklediğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Astrid pek çok şeydi -duygusal olarak ulaşılmaz, hırslı, temelde ideal küçük Hunter robotu- ama her şeyden önce düzenliydi. Yemeğimi not ederdi ve bir sonraki tedarik koşum için buna göre plan yaptım.

Dün gece onu görmek garipti. Astrid ve ben, ben sessizce yolumdan çekilip daha düzenli bir insan hayatı yaşamaya başlamadan önce bile her zaman çok *farklı* çocuklar olmuştuk. Evlilik fikriyle bana yaklaşan o olsa da, bunun Konsey'in ondan gelirse daha kabul edilebilir olacağını düşünmesinden kaynaklandığını varsaymışım. Astrid'in beni kolluyor olabileceğini hiç düşünmemişim ama dün gece beni biraz kolluyor gibi görünüyordu. Allerick ve Soren'le bile konuşmuştu, ki bu hem cesurca hem de tavsiye edilemezdi.

Belki de bunca yıl Astrid'e çok yüklenmişim. Ben de ilişkimizi sürdürmek için çok fazla mücadele etmemişim ve onun da endişelenmesi gereken bir itibarı vardı.

Onunla daha fazla çaba göstereceğim, diye kendi kendime karar verdim. Özellikle de Konsey merkezine uğramak yerine kendi evini kullanmama izin verecekse. Bu konu üzerinde düşündükçe, eve her dönüşümde onlara uğramamı talep etmeleri beni daha da sinirlendiriyordu. Ben bu ülkenin bir

vatandaşı değil miydim?

evlendiğime göre? Neden istediğim yere gidemiyordum? Bu evliliği kabul etmiş olabilirdim ama yine de *onların* fikriydi ve bunun için neden cezalandırılmam gerektiğini anlamıyordum.

"Bugün çok kambur duruyorsun," dedi Levana, sesi hafifçe eğlenmiş gibi çıkıyordu. "İnsan diyarına yaptığınız yolculuk iyi geçmedi mi Kraliçe Ophelia? Yoksa sizi rahatsız eden performans mıydı?"

"Performans iyiydi," diye yanıtladım elimi umursamazca sallayarak. Herkesin beni korkmuş küçük bir fare olarak görmesi beni biraz rahatsız ediyordu ama bunu büyük bir mesele haline getirmek istemiyordum. "Eve dönüş yolculuğumuz olaysız geçti. İhtiyacım olan yiyeceği ve kız kardeşimin evinde sakladığımı birkaç kıyafeti aldım."

Levana tereddüt etti ve ben de ona cesaret verici olduğunu umduğum bir gülümsemeyle baktım. Geçen hafta içinde bana karşı daha rahat davranmaya başlamıştı ve neredeyse 'arkadaş' statüsünde olduğumuzu hissediyordum.

Oraya varacaktık, kararlıyđım. Onu yıpratacak ve beni sevmesini sağlayacaktım. Gölge mantarı gibi Levana'nın üzerinde byyecektim. Affra'yla çoktan o noktaya geldiğime emindim, torunlarıyla yeterince vakit geçiremeyen ve geçirdiğinde de aşırı telafi eden bir büyükanne gibi üzerime titriyordu.

Kralla evlenmeme ve şatoda yaşamama rağmen, buradaki hayatım tam olarak bir peri masalı değildi, ama yine de ona oldukça düşkündüm. Buna tutunmak için elimden geleni yapacaktım.

"Sadece kralın yolculuğunuzda yemek yemediğine dair bir söylenti duydum," diye fısıldadı Levana, rahatsız bir şekilde etrafına bakarak.

"Hayır, yapmadı. Bu kötü bir şey mi?" diye sordum. Allerick'e neden beslenmemeyi tercih ettiğini ya da Soren'in neden hışımla çekip gittiğini sormamıştım. Dn geceki her zamankinden daha geveze ruh haline rağmen bana söyleyeceğinden şüpheliydim.

"Kral beslenmek için diyarı sık sık terk edemez çünkü-" Levana birden sözünü kesti ve bir şekilde anlamış olsam da bana güvenmediğini bilmek canımı yaktı. Burada yeniyđim ve stelik Avcı soyundan geliyordum. "Artık eskisi kadar sık ayrılamıyor. Dün gece insanlar alemindeyken beslenmeliydi."

Hah. Onun sık sık ayrılamamasını sorgulamadım -o kraldı ve yapması gereken kral işleri vardı- ama neden beslenmediğini anlayamadım. Gitmemiz için ısrar etmiyordum ve o park oldukça ıssız olsa da, gölge seyahati yetenekleriyle kelimenin tam anlamıyla her yere gidebilirdik. Avcıların onayladığı listede başka bir yer bulabilirlerdi.

Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedim drşte. "Soren beslendi ve eğer endişelendiğin

buysa çığlık atmadım ya da iğrenmedim."

"Hayır, bunu ima etmiyordum Kraliçe Ophelia," dedi Levana telaşla, belli ki beni gücendirdiğinden endişelenmişti. "Bu beni ilgilendirmez, sormamam bile gerekirdi. Sanırım bir şey oldu diye endişelendim."

Kendi kendime kaşlarımı çattım, daha fazla bir şey söylemedim çünkü artık Verner ve Andrus'un - kral ve kraliçenin kamaralarının kanadında duran iki muhafızın - duyma menzilindeydik. Soren, Allerick'in kararından dolayı kesinlikle tedirgin görünüyordu, yani belki bir şeyler olmuştu ama ben görmemiştim.

"Akşam yemeğinde görüşürüz Kraliçe Ophelia," dedi Levana sessizce, muhafızların kaldığı noktayı geçerken bana kısa bir selam verdi.

"Yemekte görüşürüz!" Hala onun sözlerini düşünerek karşılık verdim. Kahretsin, dün gece gördüğüm hayalet Gölge formlarından esinlenerek yaptığım çizimi bitirmeyi planlıyordum ama şimdi beynim bambaşka bir yöne sapmıştı.

Affra'nın öğle uykusuna yatacağını bildiğim için kapımı açtım ve fazla dikkat etmeden arkamdan kapattım. Yüzümü odaya döndüğümde yalnız olmadığımı fark ettim.

"Bu nedir?" Allerick mırıldandı, yatağımın kenarına oturmuş, kâğıt tomarlarını karıştırıyordu. Çizimler. *Benim* çizimlerim.

Ağzım kurudu. Kocam yatağında oturmuş çizimlerime bakarken ben kapalı kapının önünde olduğum yerde donup kalmıştım.

"Bunları görmemeliydin," dedim daha iyi bir cevap yerine. Sahip olmadığım bir cevap.

"Hayır mı?" Bana bir sıra acımasız dişini ortaya çıkaran yavaş bir gülümseme verdi ve karnım tamamen farklı bir nedenden dolayı şişti. "Ama bazılarının içindeyim. Ve içinde olmadıklarım... şey, benimle henüz tanışmadın."

"Herhangi biri olabilir," diye zayıfça itiraz ettim. Resimlerin hepsi karakalemle yapılmış gri tonlarındaydı. Kullandığım soluk gri, Allerick'in kendine özgü buz mavisi gözlerini ima ediyordu, ama açıkçası bu noktada onun *dışında* herhangi biri olduğunu iddia etmeye istekliydim.

Taç talihsiz bir ele vericiydi. Belki fark etmezdi.

"Sen küçük tatlı bir yalancısın," dedi Allerick doğrudan klitorisime giden derin bir sesle. "Dua et de benim resmim olsunlar. Eğer karımı beceren, tacımı giyen başka Gölgeler çiziyorsan,"-kahretsin-"o zaman kendi tebaamdan bazılarını öldürmek zorunda kalacağım, Kraliçe Ophelia."

Sanki her gece deneklerini sikmeye gitmiyormuşsun gibi," diye alay ettim, aptal vajinam *'Artık senin için hazırım, ey büyük güçlü yırtıcı. Al beni.*

Allerick iki kez baktı. "Bu evlilik gerçekleştiğinden beri hiç sevgili edinmedim. Bir tane bile almayacağım. Biz *evliyiz*, Ophelia. Bunun esnek bir anlaşma olduğunu mu sanıyordun?" Sonunda sesi, sahip olduğum her erojen bölgeyi gümbürdeten öfkeli bir hırıltıya dönüştü.

"Hayır, hiç öyle düşünmedim. Böyle düşündüğünü *sanmıştım*," diye mırıldandım, kalçalarımı birbirine bastırıyordum çünkü külotum *nemli* hissediyordu. Garip bir şekilde nemli gibi.

"Asla." Allerick inledi. "Korkunun bana ne kadar lezzetli geldiğini bilemezsin, karıcığım. O hanımefendi kıyafetlerinin altında sakladığın güzel amcığını yalamak istiyorum. Amcığının tadı da korkunun kokusu kadar tatlı mı?"

Evet! Lanet olsun, *evet*. Neden bu kadar uzun sürmüştü?

Artık onun başkalarını becermemesi gibi sinir bozucu bir sorunu aradan çıkardığımıza göre, vücudum neden hâlâ onun sikine gömülmediğimi anlamıyordu.

"Bekle," dedim, aklım başıma gelince kaşlarını çatarak. "Benim *korkum mu*?

Ben korkmuyorum." Allerick sustu. "Evet, korkuyorsun."

Bunu benimle tartışmaya çalışmasının saçmalığı karşısında homurdandım. "*Hayır*, tartışmıyorum. Biraz bile değilim." Gölgeler Kralı ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "O zaman şu anda ne hissediyorsun?"

Seni böyle kokutan ne?"

"I. Am. *Azgınım*."

Sinirle söylediğim her kelimeyi ona doğru attığım bir adımla noktaladım. Kaşlarını tam olarak çatmadı ama vücut dilindeki kafa karışıklığını anlamak mümkün değildi.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sorun o değil. Düğünümüzde de böyle kokuyordun."

"Düğünümüzde azmıştım!"

Aman Tanrım, *herkes* korktuğumu sanıyordu. Ne kadar *korktuğum* hakkında gülünen bir skeç vardı.

Düğünümde olduğumu sandılar!

Cinsel açıdan bu kadar hüsrana uğramamış olsaydım, sevimli bir şekilde kafası karışmış kocam için üzülebilirdim. Buz mavisi bakışlarını açık seçik çizimlerime çevirmeden önce bana baktı ve *sonunda* parçaları birleştirdi.

Karısının ayrıntılı canavar sikme fantezileri vardı ve o beni becermeyen bir canavardı.

Korku. Bu düşünceye neredeyse homurdanacaktım. Aptal.

"Bana," dedi Allerick yavaşça, çizimlerimi dikkatlice toplayıp komodinin üzerine koyarak, "evlendiğimizden beri ıslak ve arzulu olduğunu mu söylüyorsun, karıcığım?"

Durakladım, sesinin derin ve emredici doğası bana karı koca olsak da aynı zamanda avcı ve av olduğumuzu hatırlattı.

Bunun üzerine külotum utanç verici bir şekilde ıslandı ve dantelin düşük emicilik özelliği konusunda endişelenmeye başladım. Reglim başlamış mıydı? Elbette hayır, daha yeni olmuştum.

Eğer bir şey olsaydı, yumurtluyor olurdum.

Allerick derin bir nefes aldı ve kalçalarımı titreten bir iniltiyle nefesini verdi. "Bana gel, karıcığım."

Gitmem söz konusu bile değildi -onunla tanıştığımдан beri bu anı bekliyordum- ama Allerick'in vücut dilinde soruyu görebiliyordum.

Seçim bana aitti.

Ne kadar tatlı, benim bu canavar kralım.

İleriye doğru bir adım attım, ilerlerken elbisemin önünden aşağıya doğru inen küçük düğmeleri açtım. Oldukça muhafazakâr bir koyu gri ipekti, üst kısmı dirsek hizasında kollara sahipti ve dizlerimin hemen üzerine kadar iniyordu.

Regal-ish. Ben de bunu istiyordum.

İçime giydiğim kırmızı dantel iç çamaşırı ise hiç de öyle değildi.

Allerick'in dizlerinin arasına girdiğimde elbisemin ipek kumaşı ayaklarımın altında birikti ve vücudumda gezinen bakışlarının sıcaklığını hissettim. Allerick'ten ikimizi de sakinleştiren bir ses yükseldi; kaslarımın güçsüzleşmesine ve amımın *fıskırmasına* neden olan, neredeyse mırıltıya benzeyen bir ses. Ses başlar başlamaz kesildi ve anında özledim, ama yas tutacak zamanım yoktu çünkü Allerick üzerimdeydi.

Güçlü eller belime dolandı, pençeleri derimi kırmadan hafifçe sıyırdı. Sırt üstü yatağa bir hışımla düştüm, utanç verici derecede ıslak giysiyi çıkarmak için iç çamaşıırıma uzanmaya başlamıştım ki Allerick benden önce davrandı. Baş kalçalarımın arasına daldı ve boynuzlarını yerleştirmek için dizlerimi düzleştirmek zorunda kaldım. O dişlerin açık bir şekilde keskin kenarını hissetmeden önce monsumun üzerinde bir sıcak nefes pufu vardı.

"Nesin sen-"

Dişleri iç çamaşıırımın dantellerini yırttığında sorum şaşkın bir nefesle son buldu. Bu zarif, pratik bir hareket değildi; daha çok iç çamaşıırım onu kişisel olarak rahatsız etmiş ve küstahlıkları yüzünden onları yok etmek istemiş gibiydi. Pençeleri kalçalarımın her iki yanındaki lastiği kesip geçti ve sürtünmenin aniden ortadan kalkmasıyla nefesimi içime çektim.

Allerick tepemde dikiliyor, külotumun kıpkırmızı kumaşı bir canavarın ağzından damlayan kan gibi dişlerinin arasına sıkışmış vahşi bir canavar gibi görünüyordu.

Başka bir saçma uyarılma fıskırması çarşafı sular altında bıraktı ve yüzüm tepki olarak ısındı.

"Neden bu kadar ıslak olduğumu bilmiyorum," diye mırıldandım, aklıma yatak koruyucularıyla ilgili hiç de seksi olmayan endişeler geldi.

Allerick külotumu ağzından çekip çıkardı ve utanmadan burnuna bastırıp bir kenara fırlattı. "Nedenini biliyorum, küçük kraliçe. Güzel çizimlerini gördüm ve bu gölgelerin altında ne saklı olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Hâlâ örtülü olan sikini işaret ederken kendini beğenmiş bir sırıtışı vardı. "Vücudun biliyor ama. Vücudun seni hazırlamaya çalışıyor."

Peki o zaman.

"Göster bana," diye talep ettim, ama Allerick sadece karanlık bir şekilde kıkırdadı, yüzünü tekrar uyluklarımın arasına indirdi, boynuzları etime baskı yapıyordu.

"Sonra."

Tartışmak istedim ama Allerick'in uzun dili beni açmaya çalışıyor, her santimimi keşfederken hiçbir insan dilinin hareket edemeyeceği şekilde hareket ediyordu. O hınzır dil klitorisime sürtünürken hissettiklerim karşısında neredeyse ağlayacaktım. Temelde hiçbir şeye bakire değildim ama bu daha önce aldığım hiçbir orala benzemiyordu. Allerick'le yakınlaşmayı deneyimlemek, her şeyi yeniden ilk kez yapmak gibi olacaktı.

"Çok ipeksisin," diye inledi Allerick, uzun dili hâlâ uzanırken sesi cızırtılıydı. "İpeksi ve *tatlı*."

Keyifle kalınlaşan dili amıma gömüldü ve bana bir an için nefes almayı unutturdu.

İçimde bu kadar iyi hissettirmeyen aletler vardı, diye düşündüm hayal meyal. Sert. Allerick'e karşı ipeksi hissediyordum çünkü dili çok sertti.

Çok hoş.

Her parçası sadece benim için tasarlanmış gibiydi. Bu, sikini daha çok görmek istememe neden oldu. Yaptığı şeyi bitirdikten sonra.

Dilini utanç verici derecede ıslak bir höpürtü ile serbest bıraktı, dikkatini klitorisime geri vermeden önce dudaklarını yaladı. Pençeleri açılmış kalçalarımın bastırırken, içimi konfetiye çevirmeden beni uyarmak için parmaklarını kullanamayacağını fark ettim. Kısa bir süreliğine, bunun beni uçurumun kenarına getirmek için yeterli olmayacağından endişelendim, ama Allerick'in dili klitorisimin etrafında nabız atıyor gibiydi ve tamamen çözülüm.

Altında çırpındıkça kocamın elleri beni yerimde tutuyor, zevk sınırı aştıkça yüzünü tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalışıyordum ama o vazgeçmiyordu. Bir ezici orgazm diğerine dönüştü ve

Allerick'in ilgisi daha da yavaşladı ve zihnim tamamen ayrıldıktan sonra beni bu boyuta geri döndürdü.

"Lütfen, lütfen..." Nefes nefese Allerick'e uzandım.

Artık yok mu?" diye hayıflandı.

Ona göz kırptım.

"Bana sikini göster" diye düzelttim. "Kesinlikle daha fazlası, şu anda şaka mı yapıyorsun?"

Şaşkınlıkla göz kırpmaya sırası ondaydı. "Karım doymak bilmiyor," diye mırıldandı onaylarcasına, her şeyden çok kendi kendine. *Hiçbir fikri yoktu.* "Çok fazla gelirse bana söyle."

Tam ona böyle bir risk olmadığını söylemek üzereydim ki, yatağın üzerine diz çökmek için hareket etti ve alçakgönüllülüğünü koruyan gölgeleri düşürdü.

Ağzım kurudu. Vücudumdaki tüm sıvı acil bir kayganlaştırma görevi için güneye gitmişti.

"Ophelia," diye gürledi, o garip mırıltı sesi yeniden canlandı. Bu, adımın dudaklarındaki saygılı sesinden bile daha iyiydi. "Gerçekten, hiçbir şey seni korkutmuyor."

"Kendimi koruma duygum neredeyse hiç yok," diye mırıldandım, önüme döndüm ve aleve çekilen bir pervane gibi onun muhteşem sikine doğru süründüm. "Bu çok..."

"Korkunç mu?" Allerick alaycı bir tavırla şaftını tembelce yumruklamayı önerdi.

"Muhteşem," diye nefes aldım, parmaklarım sikinin dibindeki kalın çıkıntıyı izliyordu. Mutlu bir şekilde iç çekti, görünüşe göre keşfetmeme izin vermekten memnun. "Nedir bu?"

Sırıtişında kendini beğenmiş bir kibir vardı. "Benim düğümüm. O güzel amcığın içine gömüldüğümde genişleyecek ve bizi birbirimize kilitleyecek, böylece dölümün bir damlası bile kaçmayacak."

Swoop. Karnım ayak parmaklarıma kadar indi.

"Karım yetiştirilme fikrinden hoşlanıyor mu?" diye tembelce sordu, bir parmak eklemiyle ucundaki bir damla prekumu süpürüp dudaklarıma sundu. Dilimi açgözlülükle yaladım, beklenmedik tatlı tadı karşısında gözlerimi kapattım.

Evet. Evet, bu fikir çok hoşuma gitti. Doğum kontrol hapı kullanıyordum ama bu lezzetli fantezinin gerçekleşmesine izin vermek için bu gerçeği şimdilik mutlulukla görmezden gelebilirdim.

Allerick sessizce güldü, yanımdaki yatağa uzandı, devasa gövdesi alana hükmediyordu ve etkileyici aleti hazırda bekliyordu.

"Tohumumu istiyorsan, gel ve al," dedi, her zamanki kayıtsız kraliyet ailesi gibi cömertçe aletini göstererek.

Şirinmiş.

Üzerine tırmandım, kalçalarını kavrayıp sıırsıklam olmuş amımı boyuna sürterken iç bacaklarımdaki yanmayı hissettim.

"Bu diyarın kralı olabilirsin ve istediğın her küçük şeyi talep etmeye alışkın olabilirsin," diye mırıldandım, kalçalarımı yavaşça sallayarak. "Ama ben senin kraliçenim. *Benim* için çalışacaksın."

Benim için bile şaşırtıcı olan cinsel bir cesaretle vücuduna tırmandım, bacaklarım açık bir şekilde minderlere sırt üstü yerleşmeden önce yüzünün üzerinde sürünürken dili klitorisimi kızdırmak için dışarı çıktığında sıırttım.

"Sizin için seve seve çalışırım majesteleri," dedi Allerick karanlık bir gülümsemeyle, bacaklarımı aralayıp aralarına yerleşti ve ağırlığını iki yanımdaki kollarına verdi.

Çok *sıcaktı*. Aramızdaki küçük mesafeye rağmen vücut ısısı ondan yayılıyordu ve bu sıcaklık zaten gevşemiş olan kaslarımı daha da gevşek hissettiriyordu. Belki de onun önünde çıplaklığımdan utanmalıydım ama bana solgun, pençesiz insan bedenimi iğrenç buluyormuş gibi bakmadı.

"Benim için hazır mısın?" Allerick kalçalarını indirerek *kocaman aletini* alaycı bir şekilde klitorisime sürttü.

"*Benim* için hazır mısın?" Alay ettim. Bu Shade'i yıpratacaktım, bundan kesinlikle emindim. Gerçekleştirmek istediğım planlarım ve fantezilerim vardı.

Allerick sıırttı, sikini girişime hizalamak için aramıza uzandı ve sonra yavaşça ileri doğru itti. Onun dolgunluğu karşısında şaşkın bir nefes aldım. En büyük dildom bile beni Allerick'in sikinin gerginliğine hazırlayamazdı ve *aman tanrım, henüz düğüme bile gelmemiştik*.

"Rahatla," diye hırladı Allerick, acımasız dişlerini göstererek. "Benim için rahatlayacaksın, karıcığım. Aın benim için, düğümüm için gerilecek ve ben de seni *doğuracağım*. Anladın mı?"

"Anlıyorum," diye nefes nefese kaldım, dizlerimin arkasını tutup göğsüme doğru çektim, kendimi ona açtım ve sözleri ne kadar cazip olsa da doğum kontrolümün canavar spermlerine karşı dayanması için sessiz bir dua ettim. "Çok *derinsin*, aman Tanrım."

Hazırlandığım esneme. İçimin Allerick'in sikine uyum sağlamak için yeniden düzenlendiğini hissetmeye hazır değildim. Sanki vücuduma kalıcı olarak damgasını vuruyor, onu kendi isteğine göre şekillendiriyordu.

Aldırış bile etmedim. Zihnim ve bedenim hemfikirdi - ya Allerick ya da bundan sonra hiç kimse.

Kollarındaki damarlar kösele gibi derisinde göze çarpıyordu, hızını artırdı, derinden itti ama acele etmedi, dudakları dişlerini ortaya çıkarmak için geriye doğru sııyrıldı, gözleri ara sıra

zevk benim için olduğu kadar onun için de ezici bir şekilde iyiydi, ki bu doğru olamazdı.

"Düğümün," diye soludum, sırtımı kamburlaştırarak. "Onu istiyorum."

"Anlayacaksın," diye yanıtladı Allerick, en iyi şekilde biraz vahşi görünerek. "Sakin ol. Bırakın gireyim."

Allerick düğümünü içeri itmeye başladığında, tırnaklarım hala bacaklarımı yukarıda tuttuğum uyluklarımın arkasına batarak bir inleme sesi çıkardım. "Bu çok fazla."

"Bunu kaldırabilirsin," diye homurdandı, kalçalarını yavaşça öne doğru salladı. "*Dayanacaksın*. Bırak gireyim, Ophelia."

Bedenimi gevşemeye, girişime baskı yapan kalın düğümün tuhaflığından daha ağır basan birçok zevkli duyuma konsantre olmaya zorladım.

"Benim iyi, tatlı küçük kraliçem," diye inledi Allerick, sonuna kadar bastırarak. Düğümü içimde *şişip* bizi birbirimize sıkıca kenetlerken ciyaklama ile iç çekme arasında bir ses çıkardım. Onu *her yerde* hissedebiliyordum. Korkutucu çevresi ve düğümünün büyüklüğüne rağmen, sığması mümkün değilmiş gibi görünse de, benim için yaratıldığını *hissedi*yordum.

O kadar çok his vardı ki, bunaltıcı olmanın sınırındaydı ama yine de yeterli değildi. Bir şeyler *eksikti*. Gözyaşlarına boğulmadan ve dişlerini boynuma geçirmesi için ona yalvarmadan önce çarşafı pençeledim, kendimi topraklamaya çalıştım. Bunu *neden* istediğime dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu her şeyden çok arzuluyordum.

Delilik, diye kendime hatırlattım. *Bu çılgınca bir istek*.

Yine de bir an için bunun ortak bir delilik anı olup olmadığını merak ettim, çünkü Allerick'in buz gibi gözlerinin boynuma sabitlendiğine yemin edebilirdim, sonra gözlerini kapadı ve kendine gelene kadar tüm vücudunu bir anlığına hareketsiz tuttu.

"Şu haline bak," diye mırıldandı Allerick, pençelerini karnımın üzerinde gezdirirken sesi çakıllı çıkıyordu. "Hayır, *bak*.

Aşağı bak."

Gözlerimi kırptım, orgazm bulanıklığım bana gerçekten bir talimat verdiğini anlayacak kadar dağıldı ve vücudumun çizgisine baktım.

Kutsal göbek şişkinliği.

Sikini fiziksel olarak içimde *görebiliyordum*. Ya da sikinin bağırsaklarımı yerinden oynattığını. Her ne oluyorsa, içine girmiştım. Amım Allerick'in düğümünün etrafında bir mengene gibi kasılırken, bir başka ıslaklık kaçmaya çalıştı ve birlikte mühürlendiğimiz yerden en ufak bir damlayla dışarı sızdı.

Allerick acımasızca sıırttı, kafası şişkin göbeğime bakmaktan göğüslerime doğru eğildi ve tekrar

boynuma yerleşti.

"Daha ne kadar böyle kalacağız?" Kalçalarımı hafifçe oynatarak homurdandım. Sadece bu hafif hareket bile *her şeyi* harekete geçirdi ve hafif bir orgazm beni hazırlıksız yakalayıp içimde yavaşça yayılırken ağzım sessiz bir ılılıkla açıldı.

"Umarım uzun bir süre," diye cevap verdi Allerick, aniden beni kaldırıp sırt üstü yatacak şekilde yuvarlanırken ben de onun üstünde bir orgazm daha yaşayarak ürperdim. Etrafında kenetlendiğimde kocam inledi, pençeleri kalçalarımı kazıyordu, horozu içimde şişerken esnedi ve amımı tekrar sular altında bıraktı.

Beni dölle doldurmaya devam edersen bir balon gibi şişeceğim," diye sızlandım, protesto mu ettiğimden yoksa daha fazlası için yalvardığımdan tam olarak emin değildim.

"Güzel," diye gürledi Allerick. "Umarım akşam yemeğine kadar karnın hala güzel ve yuvarlak olur, böylece herkes kocanın düğümünü ne kadar iyi aldığını hem görebilir hem de koklayabilir."

Ve sonra tekrar içime doğru sallanmaya başladı, amımın kasılmasına ve beynimin boşalmasına neden oldu ve tek tutarlı düşüncem onun haklı olduğunu umduğumdu.

ALLERICK

*H*ome. Evimi bulmuştum ve düğümüm karımın o kadar derinlerine gömülmüştü ki, onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bilmiyordum.

Pençelerim kıcının yuvarlak yanaklarına battı, deriyi kıracak kadar değil ama acıtacak kadar ve Ophelia yorgun bir şekilde inledi, başı göğsüme yaslandı. Bu nazik acıya tepki olarak çok hafifçe kıpırdandı ve bu, amının düğümümü neredeyse acı noktasına kadar sıkmasına neden olan başka bir orgazm zincirini başlatmak için yeterliydi.

Yine de hissettiğim acı değildi. Göğsümdeki güç kuyusu neredeyse taşacak kadar şişerken, karımı dolduran dölümün en görkemli, tatmin edici hissiydi. Ne kadar çok orgazm olursa, güç rezervlerimi o kadar çok besliyordu. Bu, geleceğini tahmin etmediğim beklenmedik bir avantajdı.

"Siktir, siktir, siktir," diye bağırdı Ophelia nefesinin altında, kör tırnakları zararsızca derimi sıyrıyordu. "Bu sağlıklı olamaz. Bu çok fazla orgazm demek. Orgazmdan öleceğim."

Hoşnutsuzluğumu homurdandım ve titreşimler onun nefesini kesti. "Orgazmdan ölmeyeceksin. Seni beni becermeye öyle bağımlı hale getireceğim ki orgazm *olmadan* öleceksin."

"Görev tamamlandı," diye soludu, alnı göğsümün ortasında duruyordu, son dalgayı atlatırken başının iki yanında küçük yumruklar vardı. Şimdilik.

Kasları gevşer gevşemez, tekrar etrafımda sıkıldıklarını ve vücudumdaki her damla spermi sıkıldıklarını hissetmek istedim.

Bu daha *önce* deneyimlediğim bir dürtü değildi. Daha önce hiç kimseyi düğümlememiştim. Düğümlerimiz her zaman genetik bir anormallik, etraftan dolaşmamız gereken tuhaf bir şey olmuştu çünkü dişi Gölgeler onları ancak çok çalışarak alabiliyordu ve o zaman bile bu çift için fiziksel zevkten çok duygusal önemle ilgiliydi. Anatomileri sıkmak ve bırakmamak üzere tasarlanmıştı ve bir düğümün sığması için yeterli alan yoktu.

Ophelia benimle kendi türünden kadınlardan daha uyumlu hissediyordu ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum çünkü tesadüf olamayacak kadar uygun görünüyordu.

"Sakin kırıdamaya kalkma," diye hırladı Ophelia, bir kedi yavrusu kadar korkutucuydu. "Bir kez daha orgazm olursam kasımı falan çekeceğim, bırak da bir dakika burada uzanıp kendime geleyim."

Onu itip kakmamak için gülme isteğime direndim. "Elbette, majesteleri."

"Şimdi bana küstahlık etme," diye memnuniyetle iç geçirdi ve başını göğsüme yasladı. "Senden daha fazla cinsel dayanıklılığa sahip olduğumdan çok emindim ve yaralı özgüvenimi tedavi etmem gerekiyor."

"Küstahlığımı kendime saklayacağım," diye ona ciddi bir şekilde güvence verdim, benim dayanıklılığımıza erişebileceğini düşünmenin gülünç olduğunu belirtmedim. Özellikle de Ophelia'yla seks yapmanın bana güç kaybettirmek yerine güç *verdiğinden* oldukça emin olduğum için.

Tanrıçalar, Ophelia'yı nasıl bu kadar *yanlış* anlamışım?

Benden korkmuyordu, beni arzuluyordu. Gölgelerimin altında ne saklandığına dair hafif, üstünkörü bir ilgi bile değil -Ophelia'nın ayrıntılı Gölge becerme fantezileri vardı ve hepsini kağıda dökmüştü.

Tüm bu durumla ilgili kendi yanlışlığım benimle alay ediyordu. Benim bir moron olduğumu düşünmüş olmalıydı ve egom *herhangi birinin benim bir moron olduğumu düşünmesi* fikrini reddederken, Ophelia'nın bu şekilde düşünmesi fikrine özellikle karşıydım.

Benden hoşlanmasını istedim.

Aptalca. Ophelia'nın benimle tanışmadan çok öncesinden beri kendi Gölge siken fantezilerini çiziyor olması da bunu kanıtlıyordu. Ben kurduğu hayaller için uygun bir odak noktasıydım, onları sabitleyebileceği gerçek hayattan bir örnektim ama onun istediği *ben* değildim.

Ophelia'nın nefes alış veriş ya uykuda ya da ondan çıkardığım orgazmların sayısından dolayı bilinçsiz bir şekilde düzleşti ve düğümümün uyarılmadan söndüğünü hissettim, birleşik sıvılarımız uyluklarımın üzerinden sızarken karımın cennet gibi amından kayarak kurtuldum.

Akşam yemeği için giyinmesi için onu uyandırmam gerektiğini biliyor ama bunu yapmak istemiyordum. Onu kollarımda tutmak, göğsümde dinlenecek kadar bana güvenmesi, kaçırdığımı

bilmediğim bir hediye idi.

Belki de ben onun için sadece bir fetiştim, kaşımak istediği meraklı bir kaşıntıydım, ama istese de istemese de bana mahkûmdu. Ona iyi bir koca olabileceğimi gösterebilirdim, onu koruyabilirdim, onu anlamsızca becerebilirdim, dişlerimi ona batırmak için biraz rahatsız edici dürtüye direnebilirdim ve belki bir gün bana vücuduyla olduğu kadar kalbiyle de güvenebilirdi.

Evet. Bu iyi bir plandı, diye düşündüm kararlı bir şekilde. Ona benimle evlenmenin mükemmel aletimden daha fazlası olduğunu göstereceğim.

Ben telaşsızca pençelerimle saçlarını çözerken Ophelia kıpırdamadı, Konsey'e iletmem gereken ve sürekli bir yangından diğerine koşturduğum için hiç *düşünmeye* vakit bulamadığım bazı konuları belli belirsiz *düşündüm*.

Öğleden sonrayı karımla yatakta geçirmenin bu kadar verimli olabileceğini kim bilebilirdi? Ophelia uykulu bir ses çıkardı ve yavaşça uyanırken burnunu bana sürttü.

"Oh. Aman Tanrım, üzerinde mi uyudum?" diye sordu, başı o kadar hızlı kalktı ki kızıl kahverengi saç telleri yüzüne düştü. Onları pençelerimle dikkatlice ayırdım, böylece kızarmış yanaklarını görebiliyordum, uykuda becerildikten sonra ne kadar güzel kirli göründüğüne hayran kaldım.

Sen yaptın. Çok güzeldi."

Yanaklarındaki pembemsi renk daha da koyulaştı ve kalçalarını sıkıca birbirine bastırarak birleşik ıslaklığımızın dışarı kaymasını engellemeye çalıştı ama başaramadı. "Sevimli mi? İşte bu kelimeyi kullanacağını hiç düşünmemiştim. Özellikle de benimle ilgili olarak."

Neden olmasın? Sen her zaman çok sevimliydin. Sevimli küçük bir kraliçe."

Ophelia gözlerini devirdi ve bu açıkça insani jest beni gülümsetti. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Bunca zamandır senden *korktuğumu* sanıyordun."

Hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi söyledi.

"Bunun tamamen mantıklı bir yanıt olacağını biliyorsun," diye sertçe belirttim.

"Bu doğru bir nokta," diye güldü Ophelia. Aslında söylediğim bir şeye gülmüştü. Ses derimin üzerinde kayarak kemiklerime kadar işledi. "Gözlerin şu anda *çok* parlak görünüyor."

Bu sözler neşeli ruh halimi bir bıçak gibi kesti. "Evet, o konuda..."

Ophelia kaşlarını çattı, kollarını göğsüme dayadı ve bana baktı. Bu, başka biriyle birlikte olmama asla izin vermeyeceğim itaatkâr bir pozisyondu.

Sanırım senden beslendim. İsteyerek yapmadım, bilinçaltımda gerçekteleşmiş gibiydi. Birlikte düğümlenirken güçlendiğimi hissedebiliyordum. Bunun için özür dilerim," dedim yüzümü

buruşturarak, kelimeleri zorlayarak.     r dilemek alışık olduğum bir şey değildi. "Bunun olmasını istememiştim ve bu anlaşma şartlarının ihlali anlamına geliyor."

Ophelia'nın kaşları çatıldı. "Öyle mi? Sadece üstünkörü okudum."

Ona onaylamayan bir bakış attım. "Buraya taşındınız ve tüm birlikteliğimizin temelini oluşturan belgeyi okumadan mı benimle evlendiniz?"

"Hayır mı? Elbette öyle bir şey yapmadım," dedi Ophelia, sesinin tonu yükselmişti. Homurdandım.

"Anlaşmada hiçbir Gölge'nin buraya gelen Avcı gelinin korkusundan beslenmeyeceğine dair bir madde var."

Yine de korkmadım," diye cevap verdi Ophelia, kaşları kırışarak. "Korkmadım. Aksine, sen benim *şehvetimden* beslendin. Tıpkı kokusunu sevdiğin şeyin korkum değil de şehvetim olması gibi. Belki de Avcılar bu yönden normal insanlardan farklı yaratılmışlardır."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra tekrar kapattım. O haklıydı. Beni çağıran, onu tatmak istememe neden olan şey onun şehvetiydi. Bana uyma şekli gibi, arzusunun beni ayakta tutması da tesadüf olamayacak kadar uygun geliyordu.

Ondan beslendikten sonra kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. *Yenilmez* hissettim.

"Çizimleriniz," dedim yavaşça. "Senin gibi başka Avcılar da var mıydı? Bu tür şeyleri kim çizerdi?"

Şimdiden bir üst model mi arıyorsun?" Ophelia alay etti ama yüzünde hoşuma gitmeyen bir kırılma ifadesi vardı.

"Tabii ki hayır. Sadece benim sizin arzularınızla beslenebilmemle sizin bu tür arzulara *sahip olmanız* arasında bir bağlantı olup olmadığını merak ediyorum."

"Oh." Ophelia'nın yüz hatları düşünceli bir şekilde buruştu. "Bu düşünülmesi gereken bir şey. On altı yaşımıdayken ailem bazı çizimler buldu -şimdikiler kadar açık değildi- ve onları Konsey'e götürdüler, onlar da beni sessizce daha insani bir hayata geçirdiler."

Onu daha bir çocukken bir kenara atmış olmalarına karşı içimden gelen onaylamama hırıltısını bastırdım.

"Bunu hep affedilmez bir günah işlemiş olmama bağladım, sanırım, ama belki de bundan daha fazlası vardır. Ne bir uyarı vardı, ne de bu konuda bir tartışma, sadece bağların derhal koparılması. Geriye dönüp baktığımızda bu biraz tuhaf görünüyor, değil mi?"

Bu aşırı bir tepki gibi görünüyor," diye katıldım. "Daha önce bu tür çizimler görmüş ve benzer bir vakayla ilgilenmiş olsalardı verecekleri türden bir tepki."

"Tanıdığım kimse yoktu, ama sonra aileler sürekli farklı bölgelere dağıtıldı."

İkimiz de birkaç dakika sessiz ve düşünceliydik. Ben olsam bu konuyu henüz Konsey'e açmazdım. -Ophelia'nın arzuları hakkında bilgi almak için peşine düşmelerini kesinlikle istemiyordum ama belki de

Damen, Gölgele ve Avcılar arasındaki ilk etkileşimler hakkında ne bildiğimizi görmek için tarih kitaplarına bakabilirdi.

"Yemekten önce yıkanmam gerek," diye esnedi Ophelia, bedenimden yuvarlanmadan önce üstümde gerindi. Bir kolumu beline dolayarak onu yanıma sabitledim.

"Yapma," diye homurdandım, hayatımda hiç yaşamadığım bölgesel dürtüler yüzeye çıktı.

"Bütün sarayın önünde yemeğe döl kokarak çıkmayacağım, bu tartışmaya açık değil," dedi Ophelia sert bir sesle. Ciddi miydi? Neden olmasın? Bana tamamen makul göründü. "Hadi, teselli ödülü olarak benimle yıkanabilirsin."

"Peki," diye homurdandım. "*Şimdilik. Bir dahaki* sefere, döllerimi tenine süreceğim ve seni tüm saray boyunca gezdireceğim."

Ophelia yutkundu, kokusu tadına doyamadığım o lezzetli erimiş şekere dönüştü. "Tamam."

Yataktan çıktım ve Affra'yı çağırmak için zili çalarken mütevazılığımı korumak için alt tarafımı gölgelerle kapladım. Ophelia bir bornoz almak için hareketlendi ama ben onun için de gölgeler çağırdım, onları vücuda oturan bir elbise gibi sardım ve vücuduyla birlikte hareket etmelerini emrettim.

Şaşkınlıkla yere baktı, yataktan kalktı ve yaptıklarına hayranlıkla bakmak için boy aynasına doğru ilerledi. "Hiçbir şey hissetmeyeceğimi düşünmüştüm ama gerçekten *hissedemesem de* onları orada *hissedebiliyorum*, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa," dedi, bir o yana bir bu yana dönerek gölgelerin onunla birlikte hareket etmesini izledi.

Öyle. Hiçbir ağırlıkları yok ama büyüümün izlerini teninizde hissedebilirsiniz."

Ophelia'nın elleri gölgelerin üzerinde geziniyor, onları rahatsız ediyor ama tamamen parçalamıyordu çünkü onları ben yaratmıştım ve kontrolü başkasına vermediğim sürece benim kontrolüm altında kalıyorlardı. Gölge ilişkilerinde, partnerinizin sizi her an ifşa edebileceğini bilerek, onun gizlediği bir şekilde toplum içine çıkmak bir güven jestiydi.

"Yemeğe bu şekilde çıkarsam mahkeme beni daha çok sever mi?"

"Seni kim sevmiyor?" Sertçe sordum, görüşümün kenarları kararıyordu.

"Sen, diye düşündüm," diye cevap verdi Ophelia gülerek.

"Şimdi daha iyi biliyorsun," diye işaret ettim Affra selam vererek odaya girerken. Talimat vermeden hemen banyo odasına yöneldi ve birleşmemizin kokusunun oldukça bunaltıcı olduğunu hayal ettim. Biz yemekten Affra şüphesiz sıırıslıklam olmuş çarşafı değıştirecekti ama benim aniden ortaya çıkan ilkel içgüdülerim bu fikre şiddetle karşı çıktı.

Karımın bizim kokumuzla ıslanmış çarşafı uyumasını istedim.

"Akşam yemeğinde elbiselerinden birini giymelisin," diye homurdandım, kendimi hissettiğim canavar yerine medeni bir varlık gibi davranmaya zorladım. "Bu diyarda nadir bulunan renklerden birisiniz, sizi gölgeyle örtmek utanç verici görünüyor."

"Senin gösterişsiz bir romantik olduğunu kim bilebilirdi ki?" Ophelia dalga geçerek banyoya gitmek için yanımdan geçerken kolumu sıktı. "Aman Tanrım, yerde iz bırakıyorum, bu çok aşağılayıcı."

"*Harika,* " diye düzelttim, yine de onu kucağıma aldım ve yolun geri kalanında taşıdım. Birleşmemizin kanıtlarını görmek hoşuma gitse de, Ophelia'nın utanmasını istemiyordum.

Affra biz içeri girerken izin istedi ve ben de Ophelia hâlâ kollarımdayken neredeyse dolu olan yuvarlak küvete girdim. Sıkıntılı bir ses çıkararak bana biraz daha sıkı sarıldı ve onu güvenli bir şekilde tağıma becerimden Güphe duymasına alınmamak için elimden geleni yaptım. Tağ küvet yuvarlak ve derindi ve kesinlikle birden fazla Gölge için tasarlanmamıştı ama Avcı karım çok küçüktü.

"Ah," diye iç geçirdi Ophelia ikimizi de suya indirirken, ben bankta otururken onu kucağımda sıkıca tuttum, buharlı su göğsüme kadar yükseliyordu. "Çok güçlüsün."

"Çok küçüksün," diye alay ettim. "Ama öyle olmasaydın bile, senden beslendikten sonra normalden daha güçlü hissediyorum. Herhangi bir olumsuz yan etki hissediyor musun?"

"Yani, yorgunum. Ama aynı zamanda birkaç saat içinde bir ay boyunca orgazm oldum, bu yüzden her halükarda yorgun olacağımdan eminim," diye yanıtladı Ophelia uykulu bir şekilde, göğsüme gülümseyerek.

Yüzündeki tatlı, korunmasız ifade göğsümde garip bir etki yarattı. Ophelia'nın yanında bu çok oluyordu - göğsümde muhtemelen bir şifacı tarafından muayene edilmem gereken garip, açıklanamaz hisler.

Ama sonra onları düzeltebilirlerdi ve bu garip hislerin gitmesini istediğimden emin değildim.

Yıkandıktan sonra Ophelia aceleyle hazırlandı, kıvrımlarını saran safir mavisi bir elbise seçti ve Affra'nın yardımıyla saçlarını aceleyle topladı. Belki de onu kendi haline bırakmalıydım ama odasının köşesindeki koltuğa kuruldum ve garip bir şekilde oradan ayrılamayacağımı hissederek onu izledim. Damen muhtemelen içki dolabımı karıştırıyor ve nerede olduğumu merak ediyordu, tabii öğleden sonraki aktivitelerimizin kokusu koridorlara kadar taşınmamışsa.

Öyle olmasını umuyordum.

Gitmek için mücadele etmemin nedenini lanetli banyoya bağılıyordum. Ophelia biraz benim gibi kokuyordu ama içimdeki aç canavarı yatıştırmaya yetmiyordu ve bu durum daha da kötüleşti.

saçını arkadan bağladı.

O *boyun*. Damlayan amına gömüldüğümde dişlerimi geçirme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı ve bunun nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de bir tür Avcı çiftleşme ritüeli bana bulaşmıştı çünkü Gölgeler sevgililerini ısırılmazdı.

Aslında bu fikir biraz korkutucuydu. Dişlerim acımasızca keskindi, bırakın Ophelia'nın kâğıt inceliğindeki derisini, kalın Gölge derisini bile kırmak istemezdim.

Bu bir yalandı, dişlerimle derisini yüzmek istiyordum. Sadece bunun iğrenç ve yanlış olduğunu biliyordum, bu yüzden yapmadım.

Bacaklarımı esnetme bahanesiyle ayağa kalktım ve Ophelia iğini bitirirken odasında amaçsızca dolağtım, o bakmazken elimi sıırıslıkla olmuğ çarçafaların üzerinde gezdirdim.

"Tamam, hazırım," dedi Ophelia nefes nefese, ayaklarını ipeksi düz ayakkabılarının içine kaydırarak. "Geç mi kaldık?"

"Ben kralım, asla geç kalmam," diye cevap verdim, yanına gittim ve elimi sırtının alt kısmına koydum, ıslaklığın elbisesinin kumaşından sızmasını ve onu yaşadığım delilik nöbetinden haberdar etmemesini umuyordum.

Kokuyla onu işaretlediğim için kendimi daha iyi hissediyordum. Yemekte yanlışlıkla birini öldürmeyebilirim.

Ophelia'ya tutması için kolumu uzatmadan önce ona kapıya kadar eşlik ettim. Öyle yaptı, ince elini dirseğimin kıvrımına dayadı ama ifadesindeki temkinlilik gözümünden kaçmamıştı.

Yatak odası dışında fiziksel temas beklemiyor muydu? İstemiyor muydu?

Affra ben kendimi sorgulamaya başlayamadan kapıyı açtı -ki bu korkunç bir ihtimaldi- ve Damen ile Soren çoktan dışarıda bizi bekliyorlardı.

"Majesteleri," dedi Damen, Ophelia'yı odasından çıkarırken iğrenç bir şekilde alçak sesle eğilerek. Ophelia'yı rahatsız edecek bir şey söylemesi için cesaretlendirerek, doğrulurken ve derin bir nefes alırken ona uyarıcı bir bakış attım. O da bana kırgın bir bakışla karşılık verdi ki bu muhtemelen haklıydı. Tüm kusurlarına rağmen Damen ona asla bu şekilde saygısızlık etmezdi.

"Soren, rapor edecek bir şey var mı?" Onlar arkamızdan gelirken sordum.

Sarayda görevli ilave muhafızlar bilgilendirildi ve yeni görev yerlerine gittiler."

Ophelia bana meraklı bir bakış attı ama devamında herhangi bir soru sormayacağını anlayabiliyordum. Neredeyse sormasını talep edecektim ama ona bu tür taleplere yanıt vereceğimi düşünmesi için herhangi bir neden vermemiştim.

"Siz geldiğinizde buraya fazladan muhafızlar yerleştirmiştik. Şimdi görevden alındılar ve

anlaşmayla ilgili hala çekinceleri olan Gölgelel ile durumu izleyecekler," dedim. O da

Ben konuştukça kaşları saç çizgisine doğru daha da yaklaşıyordu.

Hepimizi öldürmek için buraya gönderilmiş olma ihtimaline karşı fazladan muhafızlarımız vardı," diye yardımcı oldu Damen.

"Ne kadar ihtiyatlısın," diye karşılık verdi Ophelia hafifçe. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Bir keresinde daireme bir fare girmişti ve ben de yemek masasının üstüne çıkıp oda arkadaşlarım onunla ilgilenene kadar hıçkıra hıçkıra ağlamıştım. Katil içgüdülerim yok dediğimde ciddiylim."

"Sana inanıyorum," diye teminat verdim, bir gülümsemeyi zar zor bastırarak.

Tüm avcılar arasında Ophelia'nın neden benimle evlenmek üzere buraya gönderildiğine dair teorilerimi gözden geçirirken, öldürme içgüdüsünden yoksun olması en önemlilerinden biriydi. Belki de onun benim için bir yük olacağını düşünmüşlerdi; bu dünya için fazla narin ve korkaktı.

Avcılar Konseyi'nin anlaşılmayı resmileştirmek için buraya yaptıkları ziyaretlerde bana verdikleri izlenim, bizi okuma yazma bilmeyen yaratıklar olarak gördükleriydi. Yemek salonuna girmemiz için kapılar açıldı ve neredeyse bilinçaltımda Ophelia'yı sıkıca kavradım, üzerinde bu kadar çok göz varken geri çekilmesini bekliyordum. Aksine daha da yakınlaştı,

Omzunu pazuma bastırıyordu.

Muhtemelen bu gece buradaki hava çok tuhaf olduğu içindir. Merak uyandırdığı için içeri girdiğimizde hep Ophelia'ya bakarlardı ama bakışlarında beni geren daha yüklü bir şey vardı.

Eğer biri benim karımla yattığıma dair bir şey söyleyecek olsaydı, hemen pişman olurdu.

"Bizi merakta bırakmayın," dedim, sesimi yükseltmeye gerek duymadan, çünkü salon neredeyse sessizdi. "Bu gece hepinizi bu kadar mest eden şey nedir?"

Saraydaki önde gelen Gölgelelerden biri olan Leonie, ellerinin arasında bir şeyi dikkatle tutarak ayağa kalktı.

"Majesteleri, izninizle..." diye başladı başını eğerek.

"Öne gelin."

Ophelia'nın kolumdaki eli gevşedi ama ben hemen tuttum ve yerinde kalması için uyarıcı bir şekilde sıktım.

Leonie başını eğerek yaklaştı, saygılı bir mesafede durdu ve kollarını uzatarak elleriyle koruduğu nesneyi yavaşça ortaya çıkardı.

Ophelia nefesini içine çekti.

Bu bir çiçektir. Ama her zamanki gibi siyah ya da gri olmak yerine, taç yapraklarının kenarlarında yanardöner bir altın rengi vardı ve çiçeğin merkezine doğru siyaha dönüşüyordu.

Leonie'nin elinden kısa sapından dikkatlice aldım ve hayranlıkla bakmak için havaya kaldırdım.
Renk.

Gölgeler âleminde *renkli* bir şey büyümüştü.

"Majesteleri," dedi Leonie, bir dizinin üzerine çöküp başını eğerek. "Bu sizin sayenizde oldu."

Leonie'nin benimle değil, Ophelia'yla konuştuğunu anlamam bir anımı aldı. Her masada eğilen başlar Ophelia'nın onuruna eğiliyordu.

Fark etmesi daha da uzun sürdü.

"Benim sayemde mi?" Ophelia tereddütle tekrarladı. "Bunu ben yapmadım."

"Yanınızda renk getirdiniz," diye açıkladı Damen usulca, arkamızda durarak. "Efsaneye göre bu diyarda bir zamanlar renk varmış ama yüzyıllar içinde kaybolmuş. Siz onu geri getiriyorsunuz."

Ophelia sinirli bir şekilde güldü, zararsız tırnakları kaslarıma batıyordu. Çiçeği elimde tutarak Leonie'ye teşekkür etmek için başımı eğdim ve karımı akşam yemeği için yüksek masaya yönlendirerek saraya şimdilik bu konuyu kapatmalarını söyledim. Onların aşırı saygılı davranışları yüzünden Ophelia'nın rahatsız olmasına izin veremezdim.

Kendi koltuğuma oturmadan önce eşimin koltuğunu çekip çiçeği Damen'in hemen öne eğilip incelediği önümüzdeki masaya koyarken salonda sohbet yavaşça devam etti.

Çok güzel," diye belirtti. "Acaba biraz daha alabilecek miyiz? Bahçede çok zaman geçiriyorsun," diye ekledi Ophelia'ya alaycı bir sırıtışla.

"Hâlâ bunu benim yaptığımı düşünmüyorum," diye itiraz etti başını sallayarak. "Benim sihirli bir yeşil parmağım falan yok. Şimdiye kadar sahip olduğum her ev bitkisi yavaş ve sefil bir şekilde öldü."

"Yeşil başparmağın ne olduğunu bilmiyorum ama bu *mucizenin* sizinle bir ilgisi olduğunu göz ardı etmemeniz gerektiğini düşünüyorum, Kraliçe Ophelia," diye yanıtladı Damen, ses tonunu nazik ama aynı zamanda kararlı tutarak. "Ve başka bir açıklama olmadığı takdirde, Gölgele'ın geri kalanı da bunu kesinlikle böyle görecektir."

Ophelia kafasını kaldırıp yemek salonunun üst duvarlarını süsleyen pencerelere baktı. "İçinde doğru dürüst *leke* olmayan vitray pencerelerin olmasını hep tuhaf bulmuştumdur. Eskiden burada renk mi vardı?"

Efsane böyle diyor," diye cevap verdim, önce onun tabağına sonra da benimkine et doldururken. "Dünyamıza bir şekilde girmiş olan birkaç insan eşyası - eser - var. Çoğunlukla mücevherler ve altın takılar. Renklerini koruyorlar, kendi gözlerimle gördüm. Yine de dünyamızda hiç renk olduğuna inandığımdan emin değilim. Ya da şimdiye kadar inanmıyordum," diye ekledim çiçeğe bakarak.

Ophelia çiçeği alıp kadehe koymadan önce suyundan biraz içti ve parmağını altın yaprağın üzerinde gezdirdi.

"İnsan diyarından buraya eşya getiremez misiniz?"

Formlarımızı orada gördünüz," diye alaycı bir şekilde işaret ettim. "Cansız nesnelere dokunamayız, doğrudan içlerinden geçeriz. Onları buraya geri taşımak imkânsız olurdu."

Kaşlarını çattı, muhtemelen bu eserlerin buraya nasıl geldiğini merak ediyordu. Belki de Avcılar daha önce barış için bir heyet göndermişlerdi? İnsanların Karanlık Çağları'nda Gölgeler bol ve öfkeliydi. O döneme ait kayıtlar çoğunlukla günümüze ulaşmadı ama bana hep bunun tarihimizde kara bir leke olduğu öğretildi. Dengeyi korumak, çok fazla şey almamak, tebaamızın kontrolsüz gitmesine izin vermemek konusunda bir ders.

Henüz yemeğine dokunmamış olan karımı dürterek, "Ye," dedim. "Bugün öğle yemeğinden önce seni böldüm mü? Sebzelerini yedin mi?"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı, ifadesi biraz... şaşkın mı görünüyordu?

"Evet, ama beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim, çok nazıksın."

"Ben tatlı değilim," diye karşılık verdim hemen, birinin kulak misafiri olmasından endişelenerek. Damen yüzünde bilmiş bir sırıtişla Ophelia'ya doğru eğildi. "Sen çok tatlısın, ağabey." Küçük pislik.

Damen ve ben ziyafetten sonra Ophelia'ya odasına kadar eşlik ederken Soren merakını giderdi ve karımın altın dokunuşuna dair daha fazla kanıt bulmak için bahçelerde dolaştı.

Ophelia yatak odasının kapısının önünde durakladı, Damen ve benim aramda gezinirken aniden kararsız görünüyordu.

"İyi geceler karıcığım," dedim sessizce, pençelerimle yüzünü okşayarak.

Yüzünde yakalayamayacağım kadar hızlı ve incelikli bir duygu parıltısı belirdi ve bana mükemmel bir şekilde etkilenmemiş bir gülümseme vererek kapıya doğru geri döndü. "İyi geceler, majesteleri."

Odasında kayboluşunu izlerken hafif bir suçluluk duygusu yaşadım. Bu doğru olamazdı.

Kaşlarımı çatarak, peşimde kardeşimle birlikte odama girdim ve doğruca bara yöneldim. Bu öğleden sonra hayatım boyunca yaşamadığım kadar geniş bir duygu yelpazesi yaşamıştım.

Ona daha fazla yumuşaklık göstermelisin," diye gözlemledi Damen kanepeye uzanırken. "Ophelia'nın buraya tek başına gelmesi çok cesurcaydı, ama onun oldukça nazik bir ruha sahip olduğunu hissediyorum ve şimdiye kadar ona nezaket gösterme konusunda pek iyi bir iş çıkarmadın. Çarşafların arasında olanlar sayılmaz."

Homurdandım, daha çok bana ilişki tavsiyesi vermesine sinirlenmişim. Ophelia'ya karşı gereksiz yere acımasız davranmamıştım, sadece ne düzeyde bir tehdit oluşturduğunu anlayana kadar onu uzak tutmuştum. Ve şimdi yeterince mutluydu, bu öğleden sonra bundan defalarca emin olmuşum.

Bunu düşüneceğim. Bu arada, benim için bir şeyi araştırmanı istiyorum," dedim kardeşime, ikimize de birer kadeh şarap doldurup ona uzattım.

"Oh?" diye alay etti, gözleri neşeyle parlıyordu, dilinin ucunda uygunsuz bir yorum vardı.

"Çok dikkatli ol," diye uyardım. "Senin ya da bir başkasının karım hakkında müstehcen yorumlar yapmasına izin vermeyeceğim. Sizden araştırmanızı istediğim şey Avcılar ve Gölgeler arasındaki en eski tarih. İlk etkileşimler, kayıtlarımızda olan her şey."

Damen kaşlarını çattı ve içkisini yavaşça yudumladı. "Ne bulabileceğime bakacağım ama büyük ihtimalle onları okuyamayacağım. Orijinal belgelerin hepsi eski dilde yazılmış."

Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim. Eski dil, hem Damen'ın hem de benim üst sınıf eğitimin bir parçası olarak biraz öğrendiğimiz, ancak ikimizin de gerçek bir beceriye sahip olmadığı bir rün biçimiydi.

"Ne aradığımı bilseydim yardımcı olurdu," diye belirtti Damen.

"Bu konuşma ölüm acısı altında bu odadan çıkmayacak," diye mırıldandım, kanepeye oturmadan önce içkimi doldurdum. "Ophelia ile aramızda tesadüf olamayacak kadar düzgün, uygun ve mükemmel bir bağ var. Ğki zıt türün tesadüfen bir araya gelip Çanslarının yaver gitmesi gibi bir durum olamayacak kadar iyi uyuşuyoruz."

"Yani seni götürebilir mi-"

"Bu cümleyi *sakın* bitirme," diye homurdandım.

Bu benim görevimle ilgili," diye karşılık verdi Damen sırtarak. "Detayları sormuyorum, ama özellikle *uygunluktan* bahsettiniz."

Güzel. Evet, öyle. Onu düğümledim ve bu ikimiz için de çok zevkliydi ve ona hiç acı vermedi," dedim, mümkün olduğunca gerçekçi tutmaya çalışarak. "Ve aynı zamanda onun şehvetinden beslendim," diye ekledim yüzümü buruşturarak.

Damen'ın gözleri döndü. "Ondan mı *beslendin*?"

Bilerek değil! Ondan besleniyormuşum gibi hissetmedim. Sadece o beni besliyormuş gibi hissettim.

Bilinçsizce."

"Bu kadar etkilendiğin kokunun aslında arzu olup olmadığını merak ediyordum," diye itiraf etti Damen. Onu bir gölge ile kırbaçladım.

"Bunu *bana* ne zaman söyleyecektin?"

"Karşı cins konusunda bu kadar yardıma ihtiyacın olduğunu bilmiyordum ağabey," diye güldü. Kibirli bok kafalı. "O halde en iyi tahminim, o berbat kokunun aslında Ophelia'nın korkusundan kaynaklandığı. Meridia'nın vahşi doğasından bahsettiğimiz ilk gece onu korkutmuştuk."

Tabii ki. Tanrıçalar adına, zamanda geriye gidip suratıma bir yumruk atmak istedim.

"Yani korkusu bizim türümüze itici geliyorsa ve arzusu" -Damen bir gölge kırbacından daha kurtuldu- "çekici geliyorsa ve siz fiziksel olarak uyumluysanız ve ondan beslenebiliyorsanız... Evet. Tüm bunlar tesadüf olamayacak kadar fazla görünüyor. Bahçede rengarenk bir çiçeğin aniden ortaya çıkmasını hesaba katmıyorum bile. Yarın kütüphanede biraz zaman geçirip ne bulabileceğime bakacağım. *İhtiyatlı bir şekilde,*" diye ekledi aceleyle, ben bu noktayı tekrarlamadan.

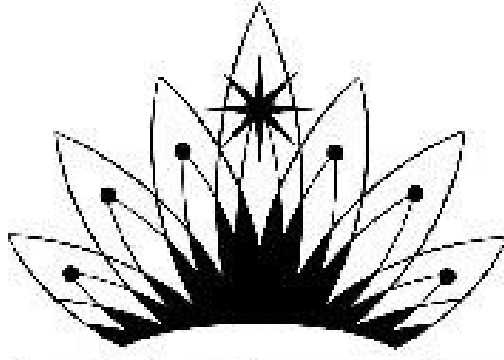
Teşekkür ederim."

"Allerick, bu her şeyi değiştirebilir, biliyorsun," dedi Damen yumuşak bir sesle. "Ya bunca zamandır bizi öldürüyorlarsa ve birleşmemiz gerekiyorsa? Bunun geri dönüşü var mı? Yaşanan onca şeyden sonra birbirimize bağlı olmamızın bir önemi var mı?"

Ophelia'yı düşündüm, şimdiye kadar olacağı gibi büyük boy yatağına sıkışmış, zengin kızıl-kahverengi saçları yastığının üzerinde dalgalanıyor, kirpikleri uykusunda usulca çırpınıyor, ağzı hafifçe ayrılmış.

"Evet. Evet, önemli olurdu. Her şey olurdu."

On İkinci Bölüm

OPHELIA

L Kalçalarımın arasında hoş bir ağrı ve b e l l i belirsiz çizik izleriyle uyandım, y a n i aslında her yerimde. Hayal gücüm düğümleyici genişleme paketini aldığından beri gördüğüm en pis rüyaları *görmüştüm* ama bunların hiçbirinin önemi yoktu, gerçekten. Allerick burada değilken olmazdı.

Allerick burada değilken.

Bütün gece buradaydım.

Beni anlamsızca becermiş, banyoda nazikçe sarılmış, çiçek olayından bunaldığımda akşam yemeğinde bana nazik davranmış ve sonra... öylece gitmiş miydi? Kendi odasında uyumaya mı gitti?

Bu da neydi böyle? Daha önce yediğim kahvaltı midemde kurşuna dönüştü.

Saç fırçamı makyaj masasına gereğinden biraz daha sert bir şekilde vurdum ve Affra bilmiş bir iç çekişle fırçayı elimden çekip aldı.

"Evli misin, Afra?" Birden bilmediğimi fark ederek sordum.

"Kocam aylar önce öldü," diye cevap verdi ve özür dilememe fırsat vermeden beni susturdu.

"Yaşlılık hepimiz için gelir. Ben gençken ve gözlerimde yıldızlar varken tanıştık ve o beni kendine olan güveniyle esir aldı. Benden on beş yaş büyüktü ve ben onun çok bilge olduğunu düşünürdüm."

Başını kendi kendine sallayarak hırıltılı bir kahkaha attı.

İki çocuğumuz var -kızlarımız- ikisi de sarayda yaşamaya uygun değil. Tüm Gölgeler kral ya da Kaptan Soren gibi şiddet yanlısı değildir. Birçoğu sadece krallığın dış sınırlarında yaşamayı ve hayvanlara bakmayı, huzurlu ve sakin bir hayat sürmeyi sever. Ben de evlenmeden önce Itrodaris'te

neredeyse sessiz bir tefekkür hayatı yaşıyordum."

"Itrodaris," diye yavaşça tekrarladım, ağzım yabancı kelimeye alışmaya çalışıyordu.

Itrodaris," diye düzeltti Affra. "Tüm diyarın bilgi ve öğrenim yuvasıdır ve Shades'in sahip olduğu en büyük kitap koleksiyonuna ev sahipliği yapar. Gerçi sarayın kütüphanesi de hiç fena sayılmaz," diye ekledi, dişlerini gösterecek kadar sırıtarak.

"Orada ne yaptın?" Sabahını saçlarımı tarayarak geçirdiği için kendimi inanılmaz derecede mahcup hissederek sordum. Affra profesör falan mıydı? Bir akademisyen olarak, eğitimime çoğunlukla 'C'ler derece alır' yaklaşımını benimsemiştim ve kendimi içinde bulduğum rol için uygun olmadığımı hiç bu kadar keskin hissetmemiştim.

"Çevirmenlik yapıyordum," diye yanıtladı Affra, saçlarımı bir yandan örmeye başlarken pençeleri kafa derimi hafifçe sıyrıyordu. "Her zaman dillere ilgi duymuşumdur, hem bu diyarın hem de insanların dillerine."

"Şimdi bunu yapmayı mı tercih ederdin?" Sorunun ukalalık olarak algılanmamasını umarak lafı dolandırdım.

Affra güven verici bir şekilde omzumu sıvazladıktan sonra dikkatini tekrar saçıma verdi. "Hiç de değil, Kraliçe Ophelia. Evlenmek için Itrodaris'ten ayrıldığımda, bir daha asla orada yaşayamayacağımı bildiğim için gitmekten memnundum. Tam bir bağlılık gerektiren zorlu bir hayattı - şimdi oraya dönersem, kızlarımla olan ilişkim pahasına olacaktı."

Aşağılık kompleksim hızla kendi kompleksini geliştiriyor olsa da, saçımla uğraşmak ve çamaşırlarımı yıkamak için Afra'yı gerçekten yapmayı tercih edeceği bir işten uzaklaştırmadığımı bilmek beni biraz rahatlatmıştı. Entelektüel olarak, bu role beynim için getirilmediğimi biliyordum ama yine de gerekli genler dışında masaya bir şeyler getirdiğimi hissetmek istiyordum.

"Kızlarınızı sık sık ziyaret eder misiniz?"

Affra aynanın yansımasında bana komik bir gülümseme verdi. "Sarayın içinde gölge yürüyüşü yapamayız ama kapıların ötesine geçtikten sonra bu çok kolay. Tüm mülklerin kapısının yanında zifiri karanlık bir "giriş odası" vardır, böylece gece ya da gündüz gölge yolculuğuyla erişilebilirler. Çocuklarımı çoğu gün ziyaret ediyorum, genellikle siz Levana ile bahçedeyken."

"Oh. Vay canına, bu çok uygun. İnsanlar aleminde, çok uzağa taşınmışlarsa aileyi ziyaret etmek için bir yere gitmek günler sürebilir."

"Günler *mi*?" Affra kuşkuyla tekrarladı. "Çocuklarımdan *günlerce* uzak kalmama neden olacak olsaydı sarayda çalışmaya asla devam etmezdim."

Bu çok hoş bir düşünceydi ama ne yazık ki beni Avcı hiyerarşisinde çok yüksek mevkilerde olmayan ve emir aldıklarında bizi günlerce terk etmekten hiç çekinmeyen kendi ebeveynlerimin anılarına götürdü. Konsey onları ipuçlarını takip etmeleri ve Gölgeler'i kovalamaları için gönderirdi, Gölgeler sadece geceleri ortaya çıktığı için dokuzdan beşe kadar düzenli ofis işlerinde çalışırlardı ve Astrid ve ben çoğunlukla kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bırakılan üvey çocuklardık.

Onlar beni dışarı atana ve zamanımın çoğunu normal insanların arasında geçirene kadar bu konuda kızgınlık duyacak kadar bile bilgi sahibi olmamıştım. Tanıdığım her Hunter çocuğu aynı deneyimi yaşamıştı, bu şekilde olması *gerekmeyişi* hiç aklıma gelmemişti.

Affra saçlarımı dikkatlice topladı, kuzguni tokayı sormadan çekmecedan çıkardı ve saçıma sabitledi. Aldırmadım, zaten saç şeklimi umursamayacak kadar kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. İşini bitirdikten sonra hızlıca makyajımı yaptım ve erik rengi bir elbise ve babet giydim; Avcılar Konseyi'nin bana sağladığı mücevher tonlarındaki ipekli elbiselerden biraz sıkılmıştım ama tayt ve büyük boy bir gömlek giymeye de niyetim yoktu. Özellikle de saraydaki Gölgeler'in yarısı dün o çiçeğin üzerinden cennetten gönderilmiş bir mucizeymişim gibi bana bakarken.

Affra benim için kapıyı açtı ve ben de ona minnettar bir gülümseme gönderdikten sonra Levana'yı koridorda beni beklerken buldum.

Allerick değil.

Bu gayet normaldi ve beklenen bir şeydi, çünkü o bir kraldı ve muhtemelen yapması gereken önemli kraliyet işleri vardı. Antlaşmanın gereklerine uygun olarak birlikteliğimizi tamamlamıştık, onu bir daha yatak odamda göreceğimden şüpheliydim.

"Günaydın," diye selamladım Levana'yı, yüzüme en sıkılmamış ifademi yapıştırarak.

Tamamen rahatsız olmuştum.

"Günaydın Kraliçe Ophelia." Levana başını her zamankinden daha aşağı eğdi ve bana baktığında yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Hayır, o çiçek konusunda garip davranmayacaksın, değil mi?" Koridorlardan mutfığa doğru yürürken hiçbir gerçek neden yokken homurdandım.

"Bu bir *mucizeydi*. Sen bir mucizesin," diye yanıtladı Levana tedirgin edici bir kesinlikle.

Levana, öyle olmadığımı herkesten iyi biliyorsun. Beni bütün gün amaçsızca dolaşırken, üretken hiçbir şey yapmazken izliyorsun. Kesinlikle dışarıda çiçekleri altına çevirmiyorum."

Ona omzumun üzerinden alaycı bir bakış attım ve o da gülümsemesini gizlemek için yere baktı. "Sanırım bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek. Bugün farklı bir şey mi

yapıyoruz Kraliçe Ophelia?"

Levana sordu. Sesindeki umutlu tınıyı fark etmemiştim; muhtemelen o da bahçelerde dolaşmaktan ve ara sıra mutfığa uğramaktan benim kadar sıkılmıştı. Orada bulunduğumuz süre boyunca Calix'le sinirli bir şekilde flört etmiş olsa bile.

"Farklı bir şey için planım yok," diye cevap verdim, özür dileyen bir gülümsemeyle. Allerrick benim için alternatif bir aktivite önermemişti. Aslında pek bir şey söylememişti, kelimelerle değil.

Uyluklarımın arasındaki donuk acı neredeyse nabız gibi atıyor gibiydi. Dün sabahтан beri aramızdaki şeyler kesinlikle değişmişti, ama ne ölçüde, gerçekten emin değildim.

Sadece seks miydi? Seksten daha fazlası mı? Beni bir insan olarak gerçekten seviyor muydu, yoksa sadece aramızdaki yoğun fiziksel çekime göre mi hareket ediyordu?

Sadece bir avcıyla sikişmenin yeniliği miydi?

Ben hep canavar seksi arzulamıştım, belki o da hep Avcı seksi arzulamıştı. Bu durumda, bu konuda üzölmeye hakkım var mıydı yoksa bu beni büyük bir ikiyeüzölü mü yapardı?

"Kraliçe Ophelia?" Levana nazikçe sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım ve kendimi koridorun ortasında hareketsiz dururken buldum. "Özür dilerim, dalmış olmalıyım. Belki bugün farklı koridorları keşfedebiliriz? Biraz karıştıırız?"

"Elbette," diye kabul etti Levana, yine de biraz tereddütlü görünüyordu.

Avlu ve mutfakların bulunduğu spiralin ortasına doğru ilerlemek ya da yemek alanına ve ötesindeki bahçelere açılan ana giriş salonuna gitmek yerine, farklı bir yön seçtim ve hepsi aynı görünse de salondan salona dolaşmaya başladım. Birkaç kez, Allerrick'in törenimizden sonra beni yarı sürükleyerek geçirdiği salonlardan birinde olabileceğimi düşündüm ve sonunda evlendiğimiz tapınak harabelerine geri dönüp dönmeyeceğimi merak ettim.

Tam oraya doğru gittiğimizi düşünürken köşeyi döndüm ve kendimi bir çıkmaz sokakta buldum. Bu koridorun sonu ardına kadar açıktı ve Levana beni uyaramadan ben oradan uzaklaşmaya başlamıştım bile.

"Bekle," diye seslendi cılız bir kadın sesi. "Kaçıp gitme. Buraya gel ve benimle çay iç."

Gözlerim Levana'nın kilere kaydđ, bunu bir kraliçeye yakışır şekilde nasıl halledeceğime karar vermeye çalışırken hafifçe panikledim. Hayır diyebilir miydim? Hayır demek kraliçeliğe yakışmazdı.

"Orabelle," diye mırıldandı Levana, beni iri gözlerle açık kapıya doğru iterek.

Orabelle. Allerrick'in annesi.

Lanet olsun, onu görmezden gelemedim.

Yüz hatlarımı ağırbaşlı bir ifade olduğunu umduğum bir şekilde sokarak başımı dik tuttum ve Orabelle'in odasına doğru bir hanımefendi edasıyla süzıldüm.

Neredeyse her yüzeyi kaplayan siyah ve gri çiçeklerin bolluğu hemen dikkatimi çekti. Sarayın geri kalanı için tasarım estetiği en iyi 'sade' olarak tanımlanabilirdi, muhtemelen bu yüzden bahçelerde vakit geçirmekten bu kadar keyif alıyordum. Vazo içinde çiçek gördüğüm diğer tek yer düğün törenimizdi.

"Bu günlerde dışarı çıkmak benim için zor, bu yüzden oğlum dışarının bana getirilmesini sağlıyor," diye homurdandı Orabelle. "Gel. Benimle otur kızım."

Başlığa şaşırarak bitki örtüsünün arasından geçip Orabelle'in oturduğu, kısmen gizlenmiş koltuklara doğru ilerledim. İlk düşüncem ne kadar zayıf olduğuydu. Affra'nın küçük ve yaşlı görüldüğünü düşünüyordum ama Orabelle güçlü bir esinti onu devirebilirmiş gibi görünüyordu. Buna rağmen yine de inanılmaz derecede göz korkutucuydu. Sanki yaşlı bir imparatoriçe gibi, hükümdarlık alanını denetliyordu.

"Merhaba," dedim beceriksizce, ellerimi önümde kavuşturdum ve Shades'in saygı işareti olarak yaptığı gibi başımı eğdim.

"Kraliçe sensin," dedi Orabelle sertçe. "Senden üstün olan tek Gölge, senin gibi taç giymemiş olan oğlumdur. Ve eğer ona boyun eğmeni istiyorsa, kocaların karılarına nasıl davranması gerektiğine dair bir tazeleme dersi alması için onu bana gönder. Oturur musun? Üzerime çıkılmasından hoşlanmam."

Hemen onun karşısındaki koltuğa oturdum.

Allerick ona boyun eğmeni mi istiyordu? Anlaşma imzalandığından beri onu pek göremiyorum. Tüm zamanını, Avcılarla birlikte çalışmaktansa her beslenmeye ihtiyaç duyduklarında hayatlarını riske atmayı tercih eden aptallarla uğraşarak geçirmek zorunda."

"Hayır. Hayır, benden hiçbir zaman önünde eğilmemi istemedi," diye cevap verdim boğazımı temizleyerek. Düğünümüzde ona 'majesteleri' diye hitap etmemi istemişti ama belli ki beni kıskırtmaya çalışıyordu. Henüz yüzüne karşı ona sadece ilk ismiyle hitap etmemiştim ama etsem de umursayacağından şüpheliydim.

Bu da bir şeydir," diye homurdandı Orabelle. "Yine de seni annesiyle tanıştırmadı, değil mi? Küçük pislik."

Kendimi tutamadan bir kahkaha patladı ve Orabelle'in biraz kendini beğenmiş görüldüğüne yemin edebilirim.

"Yeni rolünü nasıl buluyorsun Ophelia?" diye sordu, takdir ettiğim seremoniyle hiç uğraşmadan.

"Harika. Gölgeleler çok misafirperver davrandılar, saray çok güzel ve burada yaşayıp burayı deneyimleyebildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum-"

"Tanrıçalar aşkına, narin insan kafatasından sıkılmışsın," diye araya girdi Orabelle. "Levana! Kimse kraliçeyle görüşmek için sıraya girmiyor mu? Etkinliklere katılmasını talep eden?"

Levana devasa bir saksı bitkisinin arkasına saklanmıştı ve Orabelle'den, onu hiçbir şeyden görmediğim kadar korkmuş görünüyordu. "Kral, Kraliçe Ophelia'ya öncelikle buradaki hayatına ve rolüne alışması için zaman verilmesi gerektiğini açıkça belirtti."

"Ne saçmalık ama," diye alay etti Orabelle. "Böyle bir değişim karşısında olabildiğince cesur bir şekilde buraya geldiniz ve özellikle sıcak bir karşılama aldığınızdan şüpheliyim ve şimdi diyarımıza rengi geri getirdiniz. Gölgeleler sizinle görüşmek için kabul odanızın önünde sıraya girmiş olmalı."

Kabul odam olup olmadığını anlamak için Levana'ya baktım ama o kararlı bir şekilde başka bir yere bakıyordu. Ona gerçekten kıyamazdım -Allerick kraldı, onun emirlerine uymak zorundaydı. Ben sadece kraliçe gibi davranıyordum.

"Levana, şifonyerimin üzerindeki tahta kutuyu bana getir," diye emretti Orabelle, benden çok daha muhteşem bir edayla. Levana hemen harekete geçti, bir süre sonra elinde eskitilmiş siyah ahşap bir kutuyla yeniden ortaya çıktı ve dikkatlice Orabelle'in kucağına doğru indirdi. Sabırsızlıkla oflayıp puflayarak Levana'yı işe koyulması için cesaretlendirdi ve kolyesinden bir anahtar çıkardı. "Yaklaş kızım."

Başlık karşısında kalbimin mutlu bir şekilde çarpmasına aldırmadan ayağa kalktım ve Orabelle'e doğru ilerledim, gıcırdayan kutuyu açarken onun yanında diz çöktüm. İçinde gördüklerim karşısında neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

Bir kolyeydi. *Renkli* bir kolye. Çakıl taşı büyüklüğündeki ametistler oval şekilli altın halkalara yerleştirilmiş, karmaşık altın ve zümrüt yassı halkalarla birbirine bağlanmış ve kolye eski moda basit bir halka toka ile bir arada tutulmuştu. Güzel durumuna rağmen *eski* olduğuna hiç şüphe yoktu. Ametistlerin arasındaki bağlantılar, bana bir tür antik kültürü hatırlatan kavisli bir şekilde kesilmişti - Yunan ya da Mısır ya da başka bir şey. Eski uygarlıklardan gelen avcılar gölgeler diyarını ziyaret edip burada bir şeyler bırakmışlar mıydı? Kesinlikle hayır.

"Bu eşyalar renklerini kaybetmiyor mu?" Sesimi alçaltarak sordum çünkü kolyeyle ilgili bir şey saygımı kazanmıştı.

Hayır, sadece bu aleme *ait* şeyler. Allerick bu düşünceyle hep alay etmiştir ama ben buranın bir zamanlar renk ve yaşam dolu bir diyar olduğuna ve bir şeylerin tüm bunları alıp götürdüğüne inanıyorum."

Meteor gibi bir şey mi?

Orabelle bana cevaplarım olabileceğini düşünmüş gibi bakıyordu ki bu biraz gurur vericiydi çünkü hayatım boyunca kimse bana bir bilgi kaynağı olarak bakmamıştı.

"Evet, eğer yapacak başka bir işin yoksa, kalıp benimle çay içebilirsin," diye duyurdu Orabelle, yanında duran ve benim fark etmediğim gümüş bir çana uzanıp onu çalarak. "Sana aptal oğlumun gençken bir şamandan beslenmeye çalıştığında gölge diyarına geri kovalandığı zamanı anlatacağım."

Levana'yla koridora geri döndüğümüzde ve Orabelle'in odasından konuşabileceğimiz kadar uzaklaştığımızda, "Evet," diye başladım.

Levana boğuk bir ses çıkardı ve bana inanmayan bir bakış attı.

"Ne?" diye sordum.

"*Orabelle* ile çay içtik."

"Bu... büyük bir olay o zaman, değil mi?" İhtiyatlı davrandım.

"Orabelle diyardaki en yaşlı Gölge. Muhtemelen insan standartlarına göre yaşlı sayılmaz ama, bilirsiniz işte," diye beceriksizce sözlerini tamamladı.

Gölgeler yaşlanana kadar yaşayamadı çünkü Avcılar hepsini öldürdü.

Kimseyi kırmak istemediğim için bir an tereddüt ettim. "*Gerçekten* yaşlı görünüyor."

Levana homurdandı ve kibarlık girişimimde tamamen başarısız olmama rağmen alınmamış gibi görünmesine sevindim.

"Orabelle oldukça ünlüdür, mağazalardan düzgün beslenmeyi reddeder. Onları gençler için stokta tutmak istiyor. Bu, onunla majesteleri kral arasında bir anlaşmazlık konusu oldu."

Levana bu itiraftan biraz rahatsız görünüyordu ve Allerick hakkında kötü konuşmaktan ya da öyle bir izlenim vermekten hoşlanmadığını biliyordum.

Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedim ona içtenlikle ve güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle. "Orabelle'in ihtiyacı olanı alamayacağını düşünmesi çok kötü. Mağazalar için insan diyarından daha fazlasını toplamanın bir yolu yok mu?"

"Güvenli değil," diye itiraf etti Levana. "Özellikle de nereye gidebileceğimizi sınırlayan ve bizi Avcıların daha yakın takibi altına sokan antlaşmayla birlikte."

Kendi kendime kaşlarımı çatarak yapılabilecek başka bir şey olup olmadığını merak ettim. Anlaşmalar değiştirilebilir mi? Anayasa tarzı? Sonuna eklemeyi unuttuğunuz bazı şeyleri

ekleyebilir misiniz?

"Mutfaklara gitmemizin bir sakıncası var mı? Çay ve kuru etten daha doyurucu bir yiyeceğe ihtiyacım var," diye sordum dalgınca, Avcıların pazarlığa yatkın olup olmayacağına karar vermeye çalışarak.

Açıkçası, kâbuslarıma girecek olan çay ve kuru et kombinasyonunu çok yakından düşünmemek için kendimi zor tutuyordum.

Levana'nın ifadesi kendini beğenmiş bir hal aldı. "Elbette Kraliçe Ophelia. Sabahımı nerede geçirdiğimi söylediğimde Calix'in yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Orada bir şey mi var?" Sarayda yolumuza devam ederken gülerek sordum. "Sen ve Calix arasında mı?"

Hayır," diye yanıtladı Levana, çok hızlı bir şekilde. "Kahretsin, kraliçeye yalan söyleyemem. Lütfen beni çukura atmayın. Evet, bir şeyler oldu ama sadece bir gecelik bir şeydi."

Kendime engel olamadan tekrar güldüm. "Sırf kraliçe olduğum için bana ilişkilerini anlatmak zorunda değilsin. Bir arkadaş olarak soruyorum ve eğer *istersen* bana anlatmayı seçebilirsin."

"Oh." Levana bana inanıp inanmayacağından emin değilmiş gibi görünüyordu ama sorun değildi. Çok yakında kanka olduğumuzu anlayacaktı. "Calix ve ben birkaç ay önce ormandaki bir partide ikimiz de sarhoştuk ve görünüşe göre ikimiz de birlikte yatmanın iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar uzun süre aklımızı kaybettik. Görünüşe göre onun üzerinde bir etki bırakmışım," diye ekledi alaycı bir tavırla.

Buna inanabilirim," diye sırtarak onu temin ettim. "Sana sanki tek gördüğü senmişsin gibi bakıyor." Levana biraz utangaç bir tavırla pençeleriyle oynamasına rağmen alay etti. "Huysuz ve sinir bozucu biri, ve bu bir daha asla olmayacak."

Koridorlarda ilerlerken bu meşhur son sözler karşısında kayıtsızca mırıldandım, aklım Orabelle'in bana gösterdiği kolyeye gitti. Gerçekten de eski bir insan yadigârına benziyordu ama yine de buradaydı, Gölgeleler insan âleminden kendi âlemlerine fiziksel olarak bir şeyler taşıyamazken.

Belki de eskiden Gölgeleler ve Avcılar arasında bir tür ticaret anlaşması vardı? Konsey'deki Avcılar anlaşmanın şartlarını müzakere etmek için buraya geldiklerini biliyorlardı, belki de bu bilgi asla kaybolmamıştı, daha ziyade gizlenmişti, sadece bunu bilecek kadar önemli olduğu düşünülen birkaç kişi tarafından kullanılabilirdi.

"Kraliçe Ophelia," diye mırıldandı Levana, aniden durdu. Sesinde beni belli belirsiz telaşlandıran, etrafıma baktıran bir şey vardı. Ne de olsa teknik olarak benim korumamdı.

"Ne oldu?" Bakışlarını duvardaki ışıklardan birine doğru takip ederek sordum.

"Küre. Görmüyor musun?"

"Evet mi?" Tereddütle cevap verdim.

Levana'nın dudakları seğirdi. "Renk. Sence de normalden daha sıcak bir renkte parlamıyor mu?"

Gözlerimi kısarak kaşlarımı çattım. Kalenin dört bir yanındaki küreler, buranın ne kadar renksiz olduğunu vurgulayan gümüşü bir ışık yayıyordu ama Levana haklıydı, aydınlattığı taşlar normalden daha sıcak bir tonda görünüyordu. Kolumu kaldırdım, cildimin bu ışıklar altında alıştığımdan biraz daha az solgun olduğunu fark ettim.

"Huh. Bu harika."

"*Havalı mı?*" Levana kuşkuyla tekrarladı. "Bu da bir başka mucize, sayende."

Ses tonundaki saygıdan rahatsız olarak elimi salladım ve mutfağa yaklaştığımızda Levana sustu. Kapıdan içeri girdiğimiz anda gözleri Calix'inkilerle buluştu ve en iyi umursamaz maskesini taktı, gerçi o arkasını dönmeden önce Calix'e takdir dolu bir bakış attığından oldukça emindim.

"Ah, *en sevdiğim* iki dişiyi mutfağıma getiren nedir?" diye sordu Calix, tatlı sözleri, orada yokmuş gibi davrandığım gri leşe vurduğu satırın çıkardığı *gümbürtüyle* yalanlanıyordu.

"Karalama sana yakışmıyor," diye kırptı Levana.

"İnkâr sana yakışmıyor," diye mırıldandı. *Ooh, ateş edildi.* Levana'nın dudakları incelip kolları göğsünün üzerinde savunmaya geçerken ona sert bir bakış attım. "Öğle yemeğini nerede yemek istediğinizi sorması için birini gönderdim Kraliçe Ophelia, ama sizi bulamadılar."

"Özür dilerim, çay içmek için Orabelle'in odasındaydık."

Calix durakladı, satır havada asılı duruyordu. "Birincisi, benden özür dilemene gerek yok, sen kraliçesin. İkincisi, Orabelle kimseyle sosyalleşmeyen huysuz bir ihtiyar, bunu nasıl başardın?"

Mutfakta Calix'in benim için ayırdığı rafa doğru ilerleyip şeftali konervesini ve kız kardeşimin evinden aşırđığım konserve açacağını alırken Levana "Tencere dibin kara, seninki benden kara," diye mırıldandı. Genelde tatlıya pek düşkün değildim ama çay ve kurutulmuş et beni bitirmişti.

"Orabelle sana iyi davrandı mı, yoksa tehditler savurup oğluna iyi davranman için seni uyardı mı?" Calix, Levana'nın mırıldandığı sözleri duymazdan gelerek sordu.

Allerick'in bir zamanlar bebek olduğunu düşünmek düpedüz tuhaftı. Her zaman o kadar büyük ve ciddiydi ki, onu dünyaya büyümüş olarak geldiğini hayal ettim.

"Sanırım beni sevdi," diye cevap verdim, şeftali konervesini açıp bir kaseye boşalttım, böylece onları yerken biraz daha ağırbaşlı görünüyordum.

"Bu bir tuzak," dedi Calix ve ben Astrid'in mutfağından aldığım çatallardan birini çıkarırken kâseme onaylamayan bir bakış attı.

"Bu bir tuzak değil," diye karşılık verdi Levana, yanına sokulup kâseye bakarak. "Çok parlak. Gerçekten bunun kurutulmuş etten daha lezzetli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kurutulmuş etim hakkında ne söylemeye çalışıyorsun?" Calix aramıza bakarak araya girdi.

"Kurutulmuş etin iyi," diye onu temin ettim, bir şeftali saplayarak. "Sadece kuru et ve çay bir insan için çok garip bir kombinasyon. Denemek ister misin?" Çatalı Levana'ya uzatarak sordum.

Meyveye temkinli bir şekilde baktı, pençelerinin arasına aldı ve çataldan kaydıldı. "Sanırım Calix'in tüm yemeklerini şikayet etmeden denemişsindir."

"Evet ve benim yemeklerim *turuncu* değil," dedi Calix ısrarla, şeftaliyi ağzına götürürken Levana'yı endişeli gözlerle izliyordu. Sanki *turuncu*, siyah ve gri gizemli et değil de tuhaf bir yemek rengiymiş gibi.

Levana şeftaliyi belli belirsiz ısırđı ve ben nefesimi tutup şekerin ne kadar muhteşem olduğunu fark edeceği anı bekledim ama o an hiç gelmedi. Devasa varil kutusuna doğru fırladı, kalan meyveyi çöpe attı ve dramatik bir şekilde öğürmek için üzerine eğildi, yediği minicik miktarı tükürdü.

"Levana!" Calix bağırdı, onu kontrol etmek için koşarken satırını kasap kütüğüne sapladı. "Hasta mısın? Şifacıya ihtiyacın var mı?"

Levana dramatik bir şekilde "Bu *iğrenç*, " dedi.

"Damak temizleyici olarak sana biraz et getireyim." Calix, Levana'nın bir parça et yemesi Kırmızı Kod durumuymuş gibi mutfağa doğru koşmaya başlamıştı bile.

Kaşlarımı kaldırarak sessizce ona bir bardak su uzattım.

"Üzgünüm Kraliçe Ophelia, ama insan yemeğiniz iğrenç," dedi Levana ciddiyetle, suyu minnetle yudumlarken. "Hastalıklı bir tadı var ve dokusu doğal olamayacak kadar yumuşak."

"Bana biraz daha şeftali," diye cevap verdim, başımı sallayarak gülümsedim ve kâseyi kendime doğru çektim. Geçmişte Avcılar ve Gölgeleler arasında nasıl bir ticaret anlaşması yapılmış olursa olsun, kesinlikle meyve içermiyordu.

On Üçüncü Bölüm

ALLERICK

I Yatağında tek başıma kötü bir uyku çekmiştim ve bu beni günün geri kalanında kötü bir ruh haline sokmuştu. Herkese sanki parçalanacakmışım gibi baktığımda toplantılarım şaşırtıcı derecede hızlı bitmişti

gözlerimle görebiliyordum, bu da beklenmedik bir avantajdı.

Bu, cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış hissetmekten ve Ophelia'yı daha fazla arzulamaktan daha fazlasıydı, ki öyleydim. Ben

Gergin. Gergin. Bu duyguyu sadece...

"Soren," diye seslendim, Konsey üyelerinden ikisiyle dinlemediğim tartışmadan sıyrılmadan ayağa kalktım. "Sifon çekmem gerekiyor."

Soren şaşkınlıkla bana göz kırptı ve ben odadan çıkarken hemen benimle aynı hizaya geldi. Konsey üyeleri yeniden planlamayla ilgili bir şeyler söylediler ama ben onları zar zor duydum. Sadece hortumlama düşüncesi bile fazla gücü yüzeye çıkarmış, dışarı atmam için hazır hale getirmişti.

Enerji depolarına giden sifonlar sarayın ön tarafında, geçidin yakınındaydı; böylece fazladan enerji toplayan Gölgeler gölge âlemine geri döner dönmez depoyu doldurabiliyordu. İhtiyacımızdan fazlasını taşımak rahatsız ediciydi ve depoları dolu tutmak önemliydi, böylece beslenmek için onlara bel bağlayan Gölgeler asla yoksun kalmıyordu.

Yine de insan diyarında beslenmedin," diye mırıldandı Soren. "Neden sifona ihtiyaç duyuyorsun?"

Damen'a anlattıklarımın daha da belirsiz bir versiyonunu anlatmadan önce yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakındım, Ophelia ile paylaştığım yakınlığın herhangi bir detayını paylaşmaktan rahatsızdım.

"Onun için güvenli olduğundan emin misin?" Soren sordu. Ona baktım ve hemen yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, güvenli olmasa da yapacağını ima etmek istememiştim. Ona asla kasıtlı olarak zarar vermeyeceğini biliyorum."

Yine de *kasıtsız* zarar verme ihtimalini göz ardı etmemişti.

Sanki onu çağırmışım gibi, Ophelia bir köşeden çıktı ve Levana da arkasından geldi.

"Majesteleri," dedi beni gördüğünde şaşkınlıkla, başını sallayarak. Neden bana böyle hitap etmesini istemiştim ki? Tam bir pislik.

"Kraliçe Ophelia. İyi bir sabah geçirdiniz mi?" Derimin hemen altındaki aşırı enerjinin kaşıntısını kontrol etmeye çalışmak için boynumu döndürerek sordum.

Yüzü kırmızının büyüleyici bir tonuna dönüştü. "Evet, aslında. Bir şeyler yapmak için sarayda dolaşmaya çıktık ve annenizin odasına rastladık, o da beni çay içmeye davet etti, umarım sorun olmaz."

Ne dediğini anlamam biraz zaman aldı çünkü tüm kelimeler karmakarışık bir şekilde ağzından çıkmıştı.

"Annemle çay mı içtin?"

"Evet."

"Ve bu... hoş bir deneyim miydi?" İtiraz ettim. Soren sessizce homurdandı. Leydi Orabelle sert bir kadındı, çoğunlukla kendi tercihiyle arkadaşsızdı ve her türlü değişikliğe titizlikle karşı çıkardı.

Ophelia bu soruyu beklemiyormuş gibi gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Çok güzeldi. Kendisine eşlik etmem için tekrar gelmemi istedi."

Elim kendiliğinden esnedi, sifonlama odasının çağrısı artık bu kadar yakın durduğumuz için daha da güçleniyordu. Yine de Ophelia'yı kendi yoluna gönderme fikri...

Sinirli annemle arkadaş olmuş ve çiçeklere renk getirmişti. Bu birkaç gün içinde iki mucizeydi. Işıklar bile artık biraz daha sıcak parlıyor gibiydi, gerçi belki de bu sadece benim hayal gücümdü.

"Benimle gel, karıcığım," diye rica ettim, tutması için kolumu uzattım.

"Tamam." Aramızdaki mesafeyi kapattı ve küçük elini kolumun kıvrımına soktu, yol göstermemi bekleyerek bana baktı. Soren'in sorgulayan bakışlarının sırtımı deldiğini hissedebiliyordum ve Levana boş koridora büyük bir ilgiyle bakıyormuş gibi yapıyordu.

"Başka bir yerde olman gerekiyorsa bana hayır diyebilirsin."

Ağzının kenarları yukarı kalktı. "Gidecek başka yerim yok. Nereye gidiyoruz majesteleri?"

"Sifon çekmem gerekiyor," dedim ve onu giriş holünün dışındaki uzun ve dar odaya doğru yönlendirdim. Onu bu odaya getirmek bir dereceye kadar güven göstergesiydi ve Soren'in bunun bilgelliğini sorgulayacağını biliyordum, ama Ophelia'nınkine o kadar dalmıştım ki yüz ifadesini okumak için arkamı bile dönemedim.

Duvarları kaplayan ve daha önce hiç bu kadar etkileyici bir şey görmemiş gibi taşın içinde kaybolan ince cam borulara baktı.

"Bu harika. Bu ne için?" Ophelia boynunu bükerek taş duvarın arkasından boruların nereye gittiğini görebilecekmiş gibi sordu.

"İzle," diye talimat verdim, onu en yakın boruya yönlendirdim ve kendimi borunun önüne yerleştirmeden önce kolumu onunkinden ayırdım.

Fazla enerjiyi çekmek kolaydı, zaten bir çıkış noktası arıyordu. Ellerimi borunun altına koydum ve parlayan buz beyazı gücün tavana doğru emilip gözden kaybolmadan önce ellerimde toplanmasına izin verdim.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Genellikle sifonlanan güç soluk gri görünümlü ve ince olurdu. Bu parlak beyazdı ve bol miktarda vardı, boruyu birkaç saniye boyunca tamamen doldurdu. Ophelia nefesinin altından "vay canına" gibi bir şey fısıldadı.

Vay canına, gerçekten. Soren'in gözleri kafamın arkasını yakıyordu.

Bu fazla enerji," diye açıkladım Ophelia'ya. "Dükkânlar yaşlıları, gençleri ve güçsüzleri besliyor."

"Ah, doğru. Levana dükkânlar olduğundan bahsetmişti," diye cevap verdi, bana soru dolu gözlerle bakmadan önce, yanaklarına yine o hoş kırmızı çalınmıştı. Ona hafif vahşi bir sırıtış attım.

Dün gece iyi beslendim."

Ve şimdi iyi hissediyor musun?" Ophelia endişeyle boruya bakarak doğruladı. "Çok fazla gibi görünüyordu."

"Öyleydi," dedi Soren yumuşak bir sesle, kollarını kavuşturmuş ve başını yana eğmiş onu izlerken.

Benim için endişeleniyor muydu? Çok fazla şey verdiğim için mi? En başta beslendiğim kişi oydu.

"Kendimi iyi hissediyorum, yine de bir takviyeye hayır demezdim," dedim ona, tatlı kokusu havayı yavaşça parfümlerken derin derin içime çektim. "Ne yazık ki bu öğleden sonra yapacak daha çok işim var."

"Elbette, eminim çok meşgulsünüzdür," diye hızlıca cevap verdi Ophelia, ama gözlerinde yine hoşlanmadığım bir şey vardı.

"Akşam yemeğine kadar, karıcığım."

"Akşam yemeğine kadar... majesteleri."

Karım azmıştı.

Yemeğinden aldığı her lokmayı yavaşça ağzına atarken, bakışları şehvetle kaplanmış koyu renk gözlerini benden ayırmıyordu.

Ophelia'nın tatlı, lezzetli kokusunun *gerçekte* ne anlama geldiği konusunda herhangi bir açıklama yapmamıştım ama duyuları çalışan birinin bunu anlamasının uzun süreceğini sanmıyordum. Damen oturduğumuz andan beri kahkaha atmanın eşiğinde görünüyordu.

"Bana öyle bakmamalısın karıcığım," diye homurdandım, aletim ihtiyaçtan acı içinde zonkluyordu.

"Ne gibi?" diye sordu, masumiyetin tam bir resmiydi.

Yakınına eğildim, kulağının kabuğunu yaladım. "Sanki akşam yemeği yerine benim döllerimi yemeyi tercih ediyormuşsun gibi."

Ophelia kadehini devirdi ve sadece Damen'ın hızlı refleksleri onu şaraba bulanmaktan kurtardı.

"Peki ya yaparsam?"

"Siz ikinizin gerçekten kendi masanıza ihtiyacınız var," diye mırıldandı Damen. Ophelia'nın yüzü kıpkırmızı oldu ama aptal kardeşim ortamı daha fazla bozmadan ayağa kalktım ve Ophelia'yı benimle birlikte ayağa kalkmaya teşvik etmek için elimi uzattım. Küçük elini benimkinin içine soktu, sandalyesinden kalkarken kafası karışmış görünüyordu, tüm sarayın gözleri üzerimizdeydi.

"Bir süre eğlenin, olur mu?" Ophelia'yı sürükleyerek götürmeye başlamış olan salona tembelce bir öneride bulundum. Onu kürsünün arkasına götürüp nadiren kullanılan taht odasına açılan kapıya yöneldiğimde bir tezahürat yükseldi.

Birkaç gün önce muhtemelen böyle bir karşılama almayacağımızı kabul edebilirdim ama ilk çiçek bulunduğundan beri Ophelia'ya karşı duygular önemli ölçüde iyileşmişti ve akşam yemeğinden önce ikinci bir altın tomurcuğun haberini almıştık. Karım yakında benden daha popüler olacaktı.

"Herkes ne yaptığımızı bilecek!" diye tısladı, elimi tutarak.

"İyi."

"Barbar," diye homurdandı Ophelia, ama mengene gibi kavrayışı hafifledi. Konu ona gelince ben bir barbardım. Herkesin onun benim olduğunu -tamamen benim olduğunu- ve zevk çılgınlıklarının sadece bana ait olduğunu bilmesini istiyordum. Yanımda olduğu her an onun uyarılmışlık kokusunu duymak, yanımda olmadığı zamanlarda da kayganlığının tatlı kokusunu üzerimde taşımak

istiyordum.

Utanç verici bir şekilde, hâlâ boynunda diş izlerimi taşımasını istiyordum.

Hiçbir şeye ona duyduğum kadar açlık duymamıştım.

Taht odası fazla büyük değildi ve daha çok diyarın dört bir yanından Gölgeler benden istekte bulunmak için geldiğinde benim -daha doğrusu atalarımın- oturduğu etkileyici bir yer olarak kullanılıyordu. Geçmemiz uzun sürmedi ve Ophelia'yı merdivenlerden küçük platforma çıkarıp çiçek açmış bir bahçenin ayrıntılı tasvirleriyle oyulmuş görkemli taş koltuğa bıraktım.

Dilimi amına sokmam gerekiyordu. *Şimdi*. Beş dakika önce.

"Sakın buna cüret etme," diye azarladı Ophelia, elbisesini üzerinden yırtmaya çalışırken. Kucağımdan indi ve gözlerinde uyarıcı bir bakışla kalçalarımın arasında durdu. "Kıyafetlerimi mahvettiğin için gölge bir elbiseyle dışarı çıkmama gerek kalmadan burada ne yaptığımız yeterince açık."

Bu fikir *çok* hoşuma gitmişti ama karımın elbisesini yavaşça çıkarmasını izlemenin de ayrı bir çekiciliği olduğunu kabul etmeliydim. Kumaşın yerde birikmesine izin verdi, ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı, ta ki üzerinde ipeksi siyah bir külot ve utangaç bir gülümsemeden başka bir şey olmadan durana kadar.

Alçakgönüllülüğümü koruyan gölgeleri serbest bırakıp karımın beni ne kadar etkilediğini görmesine izin verdiğimde açlığa dönüğen bir gülümseme. Yüz ifadesini ele geçiren şehveti göz kırparak uzaklaştıran Ophelia, öne doğru eğilip külotunu yavaşça bacaklarından aşağı kaydırarak göğüslerini birbirine bastıran bir hareket yaptı. Alay etmek.

Bir hayal kırıklığı homurtusuyla ayağa kalktım, Ophelia'yı baş aşağı çevirmeden önce bir an için gelin tarzında yerden kaldırdım, üst uylukları omuzlarımda dengelendi ve yüzü horozumla aynı hizadayken bir şaşkınlık ığığlığı attı.

Sanki endişelenmesi gerekiyormuş gibi. Onu asla düşürmezdim. Bir kolumu beline doladım, bir kolumla ağırlığını kolayca alırken diğer elimle cömert bir kıç yanağına masaj yaptım, dilimi uzatıp parlayan amının üzerinde gezdirirken onu rahatlamaya teşvik ettim.

"Yeni kural: Beni ters çevirmeden önce uyaracaksın," diye inledi, avuçlarını kullanarak kalçalarımın bastırdı ve aletimi kolayca boğazına kaydırđı. Bir süre sonra, kalçalarımı bırakacak kadar rahatladı, iki elini de filizlenen düğümümün etrafına sardı ve başı aletimin üzerinde hevesle sallanırken doğru miktarda basınçla yoğurdu.

Kan beynine hücum ederken onu burada çok fazla tutamazdım, bu yüzden en iyisini yaptım, amını beş çeşit yemekmiş gibi yedim. İkimizin de çıkardığı sesler ıslak ve iffetsizdi ve her saniyesinden zevk aldım, başımı bir yandan diğer yana döndürdüm, dilimi amına kaydırmadan önce her santimini yaladım, ona sikimle vereceğim sikişin tadını verdim.

Ophelia'nın ayak bilekleri bağımin arkasında kesişti ve iki elimi de kalçalarını kavrayacak şekilde yukarı kaldırdım, pençelerim iz bırakacak kadar kış yanaklarına saplandı. Her yer kayganlaştı, hem kışından hem de önünden akarak yere damlıyordu. Bir nefesle sikimi çekti, orgazmı onu ele geçirirken düğümümü kavradı, amı dilimin etrafında ritmik bir şekilde kasıldı.

Onun kayganlığından içebildiğim kadarını içtim, günün her anında dilimde onun tadına ihtiyaç duydum. Enerji depolarımın yeniden dolduğunu hissedebiliyordum, onun şehvetinin büyüü beni bir insanın korkusundan çok daha tatmin edici bir şekilde besliyordu.

"Düğümün," diye sızlandı. "Düğümüne ihtiyacım var."

Dikkatlice onu dik konuma getirdim ve kucağıma alarak tahta oturdum, böylece kanın kafasından aşağı akması için zaman kazanmış oldum. Hissettiği baş dönmesine rağmen Ophelia ayaklarını tahtın üzerine uzatmış, kollarını boynuma dolamıştı bile.

"Düğümün," diye sordu, huysuz bir tıslamayla.

"Karım ne isterse," diye mırıldandım, bir kolumu onu sabitlemek için belinin etrafında tutarken diğerini sikimi girişiyle hizalamak için kullandım. Altımızdaki koltuğa çarpan kayganlığın hafif sıçramasını duydum ve bir daha asla temizlenmemesini talep edecektim.

İki elimi tekrar kışına götürüp sıkmadan duramazken, boynumdaki kavrayışına güvenerek ileri doğru bastırdım. Her yeri o kadar yumuşaktı ki, sanki sadece benim için yaratılmış gibiydi.

"Ah, majesteleri," diye iç geçirdi Ophelia, horozum düğümüm klitorisini alay edene kadar ileri iterken bile başlık biraz alaycı bir şekilde ortaya çıktı. "Çok iyi hissediyorsun."

"Daha iyi hissediyorsun," diye gürledim. "Bana binmeni istiyorum."

Bağıını salladı, son orgazmının etkisiyle bu kez otoriter bir hıyar olduğum için beni azarlayamayacak kadar sersemlemişti. Pozisyonunu ayarladı ve Ophelia'nın dizleri iki yanıma inip yerçekimi onu düğümümün üzerine bastırana kadar tahtın ne kadar geniş olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Alt dudağını ağzına götüren Ophelia ellerini omuzlarıma dayadı ve kalçalarının ne kadar geniş açıldığını ve aramızdaki boy farkını göz önünde bulundurarak kaldırabildiği kadar kaldırdı, kalçalarını yuvarlayarak aşağı indi.

Boynunun pürüzsüz genişliği bana açıktı ve diş etlerim onu ısırma isteğiyle ağrıyordu. Benim neyim vardı böyle? Bu his geçene kadar dişlerimi sıktım, dişlerim diş etlerime kan çekecek kadar sert batıyordu.

"Kraliçem," diye mırıldandım saygıyla, kendimi tekrar kontrol altına aldığımında, onu belinden kaldırıp hareket etmesine yardım ederken başparmaklarımın pençeleri yuvarlak karnına saplanıyordu.

Ophelia soluk soluğa bir kahkaha attı. "Hem de senin *tahtında*."

Tahtımız, diye düğündüm bulanık bir Gekilde, Ophelia düğümüne bastırıp her Geyimi alırken kelime üretme yeteneğim kayboldu. Karım GaGkın bir nefes alıGla boĞalırken, duvarları geniĞleyen düğümümün etrafında sıkıca kenetlenirken baĞım bir gümbürtüyle taĞ sandalyeye çarptı.

Siktir, siktir, siktir.

Yerimize kilitlendiğimizde bir iniltiyle boşaldım, baskı enfesti. Kalçalarımın en ufak bir hareketiyle Ophelia sızlanan bir çığlıkla tekrar boşaldı, tırnakları zararsızca omuzlarıma ve göğsüme sürtünüyordu. Düğümüm için hiç bu kadar minnettar olmamıştım, karım etrafıma sarılmış, bir zirve diğerine yuvarlanırken kontrolsüzce titriyor, kayganlığı taşaklarımdan aşağı damlıyordu. Düğümümün üzerinde olduğu sürece kapana kısılmıştı ve bir süre daha onunla baş başa kalacaktım.

"Bu kadar yoğun olmayı bırakacak mı?" Ophelia soluk soluğa gülerek sordu. Arkasına yaslandı, boynundan aşağı bir boncuk ter damladı ve göğüslerinin vadisi arasında aktı. Ağırlığının hafifçe kayması bile karnının kasılmasına, dişlerinin alt dudağına gömülmesine neden oldu.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim, şişmiş gövdesine bakarken sesim kısılmıştı, vücudu beni derinden ilkel bir düzeyde tatmin edecek şekilde benimle doluydu. "Başlangıçta böyle olmasını beklemiyordum."

"Ben de öyle." Ophelia'nın yüzü düşünceli bir şekilde buruştu. "Öyle olmasını umuyordum. Çizimleri gördün. Düğüm beklenmedik bir bonus oldu."

Homurdandım ve pençelerimi omurgasında hafifçe aşağı yukarı gezdirdim. "Hiç beni ısırarak istiyormuş gibi hissetmiyorsun. Değil mi?"

Soruyu sormak bile istemiyordum, benden korkması için ona herhangi bir sebep vermek istemiyordum, ama dürtünün şimdi *iki kez* yükseldiği gerçeği beni duraklatıyordu.

"*Seni* ısırarak mı?" Ophelia kaşlarını kaldırarak sordu. "Hayır, asla." Yüzümü buruşturdum. Görünüşe göre düşündüğümde daha canavarmışım.

Yine de ısırılma isteği duyuyorum," diye devam etti, beni dikkatle izleyerek. "Evlendiğimizden beri, dişlerini her gördüğümde."

İçimde garip bir kıpırdanma hissi vardı. "Gerçekten mi?"

"Yani, boğazımı parçalamanı falan istemiyorum." Ophelia gülmeye başladı, ancak hareket onu düğümümün üzerinde kaydırırken hızla şaşkın bir inlemeye dönüştü. Amcığı etrafımda sıkıca kenetlenip sikimi kayganlığıyla yıkarken dişlerimi sıktım.

"Kahretsin, bu ciddi bir konuşma yapmak için iyi bir pozisyon değil," diye soludu Ophelia.

"Katılmıyorum," diye mırıldandım, öne doğru eğilerek dilimi yukarı doğru kaydardım.

"Gelecekteki tüm tartışmaları seninle burada oturarak yapmayı çok isterim."

"Tahtında mı?" diye alay etti.

"Tahtımda," diye kabul ettim, dilimi bir pembe meme ucunun etrafında döndürerek. "Sen benim sikimin üzerindeyken."

"Çok pis bir ağzın var," diye nefes nefese azarladı Ophelia, kalçalarını oynatırken içinden bir ürperti geçti. "Aniden ortaya çıkan olağandışı ısırma dürtülerimizi tartışıyor olmamız gerekiyordu."

"Tartışacak ne var?" Dikkatimi diğer meme ucuna yönelttim. "Bir tür ilkel içgüdü su yüzüne çıkmış gibi görünüyor, ancak size ciddi zararlar verebileceği için kesinlikle harekete geçmeyeceğiz."

"Ama ya yapmadıysa? Benden beslenmen bana zarar vermez."

Karımın güvenlik içgüdülerinin sıfır olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Bildığımız kadarıyla." Pençelerimi hafifçe kıcının üzerinde gezdirdim, yanaklarını hafifçe yoğurdum, teninde güzel kırmızı çizgiler bırakacak kadar. "Daha çok erken."

"Elbette," diye mırıldandı Ophelia, ben zevkle homurdanana kadar düğümümün etrafını sıkarak, içine bir kez daha boşaldı. "Ne olursa olsun, bunu sadece belirsiz bir dürtü olarak yazıp görmezden gelmemiz gerektiğini düşünmüyorum. Seninleyken..."

"Evet mi?" Cümlesinin devamını duymak için aniden çaresiz kalarak sordum.

Ophelia duraksadı, parmakları gergin bir şekilde omuzlarıma yaslandı. "Birbirimize çok iyi uyuyoruz, değil mi? Farklı türler için alışılmadık derecede iyi sanırım."

"Evet," diye kabul ettim, bir hayal kırıklığı dalgasıyla savaşıyor. Ne söylemesini bekliyordum ki? Onun için daha fazla şey ifade ettiğimi mi? *Bu* aptalca bir düşünceydi. Bir gün öncesine kadar ona kaçınılması gereken bir baş belası gibi davranmıştım ve o zamandan beri yaptığım tek şey onu anlamsızca becermekti.

Ophelia için bir merak konusuydum, dişlerimle narin boynunu parçalasam çabucak atlatacağı bir merak.

"Bence araştırmaya değer," diye iç geçirdi, kasları zevkten ziyade yorgunluğa işaret edecek şekilde titriyordu.

"Yorgunsun ve zar zor yemek yedin-"

"Az önce yaptıklarımızdan sonra beni yemek salonuna geri dönmeye ikna etmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok," diye güldü. "Herkes yemeğini bitirmeden önce saraya geri koşarken tepeden tırnağa üzerimi örten bir gölge battaniyesi istiyorum."

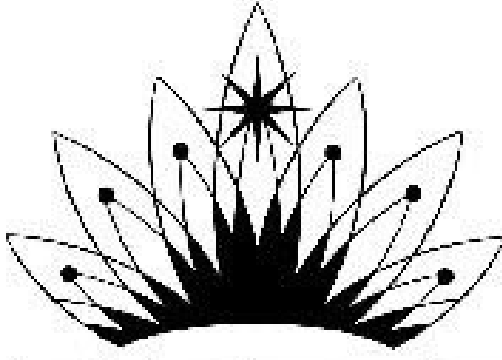
Ophelia'yı kendime doğru çektim, bir başka orgazmı tetiklediğinde Ophelia'nın inlemesine neden

oldum ama onu göğsüme yaslayarak orgazmı atlatmasını sağladım.

Seni odana kendim götüreceğim," diye söz verdim. "Gölge battaniye ve her şey."

Aramızdaki her neyse, her ne olabilirse ya da olamazsa, en azından bana izin verirken ona yakın olmak için bu şansı kullanabilirdim.

Bölüm On Dört

OPHELIA

Biraz kestirmem gerek, diye düşündüm kendi kendime, bir ayağımı diğerinin önüne atarak esnememi bastırdım ve Gölgelel Konseyi'nin resmi tanıtımım için toplandığı odaya doğru ilerledim.

Allerick sözünde durmuş, beni gölgeler içinde gizlemiş ve akşam yemeğı bitmeden odamın kapısına bırakmıştı ama bana garip bir bakış atıp gittikten sonra uykuya dalmak imkânsız gelmişti.

Neden benimle kalmadı?

Belki de kültürel bir şeydi? Belki de Gölgelel yatak odalarını paylaşmıyordu? Allerick toplantıya kadar bana eşlik etmek üzere yanımda olduğı için Levana'ya daha sonra sormak üzere bir not aldım. Buraya geldiğimden beri ilk defa burada gerçekten diplomatik bir rolüm varmış gibi hissediyordum.

Gölgelel alemine gelmeden önce *The Crown'un* tüm bölümlerini izlememe rağmen bu iş için fena halde yetersizdim ama neyse.

Sakin ve soğukkanlı kalmak için elimden geleni yapmama rağmen, Konsey Odası'na açılan çift kapının önünde durduğumuzda Allerick'in dikkati bana yöneldi. Bunu neyin ele verdiğinden emin değildim; kokumdaki değişiklik mi yoksa kolunu sıkıca kavrayışım mı?

"Ophelia..." diye homurdandı.

"Hayır. Oraya külotumu düşürmeme iki saniye kalmış gibi kokarak girmeyeceğim, bunu aklından

bile geçirme."

İnledi, beni korkutucu bir kolaylıkla ayağımdan kaldırdı ve burnunu boynumun kıvrımına gömdü. Omuzlarını otomatik olarak kavradım ve beni duvara yaslamak için hareket etti ama beni kokutmak için başka bir girişimde bulunmadı.

Çoğu yeni evli çift gibi aşık olmayabilirdik ama seks harikaydı ve ilişkiler daha azı üzerine kurulmuştu.

Muhtemelen. Değil mi?

"Bazen kaçman gerektiğini düşünüyorum. Ya da iyi ve akıllıca davranıp gitmene izin vermem gerektiğini."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

Çünkü sen çok güzel ve narinsin ve ben sana gerçekten ahlaksızca şeyler yapmak istiyorum. Çünkü bu ince, kırılgan boğazı her gördüğümde dişlerimle parçalamak istiyorum," diye homurdandı, demek istediğini vurgulamak için dişlerinin uçlarını derimin üzerinde gezdirdi.

"Kes şunu," diye tısladım, amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyordu. "Azgın kokmak istemiyorum!"

"Benim yanımda hep azgın kokuyorsun," diye cevapladı Allerick sessiz bir kahkaha atarak. Ses çok lezzetliydi - göğsünün derinliklerinden geliyor gibiydi ama aynı zamanda bu sesi sık sık çıkarmıyormuş gibi paslı bir niteliği vardı, bu da onu daha da özel hissettiriyordu.

"O zaman doğal seksapelinini azalt," diye homurdandım ve beni yere bırakması için omuzlarına vurdum. "Ben başarılı, profesyonel bir kraliçe kadını ve önemli kraliçe işlerini yapmaya çalışırken günlerimi ıslak külotla dolaşarak geçiremem."

"Mm, bu korkunç olurdu," diye kabul etti Allerick, sesi tamamen samimiyetsiz çıkıyordu. "Hadi o zaman, gidip şu 'önemli kraliçe meselesini' halledelim de dilimi ait olduğu yere, amına gömebileyim."

"Kral Allerick!"

Yine o sessiz kahkahasını attı, beni nazikçe yere bıraktı ve koluma girerek oldukça sade gri odaya götürdü. Duvarlar taştı, giderek altın tonuna dönüşen küreler tarafından aydınlatılıyordu ve iki yanında yüksek arkalıklı sandalyeler bulunan kararmış ahşaptan yapılmış uzun dikdörtgen bir masa vardı. Burası kesinlikle konfor için değil, işlev için tasarlanmış bir yerdi.

Hoş geldiniz majesteleri. Kraliçe Ophelia, bugün bizimle olmanız büyük bir zevk. Benim adım Maddox." Gölge yere o kadar eğildi ki kısa bir süre için devrilmesinden endişe ettim ve bu saygı gösterisi karşısında yüzüm kızardı. Tüm bu birlikteliği ve türlerimiz arasındaki anlaşmayı ayarlayanların Konsey olduğunu varsayıyordum, bu yüzden unvan konusunda diğer Gölgeler'den daha resmi olmaları mantıklı geliyordu.

"Merhaba-" Başladım ama Allerick çoktan beni çekiştirmeye başlamıştı, masadaki herkese uyarı dolu bakışlar atarak beni masanın başındaki koltuğa oturttu, Soren de arkamızda sağlam bir şekilde konumlanmıştı.

Tamam o zaman.

Durumun cömert bir okuması, Allerick'in onları benden *uzak durmaları* konusunda uyardığı şeklinde olabilirdi, ama daha çok onları benim önümde bir şey söylememeleri konusunda uyarıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunun için onu tamamen suçlayamazdım bile. Zamanla benim diğer Avcılar gibi olmadığımı göreceğini umuyordum ama şimdi böyle düşündüğü için onu suçlayamazdım; koruması gereken koca bir diyar vardı.

"Benim adım Raina," dedi kadınsı bir ses, masanın ilerisinde onu görebilmem için öne doğru eğilmeden önce. "Hoş geldiniz. Bugün aramızda olmanız bizim için bir onur. Sizin hakkınızda daha fazla şey öğrenmek isteriz Kraliçe Ophelia, bize kendinizden bahseder misiniz?"

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım, çünkü benim hakkımda söylenecek ne vardı ki? Aşırı havalı ya da ilginç biri değildim. Herhangi bir liderlik pozisyonu için tamamen yetersizdim ve buraya sadece küçük bir azgın olduğum ve bu azgın düşüncelerimi kâğıda dökecek kadar yetenekli olduğum için gelmiştim.

"Üzgünüm, size ne söyleyeceğimden emin değilim," diye itiraf ettim gergin bir kahkaha atarak. "İnsanlar aleminde bir yazılım şirketinde pazarlama işim vardı. İnsan oda arkadaşlarımla yaşıyordum. Avcılarla hiç ilişkim olmadı," diye ekledim, umarım bu bazılarının içini rahatlatırdı.

"Ama sen bir Avcısın," diye belirtti Raina, kaba olmayan bir şekilde. Allerick bu hatırlatma üzerine beni zıplatan bir hırıltı çıkardı.

"Evet, ben bir Avcı olarak doğdum, ancak on altı yaşındayken avcılık için uygun olmadığımı düşünüldü ve daha düzenli bir insan hayatı yaşamaya yönlendirildim."

"Neden?" Maddox başını yana eğerek sordu.

Bu soruyu bekliyordum ama sabah uyandığımdan beri ne söyleyeceğimi düşünmeme rağmen nasıl cevap vereceğimden tam olarak emin değildim. Allerick benim büyük kötü sırrımı biliyordu. Çizimleri görmüştü ve fantezilerimi hayata geçirmekten ne kadar hoşlansa da burada benim tarafımda değildi. Benim adıma Konsey'e yalan söylemesini bekleyemezdim.

İtiraf etmeseydim, muhtemelen gittiğim anda bunu onlara gizlice açıklayacaktı ve sapkın cinsel eğilimlerimle ilgili konuşmaların arkamdan değil yüzüme karşı yapılmasını tercih ederim.

"Ailem çizdiğim bazı resimleri buldu ve onları Avcılar Konseyi'ne teslim etti." Allerick yanımda sertleşti. "Ondan sonra kibarca gitmem istendi."

"Ne tür çizimler?" Maddox bastırdı.

"Endişelenmene gerek yok," diye araya girdi Allerick ben cevap vermeden önce. "Onları kendim gördüm ve Ophelia'nın sanat eserlerinde güvenlik endişelerini gerektirecek hiçbir şey yok."

Yani onlara çizimlerden bahsetmeyecek *miydi*?

Muhtemelen utanmıştır, tıpkı hayatınızdaki diğer herkes gibi.

"Tabii ki majesteleri," Maddox hemen kabul etti. "Haddimi aşmak istememiştim. Ophelia'nın temiz sicili kutlanacak bir şey ve tüm diyara yaymak istediğimiz bir bilgi. Onun nazık ve kibar doğasına dair söylentiler şimdiden sarayda yayılmaya başladı."

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla sordum, bunları kimin yayıyor olabileceğini merak ediyordum. Benden gerçekten hoşlanıyor gibi görünen tek Gölgeler Levana ve Affra'ydı, ikisi de bana büyük dedikoducular gibi gelmiyordu.

"Evet, Kraliçe Ophelia. Calix dinleyen herkese ne kadar kibar ve yardımsever olduğunuzu anlatıyor."

Allerick nefesinin altında homurdandı ama beni öven kişinin huysuz bıçaklı Calix olmasına gülmeden edemedim. "Çok nazık biri. Mutfağını benimle paylaşma konusunda çok cömert davrandı, her ne kadar bunu tercih etmeyeceğini bilsem de."

Raina endişeyle Allerick'e baktı. "Calix bu sabah Kraliçe Ophelia'nın yemeğini zehirlemeye çalışan bir Gölge'yi de yakaladı. Zindandalar ve Calix'in satırıyla onlara verdiği neredeyse ölümcül yaranın etkisiyle iyileşiyorlar."

Gölgeler Allerick'ten buhar gibi yükseliyor gibiydi, tüm vücudu yanımda öfkeyle kaskatı kesilmişti. "Onlarla bizzat ben ilgileneceğim. Calix saldırmadan önce bir şey söylediler mi?"

"Calix'i Kraliçe Ophelia'yı zehirlemenin asil bir girişim olduğuna ikna etmeye çalıştığına inanıyorum. Birdenbire yere yığılırsa bunun krallığa bu birleşmenin kutsanmadığına ve bir Avcı'nın bu diyarda yaşamasının doğal olmadığına dair bir işaret göndereceğini söyledi." Zavallı Raina, giderek öfkelenen Allerick'e bunları anlatırken sandalyesinden yuvarlanıp yerin kendisini yutmasına izin vermeye hazır görünüyordu.

Çekingen bir tavırla elimi koluna koydum ve ona yatıştırıcı olduğunu umduğum bir gülümseme verdim. "Başarısız oldular, Calix günü kurtardı. Ve şimdilik konserve ürünlere bağlı kalacağım - kurcalanıp kurcalanmadıklarını anlamak kolay olacak."

"Biri Calix için bir ödül ayarlasın," diye homurdandı Allerick, hâlâ kolunun üzerinde duran elime bakarak. "Tüm Gölgeler antlaşmayla ilgili endişelerini barışçıl bir şekilde dile getirebileceklerini bilsinler, ben bölgelere seyahat etmeye ve medeni bir şekilde tartışmak isteyenlere faydaları anlatmaya devam edeceğim."

Şaşkınlığımı gizlemek için yüz ifademi düzelttim. Allerick'in daha küçük bölgeleri ziyaret ettiğini ve tebaasıyla antlaşma hakkında bizzat konuştuğunu fark etmemiştim. Astrid'in bana söylediğine göre Avcılar Konseyi az önce bir bülten göndermişti.

"Ancak," diye devam etti Allerick. "Karıma yönelik saldırılara müsamaha gösterilmeyecektir. Böyle bir şeye kalkışan herkesi Çukur'un beklediğini bilmelerini sağlayabilirsiniz."

"Elbette," diye hemen kabul etti Raina, diğer Konsey Üyeleri de ciddiyetle başlarını salladılar.

Onlar daha bir şey söyleyemeden kapı, odadaki herkesi irkiltecek bir gürültüyle açıldı; Allerick ve Soren hariç herkes, onlar da hemen sandalyemi savunmaya geçerek kapıya bakmaya başladılar.

Şimdi ne olacak? Çay içip kuru et yiyeceğimizi, birbirimizi biraz tanıyacağımızı sanıyordum. Bu buluşmanın bu kadar dramatik olacağını tahmin etmemiştim.

Meridia istediği gibi rahat bir şekilde içeri girdi, gölgelere bürünmüş drapeli elbisesi göğüslerinin üzerinde müstehcen bir şekilde sarkıyor ve kalçalarının üzerinde endişe verici bir şekilde yükseliyordu. Soren, benim ve Allerick'in sandalyelerine daha önce olduğundan daha yakın durarak doğrulurken sessiz bir hayal kırıklığı sesi çıkardı.

Doğru, bu onun kız kardeşiydi. Yani, yargılamak gibi olmasın ama Astrid resmi bir toplantıya gecelikle gelseydi ona ciddi bir yan gözle bakardım.

"Bu kapalı bir toplantıdır," dedi Allerick, bir kolunu omuzlarımdan geçirip beni beceriksizce kendisine doğru çekerek, kucağına yayılmadan bir an önce durdu.

"Ne yazık ki bu bekleyemezdi," diye yanıtladı Meridia, sesi şurup gibi tatlıydı. "Konsey'in bu evliliğin geçerli olmadığı konusunda bilgilendirilmesi gerekiyor."

"Nedenmiş o?" Allerick pençeleriyle saçlarımı okşayarak konuştu.

Meridia kendini beğenmiş bir tavırla kollarını kavuşturdu ve sanki bu büyük bir olaymış gibi odadakilere buyurgan bir tavırla baktı. "Evlendiklerinden beri aynı *odada* bile yatmadılar."

Bu doğrudu ama birileri Meridia'ya ilişkinin bütün bir geceyi aynı yatak odasında geçirmek zorunda olmadığını söylemeliydi. Araya giren cadı rolünü birkaç gün önce denemeliydi.

Yoğun şaşkınlığıma rağmen sadece Allerick değil, tüm oda tepki gösterdi. Soren yüksek sesle homurdanırken, Konsey Üyelerinin hepsi kahkahalarla sarsıldı. *Bunun* imaları karşısında yüzüm pancar gibi kızardı.

Dün gece yorgun olduğum için yemekten erken ayrıldım," dedi Raina hâlâ gülerek. "Taht odasının önünden geçtim ve sizi şahsen temin ederim ki evlilik tamamlandı."

Öldür. Beni. Şimdi.

"Senin iyi otoritenin o kadar da iyi olmadığı açık. Kraliçenin hizmetkârı da birleştiklerine dair... kanıtlar gördüğünü doğruladı," diye ekledi Raina ve ben sandalyemde bir santim aşağı kayarken bana özür dileyen bir bakış attı. Taht odasının zemininde de birleşmemize dair pek çok kanıt bırakmıştık. İşimiz bittiğinde orası tam bir kayma tehlikesine dönüşmüştü.

Kötü kraliyet ailesi miydik? Kötü kraliyet ailesiymişiz gibi hissettim.

Meridia'nın kendini beğenmiş bakışları isyankâr bir hal aldı ve duygularımı bastırmaya çalışmama rağmen korkunun ilk kıpırtılarını hissettim.

"Dışarı," diye emretti Allerick, Meridia zaten ayaktaydı. "Burada işimiz bitti. Yarın yeniden toplanacağız."

Beni ayağa kalkmaya teşvik ederken hafifçe tökezledim, beni Meridia'nın bulunduğu farklı bir çıkıştan çıkardı ve kapıyı arkasından kapatıp Soren'i dışarıda bırakmadan önce beni küçük bir çalışma odası gibi görünen bir yere götürdü.

Ben onu sorgulayamadan Allerick beni kapkara bir masanın üzerine kaldırdı, içindekilerin yarısının uçmasına aldırmadan dizlerinin üzerine çöktü ve elbisemi kalçalarımın üzerine doğru itti.

"Bu iyi bir şey mi-" Kocam dantel külotumu vücudumdan sıyrıp başını bacaklarımın arasına soktuğunda, ben daha nefesimi veremediğim dili amımı yokladığında sözlerim bir solukta kesildi.

"Kokun," diye mırıldandı, sesi kıkırdama isteği uyandıracak şekilde boğuktu. "Güzel kokunu geri almalısın."

Bir yanım kesinlikle bu konuyu konuşmamız gerektiğini düşünüyordu ama beni daha iyi bir ruh haline sokmak için diliyle becermek isterken onunla gerçekten tartışacak mıydım?

Hayır. Hayır, değildim.

Dil sikişi başlasın.

Allerick, muhtemelen beni olabildiğince tahrik etmek için acele etmiyor gibi görünüyordu, bu yüzden etrafımdaki hava sahasını seksi feromonlarla ıslattım. Dirseklerimin üzerinde arkama yaslandım, kesinlikle camdan yapılmış bir şeyi masaya vurdum ve boynuzlarının bir o yana bir bu yana hareket edişini, pençelerinin kalçalarımın batışını izledim.

Şu kornalar. Birbirimizi biraz daha iyi tanıdığımızda ve onun çıldırmayacağından emin olduğumda, o kornaları bir sürüşe çıkaracaktım.

Bu konuda çok iyisin," diye iç geçirdim, dizlerimi gidebildikleri kadar birbirinden ayırdım ve Allerick'in sert dili klitorisimin üzerinde bir açıdan diğerine alaycı bir şekilde masaj yaparken kalçalarımı onun hareketlerine uyacak şekilde kaldırdım. "Yine de bugün bir ara boşalmak istiyorum."

Allerick beni yemeye geri dönmeden önce keskin dişleriyle iç uyluğumu ısırarak kadar geri çekildi ve hafif acı *her şeyin* ihtiyaçla sıkılmasına neden oldu. Beni ısırma fikrinin beni neden bu kadar tahrik ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama buna karşı koyacak değildim. Onun savaştığı gibi değil.

Allerick sabit temposuna devam etti ve ben de rahatlardım, başımı arkaya yatırdım ve gözlerimin kapanmasına izin verdim. Bu sadece seksle, sadece *kokuyla* ilgili olsa bile, kendimi daha önce kimseyle yakınlaşırken hissetmediğim kadar değerli hissediyordum ve nedenini anlayamıyordum.

Yavaş, durgun orgazm içimde yuvarlandı ve uzun bir memnuniyet iniltisi çıkardım, ılık bir banyoya batar gibi içinde eridim. Tüm vücudum gevşek bir erişte gibi hissediyordu ve bu kesinlikle muhteşimdi.

"Nasıl kokuyorum?" Geveledim, bacaklarım hala açıktı ve hiç utanmıyordum.

"Lezzetli bir şekilde çekici," diye mırıldandı Allerick, dudaklarındaki kanıtları yalayarak ve *tanrım* çok fazla kanıt vardı. Onun yanında ne kadar *ıslanmışım* alışabileceğimden emin değildim. Yani, buna ihtiyacım vardı. Düğümler söz konusu olduğunda ne kadar çok kayganlık o kadar iyiydi.

Allerick şaşırtıcı bir şefkatle elbisemin eteklerini pençelerinin arasına aldı ve beni tekrar örtmek için kalçalarımın üzerinden aşağı doğru çekti. Hâlâ külotsuzdum ve bundan sonra temizlik amacıyla içinde süper emici havlular olan bir çanta taşımayı düşünüyordum ama en azından yine biraz ağırbaşlıydım.

"Yani, teşekkürler?" Masanın üzerinde kalan birkaç eşyayı rahatsız etmemeye çalışarak dikkatlice oturma pozisyonuna geçerken kendi beceriksizliğimden utanarak söyledim. Küçük, penceresiz bir odaydı, sadece tam tepemizdeki gümüş bir ışık küresiyle aydınlatılıyordu ve üç duvarı kaplayan küçük kare çekmecelere bakılırsa çoğunlukla bir dosyalama alanı gibi görünüyordu.

"Rica ederim," diye cevap verdi Allerick, yüzü ciddileşmeden önce bir an için sinir bozucu bir şekilde eğlenmiş gibiydi. "Korkmuştun, bu kokunun nedeni bu."

"Meridia beni biraz korkutuyor," diye itiraf ettim, bu konuda soğukkanlı olmaya çalışarak.

Başka biri var mı?" diye sordu karanlık bir şekilde, gölgeler boynuzlarının etrafında uğursuzca kıvrılıyordu. "Seni korkutan başka biri var mı?"

Hayır mı?"

"Emin misin? Bu bir cevaptan çok bir soruya benziyor," diye belirtti Allerick. Vücudumun Allerick'e genellikle tepki verdiği yerin birkaç derece kuzeyinde bir şeyler kıpırdadı. Belki de şımarık Allerick benim en sevdiğim Allerick olduğu için, bu da aşağı inmek için kaygan bir yokuştur. Kendisiyle evlenmeyi hiç istemeyen kocasına aşık olan o aptal olmak istemiyordum.

"Eminim," diye cevap verdim, sesime biraz inanç katmaya zorlayarak.

"Er, majesteleri," diye garip bir şekilde seslendi Soren, kapıyı çalarak. "Allerick, üzgünüm ama Illtal yakınlarında bazı hoşnutsuzluklar var. Bunu şahsen ele almak isteyebileceğinizi düşündüm."

Allerick sıkıntıyla homurdandı. "Peki. Şimdi gidelim, sonra öğle yemeği için Ophelia'yla buluşmak üzere geri döneceğim."

Allerick'in bir krallığı yönetmekle meşgul olduğunu ve benimle yemek yemek zorunda olmadığını bildiğimi söylemek için ağzımı açtım ama o çoktan kapıdan Soren'e talimatlar veriyor, beni masadan kaldırırken yemeklerimizin avluya getirilmesini istiyordu. Beni çalışma odasından dışarı çıkardı, görünüşe göre odayı dağıttığımızı görmezden gelmekten memnundu.

Biz tamamen kötü kraliyet ailesiydik.

Bu noktayı iyice vurgulamak için Soren bizi kapının dışında bekliyordu, ellerini önünde kavuşturmuş tavana bakıyordu.

Özür dilerim, diye mırıldandım ona, sonunda gözüme iliştiğinde Allerick çoktan önüme geçmişti. Soren başını salladı, ağzının kenarları neredeyse bir gülümsemeye dönüşecek şekilde seğiriyordu.

Ha! Onu da kazanacaktım, bunu söyleyebilirdim. Saygınlığım pahasına da olsa bu mükemmel bir ilerlemeydi.

Gölge arkadaşlar edinecek, Gölge kocamla harika bir seks yapacak ve burada, gölge âleminde kendime uygun bir hayat kuracaktım, bundan emindim.

O sabahki Konsey toplantısından sonra ritmimizi bulmuştuk. Allerick toplantılara tek başına katılmaya ve sabahları temkinli Gölgeler'e anlaşılanın faydalarını anlatmaya devam etti, ama öğle yemeğinde her zaman benimle buluşurdu ve her zamanki öğleden sonra kestirme-çizme zamanım kocamı becerme zamanına dönüşmüştü.

İstediğim her şey olması gerekiyordu, değil mi? Faturalarımı ödemek için mücadele etmiyordum ve çoğu insanın hayalini kurduğunu itiraf etmekten korktuğu türden bir seks yapıyordum. Bir haftadır *hayalimdeki* hayatı yaşıyordum ama yine de içimde tam olarak dolduramadığım beklenmedik bir boşluk hissi vardı.

"Kraliçe Ophelia?" Affra sordu, ses tonundan adımı ilk kez söylemediği anlaşılıyordu.

"Özür dilerim," dedim, kafamı toparlamak için hızla gözlerimi kırpıştırarak. Biraz resim yapmak için sabahki bahçe yürüyüşümü atlamıştım ve Affra'nın beni güne hazırladıktan sonra döndüğünü bile duymamıştım.

Özür dilemene gerek yok," diye tersledi. "Prens Damen sizin ve kralın kütüphanede buluşmanızı rica etti. Kral buraya geliyor ve ellerinizi temizlemek isteyebileceğinizi düşündüm," dedi, kömür lekeli parmaklarına bakarken gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı.

"Bu muhtemelen iyi bir fikir," diye yüzümü buruşturarak cevap verdim, çizimi dikkatlice diğerlerinin arkasına kaydırdım çünkü çizdiğim her şey arasında muhtemelen onun görmesinden en çok rahatsız olacağım şey buydu. *Herhangi birinin* görmesinden. Bu benim trajik, karşılıksız gerçekliğime utanç verici bir bakıştı.

Her şeyi dikkatlice kaldırdım ve ellerimi temizlemek ve tazelenmek için banyoya girdim, ağır kuzguni iğneyle sabitlenmiş topuzumu düzelttim ve erik rengi elbisemdeki bir kırıxıklığı düzelttim.

Her ne kadar bu dünyaya renk katmayı sevsem de, Avcılar Konseyi'nin bana biraz daha genç bir şey ayarlamış olmasını dilerdim. Aynaya her baktığımda, annemin biraz daha genç, daha az çatık kaşlı bir versiyonunun bana baktığını görüyordum.

Kapı çalındı ve Affra selam verme ve karşılama telaşına girmeden önce kendimi hızla koridora attım, neredeyse kapı aralığında beliren kocamın göğsüne basacaktım.

"Karım."

Başı anında boynuma düştü ve derin bir nefes aldı. Boynumda hep aynı noktaya, dişlerinin hissini umutsuzca arzuladığım noktaya gitmesi dikkatimden kaçmadı.

"Kocam," diye cevap verdim, çünkü onunla biraz dalga geçtiğimde neredeyse gülümsemesini sağlama şeklini seviyordum.

"Gel, Damen'dan araştırmasını istediğim bazı sorular vardı. Gidip cevapları var mı öğrenelim," diye talimat verdi Allerick ve bana kolunu uzattı.

Sessiz koridorlarda ilerlerken Soren ve Levana arkamızdan gelerek adımlarımızı gölgelediler. Sadece onların varlığı beni kocamın üzerine atlamaktan ve külotumu yırtıp beni elbisemle tam burada duvara yaslayarak becermesini istemekten biraz alıkoyuyordu.

Daha önce aşırı aktif bir libidoya ve pis bir zihne sahip olduğumu sanıyordum. Allerick'in düğümü, varlığından bile haberdar olmadığım doyumsuz bir yanımın kilidini açmıştı. Onunla sevişmeyi ne kadar *sevsem de* -ki kesinlikle seviyordum- ne kadar çok seviştiğimiz konusunda biraz endişelenmeye başlamıştım.

Hala sorumluluklarımız vardı. Onun vardı. Ve küçük bir teşhirci çizgim olsa da, herkesin her zaman azgın olduğumu bilmesini sevmiyordum. Bir kapatma düğmesinin olması güzel olurdu, böylece tüm saray külotumdan sızdığımı bilmeden akşam yemeğini bitirebilirdim.

Ugh. Külot. Neden onları giyiyordum ki? Onlar sadece kocamın geçmesi için bir engeldi.

Allerick'in mırıltısı gürleyerek canlandı, odadaki tüm oksijeni emdi ve bacaklarımı titretti. Tam oradaydı, beni duvara doğru döndürüyor, devasa gövdesiyle beni hapsediyordu.

"İstiyorsun," diye homurdandı, gergin kasları onun da ne kadar istediğini bilmeme izin veriyordu.

"Her zaman," diye kabul ettim, elim kasıklarını gizleyen gölgelerin arasından geçmeye başlamıştı bile. Çoktan sertleşmişti -şaşırtıcıydı- ve parmaklarımı şaftının etrafına sardım, serçe parmağım düğümünü fırçaladı, çevremizi tamamen unuttum.

"Siz ikiniz ellerinizi beş saniyeliğine birbirinizden uzak tutabilir misiniz?" Damen seslendi, sesi azgın şehvet ateşimin üzerine buzlu su döküyordu. "Sana bir şey göstermem gerek."

Elimi geri çektim, sanki yaptığımız şeyi gizleyebilecekmiş gibi arkama sakladım, bu sırada rahatsız ettiğim gölgeler sorunsuz bir şekilde yerlerine geri döndüler.

"Bu iyi olsa iyi olur," diye hırladı Allerick dişlerini göstererek. Şehvet sisi içinde, beni sıkıştırdığı duvarın kütüphane kapısının hemen yanında olduğunu fark etmemiştim bile.

"Gelin ve öğrenin," dedi Damen neşeyle, kardeşinin huysuzluğunun keyfini kaçırmasına izin vermeyerek. Kütüphaneye doğru gözden kayboldu ve ben de onu takip ederken omzumun üzerinden Soren ve Levana'ya özür dileyen bir bakış attım. Normalden *çok* daha geride durdukları dikkatimden kaçmadı.

"Ne oldu?" Allerick havladı, beni Damen'ın kütüphanenin diğer ucunda ele geçirdiği masaya yönlendirirken sinirli tonuna rağmen elini belime koydu.

"Siz ikiniz ve doymak bilmez cinsel iştahınızla ilgili," diye yanıtladı Damen hiç tereddüt etmeden. Soren boğuk bir ses çıkardı ve Levana'nın koridorda beklediğini gördüğüme sevinerek arkama baktım.

"Dikkatli ol kardeşim," diye uyardı Allerick.

"Evet, evet, çok bölgecisin," dedi Damen elini küçümseyici bir şekilde sallayarak. "Sanırım bunun için bir çözüm buldum."

Allerick ve ben masanın bir tarafında dururken Soren masanın etrafından dolaşarak Damen'e katıldı. Masanın ortasında bizi bekleyen kitap kirden daha eski görünüyordu, sayfaları sararmış ve inceydi ve mürekkebi o kadar solmuştu ki, İngilizce olsa bile okumak neredeyse imkansızdı.

Ki öyle değildi.

"Bu hangi dil?" Sessizce sordum, kitabın parçalanma ihtimaline karşı yüksek sesle nefes almaktan korkuyordum.

"Onlar rünler," dedi Damen yüzünü buruşturarak. "Gölgelerin eski bir dili. Ne ben okuyabiliyorum ne de okuyabilen birini tanıyorum. Ancak, resimler de var, yani her şey kaybolmuş değil."

Bir resim vardı ama neye baktığımı anlamam biraz zaman aldı.

"Bu..." Allerick başını yana eğerek incelemeye başladı. "Bu bir Avcıyı ısırın bir Gölge mi?"

Sıradan bir insan da olabilir," diye belirttim. Bırakın soluk bir eskizi, gerçek hayatta bile birbirimizden ayırt edilemezdik.

"Hiçbir zaman bir insanı ısırarak istemedim," dedi Allerick kesin bir ifadeyle. "Senin dışında hiç kimseyi ısırarak istemedim."

Tanrım, yine oluyordu. Fıskıran kaygan sıvı zaten mahvolmuş külotumu aşarak sıkıca bastırdığım kalçalarımı ıslattı.

Damen öksürdü. "Her neyse, okuyamıyorum *ama* bu kitapta Gölgeler ve Avcılar arasındaki ilişkileri tasvir eden bazı resimler var." Sayfayı dikkatle çevirdi ve o bitirene kadar nefes almadım. "Gördün mü?"

Bu sayfada da çoğunlukla rünler vardı, ancak kesinlikle dişi bir Gölge'nin, insan görünümlü bir adamla birlikte yayılmış uylukları arasında diz çökmüş bir resmi vardı. Bu sayfadaki mürekkep de aynı şekilde soluktu ama omzunda dişle yapılmış olabilecek bir iz varmış gibi görünüyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Nefes aldım. "Türümüzün ilk birliği olduğumuzu sanıyordum?"

Damen dramatik bir iç çekişle, "Hayallerinizi yıkmaktan nefret ediyorum ama sizin o kadar da özel olduğunuzu düşünmüyorum," dedi. Allerick'in göğsünden uğursuz bir uyarı hırıltısı yükseldi.

"Şu anda çok gergin," dedim hafifçe ve Damen'a sert bir bakış attım. Damen sırttı, Soren ise ona kaşlarını çatarak baktı ve gerekirse müdahale etmeye hazırmış gibi duruşunu ayarladı.

"Sence bunu tercüme etmenin bir yolu var mı?" diye sordum. "Üzerinde tüm sembollerin yazılı olduğu, Gölgeler için bir tür Rosetta Taşı gibi mi?"

Etrafa soracağım. Belki Konsey'deki yaşlılardan bazıları biliyordur." Damen omuz silkti.

Avcı tarafında hiç kaynak olmayacağını mı düşünüyorsun?" Soren önerdi. "Bunun gibi bazı kitaplar?"

Bildiğim kadarıyla hayır. Ayrıca bu kitaplar var olsaydı onları saklayacaklarından da tam olarak emin değilim," diye itiraf ettim. "Bu onların Gölgeler'i her ne pahasına olursa olsun öldürme mesajlarıyla çelişirdi."

Allerick onaylarcasına mırıldandı. "Katılıyorum. Pek olası görünmüyor. Anlaşma Avcılar Konseyi için son çare seçeneği idi, bizimle çalışmak *istemiyorlardı* ama anlaşmanın onlara bizim üzerimizde sağladığı kontrol onlar için buna değdi."

Odadaki tüm Gölgeler bu ifadeyi onaylayarak omuz silkiyor gibiydi -sanırım ben canavar penis resimleri çizerken ve yabancı kocamın benden hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ederken bunu düşünmek için bolca zamanları vardı- ama bu konuda bir şey bana doğru gelmiyordu. Avcıların kontrolcü pislikler olduğunu iddia ettiklerinden değildi, bunu ilk elden biliyordum, ama parmağımı

tam olarak koyamadığım başka bir şey vardı. Belki de bir grup suikastçı için *fazla uysal* görünüyordu. Belki de

Shades öldürülmemek için her şeyi kabul etmezdi ama hayır diyecekleri şeylerin listesi oldukça kısa olurdu.

"Acaba annem rünleri çalıştığımız zamanlardan kalma eski notlarımı saklıyor muydu?" diye düşündü Damen, başını yana eğip gözlerini kısarak sayfadaki sembollere bakarken.

"Mürebbiyen mi kastediyorsun?" Allerick homurdandı.

"Evet, bu daha muhtemel olurdu," diye güldü Damen. "Belki onu ziyaret ederim, deniz kenarına küçük bir gezi yapabilirim."

Deniz kenarı var mıydı? Okyanus gri miydi?

"Bekle," dedim, beynimi sapmaya çalıştığı yola geri dönmeye zorlayarak. "Affra."

"Affra?" Allerick sordu. Kafası karıştığında çok sevimli oluyordu, tehditkâr bir şekilde.

Evet, Afra! Sarayda çalışmadan önce bir tür kütüphanede çalıştığını söyledi. Ve bir şeyler mi çeviriyormuş? Bir sürü insan dili biliyor."

"Itrodaris," dedi Damen hemen, sesi etkilenmiş gibi çıksa da bana değerlendirci bir bakış attı.

"Bir çeşit kütüphane, daha çok bir öğrenme tapınağı. Muhtemelen evlendiğinde ayrılmak zorunda kalmıştır - o kalabalık kendini romantizmden ziyade bilginin peşinde koşmaya adanmıştır. Onunla bu konuyu konuşacağım."

"Bunu takip edecek misin, Damen?" Allerick sordu. Hem o hem de Soren Damen'a sağlıklı bir şüphecilikle bakıyorlardı, sanki bu konuda ona güvenilemezmiş gibi, ki bu adil görünmüyordu. Damen bu konuda şimdiye kadar hepimizden daha çok şey öğrenmişti.

"Her şey kontrolüm altında," diye karşılık verdi Damen, her zamanki sırtışını göstererek, ama altında biraz alınganlık sezdiğimi sandım. "Bu arada, oyumu karını ısırmandan yana kullanıyorum."

Kollarımı Allerick'in beline doladım, o da kendini masanın üzerinden Damen'a doğru fırlattı ve bu sırada değerli kitaba zarar verdi. Kucağımda neredeyse anında gevşedi ve bu yırtıcı hayvan üzerinde sahip olduğum güce ya da en azından bunun yanılsamasına biraz hayret ettim.

"Bence bunu yapmalıyız," diye mırıldandım, ne kadar kızardığımı görmemelerini umarak kitaba bakıyordum. "İçgüdüsel bir his. Dürtüyü her görmezden geldiğimizde, *yanlış* hissediyoruz. Belki de bedenlerimiz kolektif hafızamızın unuttuğu bir şeyi biliyordur."

Ya da belki yatağın üzerinde kan kaybından ölürsün," diye karşı çıktı Allerick.

"Elbette, eğer kazara boğazımı koparırsan." Gözlerimi devirip, özellikle onun yanındayken asil davranmam gerektiğini hatırladım ve yüzüme daha hoş bir ifade yerleştirdim. Bu durum Allerick'in canını daha çok sıkıştırmışa benziyordu.

Damen, pençesini kitaptaki soluk resmin hemen yanındaki ahşap masaya vurarak Allerick'e sert bir bakış attı. "Bu bir tesadüf değil kardeşim. Ve eğer karın da aynı fikirdeyse, onun bakış açısını da göz önünde bulundurman gerekmez mi? Yani, bilmiyorum, hiç evlenmedim. Sadece iyi bir kocanın yapacağı türden bir şey gibi görünüyor."

Allerick homurdanırken Damen masumiyet timsali bir tavırla omuz silkti.

"Sen bir tür bok karıştırıcısın, ha?" Hayretle sordum. Damen'ın yaramaz bir yanı olduğunu biliyordum ama bu kadar düşman bir küçük kardeş olduğunu fark etmemiştim. Gölgeler'in insan olmasını istediğimden değil, ama yine de insanlaştıracıydı.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye neşeyle karşılık verdi Damen, Soren ise alay ederek Damen'a sert bir bakış fırlattı. "Ben sadece düşünceli bir ağabeyim, o dişleri boynuna geçirerek kralın sana iyi davranmasını sağlıyorum."

On Beşinci Bölüm

ALLERICK

M Dişleri sanki kendi akılları varmış ve onları Ophelia'nın tenine gömmekten bahsettiğimizi anlamışlar gibi ağrıyordu. Cesaretlendirmesine rağmen kokusu yalan söylememiştir. Ophelia'nın

Bu fikir onu tahrik ediyor ama aynı zamanda biraz da korkutuyordu. Son zamanlarda öğrendiğim bir şey varsa o da Ophelia'nın korkusundan nefret ettiğimdi. Bana itici geliyordu, içimdeki her şey tehdit her neyse onu ortadan kaldırmamı istiyordu.

Damen Ophelia'yla konuşuyordu ama kulaklarımdaki çınlamadan ne dediğini duyamıyordum. Ya da belki kulaklarımdaki *hırıltıyı*. Bu sesi yüksek sesle mi çıkarıyordum? Ophelia'nın, onu kendilerine mal etmek, dişleriyle ısırarak isteyecek bu kadar çok Gölge'nin yanında olması beni sinirlendiriyordu.

Bu şekilde yaşamak sürdürülebilir değildi. Günümün Ophelia'dan uzakta geçirdiğim her saniyesi bir işkence egzersiziydi.

"Belki de biraz yürüyüşe çıkmalıyız," dedi Ophelia usulca elimin arkasını okşayarak. "Biraz temiz hava alalım."

"Mm, kesinlikle bir şeye ihtiyacı var," diye kıkırdadı Damen, eğlenmiş ifadesi kafatasından gözlerini oymayı düşünmeme neden oldu.

Garip davrandığının farkındaydım ama karım her şeyi olduğu gibi kabul etti. Vücudunu

benimkine yakın tuttu ve beni koridora doğru yönlendirirken tenimi yumuşak bir şekilde okşadı.
Sanki

Bizi avluya götürecekti, ama bu aklımdaki şey için bana yeterince mahremiyet sağlamadı, bu yüzden onu saraydan bahçelere doğru yönlendirdim.

Uyarılmışlığının tatlı kokusu havayı doldurdu ve göğsümden düşünmeden bir mırıltı yükseldi, aletim o kadar rahatsız edici bir şekilde şişti ki saray koridorlarında herkesin beni görebileceği bir yerde yürürken kendimi okşamamak için her şeyimi harcadım.

"Doyumsuzsun," diye alay etti Ophelia, sesi şehvetle boğuk boğuk çıkıyordu.

"Hiçbir fikrin yok," diye homurdandım. "Başkalarının yanında olmak daha kötü. Her akşam yemeği bir ızdırap. Daha önce pençelerimden hiç nefret etmemiştim, ama şimdi her yemekte onları koparmak istiyorum, böylece siz yemek yerken yumuşak parmaklarımı aynınıza gömebilirim."

Ophelia kıpkırmızı kesildi, hafifçe tökezlerken kolumu sıkıca kavradı. "O zaman belki de ikimiz de pençeler için minnettar olmalıyız. Belki de tüm saray onlar için minnettar olmalı."

"Belki de özel olarak yemek yemeye başlamalıyız," diye karşı çıktım. Şimdiden onu omzuma atıp odalarına geri dönme dürtüsü üzerime çökmüştü ama sarayda tadını çıkarabileceğimiz başka özel yerler de vardı ve temiz hava istediğinden bahsetmişti.

Eşimle yapmak istediğim çok şey vardı, nereden başlayacağımı bilemiyordum. *Her şeyi* yapmak istiyordum. Göğüslerini, ağzını, kısacası her yerini sıkmek istiyordum. Yüzüne, vücuduna, boğazına boşalmak istiyordum. Yine de bu sefer düğümümü ona gömmeye karşı koyamayacağımı zaten biliyordum.

"Nereye gidiyoruz?" Ophelia bana yetişmek için biraz nefes nefese kalarak sordu. Ona kaşlarımı çatarak durdum.

"Seni sarayın içinde taşımama karşı çıkar mısın? Bacaklarınız çok kısa."

"Bacaklarımı seviyorsun," diye karşılık verdi Ophelia, sonra kendi kendini düzeltecekmiş gibi baktı, belki de benimle çok rahat konuştuğu için endişelenmişti.

"Bacaklarını beğendim," diye kabul ettim o daha konuşmadan. "Ama çok kısalar ve bir yere varmak çok uzun zaman alıyor."

Dudakları kıpırdadı. "Sanırım beni taşıman biraz onur kırıcı olur, bu yüzden daha yavaş yürümen gerekecek."

Homurdanarak onayladım, o da bana ayak uydurabilsin diye hızımı yavaşlattım ve elini dirseğimin kıvrımına sıkıştırdım. Bunun onursuzca olacağını düşünmemiştim. Neyin haysiyetli, neyin haysiyetsiz olduğunu söyleyemeyeceksem kral olmanın ne anlamı vardı ki?

"Dışarı mı çıkıyoruz?" Ophelia köşeyi dönüp giriş salonuna girdiğimizde sordu.

"Evet," diye homurdandım. Ophelia'nın günde en az bir kez açık havada vakit geçirmeyi sevdiğini biliyordum ve bizi bahçeye götürmek için kendi bencil motivasyonlarım vardı.

Ophelia'yı her zamanki gibi bahçelerden geçirip saraydan yüz metre ötedeki yüksek bir duvara götürürken Levana geride durdu.

"Ah, buranın arkasında ne olduğunu hep merak etmişimdir," diye mırıldandı Ophelia boynunu bükerek. Yemyeşil gri ve gümüş yapraklar siyah duvarın üstünden sarkıyor, ötesinde büyüyen ormanı işaret ediyordu.

Gizli kilide batması için bir gölge bobinini gevşettim ve gizli kapı açılarak Ophelia'nın nefesini kesti.

"Bu da ne?" diye sordu, ileri doğru koşmak için elimden çekerek. Böylece istediği zaman daha hızlı yürüyebiliyordu.

Burası babamın bahçesiydi. Teknik olarak benim sanırım, ama buraya nadiren gelirim. Sadece benim erişimime açık." Kapı arkamdan kapandı ve Levana'nın dışarıda, sırtı duvara dönük, hazır olda beklediğini gördüm.

"Burada yalnız mıyız?" Ophelia kaşlarını kaldırarak sordu.

Öyleyiz. Dışarıda vakit geçirmeyi seviyorsun. Ben de düğümümü içine gömmeden önce zamanımı senin amını yiyerek geçirmeyi seviyorum. Bu şekilde ikisini de yapabiliriz," dedim ve Ophelia'nın uzanabileceği en rahat yeri bulmak için etrafıma bakındım. Zeminin çoğu taş patikalardı ve bu işe yaramazdı. Deneysel olarak gölgelerden bazı sarmaşıklar yaptım ve onları bir ağaç dalının üzerine örttüm, katılaşıp kadar onlara biraz güç verdim.

"Az önce bana gölge seks salıncağı mı yaptın?" Ophelia geniş gözlerle çalışmamı izleyerek güldü. "Ne zaman yaşanabilecek tüm fantezileri yaşadığımı düşünsem, bana henüz düşünmediğim yeni şeyler gösteriyorsun."

Bu konuda kendimi biraz fazla beğenmişim.

"Neden bana daha önce yaşadığın bu fantezilerden bahsetmiyorsun?"

Karımın yanaklarında canlı bir pembe allık belirdi, bu gri bahçede nadir bir renk noktasıydı. *Gerçi şu yapraklar biraz yeşil mi görünüyordu?* Bölgenin her yerinde belli belirsiz renk sıçramaları görülüyordu. "Hayır, hayır, salıncak iyi-"

"Beni şımart," diye mırıldandım, aramızdaki mesafeyi kapattım ve pençelerimi yüzünün yan tarafında gezdirdikten sonra çenesinin altında yakaladım, pembe yanaklarına daha iyi hayran olabilmek için yüzünü yukarı kaldırdım.

Ophelia bir an için alt dudağını çiğneyerek dişlerinin olduğu yere kan hücum etmesine neden

oldu. Çok *canlıydı*. Yemyeşil, güzel ve renklerle canlıydı.

Sanırım her zaman tekrar eden bir fantezim vardı," diye itiraf etti, çenesini hala yerinde tutmama rağmen gözleri yüzüm dışında her şeye bakıyordu. "Yine de hoşuna gitmeyebilir. Ya da bunun tuhaf olduğunu düşünebilirsin."

"Söyle bana, karıcığım."

"Sadece burada başka kimse yoksa, belki ben, bilirsiniz işte... kaçabilirim."

"Koşmak mı?" Başımı yana eğerek tekrarladım.

"Ve sen, bilmiyorum, beni yakalayabilirsin."

Aletim aniden şişti, neredeyse acıyordu. "Küçük avcı, *seni* avlamamı mı öneriyorsun?"

Ophelia'nın göz bebekleri büyüdü, boynundaki nabız çılgınca atmaya başladı. "Evet, lütfen. Bunu yapabilirseniz... harika olur."

"Korkacak mısın?" Topuz yaptığı saçlarından tutamlar kopararak sordum. "Korkmandan hoşlanmıyorum."

"İğrenç koktuğum için mi?"

"Bu kesinlikle işin bir parçası," diye cevap verdim, ne kadar çok şey olduğunu kabul etmek istemiyordum.

Korkacağımı sanmıyorum. Burada sadece biz varız, değil mi? Ve eğer korkumun kokusunu alırsan durabilirsin."

"Peki ya durmak istersen?" Bastırdım.

Yani, yapmayacağım. Ama yaparsam, 'kuzgun' derim. Anlaştık mı?"

Bu Ophelia'nın en sevdiğim hali olabilir - benim için neredeyse salyalarını akıtırken, kalçalarını birbirine bastırırken, meme uçları elbisesinin içinden görünen dar noktalar halinde boncuklanırken, yine de tamamen sakin ve kontrol altındaymış gibi davranıyordu.

"Raven," diye kabul ettim, saçlarını bıraktım ve bir adım geri çekildim. "Ondan geriye doğru sayacağım." Dişlerimi hafifçe sıkarak onun boşluğuna doğru eğildim. "*Koş*."

Hiç vakit kaybetmeden topuklarını çevirdi ve kimseden kaçamayacak kadar gürültülü bir şekilde bahçeye doğru koşmaya başladı. Ondan geriye doğru yüksek sesle saydım ve sağa dönüp çalılardan arasından geçmesini dinledim.

Sabırsızca sikimi avuçladım, kendimi eşit bir nefes almaya ve 'sıfıra' basarken acele etmemeye zorladım. Acele etmemek, atılmadan önce avımla biraz oynamak daha eğlenceli olacaktı. Sessiz adımlarla bahçede dolambaçlı yollardan ilerlemeye başladım, Ophelia'yı yolun ilerisinde kesebilmek için farklı bir rota izliyordum.

Bu oyunun en temel içgüdülerime oynadığını biliyor olmalı. Onun türü kendine 'avcı' diyebilirdi ama bu, Gölgelemin 'avlanan' olduğu anlamına gelmezdi. İnsan avlarımızı gölgelerin arasından takip

eder, onları

Hasat için mükemmel seviyeye gelene kadar korkuları artar ve iltihaplanırdı. Avlanmak kemiklerimin derinliklerindeydi, benim için beslenmek kadar doğaldı.

Belki de Ophelia'nın bir Avcı olarak asla başarılı olamamasının nedeni buydu. Asla hayalini kurmaması gereken canavarların mahrem yerlerine duyduğu hayranlık bir yana, doğası avcıdan çok avdı. Av olmayı *seviyordu*.

Ağır adımları durdu ve yeşilliklerin arasında kendini gizlemeye çalışırken hışırtılar duydum, zor nefes alması konumunu ele veriyordu.

Arkasındaki varlığımdan tamamen habersiz, bir ağaç gövdesinin etrafından ana yola baktığı yere doğru süründüm. Bu özel noktayı bilerek mi seçmişti? Buranın zemini uzanabileceği kadar rahat, yumuşak yosunlu bir bitkiyle kaplıydı ve her tarafı uzun ağaçlarla gizlenmişti, sanki tamamen kendi dünyamızdaymışız gibi hissettiriyordu.

Omzunun üzerinden bakacakmış gibi dönmeye başladı ve ben de atıldım, önümü sırtına bastırdım ve çığlığını yakalamak için bir elimi ağzına sardım.

"Seni yakaladım," diye mırıldandım, kolum ön tarafına dolandı, parmaklarım karnının üzerinde sahiplenici bir şekilde aşağıya doğru yayıldı.

Ophelia avucuma doğru inledi, bir parça ekşi korku, uyarılmışlığının tatlılığı tarafından neredeyse hemen bastırıldı.

"Şimdi," diye başladım, elimi ağzından boğazına doğru kaydırarak, "artık sana sahip olduğuma göre seninle ne yapmalıyım?"

"Ne istersen," diye yanıtladı Ophelia nefes nefese.

"Şapşal küçük avcı, ne istediğinin farkında değilsin," dedim ona, bileklerinden tutup avuçlarını önündeki ağacın gövdesine bastırarak. Ophelia hemen anladı, kendini sabitledi ve öne doğru eğilerek kapüşonlu gözlerle omzunun üzerinden baktı.

İtiraz etmesine fırsat vermeden pençelerimi elbisesinin ipeksi kumaşına geçirdim ve onu ayaklarının dibinde biriken erik rengi şeritlere ayırdım. Ophelia'nın nefesi kesildi, narin dantel sütyeni ve külotuyla aynı anı tekrarladığımda gözleri şaşkınlıkla açıldı ve pençelerimin teninde bıraktığı soluk kırmızı çizgilerden başka bir şey giymedi.

"Güzel," dedim, arkasından dolanırken, onu bağlamamdan rahatsız olup olmayacağını merak ediyordum. Belki başka bir gün, sonuçta bu ikimiz için de hâlâ çok yeniydi.

Ophelia yeni dinamiğimize uyum sağlamakta zorluk çekiyor gibi görünmüyordu. Kalçaları yukarı kalkmış ve dışarı doğru itilmişti - uysal ya da tereddütlü bir aşığın pozisyonu olmadığı kesindi.

Günün gümüşi ışığında ona hayranlıkla bakarak zaman geçirdim, gözlerinin üzerinde yavaşça süzülen gölgeli bir göz bağı oluşturmadan önce onu kıvrandırmasının tadını çıkardım.

"Tamam mı?" Ben de onayladım.

"Kahretsin, evet," diye cevap verdi Ophelia anında. "Yerleşik aksesuarlarla geliyorsun!"

Tarifine homurdandım, sessizce dizlerimin üzerine çöküp pençelerimi uyluklarının iç kısmına geçirmeden önce sessizce arkasına geçtim. Dokunuştan kısa bir süre irkildi, sonra rahatladı ve cesaretlendirmeden bacaklarını daha geniş açtı.

Ölk defa Ophelia'nın ilgilendiği kişinin gerçekten ben olup olmadığını, yoksa bunun sadece listesinden çıkaracağı bir canavar sikme deneyimi olup olmadığını merak ettim. Belki de bir parçam, ona zevk verenin tam olarak kim olduğunu görmek isteyerek göz bağını reddedeceğini ummuştum.

Sinir bozucu düğüncelerden sıyrılarak pençelerimi Ophelia'nın kık yanaklarına geçirdim ve onu ayırarak dilimi hiç uyarmadan amına gömebildim. Bir inilti gibi kesilen bir şaşkınlık çığlığı attı, ben dilimi amına sokarken ağaç gövdesine tutunmak için çabaladı, damlayan kayganlığının tatlı tadının ağzımda birikmesine izin verdi.

Cennete.

Her gün, her dakika dilimde onun tadıyla dolaşmak istiyordum. Bunu zaten yapmıyor olmam bir rezaletti.

"Aman Tanrım," diye soludu Ophelia. "Bu konuda... çok, çok iyisin."

Dilimi yavaşça geri çektim, klitorisine dikkatimi verebilmek için başımı eğdim. Ophelia parmak uçlarına kalktı, yüzüme binmek için daha iyi bir açı bulmaya çalışıyordu ama istediği yere ulaşamayacak kadar kısaydı. Tembelce kıkına vurdum.

"Sakin ol. İhtiyacınız olanı alacaksınız."

Güzel karım başını arkaya attı, gevşek saç telleri sırtının solgun teninden aşağı dökülüyordu. Benim için bir gösteri yapıyordu. İyi bir manzaraya sahip olmamam çok kötüydü ve kalçalarının arasındaki yerimden hiçbir şey için vazgeçecek değildim, etrafımda kenetlendiğini ve beni kokusuyla ıslattığını hissedene kadar değil.

Kavrayışımı sıkılaştırdım, kıkının ellerimi çok güzel doldurmasının tadını çıkarıyordum, işe koyulurken pençelerim derisine batıyor, onu yutarken yerinde tutuyordum. Ophelia'nın bacakları titriyordu ve ben onu ağırlığını bana yaslaması için cesaretlendirdim, onu taşıyabilecek güçten fazlası vardı.

Yüzümde kendini becermeye çalışırken tırnaklarını ağacın kabuğuna geçirerek kıvranişında hiçbir

öz-bilinç yoktu. Belki daha sonra yapabilirdi. Ama bu oyunu oynarken olmazdı. O benim ödülümken ve ben onu tamamen kazanmışken olmazdı.

"Eğil," diye hırladım, sesim kalın ve sert çıkıyordu çünkü lanet olası *dişlerim* karımın boynuna ulaşmak için çaresizce büyüyor gibiydi. Ophelia daha da öne eğildi, kendini sabitlemek için ellerini ağaç gövdesinden aşağı doğru kıvrıdı, ben her damlasını yalamaya çalışırken amından kaygan bir sıvı fışkırıyordu.

Onu takip etmemi istediğinde içimdeki canavarın kilidini açmıştı ve artık onu geri püskürtmek mümkün değildi. En azından bu pozisyonda, o öne doğru eğilmişken ve ben onu aşağıdan bir vahşi gibi dilimle becerirken, dişlerimi boğazına istediğim gibi geçiremiyordum.

Ophelia kendini tamamen orgazmına bıraktığında çıkardığı seslerin bahçe duvarının diğer tarafından duyulabileceğinden hiç şüphem yoktu ve onu yerinde tuttum, bir salıvermeden diğerine yaladım, ona verdiğim zevke tamamen hakim olmasını istedim. Onu yakalamıştım ve artık oynamak için benimdi. Kütüphanedeki sözleri ve içimde dolaşan kovalamacanın heyecanı ile işaretleme ve *tutma* dürtüsü beni her zamankinden daha fazla zorluyordu.

Tehlikeli. Bu çok tehlikeli bir oyundu.

Kontrolüm bu denli sınanırken, kalçalarını nazıkçe kavramak bile bir mücadeleiydi. Soluk teninde pençelerimin etine battığı yerlerde kırmızı çentikler vardı.

"Sesin neden bu kadar tuhaf geliyor?" Ophelia kendini dik tutmaya çabalayarak sordu -ya da inledi. Göğsümden sürekli bir hayal kırıklığı hırıltısının yükseldiğini fark etmemiştim bile. Durdurmaya çalıştım ama bu, üzerimden tam olarak atamadığım hayal kırıklığının bir ifadesiydi. Dişlerim Ophelia'nın klitorisine biraz yaklaşmış olmalıydı ki, Ophelia sarsılarak uzaklaştı ve her ne kadar onu *arzulasam da*, onu asla iradesi dışında sıkıştırıramazdım. Kendimi kıcımın üzerine geri attım, aramıza biraz mesafe koymak için kendimi zorladım, göğsüm hayatımın en zor savaşını vermişim gibi kabarıyordu.

Yapmıştım. Hiçbir şey Ophelia'yı ısırma dürtüsüne direnmek kadar zor olmamıştı.

Göz bağını çözdüm ve Ophelia bakışlarını yüzüme odaklamadan önce ani ışık karşısında gözlerini kırptırdı.

Sırtını ağaca dayamış ve gözlerini kocaman açmış bir halde dönüp bana bakarak "Kutsal köpek dişleri, Batman," diye fısıldadı. Dişlerimin her zamankinden daha büyük ve keskin olduğunu hissedebiliyordum ve pençelerimi altımdaki toprağa gömdüm, kaçınılmaz olarak kaçtığında Ophelia'yı tekrar kovalamamak için zihnimde sessizce defalarca 'olduğun yerde kal' diye zikrettim.

Ama kaçmıyordu. Kalçaları birbirine sıkıştı ve ağzıma bakarken pembe dili alt dudağını kaydırmak için dışarı fırladı.

"Vay canına. Yani, dişlerin her zaman büyük ve küçük yaratıkları parçalamak için tasarlanmış gibi görünüyor, ama şu anda... Gerçekten çok *etkileyici*," dedi, kendi kör dişleri alt dudağını endişelendiriyordu, gözleri kapalıydı. "Sanki istesen benden gerçekten bir parça koparabilirmişsin gibi."

"Ophelia," diye uyardım, dişlerimi etine geçirme düşüncesiyle neredeyse salyalarım akıyordu.

"Allerick," diye yanıtladı ses tonumu taklit ederek.

İkimiz de irkildik ve farkına vararak birbirimize baktık. Bana daha önce hiç sadece ilk adımla hitap etmemişti. Sahiplenici bir şekilde hırladım, vücudum o kadar hızlı ileri atıldı ki kendimi hareketsiz kalmaya zorlamadan önce neredeyse pençelerimi koparacaktım.

Mükemmel, güven dolu karım kaçmak yerine bana doğru yürüdü, kucağıma tırmandı, sıcak merkezini sıkımın üzerine bastırırken kayganlığı aşağı kayıyor, kalçalarını muhtaç bir inilti ile sallıyordu.

"Şu anda kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum."

"Biliyorum," diye beni temin etti, öne doğru eğildi ve kör dişlerini boynumda onunkini işaretlemeyi çok istediğim noktanın üzerinde gezdirdi. "Ben de öyle."

"Seni incitmek istemiyorum."

Kendini tuttuğun zaman acıyor," diye karşı çıktı ve hayal kırıklığının en sevimli hırıltısını çıkarmadan önce zararsız bir şekilde tenimi ısırды. "Bu garip ve alışılmadık bir dürtü ama yine de ikimiz de hissediyoruz. Bunun bir *şey olduğuna dair* kanıtları gördük, ya da eski günlerde öyleydi. Benim için sorun değil. Senin de bunu kabullenmen gerekiyor."

Eğer bir şey varsa, bu benim için *çok* iyiydi. Onu sırtüstü yatırdım, elimle darbeyi hafifletmek için başının arkasını tuttum ve dişlerimi göstererek üzerine çullandım.

"Isır beni," diye talep etti, boynunu ortaya çıkarmak için başını geriye eğdi, bacakları kalçalarımın dolandı, böylece amını düğümümde öğütmeye devam edebildi.

Başımı boynunun kıvrımına bıraktım, lezzetli erimiş şeker kokusunu içime çekerken kendimi sabit tutma çabasıyla kaslarım titriyordu.

"Acıtacak."

"Onu daha iyi öpebilirsin," diye mırıldandı, dişlerinin hassas tenine ilk sürtünmesiyle nefesi kesildi. Bacakları etrafımda sıkılaştı, elleri pazularımı kavradı ama korkunun burukluğu yoktu.

Dişlerim deriyi tam olarak kırmadan bastırdı.

Ophelia'nın kokusu tatlandı.

Aramıza uzandım, sıkımı onun girişine bastırdım ve direnç göstermeden ileri doğru ittim. Ophelia

inledi, kendini kaldırmak ve beni daha derine çekmek için uyluklarını kullandı.

Çok iyi. Çok mükemmel. Karşı konulamaz.

Ona son bir uyarı yapamadan dişlerim kenetlendi ve dilime çarpan ani kan kokusuyla neredeyse boşalıyordum. Ophelia tuttuğum yerde gevşedi, sanki vücuduna güçlü bir şey vurulmuş gibi memnuniyetle iç çekti.

Lütfen bunun ona zarar vermesine izin verme.

"Çok iyi," diye inledi Ophelia. "Şimdi sik beni."

"Çok talepkâr," diye alay ettim, dişlerimi çekip dilimle izi yaladığımda sesim boğuklaştı. Çok büyük ve belirgindi; boğazının sağ tarafını domine ediyordu. Kaçırılmaz, açık bir iddia.

Benimkini.

Ophelia tamamen benimdi.

Ona sahip olma ihtiyacımın vahşiliği beni gafil avladı ve kollarımı iki yanına dayayarak vahşice içine girmeye, onu yere yapıştırmaya başladım. Karım aldığı kadar iyi verdi, hareketlerimi karşılamaya çalışırken tırnakları kollarımı tırmaladı, daha iyi kaldıraç için ayaklarını yere düzleştirdi.

"Bacaklar yukarı," dedim kendi sesimi zar zor tanıyarak. Ophelia hemen itaat etti, dizlerinin arkasından tutup omuzlarına kadar çekti ve kendini bana açtı. Bir eli bacaklarının arasına kaymış, serbest kalmasını kovalarken klitorisini kabaca ovuyordu ve bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey olabilirdi.

"Allerick!" diye inledi, boşalırken etrafımda kenetlendi ve ismimin dudaklarındaki tatlı sesi beni takip etmeye ne kadar teşvik etse de, bunun henüz bitmesine hazır değildim.

Canavar henüz bunun bitmesine hazır değildi.

Ağırlığımı değiştirdim, böylece dizlerimin üzerine çöktüm, artık boşta olan ellerimle kalçalarını kavradım ve sanki benim zevkim için bir araçmış gibi onu sikimin üzerinde zıplattım. İçimdeki canavar gücümü göstermekten zevk alıyordu ama daha çok *onun* bundan hoşlandığını biliyordum. Kendisinden daha büyük ve güçlü olduğumu bilmek hoşuna gidiyordu. Aramızdaki fiziksel farklılıkları her gösterdiğimde kokusu nefis bir şekilde tatlanıyordu.

Ophelia'nın soluk soluğa inlemeleri daha da arttı, hareketleri neredeyse çılgıncaydı ve ani orgazmı ikimizi de şaşırttı. *Çok sıkı.* Düğümüm kabardı, sanki tam o anda boşalmazsam sikim dışarı itilecekmiş gibi bizi yerimize kilitledi.

Onu doldururken Ophelia'nın bacakları titredi ve hemen onu vücuduma topladım ve üzerime örtülmesi için bizi yuvarladım, bana çok güvenerek çöktüğünde içime bir şey yerleşti

Kucakla.

Bu, daha önce hiçbir şeyin hissettirmedığı bir şekilde *doğru hissettirdi* - göğsümde bir şekilde *kalıcı olduğunu hissettiren* sıcak, hoş bir gerginlik vardı. Sanki Ophelia'ya henüz tam olarak anlayamadığım bir şekilde bağlanmıştım.

Dilim ısırık izine doğru yol aldı, ne yaptığımı fark edip geri çekilmeden önce içgüdüsel olarak bir an için yaranın üzerinde gezindi. Ophelia da bu hareket karşısında en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu.

"Bunu hissediyor musun? Göğsünde?" Dikkatleri garip davranışımın uzaklaştırmak için sordum. Ophelia biraz şaşkın görünerek başını salladı.

Bir an için elini uzatıp saçlarımın üzerinde gezdirdi ama sonra vazgeçmiş gibi göründü. Yanakları pembenin en güzel tonunda kızardı ve neredeyse ona bana istediği her yerde dokunabileceği konusunda güvence verecektim, ama ben fırsat bulamadan konuştu.

"Acımaması çok garip," diye iç geçirdi ve uykulu gözlerle bana baktı. "Sadece *iyi* hissettiriyor. Sanki mutluluk hormonlarıyla falan uyuşturulmuş gibiyim."

Bunu iyi bir şeymiş gibi söyledi ama onu herhangi bir şekilde uyuşturmak fikri bana pek iyi gelmedi. Aramızdaki bağdan, her ne ise, pişmanlık duymayı kendime yediremiyordum ama bunun oluş şekli beni biraz panikletiyordu.

Bunu neredeyse hiç konuşmamıştık. Ya Ophelia o an bunu istemiş ama şimdi pişman olmuşsa? Üstümde hafifçe titredi, benim yüksek vücut sıcaklığımın üzerinde yatmasına rağmen teni esintiyle serinledi.

Seni içeri götürmeliyiz," diye homurdandım, kollarımı sırtına doladım, burada donarak öleceğinden endişeleniyordum. "Üşümüşsün."

Ophelia kahkahaları bir iniltiye dönüşmeden önce bir an kahkahalarla sarsıldı, durgun bir orgazm onu ele geçirdi ve gevşek hale getirdi. Isırıkla birlikte güç rezervlerimin tekrar istikrarlı bir şekilde arttığını fark etmemiştim, Ophelia'nın şehveti beni muhtemelen *aylardır* insanlardan aldığımdan daha fazla besliyordu. Kendimi ondan uzaklaştırır uzaklaştırmaz sifon çekmem gerekecekti.

"Bunu kesinlikle iyi düşünmemişiz," diye homurdandı. "Bu dışarıda rahatlamak için garip bir pozisyon."

Homurdandım, bizi gölgelerle gizledim ve onları derme çatma bir battaniyeye dönüşene kadar manipüle ettim. Aşırı sıcak değildi ama rüzgârı teninden uzak tutmaya yetecekti.

İnsan bedenini hava koşullarından korumak için gerçekte ne kadar giysiye ihtiyaç vardı? Ophelia'nın giysilerini neredeyse hiç çaba harcamadan parçalamıştım.

vücut ısını korumak.

"Bu kovalamaca olayında beni şımarttığın için teşekkür ederim," dedi Ophelia sessizce, başını pazuma yaslayarak. "Hoşuna gitti mi? Yani, hoşuna gitmiş gibi görünüyordu ama ben sadece rahatsız olmadığından emin olmak istedim..."

Sözleri içimdeki bir şeyi yatıştırdı; Ophelia için sadece bir araç olduğumdan endişelenen bir yanımlı. Fantezilerini gerçekleştirmesi için uygun bir yol, daha fazlası değil.

Çok keyif aldım," diye onu temin ettim. "Isırdığın için pişman değil misin? Seni avlamak en ilkel içgüdülerimi ortaya çıkardı. Belki de zaten bu kadar gerginken bunu kabul etmekle akılsızlık ettim-"

"Isırığı seviyorum," diye araya girdi Ophelia. "Rahatlatıcı bir his."

Neyse ki başı hâlâ göğsümdeydi de kendini beğenmiş sırtışıma göremedi. "Ve ben çok sert değildim?"

"Daha sert olabilirsin, umurumda olmaz," diye cevap verdi, sesinde alaycı bir tını vardı. Daha sert *olabileceğimi* düşünmemiştim. Ophelia'yı avlama, yakalama, yere yatırma ve gücümü gösterme fikri hoşuma gitmişti ama ona gerçekten *zarar verme* fikri iğrençti.

Pençelerimi yan taraflarında gezdirdim, belindeki yumuşak çukurda oyalandım ve hafif bir orgazma dönüşen hafif titremenin tadını çıkardım, sıkkan amcığı taşaklarımı kurutuyordu.

"Geceleri Gölgele tarafından takip edilen sıradan insanları kıskanmamın çılgınca olduğunu düşünüyorsundur muhtemelen," dedi Ophelia nefes nefese gülerek. "Her zaman böyle tuhaf düşüncelerim olmuştur. Eskiden Gölgele ve geleceğin Avcıları olarak bizden beklenenler hakkında dersler alırdık-"

Cinayet, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

"ve ben de tüm bu süre boyunca Gölgele'le arkadaş olmaya çalışmakla ilgili hayaller kuruyor olurdum." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ve karşılık veren gülümsememi hızla saçlarının arasına sakladım.

Ophelia eşsiz miydi? Yoksa sadece eğilimlerini yaşlılarından daha mı kötü saklıyordu?

Deli olduğunu sanmıyorum. Genç Gölgele her zaman insanlar alemini merak eder, hatta oradaki deneyimlerinin nasıl olacağına dair biraz idealisttirler. Bu onların kendi güvenlikleri için eğitildikleri bir şeydir."

"Bu üzücü," diye nefes aldı Ophelia, parmağıyla iç kolumda tembelce daireler çizerek. Kıpırdamamak için elimden geleni yaptım, düğümümün mümkün olduğunca çabuk yumuşamasını istiyordum, böylece onu sıcak bir yere sokabilecektim. "Gerçi anlaşmanın yürürlüğe girmesiyle belki de artık böyle olmak zorunda kalmayacak, değil mi? Belki artık o idealizmin bir kısmını

koruyabilirler."

"Bizim hayatımızda değil," diye mırıldandım, iyimserliğini kırmaktan nefret ediyordum ama umutlanmasını da istemiyordum. Anlaşma bir ateşkeste ama Gölgeler ve Avcılar arasında kaybedilmiş bir aşk yoktu.

"Söz açılmışken," dedi Ophelia ihtiyatla. "Ben de sormak istiyordum, kaç yaşındasın?"

"Bin yıllık bir canavara kazığa oturtulduğundan mı korkuyorsun?" Alay ettim. Ophelia'nın amcığı etrafımda sıkıştı, nefesi kesildi. "Kazığa oturtulmuş deme."

"Neden? Hoşuna gidiyor," diye sırtarak cevap verdim, kendimi hareket etmemeye zorlayarak.

"Ben otuz yaşındayım. Yaşam sürelerimiz sizinkinden çok farklı değil, ancak çok daha az üretken bir şekilde çoğalıyoruz."

En azından bugünlerde. Kayıtlarımıza göre eskiden çok daha fazla Shades vardı.

"Siz çok genç bir kralsınız," diye sessizce gözlemledi Ophelia.

Beş yıl önce taç giydim. Babam insanlar aleminde beslenirken öldürüldü." Bu, düğümümün yumuşaması için yeterliydi ve dikkatlice çekip kurtuldum, karım temasın kesilmesiyle şaşkınlık içinde nefesini tuttu.

"Çok üzgünüm, Allerick."

O da ciddiye. İri kahverengi gözleri pişmanlıkla doluydu, sanki benim acım için ağlayacakmış gibi hafif bir parıltı vardı gözlerinde.

"Bunu sen yapmadın," diye alaycı bir şekilde cevap verdim, dik durmasına yardım ederek. "Gölge olmak böyle bir şey işte. Bizler burada yırtıcı hayvanlarız ama beslenmek için insanlar âlemine gitmemiz gerekiyor ve sizin bölgenizde hepimiz çaresiz birer avız. Eğer aramızda hiçbir bağ, hiçbir çekim olmasaydı, halkımı güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım anlaşmanın kritik bir unsuru olarak evliliğimize yine de saygı duyardım."

Ben de öyle yapacağım," dedi Ophelia sessizce. "Anlaşmayı korumak için elimden geleni yapacağım. Shades'in ölmesini ben de istemiyorum."

"Size inanıyorum, Kraliçe Ophelia."

Yaptığım battaniyeyi onun için bir giysi haline getirmeden önce kendi bedenimi her zamanki gölge pelerininle kapladım. Derme çatma elbiseye hayranlıkla bakarken göğsüm gururla kabardı; Ophelia farkında olmasa da bu büyük bir andı. Herkesin içinde *benim* gölgelerimi giyiyor, kokumla ıslanıyor, boynunda benim işaretimi taşıyordu.

Tıpkı taht odasındaki birleşmemizden sonra olduğu gibi, Levana'dan başka kimse görmeyecekti çünkü tamamen onun bizden önce gidip yolu açmasını planlıyordum. Karımı sarayda gölgeler içinde ve döllere içinde gezdirme fikri her ne kadar hoşuma gitse de, onun bu fikirden hoşlanacağını sanmıyordum ve onu utandırmak istemiyordum.

Ophelia giysi parçalarını topladı, malzemeleri toplarken bana alaycı bir bakış attı.

"Sızdırıyorum," diye iç geçirerek şikayet etti, iç bacaklarını silmek için malzemeyi kullandı.

"Karışıklığı en aza indirmek için seni her zaman geri taşıyabilirim," diye işaret ettim, içimdeki artık doymuş canavar ödülünü saraya geri taşımaya hevesliydi.

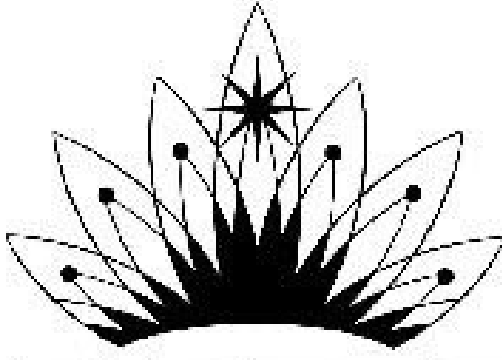
"Yemin ederim bunu başından beri planlamıştın," diye mırıldandı Ophelia, otomatik olarak bana doğru uzanarak. Göğsümde yine o garip his vardı.

Onu kolayca kaldırdım ve kumaşın bir kısmını gölgelerin gizlediği bacaklarının arasına sıkıştırdı, kollarını boynuma dolamadan önce tüm bu süre boyunca iyi huylu bir şekilde homurdandı.

"Beni tüm yol boyunca taşıyabileceğinden emin misin?" Kapıya doğru ilerlerken Ophelia şüpheyile sordu.

Homurdandım. "Unutma, benim diyarımdasın ve buradaki en yırtıcı hayvan benim, küçük kraliçe. Ayrıca çok yavaş yürüyorsun. Ne kadar çabuk odana dönersek, seni o kadar çabuk tekrar düğümleyebilirim."

On Altıncı Bölüm

OPHELIA

"Akşam yemeğine yürüyemeyecek kadar kemiksiz olacağım," diye düşündüm hayal meyal, hâlâ hareket ettirebildiğimden emin olmak için ayak parmaklarımı esnetiyordum. Odama döner dönmez Allerick beni yatağa atmış ve sanki milyonlarca kez boşalmamış gibi beni bir Gölge gibi sikmişti. bahçede.

Dayanıklılığımın onunkiyle boy ölçüşebileceğini düşündüğüm için kendimi biraz gülünç hissediyordum. O tamamen farklı bir seviyedeydi.

Isırık, birbirimize karşı duyduğumuz bu kemirici cinsel açlığı ne kadar artırırsa, kontrolün en zayıf kısımlarının geri geldiğini hissettim. Kendimizi bilinçsizce becererek bu bağ her neyse onu sağlamlaştırma ihtiyacının altında, bunun getirdiği bir rahatlık ve istikrar duygusu vardı. Sadece sekse dayalı *olmayan* gerçek bir ilişki kurabilirdik, eğer bu Allerick'in istediği bir şeyse.

Allerick'in düğümü yumuşadı ve bacaklarımı ne kadar sıkarsam sıkayım kontrol edemeyeceğim bir sıvı seli amımdan dışarı akmakla tehdit etti. Odaya dönerken uyluk kaslarımın sınırlarını çoktan test etmiştim, Allerick'in yürüdüğü her yerde arkamda bir döl izi bırakmamaya kararlıydım.

Bu plan fevkalade başarısız olmuştu.

Dönüş yolunda kimseyle karşılaşmak istemediğimiz için Levana önden gidip koridorları bizim için temizlemişti. Daha doğrusu ben istemedim. İçimden bir ses Allerick'in bu kadar umursamayacağını söylüyordu.

Saraydaki *herkes* onun özel bahçede beni ne hale getirdiğini görmüştü ve bunun boğazımda gururla duran, karıncalanan ısırik iziyle bir ilgisi olduğundan emindim. Levana, Allerick'in talimatlarını beklemek için bakışlarını özenle yere dikmeden önce, bir Gölge'de gördüğüm en büyük, yuvarlak gözlerle yarım an boyunca ona bakmıştı.

Kendime not: Bakalım Allerick Levana'ya zam yapacak mı?

Bu benim yapabileceğim bir şey miydi? Eski moda, evin hanımı tarzı? Ben sadece bir şey.

"Ne düşünüyorsun?" Allerick pençelerini sırtımda hafifçe gezdirerek sordu. Bu beni tamamen hazırlıksız yakalayan, anormal derecede rahat bir soruydu.

Yarın yapacağım şeyle ilgili. Ve ondan sonraki gün. Ve ondan sonraki gün." Allerick bana göz kırptı. "Peki senin ne planın var?"

"Bahçede dolaşmak. Konserve sebze yemek. Resimler çiziyorum. Belki insanlar alemine bir sonraki seyahatimde bir enstrüman alırım, kendime gitar çalmayı falan öğretirim," diye ekledim, iyi niyetime rağmen biraz alaycı bir şekilde.

"Burada enstrümanlarımız var," diye yanıtladı Allerick. Uç başının üzerinden uçarken çıkan *vınlamayı* duyabiliyordum.

"Doğru, kesinlikle." Allerick'in kasıtlı olarak anlayışsız davrandığını düşünmüyordum, muhtemelen bütün gün dinlenmek *istediğimi* varsaymıştı. Soren burada konsomatrislik diye bir şey olmadığını söylemişti ve ben de Orabelle'le bir sonraki çay içişimde yapabileceğim şeyler hakkında sohbet etmeyi aklıma not etmiştim.

Bana bir havlu falan getirebilir misin?" Kocamdan rica ettim, onun sikinden sıyrılıp yatakta yanlara doğru yatarken ve kalçalarımı sıkarken sesime bir sızlanma karıştı.

Çok asil ve hanımefendi bir jestti.

Her ne kadar Affra, Allerick'le aramızdaki şey her neyse, neredeyse neşeli görünse de, yine de yapmak zorunda olduğu çamaşırlar yüzünden kendimi kötü hissettim.

"Büyük küçük kraliçe," diye alay etti Allerick, yataktan kalkıp banyoya doğru ilerlerken. Neredeyse altın sarısı ışıktaki parlayan siki hâlâ yarı direktte duruyordu. Hiç tamamen yumuşamış mıydı? Onu hiç o şekilde görmemiştim ama yine de birlikte rahatladığımız da olmamıştı. Ya herkesin içindeydik ve örtünmüştük ya da ben onun üzerinde nefes nefese kalıp güvensizliklerim beni canlı canlı yemiyormuş gibi davranırken o içime gömülmüştü.

Allerick nemli bir bezle döndü ve ben de beklentiyle elimi uzattım. Büyük bir şaşkınlıkla elimi nazikçe kenara itti ve bacaklarımın arasına yerleşerek beni temizledi.

yoğun bir özen. Allerick'in dili bezin yerini aldığı anda irkilerek iç çekerek yatağa geri yerleştim.

"Dağınık olmanı tercih ederim," diye homurdandı, dili klitorisimi okşuyordu. Dizimle boynuzunu dürttüm, devasa cüssesiyle bacaklarımı kapatamıyordum.

"Kes şunu, klitorisim seks sarhoşu ve biraz uyumaya ihtiyacı var."

El bezini geri getirip işi bitirmeden önce iç uyluğuma doğru gülümsediğini hissettim. Daha az yapışkandım ama kesinlikle hala çarşafın her tarafına sızıyordum. *Artık sürekli bir sızıntı halindeydim.*

Allerick elindeki bezi bir kenara fırlattı ve sırtını yastıklara dayayarak tekrar yatağa uzandı. Yaptıklarımızın kanıtlarını sikinden temizlememiş olması dikkatimden kaçmamıştı ve içimdeki garip sahiplenici bir parça bu durumdan heyecan duyuyordu.

"Gel buraya," dedi tembelce, yanındaki yatağı okşayarak.

"Bir dakika içinde." Önüme döndüm ve başımı kollarıma yasladım, yatağın daha aşağısına ve onun ulaşamayacağı bir yere uzandım. Seksten sonraki bu anlar, ağızlarımız başka bir şeyle meşgul olmadan baş başa kaldığımız tek zamandı ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek istedim. Hatta biraz *konusmak*.

Bahçedeki kısa sohbetimizden sonra onun hakkında, yan yana oturduğumuz tüm resmi yemeklerde öğrendiğimden daha fazlasını öğrenmiştim ve daha iyi bir yargıya rağmen, Allerick'ten gerçekten *hoşlandım*. Muhtemelen hiçbir zaman şu anda sahip olduğumuzdan daha fazlasına sahip olamayacağımızı biliyordum - beni hala bir yabancı olarak gördüğü ve Shade işinde bana *gerçekten* güvenmediği açıktı - ama belki de hala ortak bir zemin bulabiliriz.

Bana güvenmesini istedim. Ya da en azından beni bekleyen bir düşman olarak görmemesini.

"Sanırım yakında biraz iş yapman gerekecek?" Ön tarafıma uzanıp vücuduma hislerin geri dönmesini beklerken sesim boğuklaşarak sordum.

"Neden böyle söylüyorsun?" Allerick sordu, oldukça masum bir soru olduğunu düşündüğüm bu soru için sesi beklediğimden biraz daha sertti.

Anlaşmadan hoşlanmayan Gölgelemlerle yaşanan dram yüzünden mi?" İhtiyatlı davrandım. "Haddimi aşmak gibi olmasın ama Meridia'nın Konsey'in önünde evliliğimizle ilgili o büyük iddiayı hiçbir kanıt olmadan ortaya atmasının bazı sonuçları olacak gibi görünüyordu."

Allerick onaylarcasına homurdandı. "Bu seni etkiliyor, haddini aşmıyorsun Ophelia. Genellikle insanlar alemde yürüttüğü keşif görevlerinden uzaklaştırıldı ve Damen o zamandan beri çoğunlukla annesinin taşradaki evinde kalmasına rağmen ona göz kulak oluyor. Meridia'nın bana ulaşma çabalarıyla yıllar boyunca pek çok kez uğraştı."

Eğer bu kadar dengesiz olmasaydı, neredeyse onun için üzülürdüm," dedim. "Belli ki senden çok hoşlanıyor."

Allerick homurdandı ve ben de koluma yaslanarak bu sesin ne kadar insani ve krala benzemeyen bir ses olduğuna gülümsedim. Belki de onu etkiliyordum. "Benden hiç *hoşlanmıyor*. Benimle *evlenmek* dışında bana karşı hiçbir romantik ilgisi yok."

"Bu oldukça büyük bir romantik ilgi gibi görünüyor," diye cevap verdim daha iyi düşünemedim. *Kahretsin*. İkimizden bahsettiğimi mi düşünecekti? Birlikteliğimizde filizlenmekte olan romantik bir unsur olduğunu hissediyordum ama Allerick'in aynı şekilde hissettiğinden emin değildim.

"Değil," diye alay etti Allerick.

Tamam, sanırım olmaz o zaman.

"Tüm o flörtleşmelerden ve acı verici baştan çıkarma girişimlerinden önce Meridia bana meydan okudu."

"Sana meydan mı okudu?" Yüzüne bakmak için kollarımın üzerinde yükseldim. İfadelerini henüz bir insan kadar iyi okuyamıyordum ama izledikçe daha fazlasını görüyordum.

Benim pozisyonum sadece bir noktaya kadar kalıtsaldır," diye açıkladı. "Eğer biri benden daha güçlü olsaydı, bana meydan okuyabilirdi."

Dur tahmin edeyim, kimse senden daha güçlü değil mi?" Onun kibrini bu kadar tahrik edici bulduğum için kendimden utanarak alay ettim. Gerçi kırmızı bayraklara karşı hep bir zaafım olmuştu.

Allerick sırtıttı. "Damen ve Soren bana hiç meydan okumadı ama ikisinin de kazanacağından şüpheliyim, özellikle de sizden beslendiğimden beri - dükkanlar hiç bu kadar sağlıklı görünmemişti, ayıracak o kadar çok şeyim var. Ne olursa olsun ikisinin de benim rolümle bir ilgisi yok. Damen sorumlulukla başa çıkamazdı ve Soren her zaman bir askerin kalbine sahip olmuştur. Meydan okumalar çoğunlukla daha düşük rütbeli ailelerden gelir ve sarayda bir yer kazanmak için en güçlülerini gönderirlerdi. Meydan okumayı kaybetseler bile -ki her zaman kaybederler- bazen varlıklı aileleri etkiler ve bundan fayda sağlarlar."

Meridia'nın davasında da böyle mi oldu?"

"Hayır," diye yanıtladı Allerick, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Meridia ve Soren farklı babalara sahip olsalar da sarayda anneleriyle birlikte büyüdüler. Meridia'nın bana meydan okumadan elde edebileceği pek çok fırsat vardı. O güç ve prestij *istiyordu*. Sanırım buna saygı duyabilirim."

"Bu uzun zaman önce miydi?"

Allerick yüzünü buruşturdu. "O sadece on beş yaşındaydı. Ben on sekiz yaşındaydım ve Veliaht Prens'tim. Akşam yemeğinden sonra yemek salonunda ayağa kalkıp doğuştan gelen hakkım için

bana meydan okudu. Soren'in utançtan ölebileceğini düşündüm."

"Kız kardeşi için endişelenmiyor muydu?" Alaycı bir tavırla sordum. Astrid sertifikalı bir baş belasıydı - iki elini de kullanabiliyordu ve bir dakikadan kısa sürede seksen bıçak fırlatabiliyordu - ama yine de denerse endişelenirdim

onun gibi bir şey.

Biz arkadaşlık, endişelenmesine gerek olmadığını biliyordu. Ne zaman benden çok daha zayıf biri bana meydan okumaya kalksa, bir süre onunla kavgaya eder, sonra da bilincini kaybedene kadar onu yere sererdim. Kendini savunamayanları dövmem."

Kolayca etkilenen kalbim sanki kocamın kendisinden daha güçsüz insanları dövmemesi çok takdire şayan bir şeymiş gibi çarptı.

Daha yüksek standartlara ihtiyacın var, diye içimden azarladım.

Meridia'ya da böyle mi yaptın?"

Allerick mırıldanarak onayladı. "Biraz gösteriş yapmasına izin verdim, sonra da onu uyuttum. Kötü bir dövüşçü değildi -çocukluğundan beri eğitim alıyordu- ve bu yüzden şu anda en başarılı gözcülerimizden biri. Onu yarışmada yendikten sonra birkaç yıl benimle konuşmadı, sonra aniden üzerime geldi. En hafif tabiriyle rahatsız ediciydi."

Kesinlikle kıskanmıştım ama garip bir kıskançlıktı bu. Belki de Allerick'in ses tonundan Meridia'yla hiç ilgilenmediğini anladığım ve Meridia'yla gerçekten bir şeyler yaşama riski olduğunu düşünmediğim içindir. Daha çok sahiplenici bir kıskançlık gibiydi; kimsenin kocama bakmasını bile istemiyordum.

Ona başka bir soru sormak için ağzımı açtım ama Allerick'in uyarıcı hırıltısı sözümü kesti ve kalçalarımın arasından utanç verici bir ıslaklık fışkırmasına neden oldu.

"Başkaları hakkında konuşmaktan bıktım. Bu yataktayken sadece biz varız," diye gürledi, ön tarafına doğru yuvarlandı ve bana doğru süründü.

"Allerick," diye inledim. "Hâlâ yapış yapışım."

"Ben de seni böyle seviyorum," diye karşılık verdi, arkama geçti ve kalçalarımı havaya kaldırdı. Dizlerimin üzerinde dengede durmaya çalıştım, göğüslerim yatağa bastırılmış halde kığım yukarı kalktı. "Acıyor mu?"

Dili uyluğumun iç kısmını yavaşça yaladı ve daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamış gibi mırıldandı.

"Ben iyi bir ağrıyım," diye onu temin ettim. Kötü bir yara olsam bile, ona hayır diyebilecek kadar kendimi kontrol edebildiğimden emin değildim. Sadece konuyu değiştirmekle kalmayıp, yatakta sohbet etme kavramını da reddetmesi dikkatimden kaçmamıştı. Birlikte yalnız kaldığımız tek zaman buydu.

Güzel, güzel, güzel.

Gerçi buna üzölmek için daha sonra zamanım olacaktı çünkü Allerick'in pençeleri kalçalarım

batıyor, beni iyice ayırıyor, dili giriş yerimde alaycı bir şekilde dönüyordu ve eğer alabileceğim şeyle yetinmek zorunda kalırsam, bundan daha kötü şeylere katlanabileceğime karar verdim.

ALLERICK

Onu yatağa yatırmayı bitirdiğimde Phelia derin bir uykuya dalmıştı, düğümüm onun sıcak ve ıslak amcığının içinde saatler geçirmiş gibi hissettirdikten sonra nihayet tamamen sönmüştü. Onun tang'ı

Kan dilimde kaldı ve bana onu ısırma dürtüsüyle aklımı ne kadar kaybettiğimi hatırlattı. Beni *cesaretlendirme* şekliyle. Yine de Ophelia bu kadar memnun görünürken, uykusunda bile ağzının etrafında bir gülümseme oynasırken, kendimi pişman olmaya ikna edemedim.

Karımın benim hakkımda ne hissettiği, hatta ne hissetmesini istediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bana bir hediye vermişti. Göğsümde rahat bir ağırlık gibi duran, bizi birbirimize bağlayan garip bağdan bu kadarını biliyordum. Boynundaki ısırık izi oldukça hızlı iyileşiyordu ama vücudu hâlâ çoğunlukla insandı ve benimkinden daha fazla dinlenmeye ihtiyacı vardı, bu yüzden onu dilimle tekrar uyandırma isteğini görmezden geldim ve izi gördüğümde göğsümden dışarı fırlamakla tehdit eden, Ophelia'nın ilham verdiği garip yeni bir fenomen olan şüphesiz gürültülü mırıltıyı bastırdım. *Benimkini*. İşaretin anlamı buydu.

Onun kalbine asla sahip olamayabilirdim, nasıl sahip olacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu ama Ophelia hâlâ benimdi.

Onu işaretlemiştim, içini ve dışını.

Bilmiyor olabilir ama o da beni işaretlemişti. Keskin dişleri ve pençeleriyle değil. *varlığı*. Her zaman üzerimde olmasını sağladığım nefis kokusundan bahsetmiyorum bile.

Günün birinde Damen bu konuda bir şeyler söyleyecek ve ben de onun suratına bir yumruk atmak zorunda kalacaktım.

Sessizce yataktan kalktım ve rahatsız ettiğimiz yorganı Ophelia'nın çıplak sırtının üzerinden geçirerek kapıya doğru ilerledim. Ben hareket ettikçe aramızdaki bağ gerildi, sanki onu terk etmemi istemiyormuş gibiydi ve bu garip bir ayarlama olacaktı. Ophelia da bunu hissedebilir miydi? Yuvarlandı, kolu uykuda bana doğru uzandı ve kararlılığım sağlam bir darbe aldı.

Kendini doğaüstü bir şekilde bir canavara bağladığını fark ettiğinde yaptıklarımızdan pişman olacak mıydı? Şimdi olmasa bile, insan alemine ilk dönüşünde boynundaki o işaretle kız kardeşinin gözlerinin içine bakmak zorunda kaldığında pişman olacaktı.

Kız kardeşinin ne düşündüğü önemli değil, dedim kendi kendime. Ophelia sadece işareti kabul etmekle kalmamıştı.

Bunun için *yalvardı*. Onu istemediği hiçbir şeye zorlamamıştım.

Kendimi sessizce koridora bırakmadan önce vücuduma gölgeler örttüm. Akşam yemeğini kaçırmıştık ama Damen'ın bizi idare ettiğinden emindim. Muhtemelen tam olarak ne yaptığımızı ima ederek.

Bu düğünce içimi bir tedirginlik kapladı. Tebaamın karımı çekici bulduğumu ve bu arzularla hareket ettiğimi bilmesine bir itirazım olduğundan değil, ama içlerinden biri bu fikre karşı çıkarsa Ophelia'yı hedef haline getirmek istemiyordum.

Düğünümüzden önce, bir Avcı ile birliktelik yaşamak zorunda kaldığım için bana acıyan, bu kavramın duydukları en iğrenç şey olduğunu söyleyen pek çok fısıltı vardı.

Karımı hiç itici bulmamıştım. Ophelia ile yakınlaşmak hiç de zor değildi.

Affra koridorda kendi odasına doğru ilerliyordu ama ben elimi kaldırıncaya durdu.

"Kraliçe akşam yemeği yemedi. Gece uyanırsa odasında onun için bir şeyler hazırlayabilir misiniz?"

"Elbette majesteleri," diye kabul etti Affra başını eğerek. "İkiniz için de yeterli mi?"

"Hayır, ben kendi odamda olacağım," dedim ona, çoktan uzaklaşmıştım. Kapımı kapatmadan önce yüzündeki onaylamama ifadesini gördüğüme yemin edebilirdim.

Kalmalı mıydım?

Hayır, kesinlikle olmaz. Daha önce hiç kalmamıştım, şimdi başlamak garip olurdu. Ayrıca, Ophelia kalmamı istememişti. Yanında uyumamı isteyip istemediğini sorardı herhalde.

Yine de kendi odama girdiğimde yatağımın özellikle soğuk ve davetkâr görünmediğini inkâr edemezdim. Ophelia'yla beni birbirimize bağlayan bağ ya da her neyse, şimdi ondan uzakta olduğum için kendimi doğal olmayan bir şekilde gergin hissediyordum ve kendi yatağımın karanlık örtülerinin altına girdiğimde biraz rahatsızlık duydum.

Yarın herkesin karşısına çıkıp aramızdaki bağlantıyı açıklamamız gerekecekti muhtemelen. En azından Damen ve Soren'e bundan bahsetmem gerekecekti ama Konsey'i birkaç gün erteleyebilsem bile Ophelia'nın boynuna gömülü devasa diş izleri soru işaretlerine yol açacaktı.

Her zaman giysileriyle kapatabilirdi ama izimi saklayan her şeyi parçalamayacağımdan tam olarak emin değildim. Onu ısırmak sahiplenme duygusunu *hafifletmemiş*, sadece yeniden yönlendirmişti. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Sahiplenme duygusu şimdi daha kontrol edilebilir geliyordu. Belki de sırf karıma baktı diye birinin suratını pençelemek istemeden günü atlatabilirdim.

Tanrılar adına, umarım bu Ophelia için bir canavar sıkme fetişinden daha fazlasıdır, çünkü hızla benim her şeyim olmaya başlamıştı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca çarşafLARımın içinde rahatsız bir şekilde dönüp durdum, huzursuz hissediyordum. Bir hırıltıyla battaniyeleri geriye attım ve bu kadar huzursuz hissederken gecenin bu kadar durgun ve sessiz olmasına sinirlenerek doğruldum.

Çok yanlıŞ hissediyordum. Peşimi bırakmayan bir yanlıŞlık hissi vardı ve bunu hemen şimdi düzeltmem gerekiyordu.

Neydi o?

Ben kraldım, Tanrı aşkına. Eğer sorunları çözmüyorsam, benim ne anlamım vardı? Derimin altında huzursuz bir his vardı ve kendi aptallığıma iç çekerek fark ettim ki bu huzursuzluk muhtemelen sadece hortumlama ihtiyacımdan kaynaklanıyordu.

Bu öğleden sonra Ophelia'dan beslenmeden neredeyse hiç vakit geçirmemiŞtim, harcanmamış güçle patlayacak gibi olmama şaşmamalı. Bir planım ve sorunuma bir çözümüm olduğu için tatmin olmuş bir şekilde ayağa kalktım ve kendimi gizledim, Ophelia'nın kapısının önünde duraksamadan önce kendinden emin adımlarla koridora çıktım.

Göğsümdeki bağlantı, bu küçük iyileştirilmiş mesafede daha da yerleşmiş hissettirdi. Belki de ayrı odalarda uyumak artık işe yaramayacaktı, gerçi şimdi değişiklik talep ederek içeri dalarsam muhtemelen onu korkuturdum. *Yarın*. Ona benim daha büyük ve daha iyi döşenmiş odama taşınması fikrini önerdim. Kendini orada daha rahat hissediyorsa, kendi odasını resim çizip dinlenebileceği bir alan olarak tutabilirdi. Belki de önerdiği gibi bir enstrüman çalmaya başlar.

Ophelia'nın kapısında başımı sallayarak kendime bir *başka iyi plan konusunda* güvence verdim.

Gece muhafızları yanlarından geçerken selam verdiler ama hortumlama odasına giderken duraklamadım. Bunu yapmalıydım.

Bu kadar fazla güç taşımak neredeyse suç gibi geliyordu. Toplayıcılarımızın topluma vermek üzere bu kadarını biriktirmesi için insan aleminde haftalar, belki de aylar süren bir çalışma gerekirdi.

Hızla dolan mağazalar, yaldızlı çiçekler, altın ışık küreleri... Ophelia bu diyar için bir mucizeydi.

Öyle olmasa bile, o benimdi ve benim için bir mucizeydi.

Sarayın benim kanadımın yakınındaki koridorlar boştu ama sifonlama odası boş değildi. Toplayıcı olarak çalışan üç Gölge, insanlar âlemindeki beslenme gezilerinde topladıkları fazlalıkları döküyordu.

"Kral Allerick!" diye soluk soluğa bağırdı içlerinden biri ve hortumlamayı aniden durdurarak selam verdi.

"Lütfen devam edin," diye ısrar ettim, bir pipo seçerken devam etmelerini işaret ettim. "Ben burada yokmuşum gibi davranın."

Yapmazlardı. Çocukken ben etraftayken herkesin davranışlarını değiştirdiğini fark etmem uzun sürmemişti ve herkese eşit davranma çabalarımın rağmen tahta çıktığımda bu durum daha da aşırı bir hal almıştı. Sadece Soren ve Damen bana biraz normal davranıyordu.

Ve Ophelia. Hâlâ bazen benim yanımda kendini sansürlüyordu ama başlangıçta olduğu kadar değil. Gülümsemeleri artık samimiydi ve beni kızdırmaktan çekinmiyordu. Bunu her yaptığında midem *bulanırdı*.

Fazla enerji derimin altında mırıldanarak serbest kalmaya can atarken boynumu birkaç kez döndürdüm. Odadaki diğer tüm Gölgelelerin sessizleştiğini fark edince, avuçlarımı borunun ağzının altında birleştirdim ve yavaşça nefes vererek fazla enerjiyi bedenimden geçirip ellerimde topladım. Geçen sefer olduğu gibi, borudan tavana doğru hızla yükselen enerji yoğunluğu neredeyse kör ediciydi; daha önce bu odada hiç görmediğim parlak bir beyazdı.

Arkamdan sessiz solumalar geliyordu ama ben onları duymazdan gelerek kendi güç seviyelerim tekrar rahatça sabitlenene kadar birikimi serbest bırakmaya odaklandım. Rahat olmaktan çok daha fazlası -Ophelia bana kendimi yenilmezmişim gibi hissettirdi.

"İnanılmaz," diye fısıldadı biri. *Roisin*, diye düşündüm belli belirsiz. Saraydaki en zengin Shades'lerden birinin en küçük kızıydı ve ailesinin isteklerine karşı gelerek toplayıcı olarak kariyer yapmıştı.

Üçüyle yüzleşmek için döndüm, yüzlerinde şaşkın ifadelerle mağazanın içinde kaybolan son parlayan enerjiye baktıklarını görünce şaşırmadım.

"Kraliçe Ophelia krallığımız için bir armağandır," dedim, bu ani güç bolluğunun nereden kaynaklandığını açıklamak için bir şeyler söylemem gerekiyordu. "Onun korkusundan asla

beslenmedim. Anlaşmayı hiçbir şekilde tehlikeye atmazdım.

yol."

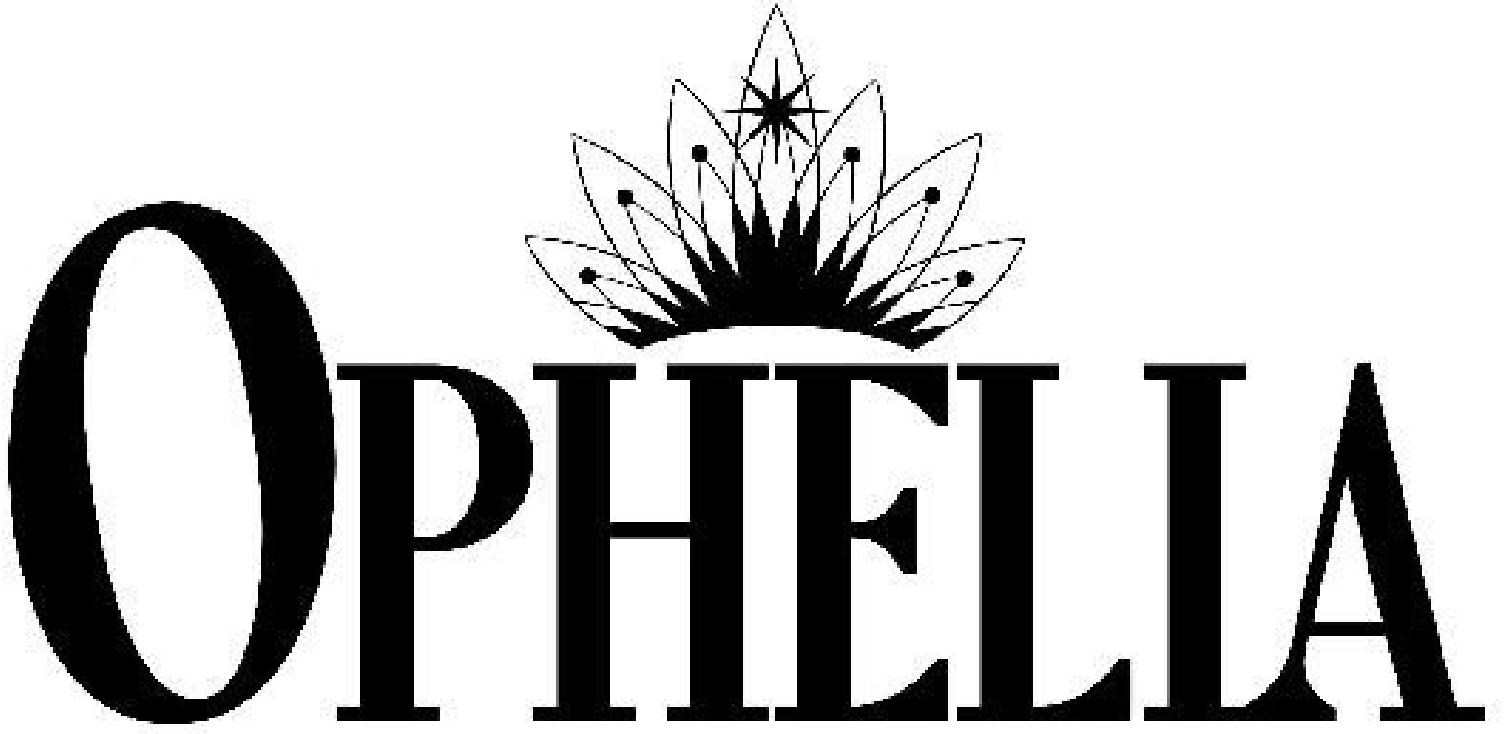
"Yaşasın Kraliçe Ophelia," diye mırıldandı Roisin, artık sessiz olan boruya bakarak. "Çok yaşa Kral Allerick. Krallığımız sizin birliğiniz altında gelişecek."

Göğsümde yine o tuhaf his başladı ama Ophelia'nın uyandırdığı hisle aynı değildi.

Bu bir umut olabilirdi.

Yarın, Konsey'e Ophelia'nın taç giyme törenini planlamalarını söyleyeceğim.

On Sekizinci Bölüm

“Queen Ophelia!”

Yastığa doğru tutarsız bir şeyler mırıldandım ve bana dokunmaya çalışan kişiden uzaklaştım.

Gözbebeklerimi zımpara kağıdıyla kaplanmış gibi hissedecek kadar bitkin olduğumda benimle konuş.

“Kraliçe Ophelia, uyanmalısınız, bu çok önemli.”

Affra. Affra benimle konuşuyordu. Ve önemliydi.

Kaşınan göz kapaklarımı zorla açtım ve hiçbir şeyle yüz yüze gelmedim çünkü yatağımın diğer tarafı boştu. Dün yaptıklarımızın kurumuş kanıtları hem çarşafı hem de tenimi kapladığı için çarşafı iğrenç görünüyor ve kendimi battaniyenin içinde koza gibi sarmaladığım için dün gece ısırgan bir kocayla aynı uyku alanını paylaşmışım gibi görünmüyordu.

Bu muhtemelen olması gerekenden daha fazla acıttı.

Boynumdaki iz karıncalandı ve kendimi dikleştirirken parmaklarımı üzerinde gezdirdim.

“Pardon, kalktım, kalktım,” diye Affra'ya güvence verdim, onunla yüzleşmek için döndüm ve gözlerimdeki kanlanmanın bir kısmını kırptırdım. “Ne oldu?”

Affra elini uzattı, karmakarışık saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve bana belirgin bir şekilde anaç görünen hüznü bir gülümseme verdi. “Anlaşma bozuldu. Avcılar Konseyi'nden temsilciler burada, avluda bekliyorlar.”

“Allerick biliyor mu?” Nefes nefese kaldım, yarı yarıya yataktan düştüm, çırılçıplak olduğumu umursamadan.

Tamam, belki biraz önemsliyordum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde banyoya gidip Afra'nın görüş alanından çıktım.

"O zaten orada," diye cevap verdi Affra ben üstümü değiştirirken kapıdan. Soğuk ve nemli el bezini karnıma bastırarak durakladım ve cildimdeki sıvıların bir kısmını silmeye çalıştım.

Zaten orada mı?

Acıdı. Olmamalıydı - taç giymiş bir kraliçe değildim ve burada resmi bir rolüm yoktu - yine de kendimi hiç o an hissettiğim kadar kralın atanmış yatak arkadaşı gibi hissetmemiştim, soğuk banyoda tek başıma dururken, ortadan kaybolmadan önce beni sersemlettikten sonra döllerini üzerimden silerken.

Benim hakkımda böyle mi düşünüyordu?

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kendimi yıkayıp yüzüme soğuk su sıçratırken boğazım düğümlendi, bunun beni şık göstereceğini umuyordum ama daha çok içinde bulunduğum korkuyu üzerimden atmak içindi. Bir zırh gibi makyaj yapmak için biraz zaman ayırmayı tercih ederdim, ama en azından beni biraz toparlamak için bir ruj sürdüm.

Affra kapıdan bana bir yığın kıyafet uzattı ve ben de iç çamaşırlarımı ve dizime kadar uzanan siyah bir elbise giydim. Bu unvan gerçekten bana ait değilmiş gibi hissettirse de. Boynumdaki ısırık izi, duygusal durumum kadar çığ ve hassas hissettirdi ve uyluklarımın arasındaki ağrı aniden bir şekilde suçlayıcı hissettirdi, sanki uyluklarımın arasındaki ağrı ve bölgesel işaret benim tek olduğum şeydi. Kralın *fahişesi*. İlginç bir oyuncak.

Bir kraliçe değil. Sevilen bir eş değil. Sadece canavarlar için azan bir pazarlık kozu.

Sadece güvensiz davranıyorsun. Duygusal olarak yorucu geçen birkaç günün ardından biraz hassas hissediyorsun.

Önemli bir şey değil.

Göğsümde beni Allerick'e *bağlayan* o his -*bağ* ya da her neyse- gergin hissediyordum. Dün tüm o orgazmların arasında nasıl hissettirdiğini ya da ne anlama geldiğini inceleme fırsatım olmamıştı ama şimdi bir gerginlik hissi vardı. Bir anlamı var mıydı? Bir şekilde Allerick'in duygularını mı algılıyordum, yoksa kendi stresimin bir yansıması mıydı? Belki de mesafeyle ilgiliydi çünkü beni terk etmiş olması önemli değildi, onun yanına dönmek için can atıyordum.

Ugh, utanç vericisin, diye içimden azarladım, düşmeden önce ani bir gözyaşı hücumunu geri kırdım.

"Levana sana eşlik etmek için burada," dedi Affra ben banyodan çıkarken sessizce, gözleri boynumdaki ize takılmıştı; bırakın bu balıkçı yakalı elbiseyi, boğazlı bir kazağın bile tam olarak kapatacağından şüpheliydim.

"Teşekkür ederim," diye aceleyle cevap verdim, ayakkabılarımı giymek için acele ederken ayaklarımın üzerinde tökezledim. Damen ona kitabı verme fırsatı bulmuş muydu? Isırık izinden dolayı pek de şaşırılmış görünmüyordu.

"Kraliçe Ophelia," diye seslendi Affra usulca, elim kapının kolundayken. "Acele etmeyin. Sen kraliçesin. *Seni* bekliyorlar."

"Bunu krala söyle," diye iç geçirdim, kapıyı çekip açtım ve koridora çıktım. Levana başını eğdi, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Ne biliyorsun?" Koridorda ilerlemeye başlamışken sordum.

Pek bir şey yok, buraya seni almaya geldim. Sadece Avcılar Konseyi'nden üç temsilci geldi ve dün gece onaylanmamış bir alanda beslenen bir Gölge tarafından anlaşmanın ihlal edildiğini iddia ettiler. Siz gelene kadar başka bir şey söylemediler."

"Yapmazlar mı?" Şaşkınlıkla sordum. Bu hoş bir şeydi. Sanki beni fikirlerine önem verilen biri olarak görüyorlardı.

"Sağlam ve dinç olduğunuzdan emin olmak istiyorlar ve onlar, bilirsiniz, anlaşmayı bozmadan önce hapsedilmeniz ya da cezalandırılmanız mümkün değil," diye bitirdi Levana, sesi acımasız geliyordu.

Bilmiyordum ama biliyormuş gibi başımı salladım.

"Onaylanmamış bir alanda beslenmek anlaşmayı çöpe atacak kadar büyük bir ihlal değildir, değil mi?" Koridorda güçle yürürken sordum.

Levana'nın cevap vermeden önce tereddüt ettiğini hissettim. "Olabilir."

Kahretsin.

Bir *Gölge* neden anlaşmayı bozsun ki? Bu konuda bazı görüş ayrılıkları olduğunu biliyordum ama Allerick'in de açıkça belirtmeye çalıştığı gibi, bu tarafın çıkarları söz konusuydu. *Hayatları* tehlikedeydi.

Giriş holüne ulaştığımda nefes nefese kalmıştım ve yüzüm muhtemelen domates gibi kızarmıştı ama oyalanarak daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum.

"Kraliçe Ophelia," dedi Damen, ön kapının yanında beklerken. "Tanrılar adına, kardeşim, berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye kestirip attım, ona ters ters baktım, her ne kadar sevecenlik ifadesi karşısında içten içe biraz erimiş olsam da. Her zaman bir erkek kardeşim olsun istemiştım, her ne kadar onu Astrid olarak hayal etmiş olsam da, saçları daha kısa ve penisli doğduğu için ebeveynlerinin onayını daha fazla almış bir erkek kardeş.

Herkes kendini kaybetmeden önce oraya gitmelisin. Dur bakalım. Seni daha muhteşem göstereceğim.

Belki de hazır başlamışken ısırığın üzerini örteriz, böylece Avcılar paniğe kapılmaz."

Ona bunun ne anlama geldiğini sormadan, terleyen yüzüme ince bir gölge tabakası indi. "Az önce bana bir peçe mi yaptın?"

"İstediğin zaman çıkarırım, ama sana gizemli bir hava katıyor," dedi Damen memnun bir baş hareketiyle ve avlunun kapısını açmaya başladı bile.

İtiraf etmeliyim ki, gölge tülüm ne kadar kırmızı ve nefes nefese olduğumu örterken geniş ön merdivenlerden aşağı süzülürken kendimi daha derli toplu ve gizemli hissediyordum. Avcılar Konseyi'nden üç temsilciyi hayal meyal tanıdım ama isimlerini hatırlayamadım. Gölgeler âleminde gerçek formlarıyla Gölgeler tarafından kuşatılmış olmaktan son derece rahatsız oldukları çok açıktı.

Eğer Allerick onunla ilk karşılaştığımda böyle görünseydi, muhtemelen ben de dehşete düşerdim. Neredeyse öfkeden titriyordu, özenle yapılmış tacı onu olduğundan daha uzun ve heybetli gösteriyordu.

İşte buradasın Ophelia," dedi Konsey Üyelerinden biri. "Artık başlayabiliriz."

"*Kraliçe* Ophelia," diye hırladı Allerick ve Avcı'nın yüzünün kızarmasına neden oldu.

Beni beklediğiniz için teşekkür ederim," dedim en ağırbaşlı sesimle ve kocamın yanında durdum. Göz ucuyla bir hareket dikkatimi çekti ve aşağıya baktığımda bir gölge pelerinin alt kısmını gördüm. Perdenin arkasından Damen'a kaşlarımı çatarak baktım ama bakışlarını Allerick'e dikmiş, ağzında bir gülümseme oynayıyordu.

Sen gelene kadar konuşmayacaklardı," diye homurdandı Allerick. Doğru ya. Beni beklememiş, ne olduğunu bile *anlatmamıştı*. Her zaman olduğu gibi, beni şaşırtmaması ya da hayal kırıklığına uğratmaması gereken şeyler her ikisini de yapmıştı.

"Dün gece, bir Gölge onaylanmamış bir yerde bir insandan beslendiğinde anlaşma ihlal edildi," dedi bir başka Konsey Üyesi.

"Bu yeni bir sistem, masum bir hata olduğuna eminim," dedim nazıkçe. Belki haddimi aşıyordum, belki *de* ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Allerick kesinlikle *gerilimi azaltmak* yerine *tırmandıracak gibi* görünüyordu ve bu kimsenin yararına olmazdı.

"Ne yazık ki *Kraliçe* Ophelia, beslenmenin Konsey karargâhından yirmi adım ötede gerçekleştiği göz önüne alındığında, durumun böyle olması pek olası değil. Bu bir mesajdı."

"Bu ne zaman oldu?" Allerick alçak bir sesle sordu, gölgeler buhar gibi üzerinden yükseliyordu. Hades'in derinliklerinden yükselmiş ve herkesi kendisiyle birlikte oraya sürüklemeye hazırmış gibi görünüyordu.

"Saat on biri biraz geçiyor," diye cevap verdi şimdiye kadar sessiz kalan, sesi titreyerek. Etrafımızdaki Gölgelelerin kırıkmış burunlarına bakılırsa, Avcılardan en az biri ciddi bir korku feromonu yayıyordu.

"Tamam. O sırada insan aleminde kimin olduğunu kendi tarafımızdan araştıracağız ve oradan daraltacağız. Kim olursa olsun mümkün olan en ağır cezaya çarptırılacak. Her iki taraf da halklarına anlaşmanın önemini ve değerini tekrar teyit edecek ve anlaşmayı ihlal eden Gölge ibret olsun diye cezalandırılacak."

Allerick'in çözümü bana tamamen makul geldi -bu sert cezanın neyi gerektirdiğine bağlı olarak- ama üç Konsey Üyesi de başlarını salladı.

"Anlaşma hükümsüz ve geçersizdir," dedi ilki. "Şartlara göre, 'Gölgeler onaylanmamış bölgelerde beslenmeyecektir'. Dünya genelindeki her Avcılar Konseyi binasının etrafındaki üç millik yarıçap onaylanmamış bir bölgedir ve bu durum anlaşmada açıkça belirtilmiştir."

"Yani bu kadar mı? Tek bir hatalı besleme yüzünden onları *öldürmeye* geri mi döneceksiniz?" İnanamayarak sordum.

"Anlaşmanın şartları açıktı. Elimiz kolumuz bağlı."

"Bu bir kaçış," diye tükürdüm. "Güç simsarlarının çoğu burada duruyor. Eğer bu işi yapmak isteseydiniz, yapabilirdiniz."

Damen arkamdan onaylar gibi bir ses çıkardı ama ben bunu fark etmedim bile. Allerick dönüp yüzünde o güne kadar gördüğüm en anlaşılmaz ifadeyle bana baktığında bunu fark etmedim. Bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu ve bu inanılmaz derecede tedirgin ediciydi.

Nerede duruyorduk? Isırdığı için pişman mıydı ve bu yüzden mi ben uyur uyumaz gitti? Bilmem gerektiğini düşünmediği için mi anlaşmanın bozulduğunu bana söyleme zahmetine girmemişti, yoksa bana söyleyecek kadar *önemsememiş* miydi?

"Gideceğim ve beslenme sırasında insan aleminde kimin olduğunu göreceğim. Anlaşma şimdi yürürlükte olsa da olmasa da *o zaman yürürlükteydi* ve bu ihlalin göz ardı edilmesine izin vermeyeceğim," dedi Allerick Konsey Üyelerine soğukkanlılıkla.

Bana döndü, yüzünde hâlâ o esrarengiz ifade vardı. "Uygun gördüğünüz şekilde devam etmeniz için sizi yalnız bırakayım, Kraliçe Ophelia."

Uygun gördüğüm şekilde devam etmek mi?

Avcılara son bir kez sertçe bakan Allerick oradan ayrıldı ve Soren'in peşinden saraya doğru kararlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Damen'a döndüm, sanki kalsa mı gitse mi bilemiyormuş gibi gergin bir şekilde etrafta dolanıyordu. Levana hâlâ yakınımnda duruyor, neredeyse gerginlikten titriyordu.

"Beni açığa çıkar," diye fısıldadım Damen'a, ona sulu bir gülümseme vererek. "Onunla gitmelisin."

Damen geri çekilirken gölgelerin perdesi aralandı, hissettiği endişe yüzünden okunuyordu, beni üç Konsey Üyesi ve Levana ile yalnız bıraktı. Yakınlarda başka Gölgeleler de vardı -Konsey üyeleri ve muhafızlar- ama hepsi bizi görmezden geliyor gibiydi.

Ayak bileklerimin etrafındaki gölgeler kaybolmadı ve bir anda onları Damen'in yaratmamış olması gerektiğini fark ettim. Pelerin Allerick'ten miydi?

Onlarla yüzleşmek için geri döndüğümde avcılardan birinin nefesi kesildi, dehşete düşmüş bakışları boynuma odaklanmıştı. "Sana ne yaptı böyle? Seni *parçaladı*."

"Hayır, hiç de öyle olmadı-" Parmaklarımı hemen ısırığa doğru kaldırırken yüzüm ısınmaya başladı.

"Buraya zarar vermemeniz gerekiyordu. İzinsiz besleme olmasa bile, anlaşma bozuldu. Tebrikler, Bayan Bishop. Artık eve dönebilirsiniz."

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Eve mi? Ben zaten evdeydim.

"Gel Ophelia, bu cehennem çukurundan çıkalım. Ailen seni görmek için sabırsızlanacaktır," dedi bir diğeri, ses tonunda tartışmaya yer yoktu.

Bundan oldukça şüpheliydim. Destek almak için Levana'ya baktım ama gözlerindeki umutsuzluk midemi bulandırdı. Gerçekten bu muydu? Allerick'in 'uygun gördüğüm şekilde devam et' derken kastettiği şey bu muydu? İstedğim gibi gitmemi mi istiyordu?

İfadesinde nefret ya da güvensizlik yoktu ama daha şimdiden avlunun etrafındaki Gölge muhafızlarının huzursuzca yer değiştirdiklerini görebiliyordum, beni savunmaya gelip gelmeyeceklerinden emin değildiler.

Etrafıma bakınırken, Avcıların arkasında, obsidyen geçide en yakın yerde duran muhafızla göz göze geldim. Gözlerinde belirsizlik yoktu, kararsızlık yoktu. Meridia'nın bana bakarken takındığı nefret dolu bakışın aynısı onda da vardı ve pençeleri sanki onları etime geçirmenin nasıl bir his olacağını hayal ediyormuş gibi tehditkâr bir şekilde yanlarında esniyordu.

Korkumla avluyu kokuttuğum konusunda Levana'nın ya da bir başkasının onayına ihtiyacım yoktu. Gölgeleler âlemindeki geleceğim artık böyle mi görünüyordu? Antlaşmanın koruması olmadan, Allerick'in koruması olmadan, en başından beri ateşkesi hiç istememiş olan o küçük ama sesi çok çıkan Gölgeleler grubu için yürüyen bir hedeftim. Bir umut sembolü, berbat bir başarısızlık sembolüne dönüştü.

Olabilecek ama olmayan her şeyin bir hatırlatıcısı. Beni sevmeye başlayan Gölgeleler bile eninde sonunda bunun için bana kızacaklardı.

"Yara taze görünüyor," diye mırıldanıyordu avcılardan biri diğeri. "Belki de acil tıbbi

müdahaleyle, annesi görmeden önce yara izini hafifletebiliriz."

Peçeyi takmaya devam etmeliydim, ancak hissettiklerimi gizlemiş olsa da, saklanmak *istemiyordum*.

Bu bendim. Ophelia Bishop, başarısız Avcı ve eski Gölgeler Kraliçesi. Görünüşe göre kocam tarafından terk edilmiştim, sarayından istediğim gibi çıkabilirdim çünkü anlaşma bitmişti ve artık bana ihtiyacı yoktu. Fazla bir şey değildi ama ben buydum.

Avcılar Konseyi'nin üç üyesi orada durmuş, bir şeyler söylememi, onlarla birlikte gitmemi bekliyorlardı - muhtemelen yüzümde minnettar bir gülümsemeyle, burada geçirdiğim zamanın ne kadar berbat olduğuna dair hikayelerle doluydum.

Minnettar hissetmedim.

Sanki göğsüme bir buz kıracağı saplanmış ve beni kalbimden bağırsaklarıma kadar keserek aşağı doğru çekiyormuş gibi hissediyordum. Her şey çığ ve açıktaydı ve *acıyordu*.

Yanıldığımı düşünmek canımı acıtıyordu. Safça Allerick'e karşı geliştirdiğim duyguların karşılık bulduğunu *varsaymıştım* -ummuştum- ama bana buna dair hiçbir belirti vermemişti, değil mi? Bana karşı sahipleniciydi, benden şiddetle etkileniyordu ama bu *aşk* değildi ve ben birini diğeriyle karıştırarak aptallık etmiştim.

Kalırsam ikimizi de zor bir duruma sokacaktım. Ya daha sonra benden kurtulmak zorunda kalacaktı ya da bana zarar vermek isteyenlerden beni korumak için zaman ve enerji harcaması gerekecekti çünkü o onurlu bir Gölge'ydi ve yapılacak doğru şey buydu.

"Şey, sanırım eşyalarımı almam gerekiyor," dedim kısık sesle, kelimeleri ağzımdan zorla çıkararak.

Yara bandını yırtıp at. Şimdi hallederseniz daha az acıyacaktır.

Size eşlik edeceğiz-"

"Hayır, teşekkür ederim," diye araya girdim, bir avcı heyetini evime götürme fikrinden rahatsız olmuşum. *Eski* evime. "Tamamen güvende olacağım. Beni burada bekleyebilir ya da geçitten geri dönebilirsiniz, ben de tek başıma takip ederim."

"Güvenli olduğuna emin misin? Anlaşma artık sizi korumak için yürürlükte değil."

"Kraliçe Ophelia bu duvarların içinde daima güvende olacak," dedi Levana sert bir sesle, yanıma sokularak. "O benim kraliçem ve dostum. Onu *hayatım* pahasına güvende tutacağım."

Sesindeki sertlik, duruşundaki inkar edilemez saldırganlıkla birleşince geri çekildiler ve gözyaşlarımı tutarken boğazım acıyla sıkıldı.

Şimdi minnettar hissediyordum.

"Gidelim," dedim ona, elimi koluna koyarak. "Çabuk olacağım."

Saraya geri dönerken Levana yanımdan ayrılmadı, sert ve savunmacı bir duruşu vardı. Beni

korumak için *kendi* halkına saldırmaya hazırđı.

Neyse ki buna gerek kalmadı. Her zamanki gibi koridorda nöbet tutan Verner ve Andrus'un yanından geçtik ve emin görünmeseler de geçmemizi engellemek için herhangi bir harekette bulunmadılar.

Levana'nın onlara attığı parıltı buna yardımcı olmuş olabilir.

"Bir gün arkadaş olacağımızı hep biliyordum," dedim ona sessizce, gözyaşlarımın akmasını dileyerek, akarsa kokusunu alacağını bilerek. "Ve seni çok özleyeceğim."

O zaman *kal*," dedi Levana kasvetli bir sesle. "Anlaşmayı siktir et. Senin evin burası. Gitmeni istemiyoruz."

"Allerick-"

"Seni herkesten korurum, kocanın aptallığından bile" diye mırıldanınca irkilerek güldüm.

"Bu vatana ihanet gibi bir şey değil mi? Bunu söylemeye izin var mı?" Yatak odamın kapısını son kez açarak sordum, Affra burada olmadığı için bencilce minnettardım, böylece başka bir acı verici veda etmek zorunda kalmayacaktım.

Muhtemelen vatana ihanettir," diye kabul etti Levana. "Ama bizi terk ettiğine göre, kim söyleyecek? Kral Allerick adil ve iyi bir hükümdar. Ne yazık ki senin güzel yüzün yüzünden senin de ne kadar adil ve iyi bir hükümdar olabileceğini fark edemeyecek kadar dikkati dağılmış durumda."

Bastırmaya çalıştığım gözyaşlarımla daha çok hıçkırık gibi gelse de homurdandım ve bavulumu duvara dayalı boş durduğu yerden alıp yatağın üzerine attım ve çekmecelerden kıyafetlerimi çıkardım.

Levana ile şifonyerin arasına girerek üst çekmeceyi dikkatlice açtım ve çizimlerimin olduğu dosyaya ve malzeme çantama baktım. Neredeyse onları burada bırakmak isteyecektim - ait oldukları yer burasıydı ve Allerick'i çizme şeklim gelecekte bakması acı verici olacaktı. O kadar evcilleşmemişti ki, romantik zevklerimi her zaman daha canavarca bir yöne çeken şey de buydu. Ben de vahşi ve evcilleşmemiş hissetmek istiyordum. Çekingenliğimi bir kenara bırakıp sevişmek, kavga etmek, ziyafet çekmek ve kibar, sessiz ve uyumlu olmak yerine temel içgüdülerimin hüküm sürmesine izin vermek istiyordum.

Ama hayat bu şekilde yürümedi. Uzun vadede değil.

Resimleri dikkatlice topladım, birini kocama veda hediyesi olarak bıraktım ve geri kalanını malzemelerimle birlikte nazıkçe çantaya yerleştirdikten sonra makyaj masasına geçerek onu da boşalttım.

Parmaklarım Damen'in buradaki ilk günümde bana verdiği kocaman kuzgun saç iğnesinin

üzerinde durdu. Kraliçe için bir hediye idi ve belki de onu alıp çantama koymakla bencillik etmişim ama saklayacak bir şeyim olsun istiyordum. Hayatımın en güzel döneminden bir anı.

Keşke bir alyansım olsaydı, diye düşündüm alaycı *bir şekilde.* Kafamın arkasına kocaman bir kuzgun iğnesi takmaktan daha gizli olurdu.

"Giy onu," dedi Levana sessizce, ben onu gizlice ipek bornozuma sarmaya çalışırken, hediye olmasına rağmen biraz hırsızlık yapıyormuşum gibi hissediyordum.

"Ne?" Sesimi doğal olmayan bir şekilde yükselterek sordum.

"Saç tokasını takmalısın, paketlememelisin. Bu gümüş."

Levana'ya bakakaldım. "Damen bana bir *silah mı* verdi? Bu cesurca bir hareket. Ya silahı kardeşinin üzerinde kullansaydım?"

"Ne olduğunun farkında bile değildin, yani görünüşe göre bu hiçbir zaman bir risk değildi," dedi Levana sert bir şekilde. "Sana neden Gölge öldüren bir silah verdi bilmiyorum ama iyi ki vermiş. İnsan diyarına döndüğünde korumasız kalacaksın."

"Gölgeler benim için orada daha az tehlikeli," diye iç geçirdim ve Allerick'i tekrar görsem bile bunun onun konuşamayan, cisimsiz, yüzen bir versiyonu olacağını hatırlatmaktan nefret *ettim.* Umarım ziyaret etmezdi. Bir hayaleti görmek gibi olurdu.

"Her şey aynı," diye mırıldandı Levana. "Rozeti tak."

"Bu bir iğneli kuzgun," diye belirttim, ağır kuzgunu elbisemin bir cebine, sivri gümüş iğneyi de diğer cebine dikkatlice yerleştirirken, elbisenin kalın kumaşının garip yumruları büyük ölçüde gizlemesine şükrettim. "Kafamda iğnelenmiş bir kuzgunla Avcılar Konseyi karargâhına geri dönemem."

Son birkaç eşyayı da bavula atıp fermuarını çekerken Levana homurdanarak karşı çıktı, sestem ırkıldı. Bu serin taş odada çok gürültülü ve çok doğal olmayan bir sestti. Yani *son.*

Astrid'in evinden aldığım tüm eşyaları ve onları getirdiğim spor çantasını bırakmıştım. Avcıların eşyalarımı aramak istemesi durumunda, yapmam gerektiği gibi portalları üzerinden geri dönmediğim için diğer eşyaları ne zaman aldığıma dair soruları olacaktı.

Bu anlaşmanın ihlali miydi? Önce ben mi ihlal ettim?

Spor çantasını olduğu yerde bırakmaya karar verdim; Allerick'in onu atmak zorunda kalmasına biraz sinirlenmesi, Astrid'i Avcılarla birlikte riske atmaktan daha iyiydi. Belki bir gün tozluklarım ve büyük boy kazaklarım da Orabelle'in kolyesi gibi burada birer kalıntıya dönüşürdü. Garip bir şekilde, bu düşünce beni rahatlattı. Sanki ben gittikten sonra bile bir parçam evim olarak gördüğüm bu diyarda kalacaktı.

Levana, ben ağır çantayı yataktan kaldırmaya çalışamadan yanımda belirdi ve pençelerini kumaşa geçirmeden dikkatlice sapından tuttu. Artık onu yeterince iyi tanıyordum.

Söyleyeceğini söylemişti ve beni fikrimi değiştirmeye ikna etmeye çalışmayacaktı, her ne kadar onaylamadığı yüzünden belli olsa da.

Koridorlarda ilerlerken nefesinin altından "Calix çok kızacak," dedi. Verner ve Andrus'a garip bir veda eli salladım, onlar da bana sempatik bir bakışla karşılık verdiler.

Mutfağına kavuştuğu için muhtemelen rahatlayacaktır."

Levana homurdandı. Ben resmen kraliçeyken hiç bu kadar hürmetkâr olmamıştı ama şimdi bu maskeyi kesinlikle düşürmüştü. "Kesinlikle hayır. Neredeyse hiç kimseyi sevmez ve daha da azına saygı duyar. Ama seni seviyor ve saygı duyuyor ve dinleyen herkese gölge diyarı için ne kadar iyi olacağını söylüyordu."

Ağlama, ağlama, ağlama.

Orabelle konusuna hiç girmeyeyim bile. Kralın öngörülebilir gelecekte annesinden uzak durması gerekebilir-"

Bir köşeyi döndük ve giriş holünde bizi bekleyen manzara karşısında ikimiz de aniden durduk. Gölgeler.

Saray çalışanları duvarlara dizilmiş, başlarını eğmiş sessizce duruyorlardı. *Saygı* ile eğildiler. Benim için. Bu kez, kendimi bir ayağımı diğerinin önüne koymaya zorlarken, öne doğru fırlayan ve yanaklarımdan sessizce süzülen gözyaşlarımı geri itemedim.

Levana'nın adımları bu anı uzatmak istercesine yanımda sürükleniyordu, muhtemelen bu kadar çok kişinin sessiz desteğinin fikrimi değiştireceğini umuyordu. Yine de taç giymiş bir kraliçe değildim ve Allerick'i bana bağlanmaya zorlayacak bir anlaşma olmadan, bu zaten sadece bir zaman meselesiydi. Kocamla artık beni istemediğine dair kibarca rahatsız edici bir konuşma yapmak zorunda kalmaktansa, saygınlığımın bir kısmını koruyarak ayrılmayı tercih ederdim.

Bu utanç beni öldürür.

Bana, beni çekici bulmasa bile, anlaşmanın yürümesi için evliliğimize saygı duyacağını söylemişti. Artık bir anlaşma yoktu. Bu teşvik *olmadan* evliliğimize saygı duymakla ilgili hiçbir şey söylememişti.

Avluda yeniden görüldüğümde üç Konsey Üyesi hafifçe gevşedi, gözyaşlarımı fark ettiklerinde garip bir şekilde başka tarafa baktılar.

"Kraliçe Ophelia," dedi yumuşak bir ses arkamdan. Arkamı dönersem onun gözlerindeki acıyı göreceğimi bildiğimden ve bunu istemediğimden gözlerimi kıstım. Geldiğim andan itibaren bana büyükannem gibi davranan Gölge'ye veda etmek istemiyordum.

"Affra," diye hıçkırdım ve yüzümü ona döndüm. "Çok özür dilerim."

Veda etmeden kaçtığın için mi? Olmalısın, canım. Ama sana söylemek istediğim bu değil. Kitabın bir bölümünü çevirdim." Nefesim kesildi. "Sen buraya aitsin. Burası bir zamanlar ışık ve renklerle dolu bir dünyaydı ama Avcılar -Avlananlar- burayı *terk ettiler ve yanlarında* götürdüler. Sen de onlardan birisin. *Sahiplenildin*. Eşinle birlikte buraya aitsin."

Bu kesinlikle bana benziyordu, her zaman avlanmak istemiştim. Allerick'in sahiplenici bakışlarını üzerimde hissetmekten, beni bahçede takip etmekten, dişlerinin boğazıma batmasından zevk almıştım...

"Fark etmez, artık bunun için çok geç," diye fısıldadım sadece Affra'nın duyması için. "Artık türlerimiz arasında bir anlaşma yok ve... ve o beni istemiyor. Benim onu istediğim gibi değil."

Benim onu sevdiğim gibi değil.

Affra uzandı, yanağımdaki bir damla gözyaşını silerken pençelerini dikkatle serbest bıraktı. "Katılmıyorum ama eminim hangimizin haklı olduğunu yakında göreceğiz. Bir Gölge bu anlaşmayı bilerek bozdu. O tokayı taktığınızdan emin olun kraliçem."

Ona sulu bir gülümseme verdim ve uzanıp bileğini hızlıca sıktıktan sonra arkamı dönüp geçide yöneldim, yolda çatık kaşlı Levana'dan bavulumu aldım. Ciddi bir şekilde başını salladı ve ben de onun sarılmayı sevmediğini, özellikle de bu kadar çok muhafız varken sarılamayacağını anlayarak başımı salladım.

Gözyaşlarım durmak bilmedi ama ben başımı dik tuttum ve korkmayı reddettim. Burada geçirdiğim zaman hayatımın en güzel zamanıydı. Hayatımda ilk kez bir aidiyet, dostluk ve *yuva* duygusu hissetmiştim. Aşık olmuştum. Aynı zamanda kalbim göğsümden sökülüp atılmıştı ve keşke atılmasaydı diye düşünsem de en azından bir şeyler hissediyordum çünkü insanlar alemindeki bir hayatın sonsuz bir hiçlik ufku olacağını biliyordum.

Güle güle, Kral Allerick.

ALLERICK

I Sarmal koridorlarda hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı ilerledim, aşağıya, avlunun altındaki sadece birkaç onaylı Gölge'nin ulaşabildiği en güvenli alana indim.

Gölgelerim obsidyen kilide uzandı, giriş talep etmek için taşa bastırdı ve ağır kapı sessiz bir tıkırtıyla açıldı.

Pişmanlık üzerimde ağır bir yük oluşturuyordu. Haftalardır anlaşmayla ilgili protestolar ve hoşnutsuzluk gösterileri vardı; çoğu gün onlarla ilgilenmek için saraydan ayrılıyordum. Diplomatik bir şekilde, Konsey ve benim anlaştığımız gibi. Tebaama zeki ve makul varlıklar olduklarına inandığım gibi davranmış ve barış antlaşmasının bize getirdiği avantajları anlatmışım ve çoğunlukla işe yaramıştı. Evet, Gölgeler hâlâ kısıtlamalardan, Avcıların nerede ve ne zaman beslendiğimizi bilmesi kavramından rahatsız oluyordu ama bunun bize, özellikle de aramızdaki en savunmasız kişilere getirdiği emniyet ve güvenliğin sınırlamalara değdiğini anladılar.

Belki de her gün öğle yemeği için Ophelia'yla buluşmak üzere saraya dönmeye fazla odaklanmışım. Muhafiflerin üzerine daha sert gitmeli, onları kızdırmak için bu paranoyak kötü durum senaryolarını kimin beslediğini bulmak için daha fazla çaba göstermeli ve bunun yerine onları ibretlik bir hale getirmeliydim.

Evlilik beni yumuşatmıştı.

"Bunu kim yapar ki?" Çoğunlukla kendi kendime mırıldandım. "Bu çok pervasızca. Kaosa neden

olmaktan başka ne kazanabiliriz ki?"

En genç Konsey Üyesi Teague, küçük odada bana katılırken mırıldandı: "Belki de amaç kaostur. Soren, kendimi bu şekilde savunmasız bırakmak için ekstra korumaya ihtiyacım olduğunu bildiğinden, bana mümkün olduğunca yakın durdu.

Üstümüzde taş tavana gömülü beş obsidyen taş vardı; biri merkezde, dördü de etrafındaydı. Bunlar beş portalın her biri için kardeş taşlardı ve en sık kullanılan ve en büyük saray portalı merkezdeydi.

Geçidi kullanmak için gereken kanın bıraktığı imzaları gözden geçirebilir ve zamanlamaya göre daraltabilirdim, ancak bu kesin olmayan bir bilimdi ve her Gölge'nin imzasını ezberlememiştim. Eğer tanımadığım biriye, gidip onu avlamam gerekirdi.

"Allerick," dedi Damen, odanın köşesinde toplanmış eski Konsey Üyelerinin arasından geçerken sesi alışılmadık derecede ciddiye. "Burada olmaman gerektiğini düşünüyorum."

"Bunu yapabilecek tek kişi benim."

Krallıktaki her bir Gölge'yi tanımlama gücü yalnızca hükümdara aitti. Odamdan çıkmadan önce tacımı taktığım için şanslıydım çünkü bağlantının çalışması için beni hükümdar olarak işaretleyen kanlı obsidyene ihtiyacım vardı.

"Biliyorum, biliyorum, ama Ophelia için endişeleniyorum," diye yanıtladı Damen.

"Levana onunla birlikte, diğer pek çok muhafız gibi." Kaşlarımı çattım ve avlunun etrafına konuşlanmış tüm muhafızların üç Avcı için yeterli olup olmadığını merak ettim. İnsan diyarında savunmasızdık ama burada açık ara avantajlıydık. "Risk altında olduğunu düşünseydim onu asla yalnız bırakmazdım."

"Ne? Ona *zarar* vereceklerini sanmıyorum. Bence onu gitmeye ikna edecekler."

Alay ettim, dikkatimi ondan uzaklaştırıp kafamdaki büyümlü imzalar ve zaman dilimlerini dönüştürme konularına odaklandım. "Ophelia gitmez, burası onun evi. Onu Konsey Üyeleri'nin sorumluluğuna bıraktım. Biz bazı cevaplar verene kadar burada kalmak isteyeceklerini umuyorum."

"Bunu *umuyorsun*," diye düzeltti Damen sessizce. Haklıydı, bunu umuyordum. Avcıların tek bir ihlal yüzünden tüm anlaşmayı çöpe atacak kadar acımasız olmayacaklarını umuyordum. Bundan kimin sorumlu olduğunu bulup ibret olsun diye cezalandırabilirsem, bu hasarı telafi etmeye yeter miydi?

Öyle olduğuna inanmak zorundaydım. Türümü güvende tutmak için bu anlaşmayı sağlamak için yaptığımız tüm çalışmaların boşuna olmadığına inanmak zorundaydım.

Kafamı boşaltmak için uzun bir nefes vererek gözlerimi kapattım ve kollarımı kaldırarak gölge imzalarının zayıf izlerini portal portal içime çektim. Hemen, bunu yapanlara kadar daralttım

O zamanlar insan alemindeydim, bu da bana hala yirmi kadar seçenek sunuyordu.

Bazılarını tanıdım. Benim için çalışan izciler, birkaç mahkeme üyesi. İsimlerini saydım, Teague'in kâğıda çiziktirmesini dinledim. Onlar seçeneklerdi ve onları göz ardı etmek aptallık olurdu ama yine de...

"Ne söylemiyorsun?" Damen sessizce sordu, beni okuma konusunda her zaman herkesten daha zekiydi.

"Meridia o sırada insanlar alemindeydi," diye iç geçirdim, Soren'in yanımda gerilmesinden nefret ediyordum. Tüm kusurlarına rağmen Soren kız kardeşini seviyordu ve onu her zaman en kötü dürtülerinden kurtarmaya çalışmıştı.

"Muhtemelen bir kazaydı," diye mırıldandı Soren. "Bir kaza olmalı. Belki de beslenmesi çok uzun sürmüştü ve olmaması gereken bir bölgede kontrolünü kaybetmiştir."

Bu saçma bir açıklamaydı ve ikimiz de bunu biliyorduk, ama ilk tepkisinin onun suçlu olduğunu varsaymak olması dikkatimden kaçmamıştı. Onunla aramızdaki Geyler bağta fark ettiğimden daha mı ciddiydi? Ophelia'dan hoşlanmadığını biliyordum ama bunu aptalca bir kıskançlığa bağlamıştım.

"Git onu bul da görelim," diye emretti Damen, Soren'e, nadiren yaptığı bir şekilde öne çıkarak.

Soren'in ayrıldığını hissettim ama Damen onun yerini alırken görevime odaklandım, ben savunmasızken arkamı koruyor, bilmediğim imzaları ezberliyor ve böylece onları takip edebiliyordum.

Hepimiz Meridia olduğunu biliyoruz," dedi Damen nazikçe. "Burada geçici bir alternatif bulmaya çalışarak zaman kaybetmemeliyiz çünkü Soren'in iyiliği için o olmadığını *umuyoruz*."

Yaptığım işe devam etmek için onu görmezden geldim ve dikkatimi tamamen görevime verdim. Hatalı olanın Meridia olması muhtemel görünse de, araştırmamı yaptığımdan emin olmak istiyordum, böylece gerekirse diğerlerini de bulabilecektim.

Onları aklımda tuttuğum anda gölgeleri üzerimdeki portallara geri saldı ve gözlerimi ışığa karşı kırıştırdım. Damen çoktan rahatsız edici bir yoğunlukla bana bakmaya başlamıştı.

"Tuhaf davranıyorsun," dedim ona dürüstçe.

"Sen bana her zaman daha ilgili olmamı söylüyorsun. Ben de dahil oluyorum," diye cevap verdi Damen, sanki her şey apaçık ortadaymış gibi. "Ayrıca, Ophelia'yla birlikte olabilmen için burada işleri halletmeme ihtiyacın var."

"Ophelia'yla her zaman yaptığım gibi öğle yemeğinde buluşacağım, eğer onları burada tutuyorsa muhtemelen Avcılar Konseyi'nden temsilcilerle de. Belki de onları taç giyme törenine davet ederek anlaşmayı yeniden sağlam bir zemine oturtmaya çalışırım. Gelin, bakalım Soren'e yetişebilecek

miyiz, böylece Avcılara uygun bir çözüm sunabiliriz."

Taç giyme töreni mi? Bence fazla iyimser davranıyorsun. Bu bir savaş ilanıydı, Allerick," dedi Damen, sesi alışılmadık derecede ciddi idi. "Siz ve Konsey  yeleri anlaşmadan ne kazanacağımızı anlamayı reddeden aptalları ikna etmeye çalıştınız ama bu eylem sizin yönetiminize karşı doğrudan bir isyandı. Meridia'ya sert bir şekilde karşı çıkmanın zor olduğunu ben de sizin kadar biliyorum, onun büyümesini izledik ve o Soren'in kız kardeşi, ama bu kabul edilemez."

Damen'dan tavsiye almaya alışkın değildim - tavsiye vermeye hakkı vardı, ama hiç vermedi. Ve haksız da sayılmazdı. Ophelia'yı zehirlemeye alışan Gölge çukura atılmıştı ama diğer tüm asiler ve muhalifler, kısmen onlarla aramızdaki ilişkileri dengede tutmak için serbest bırakılmıştı. Köşede toplanmış bizi dikkatle izleyen Konsey  yelerine baktım.

"Eğer Meridia sorumluyrsa, onu çukura sürgün etmek niyetindeyim," diye duyurdum tepkilerini izleyerek. Çukur, kimsenin gölgesinden çıkamadığı, sürekli parlaklıkla dolu bir delikti. En kötü hapishanemizdi ve sadece en kötü ihlaller için kullanılırdı. "Anlaşmayı ihlal ederek her Gölge riske atılmıştır. Bu, ağır bir cezayı hak eden ağır bir suçtur. Serbestçe konuşun, Konsey  yeleri."

Raina bir adım  ne çıktı, onu son gördüğümden on yıl daha yaşlı görünüyordu. "Hiçbirimiz kendimizden olanları cezalandırma fikrinden hoşlanmıyoruz, özellikle de Avcılarla yapılan ateşkese kendi halkımızdan daha çok değer veriyormuşuz gibi görünüyorsa..."

" yleyiz," dedim açıkça. "Ama ateşkese kendi halkımız *için* değer veriyoruz."

"Elbette," dedi Maddox ciddiyetle. "Destegimiz sizinle, Kral Allerick."

Güzel. Soren'i bulalım ve bu işi bitirelim."

Damen ve ben, kendimizi Soren ve Meridia'nın annesinin kır evinin eteklerindeki karanlık giriş odasında bulana kadar çeşitli muhafızlardan gelen bir dizi mesajı takip ettik. Bu bölgede, Illtal'da bir aile koltukları vardı, ancak en prestijli bölgeler değildi ve taş cephenin çökmekte olan durumuna ve aşırı büyümüş bitki örtüsüne bakılırsa ev nadiren kullanılıyor gibi görünüyordu.

Bu bölgede daha önce de antlaşmayla ilgili huzursuzluklar olmuştu. Bilmem gerekirdi.

 n bahçeye doğru ilerledik ve bir an için yaprakların hışırtısı ve kuşların sessiz cıvıltısı dışında hiçbir ses yoktu ve yanlış bilgi verildiğini düşünmeye başlamıştım. Sonra içeriden camlar gürültüyle kırıldı ve iim acıyarak yanlış bilgi vermediğimizi anladım. Meridia içeride Soren'le birlikteydi ve işler hiç de iyi gitmiyordu.

"Hadi," diye homurdandım, Damen peşimdeyken ön kapıya doğru koştum. Kapıyı çekip açtım, cam bir vazo kafama doğru uçarken sola doğru daldım ve Damen'dan kıl payı kurtuldum.

"Sakin ol Meridia," diye homurdandım. Soren onu gölgeleriyle kısmen zapt etmemiş olsaydı durum daha da kötü olabilirdi ama Meridia güçlüydü ve ulaşabildiği her şeyi kardeşine fırlatırken onları neredeyse silkelemişti. Neyse ki hiçbirisi gümüşten yapılmış gibi görünmüyordu.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı Soren. "Buraya geldiğim anda kaçmaya çalıştı."

"Tam olarak masum bir Gölge'nin yapacağı hareketler değil," dedim hafifçe, kendi gölgelerim Meridia'nın fark edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde yerde sürünüyor, onu yerinde tutmak için ayak bileklerine dolanıyor, sonra ortasına dolanıp kollarını iki yanına sıkıştırıyordu. Az önce arakladığı şamdan elinden düştü ve bir gümbürtüyle yere çarptı.

"Ben masumum!" diye tısladı, şaşkınlıkla kaşlarını çatmadan önce bağlarımdan kurtulmak için kıvranıyordu. Onu bu kadar kolay zapt edebileceğimi beklemiyordu, bu çok açıktı, ama karımın şehvetiyle beslendikten sonra tam güçteydim ve kendimi *yenilmez* hissediyordum.

Beslenmemiş olsaydım bile, şu anda hiçbir şeyin beni durduramayacağını hissediyordum. Meridia halkım için bir tehditti, *karım* için bir tehditti ve buna izin veremezdim.

"Bu sefer gerçeği söyle," diye emrettim, gölgelerimden biri katılaşıp boynuna dolandı. Herhangi bir zarar verecek kadar sıkı değildi ama istersem neler *yapabileceğimi* hatırlatıyordu.

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etmeyin majesteleri," diye mırıldandı Meridia, hemen taktik değiştirdi ve yüzüne rahatsız edici derecede boğucu bir ifade yerleştirdi.

"Tanrı aşkına, Meridia, yeter," diye tükürdü Soren. "Kendini yeterince küçük düşürmedin mi?"

Burada küçük düşürücü olan sensin," diye karşılık verdi, kardeşine ters ters bakarak. "Herhangi bir şey, herhangi biri olabilirdin ama sen kralın kucak köpeği olmayı seçtin. Sen tüm aile soyumuz için bir utanç kaynağısın."

"Evet, eminim sen Çukur'da çürürken tüm aile *Soren'den* utanacaktır," diye homurdandı Damen. Soren'in çenesi hafifçe gerildi ama bakışlarındaki teslimiyeti görebiliyordum.

"Avcılar Konseyi binasının hemen dışında bir insanla beslendin mi, evet mi hayır mı?" Boynundaki gölge ipini esneterek sabırsızca sordum.

Meridia inatla çenesini yukarı kaldırdı. "Evet."

"Neden?" diye üçümüz birden sorduk.

Bunu onlar önerdi. Ayrıca bana yirmi dört saat daha sana bir şey söylemeyeceklerini bildirdiler, lanet olası hainler," diye mırıldandı.

Burada ihanete uğradım.

"Onlarla çalışıyorsun" dedim, göğsümde bir boşluk hissi oluşmuştu. Avcılar başından beri benimle oyun mu oynuyorlardı? Anlaşma en başından beri bir oyun muydu?

Bazıları. Avcılardan bazıları benim gibi vizyoner. Beni çukura atsanız da umurumda değil. Aslında, atmalısınız. Bakalım destekçilerimin gelip beni çıkarması ne kadar sürecek. Kraliçe olduğumda bunu başarıyı zengin bir şekilde ödüllendireceğim. Avcıların da yardımıyla, yönetiminize karşı isyan çoktan başladı." Elleri bağlı ve sayıca az olan biri için son derece kendini beğenmiş görünüyordu.

Odaya bakıyormuş gibi yaptım. "O destekçiler şimdi nerede? Yerdeki kırık camların arasında mı saklanıyorlar?"

Meridia'nın bakışları karardı. "Benim için gelecekler."

"Belki," diye onayladım. "Bunu yaptıklarında kendilerini senin yanında bulacaklar. Gidelim, yapmam gereken işler var. Her şeyi mahvetmiş olabilirsin ama ben düzelteceğim. Bu anlaşmanın senin yüzünden bozulmasına izin vermeyeceğim."

Meridia *bazı* avcılar demişti, *hepsi* değil. Belki hâlâ bu işi yürütebilme şansımız vardı.

Belki de Avcılar Konseyi

"Bir anlaşma bizi *zayıf* gösterir," diye tükürdü Meridia, onu yerinde tutan bağlara karşı sonuçsuz bir mücadele vererek. "*Benimle* evlenmeliydin. Birlikte *harika* olabilirdik."

Homurdandım. "İlk fırsatta beni uykumda öldürecektin, seni güce aç psikopat."

Cevap veremeden ağzını sarmak için bir kırbaç daha savurdum. Soren ve Damen yanımda olduğu halde onu arkamdan arazinin dışındaki karanlık giriş odasına sürüklemeyen önce daha fazla zehrini dinlememe gerek kalmadı. Kuşkusuz bir duruşma yapılması gerekecek olsa da, Konsey ve ben onun kaderini tartışana kadar onun Çukur'da güvende olmasını istedim, sonra karıma geri dönmek istedim.

Ophelia şu anda ne düşünüüyordu? Onu Meridia ile çalışan avcıların yanına mı bırakmıştım?

Kesinlikle değillerdi. Meridia'nın onlarla anlaştığı zaman çizelgesini takip etmemişlerdi, bu da muhtemelen onun işbirlikçisi olmadıkları anlamına geliyordu.

Ne olursa olsun, o Avcıları burada, bizim bölgemizde görmek Ophelia'yı sinirlendirmişti, gerçi bir şeye üzüldüğünde bunu bilmemden hoşlanmazdı. Şu anda Avcıların temsilcileriyle konuşacağından emindim, yapmakta ustalaştığı gibi durumu sakinleştirecek ve umarım onları

Bu ihlali görmezden gelmeye ve kendi muhalifleriyle ilgilenmeye daha yatkınlardı. Onlar gittikten sonra Affra'dan ona rahatlatıcı bir banyo hazırlamasını isteyecektim. Avcılar ortaya çıktığından beri zihnime hâkim olan öfkeyi bastırarak beni Ophelia'ya bağlayan ipi aradım.

Garip.

O neredeydi? Aramızdaki bağ gerilmiş gibiydi. Doğal olmayan bir şekilde. Meridia'nın izini sürmek için bugün her zamankinden daha fazla yol kat etmiştim, muhtemelen bu yüzdendi. Belki de aramızdaki bu bağ fiziksel olarak bu kadar ayrı kalmamızdan hoşlanmıyordu. *Ben* hoşlanmadım.

Bir dahaki sefere topraklarımda seyahat ederken karımı da yanımda götüreceğim. İdeal olarak başında bir taç ve karnında bir bebekle. Bu görüntü kalbimin göğsümde garip bir şekilde yana doğru çarpmasına neden oldu.

Onlarla nasıl iletişim kurdu ki?" Biz gölge gibi yürürken Damen kendi kendine mırıldandı.

"Bunun gibi, sanırım," diye cevap verdim suratsızca. "Tahminimce insanlar âleminde tek taraflı bir konuşma oldu ve sonra da Avcıları aradaki bölgeye götürdü, böylece etkileşime girebildi. Portallarda buna dair hiçbir kayıt olmayacaktır."

Meridia'yı karanlığın içinde sürükleyerek Çukur'dan birkaç yüz metre ötedeki giriş odasına geldim. Burası hapis haneye gidip gelmemizi sağlayan tek karanlık noktaydı ama bunun dışında kilometrelerce öteden görülebilen kör edici bir ışık feneriydi.

Meridia bunaltıcı ışık karşısında irkilirken, ben de kendi rahatsızlığımı gizleyerek onu parlak ışıklı patika boyunca yürüttüm; bu patika, dışarı çıkanları engellemek için tepesinde çapraz gümüş parmaklıklar bulunan dairesel bir çukura açılıyordu, gerçi çıksalar bile dış halkada devriye gezen muhafızlar onları yakalayacaktı.

"Majesteleri!" dedi içlerinden biri telaşla, bana ulaşmak için acele ederken tökezleyerek ve eğilerek.

"Bu hainin halka açık bir duruşma düzenlenene kadar güvenli bir şekilde tutulması gerekiyor." Halka açık bir yargılama formaliteden ibaretti, çünkü bu hain ve korkak Gölge müsveddesinin bir daha krallığıma girmesine izin vermeyecektim. "Onu serbest bırakmak için dışarıdan yardım beklediğini zaten iddia etti, en çalışkan Gölgelerinizin onu her zaman izlemesini istiyorum."

"Elbette majesteleri," diye kabul etti muhafız, kendimden kopardığım ve kontrol etmesi için ona hediye ettiğim bağları alarak.

"Ona eşlik etmeme izin verin," dedi Soren kısık sesle, sert bakışlarını kız kardeşine dikerek arkamdan çıktı.

Hücreye kendim gittiğinden emin olmak istiyorum," diye homurdandım. Soren'in yaptığı

numaradan sonra kız kardeşine karşı merhametinin kaldığını *sanmıyordum* ama gereksiz riskler almak da istemiyordum.

"Bu fikri yeniden düşünmen gerekebilir," dedi Damen hafifçe. Neden bahsettiğini anlamak için döndüğümde Levana'yı giriş odasından patıkaya doğru koşarken buldum, bakışları yere odaklanmıştı.

"Ophelia nerede?" Sertçe sordum.

Özür dilerim majesteleri. Avcılarla birlikte gitti," diye cevap verdi Levana sessizce.

Yer altımdan çekildi, nefesim ciğerlerimde sıkışıp kaldı. *Hayır.* Hayır, bu mümkün değildi. O gitmeyecekti.

"Neden?"

"Avcılar anlaşmanın geçersiz olduğu konusunda çok kararlıydılar ve o da anlaşmasız kalmasını isteyip istemediğinizden emin değildi." Levana bu konuşmadan son derece rahatsız görünüyordu. Bundan daha fazlası olduğunu tahmin ediyordum -Ophelia Levana'yı bir arkadaş olarak görüyordu ve muhtemelen onunla rahatça konuşmuştu- ama Levana'nın her şeyden önce karımın iyiliğini düşünüyor gibi görünmesine sevindim.

"Kral ya da değil, kardeş ya da değil," dedi Damen fısıltıyı zor geçen bir sesle, kulağıma doğru eğilerek. "Eğer onun için savaşmazsan lanet olası bir aptalsın."

Omzuma sertçe vurdu, onaylamadığı yüzünden okunuyordu. Damen bana Ophelia'ya karşı daha fazla çaba göstermemi söylememiş miydi? Ona çarşafklar arasında nezaket göstermenin yeterli olmadığını mı?

Kendimi onun elinden kurtardım, giriş odasına doğru ilerledim ve gölgelerin beni arkama bakmadan sarayın dışındaki kapıya götürmesine izin verdim. Meridia artık Damen ve Soren'in sorunuydu.

Ne ondan ne de ziyarete gelen avcılardan hiçbir iz yoktu. Sabahki kaos hiç yaşanmamış gibi ortadan kaybolmuş, sadece normal muhafızlar yerlerinde metanetle duruyordu.

Gitmişti. Gerçekten gitmişti. Kalbim göğsümün içinde ikiye ayrılıyor, farklı yönlere doğru acımasızca parçalanıyordu. Nefesim normalden daha yüksek ve hırıltılı çıkıyordu. Belki de ölüyordum. Belki de Ophelia hayatımdan çıkıp gittiğinde beni ölüme mahkûm etmişti. O benim güneş ışığımdı ve onu da yanında götürmüştü.

Bunu hak etmiştim. Damen haklıydı. Daha fazlasını yapmalıydım. Ona bir şekilde güven vermeli, sikimi içine gömmek dışında bir yolla onunla iletişim kurmalıydım.

Tabii o gitmek istemediyse. Belki de ben onun için sadece bir deneydim. Sisteminden çıkarmak istediği bir canavar sikme alıştırması.

Sarayın içinde sersemlemiş bir halde yürüyordum, ayaklarım beni otomatik olarak onun kapısına götürüyordu. Ama o değildi.

Çünkü gitmişti. Paylaştıklarımız hiçbir şeymiş gibi hayatımdan çıkıp gitti.

Kapıyı iterek açtığımda kapı gıcırdadı ve cansız mekânın içine adım attım. Hâlâ Ophelia gibi, *bizim* gibi kokuyordu ve ellerimi iki yana açarak kendimi yatak takımını yırtıp atmamaya zorladım.

kimsenin bulamayacağı bir yerde sakla.

Tanrılara şükürler olsun ki Affra deliliğe doğru hızlı inişime şahit olmak için burada değildi.

Bakmak *istediğim* ama aynı zamanda da korktuğum tek çekmeceye bakmadan önce odanın içinde volta attım, geride bıraktığı çantaya dikkat ettim.

Nefesimi üfleyerek yavaşça şifonyerin en üst çekmecesini açtım. Geçen seferki gibi çizim malzemelerinin tıkırtısı yoktu ama çekmecenin ortasında bir parça kâğıt bulunca kalbim yerinden fırladı. Sadece bir tane.

Dikkatle kaldırdım ve ne gördüğümü anlamak için ışığa tuttum. Ophelia'nın normal resimlerinde ortada iki figür olurdu ve etraflarında bir sürü beyaz boşluk olurdu ama bu öyle değildi. Sayfanın neredeyse en dış kenarlarına kadar çizmişti ve her zamankinden daha karanlıktı, bu yüzden bunun tam vücut yerine yakın çekim bir tasvir olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Bu *bizdik*. Yanağını göğsüme yaslamıştı, çenem başının üstündeydi. Gözlerimiz kapalıydı, ama ağzında küçük bir gülümseme vardı ve elim onun üst kolunu sahiplenici bir şekilde kavırıyordu, pençelerim elbisesinin kumaşına takılıyordu. Bizi *sarılırken* çizmişti. Elbette bu, onun için uygun bir şekilde ilgi duyduğu atanmış bir kocadan daha fazlası olduğum anlamına mı geliyordu?

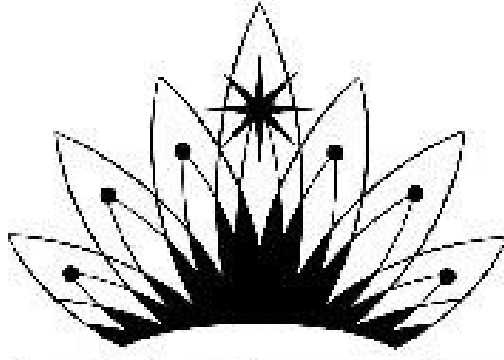
Onu burada istemeyeceğimi nasıl düşünebilir? Gölgeler Diyarı onun eviydi, krallığıydı. O benim *her şeyimdi*.

Neden tüm bunları ona daha önce söylemedim?

"Majesteleri," dedi Affra sessizce, Ophelia'nın odasının kapısında durarak. Yüzümü ona döndüm, elimdeki resmi sıkıca tuttum. "Kitabı tercüme ettim. Siz ve eşiniz hakkında bazı haberlerim var."

Yirminci Bölüm

OPHELIA

Wünya henüz uyanırken Avcılar Konseyi'nin dışına açılan kapıdan içeri adım attım. Aniden gelen kör edici altın ışığa hızla gözlerimi kırptırdım, gözlerim kısılmıştı.

Güneş, pembeye boyanmış gökyüzünü aydınlatıyor. *Renkler*. Burada çok fazla renk vardı.

Ve çok güzeldi, öyleydi. Ama gökyüzü duman gibi dönmüyordu ve gölge diyarının gri gökyüzünün altında geçirdiğim günlerden sonra gökyüzünün durgunluğu bana daha çok cansızlık gibi geliyordu. Ve altın...

Avludaki altın uçlu çiçekleri düşünmeden o rengi bir daha asla göremeyecektim. Kürelerin her gün biraz daha sıcak bir şekilde parlaması. Bunu ben yapmıştım. O sıcaklık bendim.

Belki Allerick sırf bunun için bile beni geri isteyebilirdi ama onlara bir *şeyler* getirmiş olmam benim için çok şey ifade etse de, sadece gölge diyarı için bir lamba olma fikrinden hoşlanmıyordum.

Arkamdaki yere baktım, gölge pelerininin aradaki mesafeden sağ çıkamayacağını biliyordum ama yine de onu kaybettiğim için üzülmüyordum. *En azından ısıruk izim hâlâ duruyor*. Bu elle tutulur bir şeydi, bakabileceğim ve tüm bu deneyimin gerçek olduğunu bilebileceğim bir şey. Bu ve göğsümdeki zayıf bağ. Allerick'ten her zaman yanımda taşıyabileceğim küçük bir parçaydı ve bencilce onun da benden bir parça taşıyor olmasını umuyordum.

Konsey üyelerinden biri -Ben? Bob mu? Öyle bir şeydi. Benimle konuşmak için döndü ama

Astrid'in Konsey binasından çıkarken adımı söylerken çıkardığı ses hepimizin dikkatini çekti.

Kız kardeşimin Konsey'deki görevi gereği gece boyunca çalışması alışılmadık bir durum değildi ama Astrid *günlerdir* uyumamış gibi görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar morluk gibi görünüyordu ve teni solgundu.

İşte buradasın, Ophelia. Gitme zamanı." Kız kardeşim dirseğimi hiç de nazik olmayan bir şekilde tutarak beni otoparka doğru çekti.

"Astrid, bekle-" Blake -ya da Bill miydi? "Ophelia'nın bir bilgilendirmeye katılması gerekiyor-"

"Ve yapacak, ama şimdi değil, Bradley." *Ah, işte bu. Bradley.* "Şu anda dinlenmeye ihtiyacı var.

Tanrı aşkına, onu saklamıyorum. Evimin nerede olduğunu biliyorsun."

Cevap vermesini beklemedi, beni sürükleyerek cipine götürdü ve bagaja atmak üzere çantamı çekip aldı.

"İçeri girin," diye sessizce emretti Astrid. "Bu bir tuzaktı. Kime güveneceğimi bilmiyorum. Buradan siktir olup gidiyoruz."

Sessizce yolcu koltuğuna tırmandım ve titreyen ellerimle emniyet kemerimi bağladım. *Bir tuzak mı?*

Bu, burada beslenen Gölge'nin bir Avcı'yla *birlikte çalıştığı* anlamına mı geliyordu? Belki de birden fazla?

Gölgeler diyarına geri dönmeleri fikri, orada değer verdiğim Gölgeler için oluşturdukları risk midemi bulandırdı. *Allerick güçlü. Benden beslendiği için her zamankinden daha güçlü. Bu her neyse, üstesinden gelebilir.*

"Dairene geri mi dönüyoruz?" Astrid ön koltuğa oturup hiç vakit kaybetmeden yola koyulmak için arabayı hemen hareket ettirdiğinde sordum.

Astrid yüzünü buruşturdu. "Evet. Bize biraz zaman kazandırıyorum ama bu fazla olmayacak. Eğer Konsey üyeleri bu işin içinde *değilse*, onlardan kaçmak başlı başına bir ölüm cezası. Kahretsin, artık hangi yolun yukarı olduğunu ya da kime güveneceğimi bile bilmiyorum."

Astrid'i hiç böyle görmemiştim.

"Anne ve baba mı?"

"Şehir dışındalar ama anlaşmanın bozulmasından memnunlar," diye cevap verdi Astrid, suratı asık bir şekilde. "Bu ille de işin içinde oldukları anlamına gelmiyor ama yine de tedbirli davranıyorum."

Hayır, ille de o anlama gelmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, *Astrid'in* kırılmasına sevinmemesine şaşırmıştım, zaten hiçbir zaman büyük bir hayranı olmamıştı. Yine de, çekinceleri daha çok etkinliği hakkındaydı ve ne yazık ki, parçalanması sadece haftalar sürdüğü için şüphe etmekte haklıymış gibi görünüyordu.

"Benim daireme gidiyoruz çünkü kocan daha önce oraya gitmiş ve seni nerede bulacağını biliyor," dedi Astrid daha yumuşak bir sesle. "Orayı ziyaret ettiklerini kimseye söylemedim."

"Onu görmek istemiyorum," diye cevap verdim inatla.

Sana zarar verdi mi? Yastığımın altında kötü günler için sakladığım yeni bir gümüş hançerim var," dedi Astrid, gözleri avlanmaya hazır olduğunda her zaman ortaya çıkan o hafif dengesiz bakışa bürünerek.

Hayır, seni psikopat, onu *bıçaklama*. Bana zarar vermedi. Aslında harikaydı." Göğsümdeki bağ biraz daha yıpranmış gibiydi ve boğazımdaki kalın yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Onu seviyorum."

Astrid gözlerini kırıştırdı. Benim romantizm ve hayallerle dolu olduğum yerde, Astrid her zaman sert ve hırslı olmuştu. Daha önce aşık olduysa bile bunu bilmiyordum.

"Tamam. O zaman geri dönmek zorundasın," dedi sonunda, sanki her şey apaçık ortadaymış gibi.

Ben onu seviyorum ama onun beni sevip sevmediğini bilmiyorum. Eğer bu duygu onun için varsa bile. Bill-"

Bradley."

"Beni almaya gelen her neyse, Allerick pek de karşı koymadı. Anlaşmanın ihlal edilmesine çok kızdı ve hemen bunu yapan Shade'i bulmaya gitti."

Astrid göz ucuyla bana baktı. "O bir kral, Ophelia. Yönetmesi gereken tebaası ve koruması gereken düzeni var. Her zaman senin üzerine titremek için her şeyi bırakamaz."

"Beni *şımartmasını* istemedim," diye öfkeyle karşılık verdim.

"Öyle görünüyor." Astrid omuz silkti. "Senden kalmanı isteyecek kadar önemsemediğini varsayıyorsun, ama belki de o kadar önemsiyordu ki kalacağını *varsaydı*, sana sormasına *gerek* kalmadı."

Alt dudakımı çiğnedim, kararımı ikinci kez düşündüm ve bu konuda biraz paniğe kapıldım. Kalmalı mıydım? Allerick gittiğim için üzülür müydü? Bunu umursamadığım için *yaptığımı* mı düşünecekti? Bu düşünce midemi bulandırdı.

Çizim. Çizimi ona bırakmışım. Onu ne kadar önemsedığimi bilmeliydi.

Kalmamı istese bile, güvenliğimi garanti altına alan bir anlaşma yokken sadece ayak bağı olurum.

"Bak, Lia-" diye başladı Astrid, önümüze tunç grisi bir SUV çıkınca sessizce küfrederek Astrid'i mola vermeye zorladı. "Siktir, siktir, siktir. Bu bir Konsey aracı. *Kahretsin!* Şimdi de bizi öldürmeye mi çalışıyorlar?"

Hayatımız boyunca Astrid sakin ve kararlı olan taraftı, ben ise çoğunlukla onun izinden gitmekten, farklı dünyalar ve ilginç insanlarla ilgili hayallerimde kaybolmaktan memnundum. Ama

Astrid panikliyordu ve belki de bir süre kraliçe taklidi yaptıktan sonra, bir kısmı gerçekten sıkışmıştı çünkü ben öyle değildim. Sert ablamın arkasına saklanıp en iyisini ummayacaktım.

"Hikâyene sadık kal," diye nefes aldım, iki araba da durduğunda ağzımı mümkün olduğunca sabit tutmaya çalışıyordum. "Yaşadıklarım için endişeleniyorsun. Konsey sorgulamasından önce yaşadığım çileyi atlatmam için beni dairene geri götürmek istedin. Her zamanki huysuz halini takın yoksa bir şeylerden şüphelenirler."

Huysuz değilim." Gerçekten kırılmış görünüyordu, sanki tanıdığım en hırçın insan o değilmiş gibi. "Ne yapacaksın?"

"Ağlayın, burnunuzu çekin, belki biraz sızlanın ve nihayetinde onlarla birlikte merkeze geri dönün."

"*Ophelia*," diye tısladı Astrid. Bir kadın Konsey Üyesi çoktan araçtan inmiş ve bize doğru geliyordu.

Ölmemi istemiyorlar, bilgi istiyorlar. Bunun için para yatırırdım. İçeriden daha çok şey öğrenebilirim," diye karşı çıktım, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. İçimde tuttuğum tüm gözyaşlarının dökülmesini teşvik ettim, yüzümü olabildiğince acınası görünecek şekilde düzelttim. "Orada benimle sıkışıp kalamazsın. Dairende olmalısın ki Allerick ya da Soren seni bulabilsin."

Daha fazlasını söylemek istedim ama Konsey Üyeleri çoktan penceredeydi ve Astrid pencereyi açarken kendine özgü kaşlarını çattı.

Yine de ne söyleyeceğimi, ondan benim için Allerick'e hangi mesajı iletmesini isteyeceğimi bilmiyordum. İkinci elden bir mesajla iletebileceğim yeterli bir şey yoktu, söylemek istediğim sözler yalnızca benden gelmek zorundayken değil.

"Bizi öldürebilirdin," diye tersledi Astrid, Konsey Üyesi'ne ters ters bakarak. Onu şimdi tanıdım - Moriah. Topluluktan atıldığım duruşmada o da vardı. Sert siyah saçları bugünlerde biraz daha gümüş rengindeydi ve kaş çatma çizgileri daha belirgindi, ama o kahverengi gözler yıllar önce olduğu gibi şimdi de hesapçıydı.

Özür dilerim," dedi Moriah yumuşak bir sesle. "İtiraf ediyorum, durmayacağından biraz endişelendim. Bizden kaçırıyorsun diye." Güldü ve bu şimdiye kadar duyduğum en az samimi sestti.

"Ah evet, kendi daireme kaçmak," diye yanıtladı Astrid gözlerini devirerek. "Çok sinsî bir plan."

Gözyaşlarımı koluma silerken sessizce hıçkırdım. Moriah çömelip Astrid'in penceresinden bana baktı, yüzünde acıma dolu bir ifade vardı.

"Ophelia, zavalıcık, eminim son birkaç hafta senin için korkunç geçmiştir, çok yorulmuş olmalısın."

"Öyle," diye kestirip attı Astrid. "İşte bu yüzden onu daireme getiriyorum."

Kesinlikle takdir edebileceğim ama reddetmem gereken nazık bir kardeş jesti. Ophelia artık sadece kardeşin değil Astrid. O Gölgeler Kraliçesi ya da öyleydi. Konsey karargâhında bulunmasını gerektiren yükümlülükleri var."

Bu çelişkiye gülmek istedim ama bu rolümü mahvederdi. Madem Gölgeler Kraliçesiydim, neden Avcılar Konseyi'ne bir şey borçluydum?

Astrid tartışmak için ağzını açtı ama bir elimi koluna koydum ve Moriah ile konuşmak için eğildim. "Sorun değil, anlıyorum. Sorun çıkarmak istemiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun," diye mırıldandı Moriah. Bir Konsey Üyesinin suratına yumruk atmadan önce Astrid'in kolunu hafifçe sıktım.

"Kız kardeşim beni ziyaret edebilir mi?" Dramatik etki yaratmak için fazladan bir burun çekme sesi ekleyerek sordum.

"Kesinlikle. Belki yarın, düzgün bir sorgulama yapmak için zamanımız olduğunda."

Peki o zamana kadar ne yapmam gerekiyor?" Astrid sordu.

Eve gidelim mi?" Moriah tatlı bir şekilde önerdi. "Düşündüğünün aksine, Avcılar sensiz de işlerini mükemmel bir şekilde yapabilirler Astrid."

"Bundan emin misin? Haftalardır ilk kez dün gece izin aldım ve anlaşma bozuldu," diye tatlı tatlı cevap verdi Astrid, Moriah kaşlarını çatarak.

Astrid daha adımını atamadan emniyet kemerimi açtım, arabadan inerken kalın siyah elbisemi düzelttim, saç iğnesi silahımın hâlâ cebimde olup olmadığını dikkatlice kontrol ettim ama bavulumu Astrid'in arabasında bıraktım. O kadar üzgündüm ki buraya döndüğümde ne kadar tuhaf bir şekilde uygunsuz görüldüğümü o ana kadar fark etmemiştim bile -Astrid yırtık kot pantolon, üzerinde albüm kapağı olan siyah bir atlet ve bomber ceket giyiyordu ve ben fakir adamın Jackie O'su gibi görünüyordum.

Onlara katılamıyorsan, onları

yen. Ya da onun gibi bir şey.

En iyi kraliçe enerjimi gösterdim, başımı dik tuttum ve omuzlarımı geriye iterek bizi neredeyse yoldan çıkaracak olan SUV'ye doğru kararlı bir şekilde yürüdüm. Eğer Allerick burada olsaydı...

Allerick burada olsaydı, ne kadar korktuğumun kokusunu alırdı. Üniversitede ortalama notlar alan bir pazarlama koordinatörüydüm ve boş zamanlarımı kâğıda dökmeyi sevdiğim fanteziler içinde kaybolmakla geçiriyordum. Diplomasi konusunda yetenekli değildim, kimsenin ilk tercih edeceği büyükelçi ben olmazdım ama yine de buradaydım.

Avcılar benden bunu istediğinden değil.

Hayır. Onlar bir casus istiyorlardı. Bir *sıçan*.

Gerçekten bunu onlar için yapacağımı mı düşünüyorlardı? Sanki gardiyanım değil de şoförümmüş gibi Moriah'nın arabasının arka koltuğuna kaydım ve kemerimi bağlarken dikiz aynasından ona yumuşak bir gülümseme verdim

içeri girdim ve ellerimi kucağımda birleştirdim.

Avcılar, işlerine yarayana kadar beni bir kenara atmaktan mutluluk duymuşlardı. Eğer bu pozisyon hiç ortaya çıkmasaydı, benimle bir daha asla konuşmazlardı. Gölgeler Diyarı'na kralın zor tahammül edilen karısı olarak gelmişim ve Allerick'in kendisi bana pek sıcak bakmasa bile Gölgeler'in birçoğu arasında yine de nezaket bulmuştum. Damen benden şüphelendiği zamanlarda bile en başından beri beni hoş karşılamıştı. Levana bana sorular sormuş, benim sorularımı yanıtlamış ve uzaklaşması acı veren gerçek bir dostluk kurana kadar bana ısınmıştı. Calix bana asla Gölgeler'den aşağı biriymişim gibi davranmamıştı.

Geri döndüğün için *çok* rahatlamış olmalısın," dedi Moriah ısrarla, arabayı tekrar yola çekip geldiğimiz yöne doğru ilerlerken ben Astrid'in aracının uzakta küçülmesini izledim. "Senin için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum."

Giriş salonunun duvarlarına dizilmiş saray çalışanlarını hatırladım, ben geçerken başlarını sessizce eğmişlerdi.

Affra geçidin dışında gözyaşlarımı sildi, bana ait olduğumu söyledi. Ve Allerick.

Tanrım, Allerick.

Benden pek hoşlanmadığı zamanlarda bile, büyümesi, sert ve koruyucu olması. Beni bir oyuncak gibi becerirken bir yandan da bana bir kraliçe gibi tapması, tam da benim sevdiğim şekilde. Bunun ne anlama geldiği ve nasıl işleyeceği konusunda kafası karışmış gibi görünse bile bana sıkıca sarılması.

Boynumdaki ısırik izi tepki olarak karıncalanıyormuş gibi hissettirdi.

Moriah'nın bir yanıt beklediğini fark ederek başımı kaldırdım, sanki süslü arabasının krem rengi deri iç kısmına hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayacakmışım gibi biraz gergin görünüyordu.

"Gölgeler diyarı burası gibi değildi, orası kesin."

Moriah bana Konsey binasının içinde daha önce hiç duymadığım bir 'misafir süitini' gösterdi. Küçük masanın üzerinde yerel bir restorandan alınmış bir paket servis çantası duruyordu ve Moriah çeşitli Konsey üyeleri toplanırken yemek yememi ve birkaç saat dinlenmemi önermişti. Ayrıca küçük bir çanta dolusu temiz kıyafet de bırakmıştı, zira Konsey'de 'kraliçe' gardırobunun tüm ölçüleri zaten vardı.

O gittikten sonra bir süre odanın içinde dolaştım ve hapishanemi inceledim. Ve bu bir

hapishaneydi. İstedikleri süslü ismi verebilirler ve daha fazla ördek yumurtası mavisiyle doldurabilirlerdi.

Ünlü bir influencer'ın yatak odasından daha fazla minder ve kabarık bej örtüler, ama kilitli bir kapı ve penceresizlik benim kitaplarımda lanet olası bir hapishaneydi.

İzlendiğimden endişelenerek, benden istenileni yapmaya ve şimdilik uyumlu davranmaya karar verdim. Küçük masaya oturdum ve benim için getirdikleri krem peynirli simit ve tarçınlı çörek deliklerini çıkardım, bir süre et ve sebzeden başka bir şey yemedikten sonra tatlılığın tadını çıkardım ama aynı zamanda şaşırtıcı derecede mide bulandırıcı buldum. *Acaba Levana bunlar hakkında ne düşünürdü?*

Yeterince beslendikten sonra kendimi banyoya kapattım ve muhtemelen güvenli olduğuna karar vererek kameralar için küçük alanın her köşesini araştırdım. En gösterişli banyo değildi ama etrafında perde olan bir küvet vardı ve oldukça cennet gibi görünüyordu. Cenaze kıyafetimin altında hâlâ canavar dölüne iyice bulanmış durumdaydım ve sapkın bir yanımda bu şekilde kalmasını istese de, gerçekten temiz hissetmek istiyordum.

Avcılar gelirse banyoda uzanırken yakalanmak istemediğime karar verdim - ki gelmelerini bekliyordum çünkü tüm bu deneyim başından beri dengemi bozan bir deneyimdi - hızlı ama kapsamlı bir duş almayı tercih ettim ve güç uykusu için tamamen giyinik bir şekilde yatağa uzanmadan önce temiz siyah bir elbise giydim.

Çok uzun sürmedi. Kapı çalındığında yaklaşık bir saattir uyukluyordum ve olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa fırladım, elbisemi düzelttim ve ayaklarımı düz ayakkabılarıma geri soktum.

"İçeri gel," diye seslendim, sesimi eşit tutmak için elimden geleni yaptım.

Moriah'nın takım elbise giymiş ama daha önce olduğu gibi plastik gülümsemesini koruyarak ortaya çıkması beni şaşırtmadı. "Ophelia, umarım rahatlama fırsatı bulmuştundur. Eğer beni takip etmek isterseniz, Konsey şimdi sizinle görüşecek."

Çok güzel.

"Ne yazık ki annenle baban bu hafta bir gemi seyahatinde, izinlerini en iyi şekilde değerlendiriyorlar," dedi Moriah, sempatik bir gülümsemenin en iyi versiyonunu yaparak. En zeki insan değildim, ama insanları okuma konusunda çoğunlukla iyi olduğumu düşünürdüm - sürekli küçümsenmenin bir yan etkisiydi bu. Moriah'dan *kötü* niyetli bir şeyler sezmiyordum, tam olarak değil. Her şeyden çok fırsatçılık gibi geliyordu.

Tatile çıkmalarına sevindim," diye cevap verdim, kibarca havadan sudan konuşmanın ve mümkün olduğunca cahil görünmenin en iyisi olduğunu düşünerek. "Tabii ki onları göremeyeceğim için hayal kırıklığına uğradım."

Sanırım senin daha sık ziyaret etmeni bekliyorlardı," dedi Moriah hafifçe. "Uzun süre geri

dönmeyince, sadece yolculuğa çıkmakla yetindiler."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Yıllardır ailemi sadece tatillerde görmüştüm, o da sadece gidecek başka bir yer bulamadığımda ve onlar da beni davet etmeyecek kadar garip hissettiklerinde. Belki de Avcılar Konseyi sonunda benim için bir rol bulmuş ve benimle tekrar gurur duymalarını sağlamıştı, ama bu rolün ne olduğu düşünüldüğünde, bundan oldukça şüpheliydim.

Moriah ve ben odaya girdiğimizde Konsey Üyelerinin çoğu beni görmezden geldi ve ben de sessizce Moriah'nın gösterdiği yere, onun karşısına ve hayal meyal tanıdığım iki iri yarı adamın arasına oturdum. Çocukken Konsey üyeleriyle pek vakit geçirmemiştim ve gölge diyarına gitmeye hazırlanırken bile çoğunlukla Astrid'den yardım almıştım. Geriye dönüp baktığımda, bu konuda oldukça agresif davranmıştı, sanki beni hazırlamak için kendisinden başka kimseye güvenmiyor gibiydi.

Bradley ellerini çırparak, "Pekâlâ," diye duyurdu. Daha önce Astrid onu keserken pek etkileyici görünmemişti ama bu odada bir tür lider olduğu anlaşılıyordu. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre başlayalım. Ne heyecanlı bir geceydi! Anlaşmayı bozmalarının aylar alacağını düşünüyorduk."

Ben telaşla etrafıma bakarken benim dışımda herkes güldü.

İtiraf edeyim, işi düşündüğümüzden daha kolay hale getirdiler," dedi Moriah kız gibi kıkırdayarak. "Güç için oynamaya bu kadar istekli bir Gölge bulduğumuz için şanslıydık. Ve Ophelia! Bilmeyenler için söyleyeyim, bu Ophelia Bishop. O bizim tatlı, istekli avcı gelinimizdi ve anlaşmadaki en barbarca taleplerinden birinin karşılanmasından sorumluydu."

"Çok acı çekmiş olmalısın," dedi Bradley bana ciddi ve acıyan bir bakış atarak.

İğrenç.

'Güç için oynamak' yorumuyla ilgili pek çok sorum vardı ama içimden bir ses, Avcı Takımı olduğuma inandıkları için benim önümde bu kadar rahat konuştuklarını söylüyordu. Bana uygun olduğu sürece bu yanılsamayı bozmak istemiyordum ama Gölgeler ya da gölge âlemi hakkında kötü konuşmaya da fiziksel olarak elim varmıyordu.

"İyiyim," diye sulu bir gülümsemeyle cevap verdim, tüm bunlar hiç önemli değilmiş ve buraya dönerek hayatımın en büyük hatasını yapmamışım gibi davrandım. "Elbette evde olduğum için minnettarım ama bana iyi davranıldı. Şikâyetim yok."

İnanmayan bakışlar gerçekten aşağılayıcıydı.

"Seni *parçaladılar*." Neredeyse hepsi boynumdaki ısıruk izine hançer gibi bakıyordu ve elimle kapatma isteğime zorlukla karşı koydum. Bu konuda ne kadar bilgisiz olurlarsa olsunlar, bundan utanmıyordum.

"Seni korkutan oldu mu? Korkunuzu besledi mi?" diye sordu bir başkası. "Anlaşma hükümleri uyarınca bu açıkça yasaklanmıştı, ancak bunu ihlal etmekten çekinmedikleri açık.

Orada bulunduğum süre boyunca neredeyse hiç korku hissetmedim," diye cevap verdim biraz sertçe. *Karaktere bürün. Rahatlamış gibi davran.* "Anlaşmayı çok ciddiye alıyorlardı. Bu yüzden ihlal edildiğini duyduğumda çok şaşırdım."

Zeki olduğunu düşünen insanlardan daha fazla aptalca titreme.

"Çok iyi iş çıkardın Ophelia," diye içini çekti Moriah, yüz ifadesi çarpık bir şekilde neredeyse anaçtı. "Başaracağını biliyordum, bu rol için ilk tercihim sendin. Astrid'e de söyledim ama o önce diğer tüm dışlanmışlara sormakta ısrar etti. Boyundan büyük işlere kalkışıyor. Birinin ona yerini hatırlatması gerekiyor," diye ekledi Moriah kaşlarını çatarak.

Gölgeler Kraliçesi olmak, bir Konsey Üyesinin suratına yumruk atarak paçayı kurtarmak için yeterince prestijli miydi?

"İyi yaptığım şey nedir?" Allerick'in nefret ettiği en iyi mülayim yüz ifademi takınarak kibarca sordum.

Oh, Allerick. Şu anda ne yapıyordun? Benim onu düşündüğüm kadar saplantılı bir şekilde beni mi düşünüyordun?

Beni hiç düşünmüş müydü?

Onları yumuşattın. Bizi ne kadar hor gördüklerini unutturdun. Sende o kurnazlık var ya, taklit edilemez. Gelin olarak gönderilmek için tam olarak doğru seçimdin."

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar ve iki yanımdaki iki kişi sanki ben orada oturmuyormuşum gibi başımın üzerinden birbirlerine kıkırdadılar.

Normal uygun avcılara sorduklarını ve hepsinin reddettiğini sanıyordum ama hayır. Moriah'nın çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi 'dışlanmışlara' sormuşlardı. Dışarıda benim gibi daha çok insan vardı ve Konsey onları -bizi- uygun kurbanlar olarak görmüştü. İstekli, hevesli, teklif edilebilir.

Muhtemelen yalnızdım. Yalnız olduğumu biliyorum.

Vücudumun merkezinden yayılan sümüksü bir his her yerimi kapladı. Onların planına bilmeden katıldığım için duyduğum utanç ve kendi saflığımdan duyduğum aşağılanmanın güçlü bir bileşimiydi bu.

Gölgeler âlemine ilk geldiğimde Allerick'in benden bu kadar şüphelenmesine şaşmamalı. O benden daha zekiymi.

Ben bir bitkiydim. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir görevdeki umut dolu küçük bir aptal.

"Neden?" Boğazımı temizlemeden önce boğuk bir sesle sordum. "Bütün bunların amacı neydi? Benim?"

"Pazarlık gücü," diye cevapladı Bradley dişlerini gösteren bir gülümsemeyle. "Gölgeler'in anlaşmayı bozması kaçınılmazdı - onlar canavardan biraz daha fazlası. Belli bir seviyede

ve ne pahasına olursa olsun onu geri almak isteyeceklerdir."

"Artık beslenirken üzerlerinde birkaç koşul olmasına alıştılar, birkaç tane daha nedir ki?" Moriah da aynı fikirdeydi. "Bunun daha erken olacağını düşünmüştük, bu yüzden işleri hızlandırmak için mutsuz bir Gölge'yi işe almamız gerekiyordu. Sanırım bu haber ortaya çıktığından beri çok kötü bir gün geçiriyordur," diye ekledi Moriah gülerek.

O. Kesinlikle Meridia'ydı. Meridia da bir gözcüydü - bu bölgeyi özellikle izliyordu ve konuşmaya istekli bir Avcıyla karşılaşmak için mükemmel bir konumda olabilirdi.

"Ne tür ekstra koşullar?" Cevaptan korkarak sordum.

"Öncelikle öngörülen besinler," diye mırıldandı yanımdaki adam. "Tam olarak hangi insanlardan beslenebileceklerine karar vereceğiz. Onları hapishanelere ya da başka bir yere yerleştireceğiz."

Bir an için cevap veremedim. Kelimeler boğazıma düğümleniyordu ve tüm bu durum bana inanılmaz derecede uzak geliyordu, sanki suyun altından ağır çekimde izliyormuşum gibi. Her şey benim için kavrayamayacağım kadar gerçeküstü ve *acımasızdı*.

"Sen kimsin ki buna karar veriyorsun?" Dehşete düşmüş bir halde sessizce sordum.

"Avcılar Konseyi," diye küçümseyerek karşılık verdi. "Gerçekte kimin tarafında olduğunu unutma, Ophelia."

Yapmamıştım. Kimin tarafında olduğumu *çok iyi* biliyordum.

Onlar Gölgeler'e yaklaşmanın lojistiğini ve onları en iyi nasıl geri planda tutabileceklerini, barış için çaresiz ve bu süreçte tüm özgürlüklerini devretmeyi kabul etmeye istekli olduklarını tartışırken toplantının geri kalanında hiçbir şey söylemedim. Bana ne kadar az ilgi gösterirlerse o kadar rahat konuştuklarını fark ederek, olabildiğince çok şeyi özümsemem. Daha da küçümsüyorlardı. Ne için? Sanki yüzyıllardır ailelerini öldürenler Gölgelemiş gibi davranıyorlardı.

Moriah kaleminin ucunu masaya iki kez vurarak, "Bugünlük bu kadar yeter," dedi. "İşleri yoluna koymak için yarın yeniden toplanacağız, şimdi acele etmenin anlamı yok. Onları yirmi dört saat daha terlemeye bırakalım."

Hepsi duydukları en komik şeymiş gibi güldüler ve ben de bu sırada kahvaltımın midemde kalmasını umarak yüzüme sıkı bir gülümseme yapıştırmak için kendimi zorladım.

"Beni alması için Astrid'i arayayım mı?" Herkes ayakta durmuş kendi aralarında sohbet ederken Moriah'ya kibarca sordum. Cevabı zaten biliyordum. Bu güzel yeşil dünyada buradan çıkıp gitmeme izin vermelerinin hiçbir yolu yoktu.

Moriah'nın cevap gülümsemesi yılan gibiydi. "Kendi güvenliğiniz için, bu süre zarfında burada kalmanız en iyisi olacaktır. Bir Gölge'nin sizi tekrar gölgeye sürüklenme fikrine kapılmasını hiç

istemeyiz.

ve siz de çoğu Avcı gibi onları yok etmek için eğitilmediniz."

"Haklısın," dedim göz teması kurarak. *Ve bunun için her gün minnettarım.* "Ama aynı zamanda o kadar uzun süre insan dünyasının bir parçası olarak yaşadım ki, aydınlık bir odada uyumaya alışkın değilim."

Moriah'nın dudakları büzüldü, yüzünde sessizce bir iç tartışma yaşanıyordu. "Odanızın ışıklarını kısabiliriz."

Mümkün olduğunca karanlık olsun lütfen. Ve biraz daha battaniye alabilir miyim? Burası çok daha soğuk." Ona samimi yetsiz bir gülümseme verdikten sonra floresanla aydınlatılmış tavşan koridorlarından geçerek hapishane odama doğru ilerledim, bir personel sürekli peşimdeydi ve yol tarifi ya da yardıma ihtiyacım olup olmadığını soruyordu.

İhtiyacım olan şey, Astrid'i ziyaret etmiş, nerede olduğumu bilen ve hatta beni tekrar görmek isteyen bir Shade'in beni ziyaret etmesi için yeterince karanlık bir alandı. Öyle olmasa bile, antlaşma görüşmeleri hakkında bilgi sahibi olup olmadığımı görmek isteyeceğinden emindim. Benim hakkımda kişisel olarak ne hissederse hissetsin, Allerick yine de krallığını korumak için elinden geleni yapardı.

Bir yolunu bulacağım. Lütfen bizden vazgeçme. Hayatımın her günü bizden vazgeçtiğim için pişman olacağım.

Bölüm Yirmi Bir

ALLERICK

T Soren ve ben karanlığın örtüsü altında insan aleminde olduğumuz an, fiziksel formum dağıldı ama göğsümdeki bağ güçlendi. Bu, yapmaktan mutlu olduğum bir değiş tokuştu.

Ne yazık ki bu halimizle kapıları çalamıyorduk ama içlerinden geçebiliyorduk ki bu da Ophelia'nın kız kardeşi ve eğer buradaysa karım için rahatsız edici bir sürpriz olacaktı ama öyle olmadığı hissine kapıldım.

"Önce ben gideyim," dedi Soren, bana şimdiye kadar verdiği emirlere en yakın şekilde. 'Eğer kız kardeş kötü tepki verir ve gümüş bir hançer fırlatırsa, senin yerine benim gitmem daha iyi.'

Soren arkamdan öfkeyle itiraz ederken, ben onu hızla geçip kapı panelinden kayarak cevap verdim. Tebaamı kalkan olarak kullanırsam nasıl bir kral olurdum? Layık biri olmayacağım kesindi.

Astrid'in evi lambalarla loş bir şekilde aydınlatılmıştı, sanki bilerek karanlık bırakmıştı. Astrid kapıyı gözlediği kanepede irkilerek bir şaşkınlık sesi çıkardığında fark ettim. Soren yanımda belirdi, onu herhangi bir silah izine karşı tararken bir yay kadar gergindi.

Astrid boş ellerini kaldırdı ama gözle görülür bir şekilde titriyordu. "Ben silahlı değilim. Ben lanet olası

"Neden *bu* kadar uzun sürdü?"

Tereddütle dışarıdaki gece gökyüzünü işaret ettim.

"Bütün gün evimi zifiri karanlıkta tuttum ve siz şerefsizlerin gelmesini bekledim," diye tersledi.

"Kız kardeşim Konsey'in elinde. Bilgi almak için karargâhta kalması konusunda ısrar ediyorlar, her

ne demekse.

Doğru olmayan bir şeyler var. Sanırım anlaşmanın bozulmasını *istediler*. Konsey Ophelia'yı ziyaret etmeme izin vermeyecek ve sizin türünüzden herhangi biri görüldüğü yerde öldürülecek."

Yine de risk almak çok cazipti. Ophelia'nın orada yalnız olması hoşuma gitmemiştir. Onunla ne yapmayı planlıyorlardı? Ona iyi davranıyorlar mıydı? Güvende miydi? Korkmuş muydu? Onun yanından hiç ayrılmamalıydım.

Astrid hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Bu işe yaramayacak. İletişim kurabilmemiz için beni kendi diyarına geri götürmen gerekecek."

"Ona güvenmiyorum," dedi Soren hemen.

"Ne kadar şaşırtıcı," diye alaycı bir şekilde cevap verdim. *'O bizim için burada, krallığımızda olduğundan daha büyük bir tehdit.*

En azından bizim diyarımızda kendimizi savunmak için bir aracımız vardı. Burada ise ördek gibi oturuyorduk, üzerinde taşıdığı gümüş silahlardan kaçmak için sadece hızımıza güveniyorduk ve çok sayıda silah olduğundan hiç şüphem yoktu. Astrid'in bu konuda benim hissettiğimden daha mutlu görünmemesi biraz yardımcı oldu.

"Meridia'nın muhtemelen yaptığını yapabilir ve arada durabiliriz," diye karşı çıktı Soren. *'Bu şekilde hâlâ görsel avantajımız var.*

"Onu böyle bir dezavantaja sokmayacağım," diye cevap verdim hemen. Zifiri karanlıkta iki Gölge ile yalnız kalmak Astrid için korkunç olurdu. *Geçidin hemen yanında konuşabilir, sonra da onu hemen buraya geri getirebiliriz.*

Soren homurdanarak kollarını açıp öne doğru süzülürken ben de onu takip ettim ve Astrid'e lambayı kapatmasını işaret ettim. Astrid sesli bir şekilde yutkundu ve bu deneyimin onun için muhtemelen bizim için olduğundan çok daha korkutucu olduğunu kabul edebilirdim.

Astrid bana kız kardeşini hatırlatan ve canımı acıtan sakinleştirici bir nefesle lambayı söndürdü ve odayı Soren'in de benim de rahatça görebileceğimiz bir karanlığa gömdü. Sadece elini tutabilirdi, bu yüzden neden iki kolunu da onun omuzlarına doladığından tam olarak emin değildim ama sorgulamadım. Ben Soren'in omzunu kavrarken Astrid onun kucığında ürperdi ve bizi karanlığın içinden geçidin işaretine doğru götürmeye başladı. Formlarımız aradaki boşlukta katılaştığı anda, Soren Astrid'i yerden kaldırdı ve gölge diyarının gece göğünün altında ortaya çıkana kadar yolun geri kalanında onu taşıdı, portalın üzerindeki küre bizi aydınlatıyordu.

"Beni artık bırakabilirsin," dedi Astrid gergin bir sesle, Soren'e telaşla gözlerini kırptırarak. Kokusu biraz ekşiydi ama şartlar göz önüne alındığında muhtemelen olması gerektiği kadar dehşete düşmemiştir. Soren onu yavaşça yere indirdi ve bir adım geri çekilmeden önce gözlerini ondan

ayırmadı.

"Karım," diye söze girdim ve bakışmalarını kestim. "Avcılar Konseyi onu neden aldı?"

Astrid bana göz kırptı. "Seni konuşurken duymak çok garip. Ve burada çok farklı görünüyorsun..." Kafasını temizlemek istercesine hafifçe salladı. "Tahminimce onu bilgi almak için sorguya çektiler. Edindiğim izlenime göre birçok Konsey Üyesi anlaşmanın geçerli olmayacağını umuyordu. Hatta belki de aktif olarak başarısız olmasını planlıyorlardı."

Soren homurdandı ve dikkatle Astrid'e bakarak, "Bizim canavar olduğumuzu düşündükleri için dayanmamızı *beklemediklerini* zaten biliyorduk," dedi. "Ancak kendi insanlarımıza o kadar güveniyorduk ki bu bizim için bir endişe kaynağı değildi. Ne yazık ki, içimizden biri Avcıların ona teklif ettiği şeye kanacak kadar aptaldı."

Avcıların seni içten içe parçalamaya çalışacağını bilmeliydin," diye karşılık verdi ona ters ters bakarak.

Bir kral olarak bu kadar görmezden gelinmek alışılmadık bir deneyimdi.

"Bunu hesaba katmış olsaydık bile, bir Gölge'nin taht için oynaması türlerimiz arasındaki tüm ilerlemeyi yerle bir etmemeli," diye karşı çıktı Soren. "Avcıların beklentileri mantıksız."

Öyleler," diye sessizce onayladı Astrid. "Bunun bir kaza olduğunu sanmıyorum. Anlaşmanın başarısız olmasını istediler.

Muhtemelen seni şu anda olduğun kadar çaresiz kılmak için."

Halkım için barış ve güvenliği sağlamak konusunda çaresizdim ama Ophelia'yı geri almak konusunda daha çaresizdim. Daha önce yaptığımız gibi beslenmeye geri dönmemiz, sürekli arkamızı kollamamız ve hayatlarımızı riske atmamız gerekse bile bunu yapabiliirdik. Aslında, Avcılara daha fazla özgürlük vermektense bunu *yapardık*. Ama bunların hiçbirisi olmadan önce, Ophelia'nın ait olduğu yere, yanıma dönmesini istiyordum.

Ophelia'nın kalacağı odayı biliyorum," diye devam etti Astrid. "Konsey binasının merkezinde, her zaman parlak bir şekilde aydınlatılmış ve ışıklar binanın merkezinden kontrol ediliyor."

"Yani ona ulaşmamın hiçbir yolu yok," diye mırıldandım, geçidin önünde bir ileri bir geri volta atarak. İnsan alemindeki formumun sınırlamaları hiç bu kadar belirgin görünmemişti.

Astrid bana uzun bir bakış attı ve benzer özelliklerine rağmen kız kardeşiyle aralarındaki farklar bir kez daha dikkatimi çekti. Ophelia yüzlere cevap bulmaya çalışır gibi bakarken, Astrid zayıflık bulmaya çalışır gibi bakıyordu.

"Işıkları halledebilirim, ama tüm binanın elektriği kesilecek ve herkes alarm durumuna geçecek."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Soren yüzünü buruşturarak. "Bu Ophelia'yı potansiyel olarak daha büyük bir risk altına sokacaktır."

"Lia portaldan geçtiğinde yıkılmıştı," dedi Astrid bana bakarak. "Hatta kalbi kırılmıştı."

Eğer düşündüğünüz buysa, onu ben göndermedim. Gitmesini ben istemedim. Gitmesini *istemedim*."

"O zaman neden gitti?"

Tanrılar adına, bu hayatımda yaptığım en rahatsız edici konuşmaydı.

"Çünkü kız kardeşine onun sevdiğim ilk kadın, seveceğim tek kadın olduğunu söylemedim ve fırsatım varken ona olan duygularımı açıkça ifade edememenin pişmanlığıyla öleceğim."

"Oh." Astrid gözlerini kırpıştırırken Soren benim dışımda her yere garip bir şekilde baktı.

"Sanırım erkekler her diyarda aynı."

Beni cidden Avcılarla kıyaslamadığını umarak ona alaycı bir bakış attım. "Ophelia'ya bulunduğu yerde tamamen ulaşamaz mı? Kısa bir konuşma için bile ona ulaşamıyor musun?"

Astrid kaşlarını çatarken Soren konunun değişmesiyle gözle görülür bir şekilde nefes verdi. "Konsey üyelerinden biri, Moriah, Ophelia'nın 'bakımını' üstlendi ve kendisi kuduz bir bekçi köpeği ve benden nefret ediyor, o yüzden hayır. Ama Ophelia organize olursa, belki sen-"

"Kesinlikle olmaz," diye araya girdi Soren. "Bu çok tehlikeli."

"Karımdan uzak kalmayacağım," diye alçak sesle uyardım onu. "Damen odamda hazır beklesin, eğer dönmezsem tacı almaya hazır olsun."

"Allerick," diye fısıldadı Soren, sanki ona vurmuşum gibi sendeleyerek geri çekildi.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle," diye emrettim Astrid'e, hayatımı Avcıların en başarılı suikastçılarından birinin ellerine bırakarak.

Geçide tek başıma yaklaşmadan önce gece yarısına kadar bekledim. Soren acil bir güç transferi durumunda Damen'ı korumakla görevlendirilmişti, bu durum onu çok üzmüştü.

İnsan diyarına hiç yalnız gitmemiştim. Doğduğumdan beri tek başıma seyahat edemeyecek kadar hayati öneme sahip olduğum düşünülüyordu ve zaten çoğu Gölge güvenlik için çiftler halinde beslenmeye giderdi. Ben yaklaşırken muhafızlar endişeyle beni izliyor, geçebilmem için obsidyene bir gölge akışı bırakmaya başlamışlardı bile. Astrid bana Konsey Karargâhı'nın ayrıntılı bir haritasını çizmişti - böyle bir bilgiyi vermek şaşırtıcı bir güven göstergesiydi - ve onu ezberlemiş olsam da, arada kaldığım anda ona ihtiyacım olmadığını biliyordum. Göğsümdeki ip parlak bir şekilde alevlendi, beni ileriye doğru cesaretlendirdi ve Ophelia'nın olduğu yere yönlendirdi. Yol gösterici yıldızım. Eşim.

Bu ancak beni bekliyorsa, beni görmek *istiyorsa* işe yarayacaktı ve beklediğine inanmak zorundaydım, aksi takdirde ne yapacağımı bilmiyordum. Muhtemelen onu kaçırdım. Bu fikre ya bayılır ya da nefret ederdi.

Hiçliğin içinde yürürken binanın şeklinin üzerimde şekillendiğini ve olabildiğince parlak bir şekilde aydınlatıldığını hissettim. Bu yarı formda bile -hem cismani hem değil- ışık yakıyordu, bedenim beni geri dönüp güvenli bir yere gitmeye teşvik ediyordu. Ama göğsümdeki bağ beni sımsıkı tuttu ve gözlerimi kör edici ışığa karşı kapatıp içgüdülerimin beni ileriye doğru yönlendirmesine izin verdim. Aciliyet hissi yavaş yavaş azalırken, gözlerimi kısarak kendimi içinde bulduğum boşluğa baktım. Bir ışık denizinin ortasında karanlık bir nokta.

İçimi bir rahatlama kapladı. Kraliçemin benim için oyduğu o karanlık şeride uzanmaktan daha doğal bir şey olamazdı. İçine girmeme izin verdim ve kendimi ayaklı bir küvetin içinde yarı yarıya yüzerken buldum.

Ophelia banyonun içinde bir tür mağara yaratmış, perdeyi tutmak için üstünden geçen rayı bir yapı olarak kullanmış ve üzerine bulabildiği her battaniyeye benzeyen bir şey serpiştirmişti.

Ve küvette yatan, ağzı yarı açık bir şekilde top gibi kıvrılmış güzel karımdı. Onu uyandırmak istemiyordum ama burada geçirdiğim her saniye ikimiz için de bir riskti. Eğer yolumu bulmayı başarırsam, Meridia'nın sadık Gölgelelerinden biri de gelebilirdi. Ophelia'nın olması gerekenden daha uzun süre karanlıkta kalmasını istemiyordum.

Pençelerimi saçlarında ve yüzünün kenarlarında gezdirdim, onu korkutmadan nazıkçe uyandırabileceğimi umuyordum. Özellikle de saçında o lanet gümüş toka varken.

"Benim Ophelia'm," dedim, sesim onun kulaklarına sessiz geliyordu. *"Aşkım. Uyan ve lütfen beni bıçaklama. Seni eve getiriyorum, umarım bunun için beni affedebilirsin."*

Kahverengi gözleri irkilerek açıldı ve gözlerini karanlığa alıştırarak bana bakarken irkilerek nefesini içine çekti. Göğne elinde gevşek bir şekilde duruyordu ve eve döndüğümüzde Ophelia'ya silah eğitimi aldirmek için bir not aldım. *Eğer* eve dönerse.

Ellerimi havada tutarak geri çekildim, böylece ona zarar vermek istemediğimi anlamasını umuyordum. Umarım

Beni *tanıdı*, gerçi bu âlemde tüm Gölgele birbirinin aynısıyken çok şey istiyordu.

Benim onu hissettiğim gibi o da göğsündeki bağ sayesinde beni hissedebilir miydi?

"Bir şey söyle," diye fısıldadı. "Allerick, tekrar konuş."

Şaşkınlıkla geri döndüm, bizim için yaptığı karanlık kozanın güvenliğine doğru tekrar ilerlemeden önce yarı perdenin içine sürüklendim. *"Beni... duyabiliyor musun?"*

"Evet!" diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Elimi göğsümde gezdirdim ve Ophelia da parmakları boynundaki ısırık izine gitmeden önce bu hareketi taklit etti. Aramızdaki bu bağ her neyse henüz yüzeyini bile kazıamamıştık ve bunu çözmek için tüm hayatımız boyunca birlikte olacağımızı umuyordum.

Her ne kadar ona ulaşmak ve onu uzaklaştırmak istesem de, iletişim kuramadığımızı varsayarak ilk planım bu olsa da onu kaçırarak ürkütmek istemiyordum. Ophelia bana uzun uzun bakıp gözyaşlarına boğulduğunda, onu geri dönmeye ikna etmek için söyleyeceğim doğru kelimeleri bulmak için beynimi zorluyordum.

Siktir, siktir, siktir. Gözyaşlarını hesaba katmamıştım. Gözyaşlarını nasıl durduracaktım? Kraliçem *hiçbir şey* için ağlamamalıydı.

Benden nefret mi ediyorsun? Gittiğim için üzgünüm, beni istemediğini sanmıştım. Belki de beni istemiyorsun. Beni istemediğini söylemek için mi buradasın? Ama beni geri getireceğini söylemiştin. Eğer beni kaçan hain bir kraliçe olduğum için hapsedmek üzere geri getiriyorsan anlarım ama önce sana planladıkları her şeyi anlatmam gerek." Hafifçe hıçkırdı, koluyla kabaca yanaklarını ovarken gözle görülür bir şekilde kendini toparlamaya çalışıyordu.

Aramızdaki mesafeye daha fazla dayanamayarak öne doğru sürüklendim ve ellerimin altında onu zar zor hissedebildiğim gerçeğinden nefret ederek yüzünü kavradım.

Seni seviyorum, Ophelia. Umarım sana daha önce söylemediğim için beni affedebilirsin. Buraya seni ait olduğun yere, eve getirmeye geldim. Sen benim kraliçemsin. Gölgeler Kraliçesi.

Gözleri yeniden sulanmaya başladı ve benimle eve gelme fikrinin sandığım kadar cazip olmadığını düşünerek paniğe kapıldım.

"Seni seviyorum, Allerick. Seninle birlikte eve dönmekten başka bir şey istemiyorum." Yüzünü tutarken gözyaşları parmaklarımın arasından kayıyor, avuçlarımda hafif bir his yaratıyordu. "Ama yapamam, henüz değil. Bir şeyler planlıyorlar ve benim burada olmam gerekiyor... Bilmiyorum. Onları durdurmak için mi? Ya da en azından onları durdurabilmen için ne yaptıklarını sana söylemem mi?"

Seni burada bırakmayacağım. Güvenli değil, Ophelia.

Çoktan sessizce başını sallamaya başlamıştı. "Eve gelip kraliçen olmamı mı istiyorsun?"

Benim taçlı kraliçem. Her şeyde eşitim. Seni yanımda istiyorum.

"Ve senin yatağında?" Ophelia alaycı bir tavırla sordu.

"Her gün her saniye sana bağlı olmak istiyorum ama halkımızı senin şefkatli liderliğinden mahrum bırakmak bencillik olur. Nazik, empatik ve sadıksın. Sen kraliçe olmak için doğmuşsun ve

beni şimdiden daha iyi bir kral yaptın.

Ophelia gözlerini kırptırdı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Kahretsin, ağlamak kötü değil miydi? Sözlerim onu üzmüş müydü? Belki de kraliçe olmak istemiyordu?

"Hiç kimse bana böyle inanmamıştı ve seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. *Onları hayal kırıklığına* uğratmak istemiyorum, bu yüzden halkımızı korumama izin vermelisin," diye fısıldadı Ophelia hüzünlü bir gülümsemeyle, elini benimkine bastırmaya çalışırken parmakları benimkilerin arasından kaydı. "Avcıların bir şeyler planladığını bilsen ve bunu durdurabileceğini düşünsen asla çekip gitmezdin. Bunu benden isteme."

Onu koruma dürtüm, ona istediğini verme, Ophelia'ya onu sevdiğimi ve eğitim olmasını istediğimi söylediğimde bunu kastettiğimi eylemlerimle gösterme arzumu savaşıyordu.

"Ne planlıyorlar?" diye sordum, istifa etmiş bir halde.

Ophelia'nın sesi daha da alçaldı, gözleri endişeyle kapıya doğru kaydı. "Sizi tam olarak nerede ve ne zaman besleneceğinizi seçtikleri bir anlaşılmaya hapsetmek istiyorlar. İnsanların yaşadığı korkuyu. Tanrıyı oynamak istiyorlar," diye mırıldandı, bu fikre öfkelenmiş görünüyordu.

Tüyler ürperticiydi. Bizi açlığın eşiğinde tutarken, değersiz gördükleri insanları terörize etmek için kullanacaklarından hiç şüphem yoktu. Avcılar zaten sayımızı azaltma konusunda o kadar etkili bir iş çıkarmışlardı ki, kabul etmekten başka seçeneğimiz olmayabileceğini, aksi takdirde bizi tamamen yok edeceklerini düşününce göğsüm daraldı.

Ama bizi sonsuza kadar köleliğe mahkum etmek gerçekten daha iyi bir alternatif miydi? Hayır. Hayır, halkıma bunu yapamazdım.

"Seni buraya Astrid mi gönderdi?" Ophelia sesinde yeni bir aciliyet duygusuyla sordu.

Evet. Gölgeler aleminde senin dönmeni bekliyor.

"Bu... akıllıca mı?" diye sordu karım, düşüncesi karşısında belli belirsiz dehşete düşmüş görünüyordu.

"Levana ona göz kulak oluyor," diye temin ettim.

"İçim rahat değil," diye mırıldandı Ophelia. "Ama Astrid'i geri getirmeniz gerekiyor. Benim gibi başkaları da var - Konsey bize 'dışlanmışlar' diyor. Senin için bir gelin ararlarken Astrid'in onlarla bağlantı kurması gerekiyordu. Eğer gölge diyarında yaşamaya razı olurlarsa..."

"Bu büyük bir 'eğer'," dedim usulca, göğsümdeki umut kabarmasını bastırarak.

Umarım Astrid'e kötü davranmamışsınızdır. Onun ikna gücüne ihtiyacımız olacak," dedi Ophelia alaycı bir ifadeyle. Tanrıçalar, bu çok zor bir ihtimaldi. "Yarın öğlen başka bir toplantı var."

Toplantılarını gecenin bir yarısı zifiri karanlık bir odada yapmalarını istemek çok mu fazlaydı? Lanet ıstık beni ondan uzak tutarken karımın yanında nasıl olabilirdim ki?

Bana ne söylemem gerektiğini söyle," diye fısıldadı Ophelia, korkusu sesinden belli oluyordu. "Ne yaptığımı bilmiyorum, Allerick. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ve tutamayacağım sözler vermek istemiyorum."

"Siz kraliçesiniz, verdiğiniz sözler tutulacaktır," diye hiddetle cevap verdim, onu kollarıma alıp sarılabilmeyi her Çeyden çok istiyordum. *'Sana uygun gördüğün gibi hareket etmeni söylediğimde ciddiymdim, Ophelia. Senin kararlarına güveniyorum.*

"Oh. Oh. Eşyalarımı uygun gördüğüm şekilde toplamaya devam etmemi kastettiğini sanmıştım. Biraz daha açık olabilirdin," diye ekledi, bana sivri bir bakış atarak.

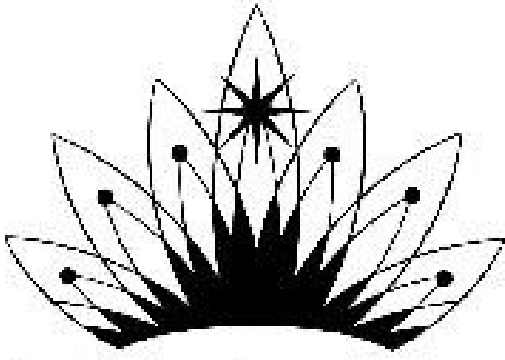
"Sen benim eşimsin, boynundaki ısırtık izi bunu tüm dünyaya gösteriyor. Sana karşı hissettiklerimden bir daha asla şüphe duymayacaksın, ' diye söz verdim. Kapıya baktım, gelişmiş duyularım koridordaki hareketleri algıladı. *"Seni kontrol etmeye geliyorlar.*

"Git," diye fısıldadı Ophelia, beni geri itmeye çalışırken elleri göğsümün tam ortasından geçti. "Astrid'le konuş."

Yapacağım. Seni seviyorum. Benim için güvende ol, küçük kraliçem.

Yirmi İkinci Bölüm

OPHELIA

W Sabah uyandığımda, hala iğrenç bir şekilde aydınlık olan odamda aceleyle yaptığım yatağımda, hiç uyumamış gibi hissediyordum. Küvette kestirdiğim için boynum ağrıyordu ve geri döndüğümde

ana odaya girdiğimde, ışık beni düzgün uyuyamayacak kadar rahatsız etti. İnsan dairemde bile sadece gece lambası açık uyurdum, bakkal dükkânı seviyesinde güneşlikler değil. Konsey üyelerinin sürekli huysuz olmalarına şaşmamalı.

Hâlâ bir planım yoktu. Allerick'i görmek daha önce aldığım kararları sağlamlaştırmış ve bana ciddi bir huzur vermişti - kocam beni gerçekten *seviyordu* - ama *en iyi* ihtimalle gerçek bir stratejiden ziyade bir stratejinin yapısına sahiptik.

Temelde, tarihteki en genç Gölge-katili olarak isim yapan kız kardeşimin Gölgeler için ciddi bir şekilde mücadele etmesine güveniyorduk.

Aman Tanrım, bu berbat bir plandı.

Uykusuzdum ve akşam yemeğinde bana bir tür moda mantar salatası yedirmişlerdi ve doğru düşünemiyordum. Bunun Allerick'e önermeye değer bir fikir olduğunu düşünmemin tek açıklaması buydu.

Her ne kadar top gibi kıvrılıp biraz daha uyumak istesem de, kendimi kalkmaya zorladım ve gecenin bir yarısı karanlık kozamı aceleyle parçalara ayırdıktan sonra her şeyi eski haline getirip getirmediğimi kontrol etmek için hızla banyoya koştum. Düzenli görüldüğüne sevindim ve kimse

gelip bana kahvaltı getirirmeden önce yatağımı ekstra özenle hazırladım. *Lütfen simit ve çörek olsun ve*

Daha sağlıklı yiyecekler, diye düşündüm kendi kendime, sade siyah bir kalem etek ve bugün için uygun bir şekilde ağırbaşlı ve iş gibi görünen siyah örgü bir kazak çıkardım. Sadece yirmi dört saat önce olduğum gibi kayıp bir kuzu değildim; her neye benziyorsa artık, krallığım için mücadele edecektim ve Avcıların beni ciddiye almasını istiyordum.

Düşüncesizce bir şey yapma, diye hatırlattım kendime, benim ve ailemin hayatının çoğunu belirleyen Konsey üyelerini düşündüğümde hissettiğim tiksintiyi bastırarak. Avcılar Konseyi denen canavarın iç yüzünü görmüştüm ve bunu asla *unutamayacaktım*.

Tüm bu yıllar boyunca, beni reddetmelerini gerekli bir kötülük olarak küçümsedim, tuhaf ve farklı olduğum için tüm suçu üzerime aldım, ama bu suç benim değildi. Tuhaf ve farklı olmak onlara bana karşı acımasız olma hakkını vermiyordu ve zaten bu hiçbir zaman sadece benimle ilgili olmamıştı.

Yüzümü yıkadım, gözlerimin altındaki gölgelerin ne kadar koyu olduğunu görünce makyajsızlığıma hayıflandım ve Moriah'nın tekrar arkadaşmışız gibi davranmak için buraya gelme ihtimaline karşı odayı mükemmel bir şekilde düzene sokarak ayakkabılarımı giydim. İçim dışıma çıkmıştı ama düşmanın bunu dışarıdan görmesini istemiyordum.

Tanrım, battaniyeleri yataktan çekip almak ve kocamın beni görmek gibi gülünç derecede büyük bir riski göze alacağını umarak tekrar küvet kaleme kapanmaktan başka bir şey istemiyordum. Şey, hayır. Pek sayılmaz. Aslında kendini tehlikeye atmasını istemiyordum ama onu görmek, ayrıldığım andan beri ruhumda acı veren tüm ağrıları dindirmişti. Hatta ondan da önce. Onun için gerçekten bir şey ifade edip etmediğimi bilmeden hissettiğim tüm güvensizlikler ve kırılganlıklar yok olmuştu.

Allerick onurluydu ve asla kastetmediği şeyler söylemezdi. Beni seviyordu ve yanında hüküm sürmemi istiyordu ve ben de onun samimiyetinden bir daha asla şüphe duymayacaktım. Mükemmel bir ilişki miydi? Kesinlikle değildi. Birbirimiz hakkında öğrenmemiz gereken çok şey vardı ve bu zaman alacaktı, ama üzerine uzun sürebilecek bir şey inşa etmek için sağlam bir temeldi.

"Ophelia," diye seslendi Moriah, içimde bir şeylere vurma isteği uyandıran şarkılı bir sesle. "Toplantı odasında bize katılır mısınız? Diğerlerinin gelmesini beklerken birkaçımız kahvaltı ediyor. Kahve de var," dedi muhtemelen davetkâr olduğunu düşündüğü bir sesle.

Derin bir nefes alarak kapıya doğru ilerledim ve kapıyı açtım, Moriah'nın beni giyinmiş ve onu beklerken gördüğünde yüzünde beliren şaşkınlığın tadını çıkardım.

"O zaman neyi bekliyoruz?"

Köşede kahvemi yudumlarken, Avcılar Konseyi'nin Metaforik Çember Sarsıntısı'nı iş başında izliyordum.

Moriah telefonunda gezinirken, "Dün gece görüldüğü bildirilen bir şey yok," diyordu. "Küresel olarak. Görünüşe göre Gölgeler yeryüzüne indi."

"Ya da *gölgelere*, olduğu gibi," dedi yaşlılardan biri kahkahalarla gülerek.

"Kral Allerick sıkı bir gemi işletiyor," dedi Moriah, onay için bana bakarak. Köşede fark edilmeden kalma planım buraya kadarmış.

Öyle olmasaydı kral olması zor olurdu," diye belirttim kahvemden bir yudum daha alarak.

"Bizim önerimiz üzerine anlaşmayı bozmaktan büyük mutluluk duyan Shade hariç," dedi Moriah, sesi aldatici bir şekilde yumuşaktı. Ona kafamda birkaç çirkin isim taktım. "Ama kralların bile zayıflıkları vardır. Kullanılabilecek şeyler..."

Ben, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Allerick dün gece beni görmek için buraya gelerek büyük bir risk almıştı. Ben kesinlikle bir zayıf noktaydım ve bunu kullanmalarını istemiyordum.

Belki de birlikte çalıştığımız Shade'i otobüsün altına atmamalıydık. Adı neydi onun? M ile başlayan bir şey," diye düşündü Bradley.

"Çok değişken," diye karşı çıktı Moriah. "Allerick onurlu biri sanırım. Bir Gölge için. Bu da onu idare etmeyi kolaylaştırıyor. Ama onun zayıf noktası nedir, Ophelia? Orada geçirdiğin süre içinde bir şeyler fark etmiş olmalısın."

Odadaki tüm gözler bana döndü ve bir *şeyler* söylemek zorunda kaldım.

Gölgeler beslenmeden *ölür*. Bu muazzam bir zayıflıktır. Tüm tebaasının hayatından sorumlu olmak, beslenebilmelerini sağlamak, bu bir zayıflıktır."

"Ophelia haklı, aferin Ophelia," dedi Bradley, tüylerimi diken diken eden babacan bir bakışla. "Senden istediğimiz şey kralın zayıflıkları değil, *Gölgeler'in* zayıflıkları. Nasıl besleniyorlar? Bu diyara girişlerini sadece portallar aracılığıyla nasıl sınırlayabiliriz? İşte çözüm bu. Çıkış ve giriş noktalarını kontrol edersek onları da kontrol etmiş oluruz. Bu *diyarı* kontrol ederiz. Gölgeler beslenmeye götürülebilir -boğazlarına gümüş bir hançer dayayarak- gerekli kurbanlar için insan yetkililerle bir tür anlaşmaya varabiliriz. Buna düzeltici bir program ya da onun gibi bir şey diyebiliriz, çok gizli ve elit bir program olabilir."

Barbarca.

Barbarca ve tamamen saçmalık. Gölgeler'in *kendi* diyarlarının engellerini aştıktan sonra nereye gittiklerini kısıtlamanın bir yolu yoktu. Arada kaldıklarında, anladığım kadarıyla istedikleri yere gidebiliyorlardı.

"Eğer gümüş hançerler onları bedensel olmayan formlarında etkileyebiliyorsa, o zaman gümüşün etkili olup olmadığını görmek için başka kullanım alanlarını araştırmaya başlamamızın zamanı gelmiş demektir. Belki de tasmalar," diye öneride bulundu bir başkası.

Kralı ortadan kaldırmamız gerek," dedi bir diğeri, yumruğunu masaya beni zıplatacak kadar sert vurarak. "Ben Meridia'yı geri getirelim derim - o dengesiz ama bu sadece geçici olur. Eski güç yapısı yerinde dururken yeni bir düzen kuramayız. Ophelia savaşmak için eğitilebilir; ona yaklaşmasına izin verecek kadar güvenecekleri tek kişi o."

Ilık sade kahvemi masanın üzerine kusacaktım.

"Hayır."

Tamam, bu planın bir parçası değildi. Plan en iyi ihtimalle muğlak ve soyuttu ve şimdi tamamen pencereden dışarı çıkmıştı. Daha da kötüsü, Astrid'in burada olduğuna dair herhangi bir belirti görmemiş ya da duymamıştım ve geleceğine dair hiçbir garanti yoktu.

Ama onlar kocamı öldürmemi önerirken burada oturup hiçbir şey söylemeyecek değildim. Onlar kocamı öldürmemi önerirken.

Ona zarar vermeyeceğim. Ona asla zarar vermem. Allerick benim eşim," dedim sakince, ayağa kalktım ve bakışlarımı tartışan Konsey Üyelerinin masasında gezdirdim. Kendimi güçlü, kendinden emin ya da etkileyici hissetmiyordum.

-Bacaklarım eteğimin altında titriyordu ve kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki herkesin duyabileceğine yemin edebilirdim.

"Neyiniz?" Moriah sert bir kibarlıkla sordu.

O benim eşim. Birbirimize bağlıyız. Bunun anlamı bu." Boğazımdaki iyileşmekte olan ısıruk izini işaret ettim. "İnsanlarımız bir zamanlar iç içeydi, bunu biliyor muydun? Avcılar gölge diyarında yaşardı ve orası renklerle doluydu ve biz birbirimizi severdik-"

Moriah ayağa kalktı, avuçlarını masaya dayadı ve bana ters ters baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun, Ophelia. *Aşk*," diye alay etti. "Bize bir zamanlar *Avlanmışlar derlerdi*, Gölgeler atalarımızı yakalayıp ısırana kadar diyarlar arasında kovalardı. Başka seçeneğimizin olmamasının iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? İnsanlarımızın canavarlar yetiştirmek için hayatlarımızdan koparılmış olması?"

Tamam, tamam. Tamam, o kısmı bilmiyordum.

"Belki de yüzlerce yıl önce böyle oldu. Ve bu yanlış, aksini iddia edecek değilim. Ama size artık işlerin değiştiğini söylüyorum. Gölgeler ile uyum içinde yaşayabiliriz, sadece bu geçici ateşkes değil, gerçek bir *barış*-"

"Seni yetiştirmekten bahsetti mi?" Moriah açıkça sordu. "Seni korkuttu mu? Kovaladı mı? Teslim olana kadar seni avladı mı? Onlar *canavar*, Ophelia. Bizim için diz çöküp şükretmelisin.

bizi o dünyadan uzaklaştıran atalarımız."

Ona en iyi bakışlarımı yönelttim çünkü *siktir et*. İlişkim hakkında bu şekilde konuşamazdı. Anlamadığı bir şey hakkında yargıda bulunamaz ya da kocamla geçirdiğim güzel anıları lekeleyemezdi.

İkisini de yaptı. Ben de onlar için *yalvardım*," diye cevap verdim, gözlerini kaçırana kadar göz temasını sürdürdüm.

"Allerick-" Sesim onun adıyla kesildi, onu özlemenin acısı giderek artıyordu. Ama onun hakkında konuşmak beni ona daha yakın hissettirdi, göğsümdeki garip çekim bile daha istikrarlı hissettirdi. "Onu seviyorum. Onu seviyorum ve tanıdığım Gölgeleler'i önemsiyorum. Onlara karşı savaş açarsan ben de karşılık veririm."

Bradley acıyan bir bakışla, "Eğer bizimle savaşırırsanız, kendi güvenliğiniz için hapsedileceksiniz," dedi.

Işıklar bir an için titreyerek Konsey Üyelerini ve beni ürküttü. *Lütfen Astrid olun. Dürtülerimi kontrol edemediğim için hapse atılmanın eşiğinde olabilirim*.

"Ne oluyor?" Moriah sertçe sordu, tam da ışıklar tamamen sönüp Konsey Üyeleri telaşla bağırmaya başladığında. Gözlerim yavaşça karanlığa alışırken etrafıma bakındım, endişeliydim ama korkmuyordum. Göğsümdeki çekim rahatlatıcı bir şekilde güçleniyor gibi görünürken değil.

Burada mıydı? Gün ortasında mı? Kesinlikle hayır.

Arkamdaki kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve kız kardeşim elinde yere doğrultulmuş, kendisini zar zor aydınlatan bir el feneri ve arkasında koridora yayılmış gerçek bir *orduyla* içeri daldı. Bunun sadece bir grup insan -Avcılar- değil, aynı zamanda Gölgeleler de olduğunu anlamam bir anımı aldı. Işıkları kesmesine şaşmamalı. Onları zar zor görebiliyordum -strid ışığı onlardan uzak tutmaya dikkat ediyordu- ama arkasındaki karanlık hareket kitlesini yanlış anlamak mümkün değildi.

Konsey odalarının çoğunlukla penceresiz sığınaklar olması bizim için ne kadar da uygun. Yapay ışık olmadan Gölgeleler'i dışarıda tutmak mümkün değildi.

Astrid, Konsey'e ters ters bakarken intikamcı bir savaşçı gibi görünüyordu. "Gölgeleler Kraliçesi'ni sonuçlarına katlanmadan kaçıramazsınız."

"Astrid," diye tısladı Moriah. "Aklını mı kaçırdın sen? Geri çekil. Kim bu insanlar?"

Bu gruptaki tüm Avcılar bu ihanetten dolayı *ömür boyu* sürgün edilecektir."

"Biz zaten sürgün edildik," diye alay etti içlerinden biri.

"Astrid, *geri çekil*, " diye ısrar etti Moriah.

"Hayır."

Astrid'in açık açık reddetmesi karşısında sessizce homurdandım. Diplomatik becerisi sıfırdı ama mükemmel bir savaşçıydı. Bizimle birlikte gölge diyarına dönmesini ve bizim tarafımızda kalmasını umuyordum. Sürgün edilen tüm bu Avcıların bizimle birlikte geri dönmesini ve nazik, açık fikirli ve maceraya hazır olmalarını umuyordum.

'Astrid Bishop hesaba katılması gereken bir güçtür, ' dedi Allerick, sesi sessizce kafamın içine sürüklenerek.

Kendimi onun önünde konumlandırırken başımla onayladım, hangi yüzen karanlık formun ona ait olduğunu hemen anlamıştım. Buradaki Konsey Üyelerinde silah görmemiştim ama kocamı şansa bırakamazdım. Eğer ona bir bıçak fırlatmak istiyorlarsa, önce beni geçmeleri gerekecekti.

'Ophelia,' diye uyardı, ne yaptığımı hemen anlamıştı. Zihin konuşmasının nasıl çalıştığından emin değildim ama ne kadar az konuştuğuna ve ne kadar belirsiz davrandığına bakılırsa odadaki diğer Gölgeler'in onu duyabildiğini ve beni seyircilerin önünde azarlamayacağını varsayıyordum.

Şirinmiş.

Tek istediğim avuçlarımın altında onun sıcak kösele tenini hissetmekti, beklemediği bir şey söylediğimde saçlarımın üzerinde eğlenen nefesini duymaktı, onun her şeyini istiyordum. Buradan olabildiğince uzakta olmak istiyordum.

Ama bu konuşan Başarısız Avcı Ophelia'ydı. Artık Gölgeler Kraliçesi Ophelia bendim. Kocamla kucaklaşmak için beklemem gerekecekti.

"Yeter," dedim sakince, Astrid'e küfreden Moriah'nın dırdırını keserek. "Bunu Gölgeler Kraliçesi olarak kocamın tam desteğiyle söylüyorum ve hepinizin dinlemesini öneriyorum çünkü kendimi tekrar etmeyeceğim. Korkunun bir gereklilik olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Korku dengenin bir parçasıdır ve onu ortadan kaldırmak aşırı derecede basiretsizlik olur, ama siz en iyisini bildiğinizi mi düşünüyorsunuz? Tamam. Gölgeler artık insan dünyasına hiç girmeyecek."

"Kastettiğimiz bu değil-" diye başladı Moriah. Boş boş, Soren'in arkamda hayalet tuğlalar sıçıp sıçmadığını merak ettim.

"Çok kötü," diye tersledim, gerçekten de burada muazzam bir hata yapmadığımı umuyordum. "Burada tüm gücün sende olduğunu sanıyorsun ama değil. Gölgeler'i işkence aracı olarak kullanmayacaksınız ve hangi insanların korku yaşamaya layık olup olmadığına karar vermeye hakkınız yok. Kocam ve ben, benim gibi kenara itilmiş tüm Avcılara bir davetiye gönderdik. Fazla merhametli oldukları düşünülen ya da Gölgeleleri öldürme fikrinden hoşlanmadıkları için ahlakları sorgulanabilir bulunan herkesi. Gölgeler diyarına gelsinler ve burada kendilerine bir yuva bulsunlar.

Takdir edildikleri ve önemsendikleri yerlerde, burada olduğu gibi bizi bir kenara koyduğunuz yerde değil, çünkü bizim için yaptığınız kalıba uymuyoruz."

"Sence mağazalardan hepimizi besleyecek kadar üretecekler mi?" diye sordu biri ve duyabildiğimin sadece Allerick olmadığını bir sarsıntıyla fark ettim. Görünüşe göre bitemark beni tüm Shade zihin konuşması ağına bağlamıştı.

"Evet," dedi Soren'e ait olduğu çok açık olan bir ses. *"Kralın Kraliçe Ophelia'yı besledikten sonra ne kadar hortumladığını kendim gördüm."*

"Eğer onları şimdilik kendim doldurmam gerekiyorsa, öyle olsun," diye fısıldadım Gölgeler grubuna doğru, niyetimden biraz daha agresif bir şekilde. Onlardan tek birini bile riske atmaktansa kocamı her gün her saniye becerirdim.

"Astrid bize nasıl yalan söylediğini açıkladı," dedi kız kardeşimin arkasında duran Avcılardan biri. "Gece yarısı kapımızı çaldıktan sonra ikimiz gölge diyarını görmeye bile gittik. Gölgelere karşı duyduğumuz çekim tamamen normal olduğu halde, hayatımız boyunca bizde bir sorun varmış gibi hissettirildik."

"Bu normal *değil*," diye tersledi Bradley, sesi belli belirsiz paniklemiş gibiydi. Güzel.

"Onlarla gitsen iyi olur Astrid," diye hırladı Moriah kız kardeşime. "Çünkü sen bizim için ölüsün."

"Mutlulukla," diye karşılık verdi Astrid, bunun bir yalan olduğundan oldukça emindim ama yine de bizimle geri döndüğüne bencilce sevinmiştim.

"Bizi affetmen için yalvarmaya hazır olduğunda bekliyor olacağız," dedim yumuşak bir sesle, birkaç adım geri çekilerek. Astrid el fenerini kapattı ve Allerick'in kolu bana sıkıca sarılmış halde karanlığın içinde, arada eridik. Etrafımızdan şaşkınlık sesleri geliyordu ve tahminimce bize yardımcı olacak bir portal kullanmadan Avcılara rahatça rehberlik edecek kadar Gölge bize eşlik etmişti.

Allerick'in karanlıkta katı bir şekil aldığını hissettim ve göğsüne döndüm, yüzümü tenine bastırıp kokusunu içime çekerken biraz titredim.

Dün geceki kısa görüşmemize rağmen hâlâ söylememiz gereken pek çok şey vardı ama hiçbirini diğer insanların önünde rahatça söyleyemiyordum, bu yüzden Allerick'e sıkıca sarıldım ve onu ne kadar özlediğimi anlamasını umdum. O da bana sıkıca sarıldı.

Gölgeler âleminde ortaya çıktığımızda aniden beliren ışığa gözlerimi kırptırdım ve bu hareketin yanaklarımdan süzüldüğünü fark etmediğim gözyaşlarına sebep olduğunu görünce şaşırdım.

"Ophelia'm," diye mırıldandı Allerick, başparmağı yürek parçalayan bir özenle gözyaşlarını silerken. "Gel. Odamıza gidelim, gerisi bekleyebilir."

"Ama tüm bu insanlar ve Astrid-"

"Ben iyiyim," dedi kız kardeşim sertçe, kollarını ortasına sıkıca sararak. Kalabalıktan daha geride duruyordu ama Soren onu bir şahin gibi izliyordu, bu benim için bir tür güven vericiydi çünkü onunla ilgileneceğini biliyordum, ama muhtemelen Astrid için pek güven verici değildi. "Ben Avcılarla kalacağım," diye ısrar etti.

"Onları Elverston Evi'ne yerleştirin," diye talimat verdi Allerick Levana ve Soren'e, beni kalabalıktan uzaklaştırmaya başlamışlardı bile. "Orası saray arazisinin dışında, bizim yanımızda daha rahat olana kadar orada mahremiyetleri olacak," diye ekledi benim iyiliğim için.

Kulağa hoş geliyor. Herkesin bu yeni düzene alışması için zamana ihtiyacı olacaktı. Avcılar Konseyi'ne söylediklerime, verdiğim sözlere kızan Gölgelemler var mı diye endişeyle etrafıma bakındım ama saray muhafızlarının hepsi bana el sallıyor ve geri döndüğüm için mutlu olduklarını söylüyorlardı.

Hatta biraz heyecanlanmış bile olabilirler.

Buradaki varlığımın diyara renk getirdiğini varsayıyordum, belki de benden *daha fazlasına* sahip olma fikri onlar için en kötü ihtimal değildi. Özellikle de sürekli insan diyarına gitmek zorunda kalmadan beslenebiliyorlarsa.

Eninde sonunda Gölgelemler'in, Avcıların da onayıyla insanlar âlemine döneceğinden emindim. Avcılar aptallık ettiklerinin ve doğal dengeyi bozduklarının farkına varacaklardı ama o zamana kadar yapacağım son şey olsa bile o depoları dolu tutacaktım.

"Sana tapıyorlar," dedi Allerick sessizce.

Onlara bayılıyorum," diye cevap verdim, sırtımda zorlukla bastırarak. "Yani, çoğuna. Meridia-"

Muhtemelen ömür boyu hapsedildi," diye araya girdi Allerick. "Birkaç gün içinde halka açık bir duruşma yapılacak, ama onun lehine sonuçlanacağını sanmıyorum. Damen, müttefiklerinin kim olduğunu ve nasıl bir rol oynadıklarını ortaya çıkarmak için bir grup Gölge'ye liderlik ediyor."

"Bizimle birlikte geri dönen Avcıların burada güvende olacağını düşünüyor musunuz?"

Allerick bana inanmayan bir bakış fırlattı. "Bundan emin olacağım. Bu bizim için, bu diyar için yeni bir başlangıç. Bunu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kısa bacaklarım onu sabırsızlandırmış olmalı ki daha giriş holüne bile varmadan beni kollarına aldı ve cehennem köpekleri peşindeymiş gibi koridorlarda ilerlemeye başladı. Onda daha önce hiç görmediğim bir yoğunluk vardı - görevdeki bir Gölge gibiydi, ağzı aşağı dönüktü ve gölgeler ondan duman gibi yükseliyordu.

Başımı omzuna yasladım ve bir sürüngen gibi ona baktım, yüzünün düzlemlerini, boynuzlarının kıvrımlarını, buz mavisi gözlerinin ışıltısını ezberledim. Hatırladığımdan çok daha güzeldi ve onu bir daha hiç görmemiş olsaydım, insanlar âleminde yapabileceğim hiçbir çizimin onun hakkını veremeyeceğini biliyordum.

Düşüncesi bile göğsümü ağrıttı.

Allerick muhafızların yanından geçerek beni odasına taşıdı ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Yerde kıvranmaya çalıştım ama Allerick beni yatağa taşıyıp kucağına oturturken göğsünden uyarı sesleri yükseldi.

"Şimdi beni her yere taşıyacak mısın?" Biraz rahatlayacağını umarak alay ettim.

"Bunu düşünüyorum," diye kısık sesle cevap verdi, beni kucağına oturttu ve ellerini ulaşabildiği her yerimde dolağıttı. "Sen *gittin*, Ophelia."

Sesindeki acı kalbimi acıttı.

Bir daha asla ayrılmayacağım," diye söz verdim ve ona uyarıcı bir bakış attım. "Yine de iletişim becerilerimiz üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Allerick onaylarcasına mırıldandı. "Sana bir özür borçluyum, küçük kraliçe. Konsey'den gelen Avcıların önünde, makul olmaları ve müzakere etmeleri için tartışırken, halkıma - halkımıza - ne kadar güvendiğinizi ve kendinizi adadığınızı fark ettim. Zaten bir gece önce taç giyme törenini talep etmeye karar vermiştim. Avcılar bunu emretmek için gelmeden önce Konsey üyeleriyle birlikteydim."

"Öyle miydin?" Kaşlarımın havaya kalktığını hissederek sordum. "Bu gerçekten çok tatlı, yine de senin yanında uyanmayı tercih ederdim."

"Yapacaksın," diye söz verdi, beni kavrayışı hafifçe sıkılaştı. "Hayatının geri kalanı boyunca her sabah."

Swoosh göbeğime gitti.

"Rolünüzün nasıl görünmesini istediğinizi birlikte çalışacağız. Günlerinizin nasıl geçmesini istediğinizi."

Çocuk istesenez de istemesenez de..."

"İstiyorum," diye cevap verdim kararlılıkla. "Ama henüz değil. Seni biraz daha yalnız bırakmak istiyorum, sorun olur mu?"

"İyiden de öte," diye söz verdi, bebeklerden söz edilince başlayan mırıltısını bastırmaya çalışarak. Ellerimi usulca vücudunda gezdirdim, gölgeleri rahatsız ettim, burada ve benim olduğu için minnettardım ve ona istediğim gibi dokunabilirdim.

Bir şey deneyebilir miyim?" Önermek üzere olduğum şeyden çok daha pisini yapmış olmamıza

rağmen yüzüm beklentiyle ısınarak sordum.

"Elbette."

Ona bunu kelimelerle değil hareketlerle anlatmaya karar vererek öne doğru eğildim ve aramızdaki küçük mesafeyi kapatarak dudaklarımı usulca onunkilere değdirdim. Kesinlikle bir insanı öpmek gibi değildi - dudakları daha az yastık gibiydi, daha sert ve deri pürüzsüzlüğündeydi - ama buna aldırmadım. Acele etmiyor, aramızdaki benzerlikleri ve farklılıkları keşfediyor, Allerick'in beni yönlendirmesine izin vermesinin tadını çıkarıyordum. Muhtemelen bir daha asla olmayacaktı ama bir süreliğine kontrolün bende olması eğlenceliydi.

Geri çekildim, Allerick'in bunu sorun edip etmediğini kontrol etmek niyetindeydim ama dişlerini güvenli bir şekilde örtmeye dikkat ederek beni kovaladı. *Sanırım o zaman sorun yok.*

Suları test ederek, dilimi ağzının dikişinde gezdirdim, aynı anda hem alay ediyor hem de giriş talep ediyordum.

"Dişlerim-" diye hırladı, hem uyarı hem de hayal kırıklığıyla.

"Dikkatli olacağım," diye araya girdim ve dudaklarımı tekrar onunkilere bastırarak bana açılması için onu cesaretlendirdim. Beni hiçbir şeyden mahrum edemezmiş gibi bir iç çekişle dudaklarını araladı, ben dişlerine yaklaşmadan daha uzun, daha kalın dili benimkine dolanmak için dışarı çıktı.

Bu külotun işi bitmişti. Taş zeminde, içimden fişkırmaya başlayan kaygan sıvıdan kaynaklansa da kaynaklanmasa da, sessiz ve hafif bir damlama vardı.

"Başka bir şey denemek istiyorum," diye mırıldandım dudaklarına karşı, kendimi zorlukla uzaklaştırabildim.

"Mmph."

Dili tekrar benimkini keşfetmeye başladığından ve devamında herhangi bir soru sormadığımdan, bunu deneme izni olarak kabul ederek ellerimi yavaşça Allerick'in boynuna doğru kaydırdım, her zaman yapmayı hayal ettiğim bir şeyi yapmadan önce saçlarıyla oynamak için bir an ayırdım.

Onu boynuzlarından yakalamak. Kelimenin tam anlamıyla.

Allerick inledi, parmaklarımı olabildiğince tabanlarına doladım ve orada herhangi bir his olup olmadığını anlamak için hafifçe masaj yaptım. Göğsünden sürekli olarak yükselen mırıltıya karışan hırıltılı arzu homurtularına bakarak, hissettiğini tahmin ettim.

Allerick'in elleri eteğimin altında kaybolduğunda başını ağrıyan amıma doğru en iyi nasıl yönlendirebileceğimi düşünüyordum, geri çekilip nefes nefese kaldığında pençeleri kıcımın kürelerine saplandı.

Bu çok keyifliydi. Özellikle de öpmek. Bunu daha sık yapmalıyız," diye homurdandı Allerick, boynuzlarını ovarken dokunuşuma doğru eğildi. "Tercihen düğümüm varken-"

"Mm, belki de ağzını başka şekillerde meşgul etmeliyim. Beni hemen taçlandırmadığın ve açıkça

mükemmel olan kararıma güvendiğın için telafı etmeyi düşündüğün tüm yolları bana anlatabilirsin," diye takıldım, çünkü tüm bu taç giyme olayıyla ilgili şakalar yapmak zorundaydım yoksa panik atak geçirecektim.

"Ah, şu andan itibaren senin için niyetlerimi çok açık hale getirmek niyetindeyim, aşkım," diye homurdandı. Bir aşk saplantısına sahip olmak mümkün müydü? L harfini her kullandığında vücudum içgüdüsel bir tepki veriyordu. "Ama şu anda aızlarımız için başka planlarım var."

Dudaklarına karşı gülümsedim, boynuzlarını sıkıca kavradım ve burada benimle olduğuna dair kendime güven verdim. "Evet, majesteleri."

ALLERICK

Queen Ophelia sanki hayatı boyunca bunu yapmış bir kan prensesi gibi koridorda ilerledi. Yağmırın gölgelerden oluşan geniş cüppe, koyu renk saç telleri kurdele gibi arkasından süzülüyordu ve göğüslerinin arasında -onun ısrarıyla- yeterince aşağıya iniyordu. lanet olası rahibin ve tüm mahkemenin önünde sikimi acıtmak için. Tüm mahkememizin.

Gölgeler ve Avcılar, kraliçelerinin onu beklediğim sunağa doğru ilerleyişini izlemek için ayağa kalktılar; gri taş bir kaidenin üzerindeki kırmızı kadife minderin üzerinde güzel bir altın taç duruyordu. Buraya gelen Avcılar hâlâ çoğunlukla Elverston Evi'ne kapanmış, gölge âlemdeki hayata alışmaya çalışıyorlardı ama bazı zayıf dostluklar da geliyordu. Erzak almak istediklerinde onlara insan diyarına kadar eşlik edebiliyorduk, ancak çoğu Avcılar Konseyi'nden korktuğu için bu yolculuğu yapamıyordu.

Neyse ki Astrid hiçbir şeyden korkmuyordu. Düzenli olarak Soren yanına yapışmış, takıntı derecesine varan bir yoğunlukla onu izlerken erzak almaya gidiyordu. Astrid'e o kadar odaklanmıştı ki, Astrid ailesini ziyaret etmeye çalışıp anlayış göstermeleri için yalvardığında neredeyse babasından göğsüne gümüş bir hançer yiyordu. Onu kurtaran tek şey Astrid'in hızlı refleksleriydi ve çabaları karşılığında avuç içinde etkileyici bir yara izi kalmıştı.

Ophelia merdivenlerin dibinde beklerken gülümsedi, gözleri gözyağı anlamına geldiğini bildiğim bir Çekilde parlıyordu ama bunların kötü türden gözyağları olmadığından oldukça emindim.

Bizi evlendiren rahip Weylin gergin bir şekilde yanımda duruyordu. Garren'a kendi dilini

yedirdiğimden beri rahiplerin hepsi etrafımda garip bir şekilde ürkek davranıyordu. Herkes için şanslıydım ki

Ophelia'dan hoşlanıyordu, aksi takdirde rahiplik ve monarşi arasındaki ilişkiler çok gergin olacaktı.

"Oturun," diye seslendi Weylin toplanan kalabalığa, onlar da sessizce yerlerine oturdular. Bakışlarım tamamen Ophelia'daydı, titrek yüz ifadesine rağmen bana göz kırpmayı başarmıştı.

"Kraliçe Ophelia, buraya kendi özgür iradenizle mi geldiniz ve bugün burada Taç Giyme Yemini etmek istiyor musunuz?" Weylin sordu.

"Buraya özgürce ve isteyerek geldim."

Weylin başını salladı. "O halde bir sonraki sorumu bugün burada bulunanlara yöneltiyorum. Burada Kraliçe Ophelia'nın taç giyme töreni için toplandık. Burada bulunan herkes yeni kraliçenize sadakatini ve hizmetini sunacağına yemin ediyor mu?"

Hem Gölgeler hem de Avcılar hep bir ağızdan "Biliyoruz, " diye seslendi. Diyarımızda yeni olabilirlerdi ama buraya gelen Avcıların Ophelia'ya bağlanmaları uzun sürmemişti. Nasıl bağlanmasınlar ki? Azgın bir karmaşa olmadığında çok tatlı ve hafifti ve ben onu her iki şekilde de eşit derecede seviyordum.

"Kraliçe Ophelia, Gölgeler Diyarı'nı topraklarımızın kanun ve geleneklerine uygun olarak yöneteceğinize ve yönlendireceğinize söz veriyor musunuz? Weylin Ophelia'ya sordu.

"Söz veriyorum," dedi Ophelia ciddiyetle.

"Burada ikamet eden Gölgelerin ve Avcıların çıkarlarını koruyacağınıza yemin eder misiniz?"

"Yemin ederim."

"O zaman kralın yanındaki yerini al," diye talimat verdi Weylin, Ophelia'ya yumuşak bir gülümseme vererek.

Elimi uzattım ve Ophelia avucunu benimkinin içine koyarak onu merdivenlerden yukarı yönlendirdim. Kararlaştırdığımız gibi, tek dizinin üzerinde zarifçe yere çöktü ve ben de onu örten gölgeleri, taş basamakların üzerine dökülüyormuş gibi görünen bir karanlıklar denizine dönüştürdüm. Bu boyun eğme hareketi benim çıkarım için değil, taca, üstlendiği role ve hizmet etmekle yükümlü olduğu tebaaya duyduğu saygıyı göstermek içindi.

Ophelia'nın güzel kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve orada mutluluk ve ışıktan başka bir şey yoktu. Mükemmel bir çelişkiydi - tüm parlaklığı ve gülümsemeleri, gizli kirli bir tarafı vardı. Herkese karşı nazikti ama kendini ve değer verdiği kişileri savunmaya istekli ve muktedirdi. Ophelia şefkatli, zeki, dikkatli ve güçlüydü. Gölgeler Kraliçesi'nin olması gereken her şeye sahipti ve bu odada bunu bilmeyen tek bir kişi bile yoktu.

Onun için özel olarak yaptırdığımız altın tacı dikkatlice minderden kaldırdım. Tabanı sağladım, üzerinde ince altın kemerler yükseliyor, ortadaki en yüksek noktada doruğa ulaşıyordu.

büyük bir altın yıldız oturuyordu.

Çünkü karım benim yol gösterici yıldızımdı ve onun tacındaki taçlandırıcı mücevher olmak için daha uygun bir şey düşünemezdim.

Başının üzerine indirdiğimde tüm oda nefesini tutmuş gibiydi. Ağırlık hem fiziksel hem de mecazi anlamda üzerine çökünce Ophelia titreyerek nefes verdi. Kraliçe olmak küçük bir sorumluluk değildi, ama Ophelia'nın bunu taşıyabileceğini ve kendisinden önce gelenlerden daha büyük bir zarafetle taşıyabileceğini biliyordum.

Annem ön sıradan gözüme takıldı ve neredeyse onaylayarak gülümsedi. Son yirmi yıldır onu marketlerden daha fazla beslenmeye ikna etme konusunda hiç şansım olmamışken, Ophelia bunu sadece bir konuşmada başarmıştı. Bunun sebebinin annemi artık yeteri kadar yiyecek olduğuna ikna etmesi olduğunu ve yavruların yeterince almasını sağlamak için artık kendini mahrum bırakmasına gerek olmadığını iddia etti.

Bunun nedeninin Ophelia'nın gelecekte torun sahibi olma ihtimalinden bahsetmesi olduğundan emindim ve bu annemin kendine daha iyi bakması için yeterince ikna edici bir nedendi.

Her iki durumda da annemi çocukluğumdan beri bu kadar güçlü ve sağlıklı görmemiştim. Hatta sarayda ve bahçede dolaşmaya devam etmiş, sadece onaylamayan varlığıyla çalışanlara dehşet saçmıştı. Meridia ve komplocu ortaklarının, hepsi de şu anda Çukur'da tutulmakta olan halka açık duruşmasına kadar gün saydığını biliyordum. Taç giyme törenine yetişmesi için ertelenmişti çünkü krallığın kutlanacak bir şeye ihtiyacı vardı ve Ophelia kutlanmayı hak ediyordu.

Karım elini tekrar benimkinin içine kaydırды ve ikimiz de kalabalığa doğru dönerken kalkmasına yardım ettim. Gölgeler ayağa fırladılar, tezahürat yaparken yüksek sesle yere vurdular ve Avcılar gürültüden biraz bunalmış görünerek kibarca alkışladılar.

"Kral Allerick ve Kraliçe Ophelia!" Weylin bağırdı.

"Kral Allerick ve Kraliçe Ophelia!" diye kükrediler. Ophelia'nın eli irkilerek benimkini sıktı ve tacı bozmadığından emin olmak için hemen yukarı baktı.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandım, bir kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. İnsanların içindeyken alıştığım kumaş yerine gölgelerin altındaki çıplak tenine dokunmanın verdiği hisle neredeyse inleyecektim. "Hadi, şu ziyafeti bir an önce bitirelim. Seni o taçtan başka bir şey giymeden becermek istiyorum."

"Kız kardeşimin burada yaşadığına hâlâ inanamıyorum," diye mırıldandı Ophelia, yüksek masadaki her zamanki konumumuzdan Astrid'in Soren'le konuşmasını izlerken. Her ikisinin de ne kadar gergin görüldüğüne bakarak müdahale etmem gerekip gerekmediğini merak ederek yan çıkışın yanında durdukları yere baktım.

Merak etme," diye güldü Damen, kaşlarımı çattığımı fark ederek. "Sadece yanlarından geçtim. Endişelenecek bir şey yok."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu karım, kardeşime bakmak için benden uzaklaşarak. *Aptal ziyafet.*

Aptal herkes onun dikkatini benden uzaklaştırıyor.

Damen ona özür dileyen bir bakış attı. "Sadece Astrid oldukça... tatlı kokuyor."

"Hayır," diye soludu Ophelia, öne doğru eğildi ve açık bakışlarını gizlemeye çalışmadı. "Astrid bir Gölge için ateşli mi?"

Bu çok mu şaşırtıcı?" diye sordum. "Türlerimizin tarihi hakkında öğrendiklerimiz göz önüne alındığında?"

Affra'nın çevirilerini tüm diyara yaymadan önce saatlerce incelemiştik. Okuduklarımıza göre, Gölgeler'in Avcılar'la olan ilişkileri söz konusu olduğunda tarih tutma konusunda bu kadar seçici davranmaları mantıklıydı.

Ya da bir zamanlar oldukları gibi Avlananlar.

Gölgeler yüzyıllar önce Avlananları ortak ya da eşit olarak değil, yakalanacak bir av olarak görmüşlerdi. Buraya gelen Avcılardan bunların hiçbirini saklamamıştım ve atalarımızın iğrenç eylemlerini taklit etmek gibi bir niyetimiz olmadığına yemin etmiştim. Bazıları hâlâ temkinliydi, diğerleri ise kendilerine Avcı ya da Av olmayan ama kim olmak istediklerini temsil eden bir isim bulmaya çalışıyordu.

"Hayır, mantiken şaşırtıcı değil... Şey, evet, biraz öyle." Ophelia kaşlarını çattı ve ben de yüzündeki ifadeyi silmek için onu oturduğu yerden kaldırıp hemen kucağıma aldım. "*Biyolojik olarak* şaşırtıcı değil ve bazı Avcılar Gölgeler'i tanımaya gerçekten açık görünüyordu ama bu Astrid. Avcılar Konseyi'nin gelmiş geçmiş en genç üyesi olma yolunda ilerliyordu. Rekorlara sahip."

Astrid'in aldığı canların sayısını hatırlamaktan nefret ederek onaylarcasına mırıldandım. Sonunda yardım etmek için bu kadar çok şey yapmış olması, aramızda bir katil olduğu gerçeğini görmezden gelmemi bile sağlayabilirdi, mahkememdeki masada oturuyor, yemeğimi yiyor ve şarabımı içiyordu.

Onun buradaki varlığına tahammülüm, tebaamın onu her gördüğünde hissettiği dehşeti

hafifletmedi.

Soren'den daha sadık bir eş olamazdı ama o ve Astrid asla olamazdı.

Ben ve Ophelia'nın yatakta birbirine dolanmadığı şeyleri tartışmaktan sıkıldım, dikkatimi saçlarına verdim, elimi ipeksi tellerin altına sokup ensesini kavradım, bir yandan da

diğerini bacağına koydum, başparmağımla dizinin üzerinde daireler çizdim, gölgelerim hareketlerimi gizliyordu.

"Hoşça kal," diye mırıldandı Damen, Ophelia'nın kaygan kokusu etrafımızdaki havayı koklamaya başladığında sandalyesini aceleyle geriye iterek.

"Çok kötüsün," dedi nefes nefese, beni durdurmak için hiçbir hamle yapmadan. "Bütün ziyafet boyunca kalmamız gerekiyordu."

"Mm, sen kraliçesin, taç giymişsin falan. Şölen sen bitti dediğinde biter," diye mırıldandım, dudaklarımı omzuna bastırarak.

Ophelia duraksadı ve bu fikri düşündü. "Belki de bir süreliğine dalabilir, herkese eğlenmeye devam etmelerini söyleyebiliriz. Hayır, ne yaptığımızı kesinlikle anlarlar. Tıpkı taht odası gibi olur."

"Taht odası deneyimimizi tekrarlamaya hiçbir itirazım yok. Hatta bu konuda ısrarcı bile olabilirim." Bir pençemi kalçasında gezdirdim. "Seni tahtın üzerine eğip düğümümün üzerinde zıplatırken o tacı yerinde tutup tutamayacağını görmek istiyorum."

"Allerick," diye tısladı Ophelia, kokusu odanın geri kalanının görmezden gelemeyeceği kadar güçlenmişti. "Aman Tanrım, herkes bana bakıyor. Kokuyor muyum?"

"Nefis kokuyorsun," diye homurdandım, onu kollarıma alarak ayağa kalktım ve onu taht odasına taşıırken bir açıklama yapma zahmetine girmedim, saray arkamızda yüksek sesle tezahürat yapıyordu.

"Kız kardeşim şimdi beni çok sert yargılayacak," diye güldü Ophelia, kollarını boynuma doladı ve ben ağır kapıyı tekmeleyip onu loş ışıklı tahta taşıırken bana doğru eğildi.

"Eğer burada biraz zaman geçirecekse, buna alışması gerekecek. Karımı ne kadar arzuladığımı saklamak gibi bir niyetim yok."

"Umarım hiç durmazsın," dedi Ophelia nazıkçe, eğilip çenemi öperek. "Seni seviyorum, Allerick."

"Sizi seviyorum kraliçem."

Teşekkür ederim.

Bu kitaba şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim! Daha önce hiç böyle bir şey yazmamıştım ve muhtemelen bir mil uzunluğunda bir TBR listeniz varken bir şans verdiğiniz için minnettarım. Luxuria aslında bu yıl için yazma programımda yoktu, ama bu karakterleri aklımdan çıkaramadım, bu yüzden devam ettim ve yazdım! Umarım beğenmişsinizdir.

Rawls Reads Yazar Hizmetleri'nden inanılmaz Steph'e teşekkür etmeliyim, bu canavar gibi kitabı düzenleyerek olağanüstü bir iş çıkardı. Ona daha önce de hayrandım ama artık benden asla kurtulamayacak. Lysanne'e de inanılmaz bir beta okuyucu olduğu için teşekkürler! Sen en iyisisin. Becky Edits'e de redaksiyon için teşekkür etmem gerekiyor.

Bu kitap, canavar romantizmine adım atmamı tamamen destekleyen arkadaşlarımdan teşviki olmadan asla gerçekleşemezdi. Özellikle de Ashley Bennett, Rory Miles, T.S. Snow, Rachel ve Lucy. Hepinizi seviyorum.

Ve sana, sevgili okuyucu! Bunların hiçbiri siz olmadan mümkün olmazdı ve her birinize çok minnettarım.

Colette R. xx

P.S. En son haberleri ve [bültenleri](#) takip etmek için [Facebook Okuyucu Grubuma](#) katılın veya haber [bültenime abone olun](#).

Grace'in durumu:

[Run Riot](#)

[Gümüş](#)

[Kurşun Vahşi](#)

[Oyun](#)

State of Grace #4

State of Grace #5

Three Bears

düet: [Yaldızlı](#)

[Karışıklık Altın](#)

[Kaos](#) **Küçük**

Kırmızı düet:

[Scarlet Disaster](#)

[Seeing Red](#)

Knotty By Nature:

T.S. Snow ile RH omegaverse

[Allure Bölüm 1](#)

Allure Bölüm 2

Empat

Bulundu:

Korkunç Hediye

İstenmeyen Meydan

Okuma

İsteksiz Bekçi

Ölümçül

Ejderhalar: Lanetli

(Değil) Ejderha Tatmin

Olmuş (Değil) Ejderha

Tek başına:

Luxuria (MF - canavar romantizmi)

Baharın Ölüsü (MF - Hades & Persephone yeniden anlatımı)

Blood Nor Money (RH - vampirler)

Ateş ve Benzin (MF - kurt değiştiren kader arkadaşları)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.